

ZIZOY KOPNTEP

ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ

★ Η ★

ΚΑΤΑΔΙΩΞΗ

Εγκωμιαστικές κριτικές
για το Λιονταρόπαιδο: Η απαγωγή

«Του αξίζει ένα βροντερό μπράβο».

The Observer

«Γεμάτο σοφία και σπινθηροβόλες,
έξυπνες ατάκες».

The Independent

«Καίγεσαι από επιθυμία να μάθεις
τι γίνεται παρακάτω».

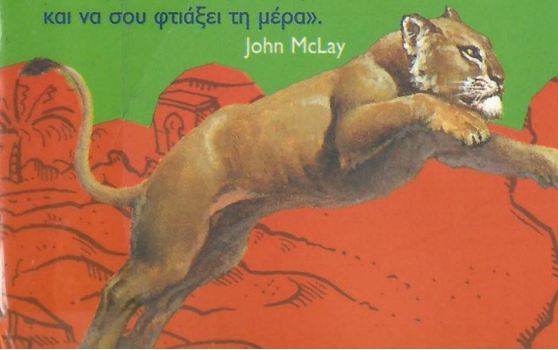
Daily Telegraph

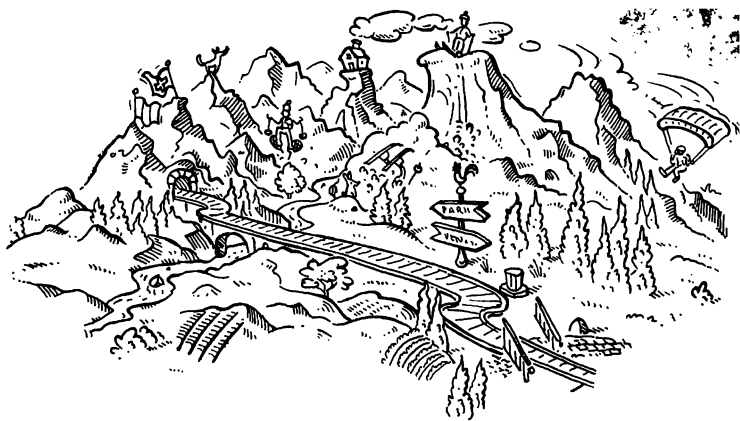
«Άμεσο και παραστατικό, σε προκαλεί
να το διαβάσεις».

The Times

«Είναι ένα διασκεδαστικό βιβλίο, που ρέει
αβίαστα και μπορεί με τη ζωντάνια του
να σε βγάλει απ' την πλήξη
και να σου φτιάξει τη μέρα».

John McLay

МОНТАРОМАЛО

КАТАЛИОЗЕН

ΖΙΖΟΥ ΚΟΡΝΤΕΡ

ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ

Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΡΕΝΙΑ ΤΟΥΡΚΟΛΙΑ-ΚΥΔΩΝΙΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Ζιζού Κόρντερ, *Λιονταρόπαιδο - Η Καταδίωξη*

Zizou Corder, *Lionboy - The Chase*

Μετάφραση Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Υπεύθυνη εκδοτικού τμήματος Βασιλική Γιαννέλη

Επιμέλεια-Διορθώσεις Αντωνία Κιλεσοπούλου

Σελιδοποίηση Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φίλμ Παναγιώτης Καπένης

Μοντάζ Παναγιώτης Σαράτσης

Copyright © για το κείμενο στην αγγλική γλώσσα Zizou Corder, 2004

Εικονογράφηση και σχεδιασμός εξωφύλλου Gino D'Achille και Fred van Deelen

Copyright © για την εικονογράφηση κειμένων και εξωφύλλου Fred van Deelen, 2004

Copyright © για τη μουσική Robert Lockhart, 2004

Copyright © για το κείμενο στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης Α.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη), 2004

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις Εκδόσεις Puffin Books, 2004

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2004

Κ.Ε.Τ. 4115 Κ.Ε.Π. 901/04

ISBN 960-16-1270-X

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 14, 106 80 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000 - FAX: 210.36.50.069

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΤΑΚΗ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65, 106 78 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.38.11.740 - 210.38.11.850 - FAX: 210.38.11.940

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54-5

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Το ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ αφιερώνεται
στους Julius και Grace Flusfeder, διότι τους αγαπάμε*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Και πάλι πολλά ευχαριστώ στο Fred Van Deelen για τους ωραίους του χάρτες και στον Paul Hodgson για την τόσο ταιριαστή μουσική επένδυση.

Ευχαριστώ όλες τις κυρίες του εκδοτικού οίκου Puffin για τα πανέμορφα είδη υπόδησης και ειδικά τη Sara Hughes, την Adele Minchin, την Kristen Grant, την Elaine McQuade, τη Shannon Park, τη Lesley Levene και τη Francesca Dow. Καθώς και τον κύριο Nick Stearn, μέλος του Puffin κι αυτός, για τα γεμάτα συνέπεια, έξοχα εξώφυλλα.

Καθώς και τους πράκτορες: Linda Shaughnessy, Rob Kraitt, Teresa Nicholls, Anjali Pratap, Sylvie Rabineau. Και τον Derek Johns, τον τέλειο πράκτορα, που ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για όλα αυτά.

Πολλά ευχαριστώ επίσης στο Robert Lockhart, που μας έγραψε ένα υπέροχο, τόσο ταιριαστό σάουντρακ. Αν θέλετε να ακούσετε όλο το σάουντρακ ή να μάθετε να παίζετε τη μουσική στο πιάνο, υπάρχει ένα βιβλιαράκι με τις νότες. Είναι εύκολο –ακόμα κι εγώ μπορώ να το παίξω– και συνοδεύεται μ' ένα δωρεάν CD με τη μουσική παιγμένη από μια μικρή ορχήστρα, ώστε να μην είστε υποχρεωμένοι να την παίξετε μόνη σας. Λέγεται «Music from Zizou Corder's Lionboy», από το Robert Lockhart που το έβγαλε η δισκογραφική εταιρεία Faber Music. Μπορείτε να το βρείτε σε όλα τα καταστήματα δίσκων ή μέσω διαδικτύου, στην ιστοσελίδα www.fabermusic.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ για ένα παιδί να έχει αποκλειστεί μέσα σ' ένα τρένο στην καρδιά μιας χιονοθύελλας στις Άλπεις, σε ένα μπάνιο με έξι λιοντάρια που νοσταλγούν την πατρίδα τους κι ένα θεόρατο άγνωστο πλάσμα με δόντια κοφτερά σαν σπαθιά. Ακόμα πιο παράξενο όμως είναι να ξέρει κανείς ότι στο διπλανό δωμάτιο πηγαινοέρχεται φουριόζος μέσα στην πορφυρή αυτοκρατορική του ρόμπα ένας συμπαθητικός Βούλγαρος βασιλιάς με το όνομα Μπόρις και ο διευθυντής της προσωπικής του ασφάλειας, ο Έντουαρτ, ο οποίος τονίζει ότι ξέρει όσα μπορεί να γνωρίζει ένας άνθρωπος, ίσως και λίγο περισσότερα.

Αν ήσουν ένα αγόρι που κάποιος αχρείος νεαρός σου έχει κλέψει τους γονείς σου –λαμπρούς επιστήμονες– από τη γειτονιά σας στο Λονδίνο, για λογαριασμό δεν ξέρεις ποιου, αλλά σχεδόν σίγουρα επειδή οι γονείς σου έχουν ανακαλύψει μια θεραπεία για το άσθμα, θα χαιρόσουν στη σκέψη ότι αυτά τα λιοντάρια κι αυτός ο βασιλιάς ήταν με το μέρος σου. Αν εσύ και τα λιοντάρια το είχατε σκάσει από ένα πλωτό τσίρκο και έναν άθλιο, μυστηριώδη θηριοδασαστή λιονταριών, ίσως θα εκμεταλλευόσουν την ευκαιρία να

ξεκουραστείς για μια στιγμή, ξέροντας πως ούτε αυτός ούτε ο αχρείος νεαρός –που είχε δεχτεί και επίθεση από ένα λιοντάρι– θα καταφέρουν να σε βρουν μέσα στο χιόνι.

Αν το γηραιότερο λιοντάρι σου έλεγε «Είμαστε στα ξεστά, στεγνοί και χορτάτοι, και είμαστε όλοι μαζί. Κάποιος θα διορθώσει το τρένο που θα μας βγάλει μέσα απ' αυτόν το μυστήριο κι επικίνδυνο καιρό και θα μας πάει στο μέρος που είναι οι γονείς σου και πιο κοντά στην πατρίδα μας. Και για την ώρα –για την ώρα– είμαστε ασφαλείς», αν στο έλεγε αυτό, ίσως αισθανόσουν ζεστασιά, κουράγιο και χαρά.

Έτσι ακριβώς αισθανόταν ο Τσάρλι Ασάντι. Αισθανόταν τόσο ασφαλής, όσο δεν είχε αισθανθεί για βδομάδες τώρα. Τα όμορφα λιοντάρια ήταν ξαπλωμένα γύρω του: οι τρεις λιονταρίνες ξεκουράζονταν ύστερα από εκείνη την καταδίωξη, το γηραιότερο λιοντάρι φούσκωνε από ήρεμο θρίαμβο για τη δραπέτευσή τους, η Ελσίνα, η νεαρή λιονταρίνα, ακόμα αδύναμη από τις περιπέτειές τους στη στέγη του τρένου αλλά και τόσο ενθουσιασμένη που είχε βγει έξω στον πραγματικό κόσμο και το νεαρό λιοντάρι, ο φίλος του Τσάρλι, να κοιμάται βαθιά με το κεφάλι του στα γόνατα του Τσάρλι. Δίπλα, μέσα στο πολυτελές του βαγόνι, ο βασιλιάς Μπόρις έχει υποσχεθεί ότι θα τους βοηθήσει όταν θα φτάσουν στη Βενετία. Ο Ράφι Σάντλερ και ο Μακκόμο, ο θηριοδασαστής λιονταριών, είχαν ξεμείνει, ευτυχώς, στο Παρίσι και το χιόνι σκέπαζε το τρένο σαν στοργική αγκαλιά.

«Τώρα» μονολόγησε ο Τσάρλι «είναι ώρα να κοιμηθώ, να φάω και να ηρεμήσω, για να είμαι δυνατός για τις δυσκολίες που έρχονται». Γιατί, χωρίς αμφιβολία, είχαν δυσκολίες μπροστά τους.

Οι γονείς του Τσάρλι, ο Δρ Ανίβας Ασάντι και η καθηγήτρια Μάγκνταλεν Σταρτ, είχαν κιόλας δυσκολίες. Δεν το καταλάβαινες απαραίτητα βλέποντάς τους να κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλον στο κλαμπ του κτιρίου της Εταιρείας. Η αίθουσα του κλαμπ ήταν μακρόστενη, χαμηλοτάβανη και άνετη, με ένα γυάλινο τοίχο που έβλεπε σ' έναν όμορφο τροπικό κήπο, γεμάτο φοίνικες και τεράστιους στρογγυλεμένους βράχους κι ένα ρυάκι να κυλάει από πάνω τους. Τουλάχιστον, σκεφτόταν η Μάγκνταλεν, το μέρος αυτό ήταν όμορφο, μέχρι που πρόσεξε ότι όλοι οι βράχοι είχαν ακριβώς το ίδιο σχήμα κι ήταν φτιαγμένοι από ένα είδος πλαστικού. Κοίταξε με προσοχή τα δέντρα. Κι αυτά ψεύτικα ήταν άραγε;

Καθόταν μαζί με μία ομάδα γυναικών που όλες τους συζητούσαν για το πόσο είχαν παχύνει. Μπροστά τους είχαν πιάτα με τσιπς και ποτήρια κρασί. «Αχ, όχι, δε θα έπρεπε» έλεγαν καθώς μπουκωνανε τα στόματά τους με ανθυγιεινές τροφές. Πολλές από αυτές κάπνιζαν κιόλας.

«Θα κάνεις ρυτίδες από το κάπνισμα» είπε μία.

«Η Κλάρα έχει θαυμάσιο δέρμα» είπε μια άλλη. «Είναι να τη μισείς, ε;»

Η Μάγκνταλεν αναρωτήθηκε γιατί θα έπρεπε να μισείς κάποια απλά και μόνο επειδή έχει όμορφο δέρμα. Αναρωτήθηκε γιατί αυτές οι γυναίκες ανησυχούσαν για τις ρυτίδες από το κάπνισμα και όχι για τον καρκίνο. Αναρωτήθηκε γιατί, αφού δεν ήταν ιδιαίτερα παχιές, μιλούσαν μόνο για το πόσο παχιές ήταν και, στο κάτω κάτω, εάν πράγματι ανησυχούσαν για τη σιλουέτα τους, γιατί δε σταματούσαν τα τσιπς και το ποτό; Κι αφού ήθελαν να τρώνε

τσιπς και να πίνουν κρασί, γιατί κατηγορούσαν τον εαυτό τους αντί απλά να απολαμβάνουν το φαγητό;

Αισθάνθηκε πολύ κουρασμένη. Στην πραγματικότητα, δεν μπορούσε καν να θυμηθεί πώς έφτασαν εκεί – ούτε πώς την εξαπάτησε ο Ράφι Σάντλερ, άσε που ο Ανίβας είχε ξεθωριάσει κάπως από τη μνήμη της, το ίδιο και το μακρύ ταξίδι τους μέχρις εδώ, με υποβρύχιο, πλοίο και φορητό. Δεν πίστευε ότι βρίσκονται εδώ πολύ καιρό. Ήξερε όμως ότι δεν της άρεσε. Θα ήθελε να την αφήσουν στην ησυχία της, να μην ακούει αυτές τις ανοησίες. Ήθελε να δει το γιο της, να βρίσκεται μαζί με τον άντρα της και να δουλεύει. Σ' αυτόν τον τόπο το μυαλό της είχε αρχίσει να γίνεται σαν πολτός. Ήξερε ότι η θέση της ήταν κάπου αλλού, να ζει μία διαφορετική ζωή. Αισθάνθηκε πολύ κουρασμένη. Αυτό μόλις το σκέφτηκα, είπε μέσα της. Τι μου συμβαίνει;

Σηκώνοντας ψηλά το κεφάλι, πήρε το μάτι της τον Ανίβα. Δε φαινόταν να αισθάνεται καλά. Το πρόσωπό του με τη μαύρη, λαμπερή, συνήθως, επιδερμίδα είχε πάρει μια σταχτιά απόχρωση. Το ασπράδι των ματιών του ήταν τώρα κιτρινωπό. Οι μεγάλοι μυώδεις ώμοι του, που κανονικά ήταν φαρδιοί και στητοί, τώρα φαίνονταν σαν να έχουν καμπουριάσει κάπως.

«Κι εσύλάχυνες λίγο, έτσι;» είπε μία από τις γυναίκες στη Μάγκνταλεν.

Στη άλλη άκρη του δωματίου ο Ανίβας παρακολουθούσε ποδόσφαιρο στην τηλεόραση μαζί με μία παρέα αντρών. Στον Ανίβα άρεσε το ποδόσφαιρο, αλλά αυτό ήταν το τέταρτο ματς που έβλεπε στη σειρά. Οι άντρες γκρινιάζανε για το πόσο αδέξιοι ήταν οι παίκτες, ο διαιτητής και οι επό-

πτες γραμμών. Έπιναν μπίρα και μασουλούσαν φιστίκια κι έλεγαν ότι αυτοί θα τα κατάφεραν καλύτερα. Κάτω από τη μυρωδιά των αποτσίγαρων, μια άλλη μυρωδιά πλανιόταν στον αέρα. Του Ανίβα τού φάνηκε αμυδρά γνωστή. Αλλά δεν του άρεσε.

Μετά από κάποιο ματς ήρθε η ώρα για τις ειδήσεις. Οι στρατιώτες της Αυτοκρατορίας έπρεπε να επιτεθούν σε μια πόλη του Φτωχού Κόσμου και πολλοί πολίτες είχαν τραυματιστεί και δεν υπήρχαν φάρμακα. Έδειξαν εικόνες παιδιών με βρόμικους επιδέσμους, που φαίνονταν τρομοκρατημένα και πεινασμένα. Οι άντρες κοίταξαν για λίγο και είπαν «Είναι φοβερό» και μετά άρχισαν πάλι να γκρινιάζουν. «Δεν μπορεί κανείς να κάνει κάτι, έτσι δεν είναι;» είπε ένας. Ο Ανίβας καταλάβαινε ότι ο άντρας αισθανόταν άσχημα και τον συμπάθησε.

«Δεν πειράζει, φίλε» είπε ένας άλλος. «Πάρε άλλη μια μπίρα».

Ο Ανίβας ήξερε ότι, κανονικά, έπρεπε να ασχολείται με κάτι άλλο, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί τι.

Σηκώνοντας το κεφάλι, είδε τη Μάγκνταλεν στην άλλη άκρη του δωματίου. Δε φαινόταν να είναι καλά. Τα κόκκινα μαλλιά της δεν ήταν σγουρά και μπερδεμένα όπως συνήθως. Είχαν χάσει τον όγκο τους και είχαν κάτσει.

Σύντομα θα έπρεπε να πάνε πίσω στη Μονάδα Ευεξίας, για τη θεραπεία τους στο τμήμα Διαχείρισης Κινήτρων.

«Μη χολοσκάς, φίλε» είπε ένας από τους άντρες. «Πιες κάτι».

Ο Ανίβας προσπάθησε πολύ να θυμηθεί πώς αισθανόταν συνήθως.

Αν ο Τσάρλι έβλεπε τους συνήθως γεμάτους ενέργεια και έξυπνους γονείς του σ' αυτή την κατάπτωση, θα είχε αναθεωρήσει την άποψή του ότι δε βρίσκονται σε άμεσο κίνδυνο. Θα είχε πάθει σοκ το παιδί.

Στο Βασιλικό Πλωτό Τσίρκο του Τιμποντέ και στην Έφιππη Φιλαρμονική Ακαδημία (γνωστή επίσης και ως «Το Μπουλούκι του Τιμπ»), τα προβλήματα είχαν ήδη φανεί στον ορίζοντα. Ο ταγματάρχης Μορίς Τιμποντέ, το Μεγάλο Αφεντικό, ο Άρχοντας της Πίστας και Μαέστρος του Τσίρκου, τεμπέλιαζε στην καμπίνα του πάνω στο τεράστιο πλοίο-τσίρκο *Κίρκη*, φορώντας μία ανοιχτοπράσινη ρόμπα που ταίριαζε με τη σκαλιστή επένδυση και πίνοντας ένα ποτήρι μπράντι με σόδα. Η βραδιά της πρεμιέρας της παράστασης στο Παρίσι ήταν υπέροχη, το έλεγαν όλοι. Ο ταγματάρχης Τιμπ και οι περισσότεροι από τους εργάτες του τσίρκου είχαν μείνει μέχρι αργά εκείνο το βράδυ πίνοντας και συγχαίροντας ο ένας τον άλλον. Όλοι οι άλλοι ήταν ακόμα στο κρεβάτι με πονοκέφαλο (εκτός από την Πιρουέτ, την ιπτάμενη αιωρήτρια, και την οικογένεια Λούτσιντι, τους ακροβάτες, που, ό,τι και να γινόταν, σηκώνονταν πάντα νωρίς για προπόνηση). Ο ίδιος ο ταγματάρχης Τιμπ παραήταν σκληραγωγημένος για να υποφέρει από πονοκεφάλους, αλλά, ακόμα κι έτσι, δεν περίμενε επισκέψεις τέτοια ώρα. Ο επισκέπτης του, ένας κύριος από τους Γαλλικούς Σιδηροδρόμους, αισθάνθηκε λίγο αμήχανα.

Στο πρόσωπο του ταγματάρχη Τιμπ διαγράφηκε ένα αχνό, λεπτό χαμόγελο και ρούφηξε μια γουλιά από το μπράντι του.

«Τα λιοντάρια!» είπε μακρόσυρτα με την τεμπέλικη προφορά της νότιας Αυτοκρατορίας.

«Τι εννοείς; Δεν υπάρχει πρόβλημα με τα λιοντάρια μας. Πρωί πρωί έρχεσαι και γκρινιάζεις για κάτι που δεν είναι πρόβλημα;»

«Μεσιέ» είπε ο επισκέπτης με λεπτότητα. «Χτες το βράδυ έγινε κάτι πολύ περίεργο. Ένα αγόρι από την Αγγλία προσπάθησε να εμποδίσει την αναχώρηση του Οριάν Εξπρές από το σταθμό. Ήταν μούσκεμα, έκανε σαν τρελό και έλεγε ότι στο τρένο είχαν μπει λιοντάρια, λιοντάρια που το είχαν σκάσει μαζί με το νεαρό κλέφτη που τα είχε αρπάξει. Είπε ότι ένα από τα λιοντάρια τού είχε επιτεθεί και ότι τα λιοντάρια αυτά είναι από το τσίρκο σας και ότι κάποιος τον πέταξε στο κανάλι του Σαιν Μαρτέν κοντά στη Βασιλίλη. Προφανώς είναι όλα ανοησίες κι ο νεαρός είναι τρελός, γι' αυτό λοιπόν τον στείλαμε με συνοδεία στο νοσοκομείο. Το ξημέρωμα όμως μου τηλεφωνούν από το νοσοκομείο και μου λένε ότι το αγόρι έχει σοβαρά τραύματα στο χέρι και στον ώμο, σαν να το δάγκωσε κάτι μεγάλο. Καταλαβαίνετε, κάτι μεγάλο. Όχι κουνούπι, δηλαδή. Το αγόρι είναι ματωμένο, θυμωμένο, βρεγμένο και κάνει σαν τρελό, αλλά, πράγματι, έχει εκείνη τη μεγάλη δαγκωματιά και το νοσοκομείο λέει ότι ίσως είναι δάγκωμα από λιοντάρι, πολύ πιθανόν από σκυλί ή κάτι τέτοιο και μπορεί να πάθει λύσσα, και γι' αυτό κάνει σαν τρελό, αλλά, ξέρετε..., το αγόρι λέει ότι τα λιοντάρια είναι από το τσίρκο σας και ανήκουν στο φημισμένο εκπαιδευτή σας, το μεσιέ Μακκόμο. Έτσι λοιπόν, πρέπει να κάνω έλεγχο. Λυπάμαι. Καταλαβαίνετε».

«Δηλαδή, τι μου λέτε τώρα, ότι άφησα λυσσασμένα λιο-

ντάρια να το σκάσουν από το τσίρκο μου και να διαγκώσουν ανθρώπους;» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Αυτό λέτε, ε; Το καλό που σας θέλω, μεσιέ, να είστε σίγουρος για τα λόγια σας, γιατί είναι πολύ σοβαρό».

«Λέω να πάμε να ελέγξουμε τα λιοντάρια».

«Και βέβαια» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ. Πετάχτηκε όρθιος κι η ρόμπα ανέμιση πίσω του. Ήταν πολύ ψηλός κι αδύνατος και διέσχισε σαν βέλος την καμπίνα ανοίγοντας απότομα την πόρτα. «Ελάτε!» είπε μ' ένα πλατύ αυτάρεσκο χαμόγελο.

Ο ταγματάρχης Τιμπ δρασκελίσε το κατάστρωμα και ο κύριος των Σιδηροδρόμων έτρεξε ξοπίσω του. «Καλημέρα, Σίγκι!» φώναξε στον πατέρα των Λούτσιντι, που ήταν κρεμασμένος ανάποδα στα σκοινιά, ανάμεσα στο Μεγάλο Θόλο και στα φουγάρα εξαερισμού. «Είδες το Μακκόμο σήμερα;»

«Όχι, ταγματάρχα Τιμπ» απάντησε ο Σίγκι. «Ούτε χθες το βράδυ».

Η καμπίνα των λιονταριών ήταν στο ίδιο κατάστρωμα με την καμπίνα του ταγματάρχη Τιμπ, από την άλλη πλευρά του Μεγάλου Θόλου του πλοίου-τσίρκου. Βρέθηκαν εκεί σε ελάχιστες στιγμές. Και χρειάστηκε μόνο μια στιγμή για ν' ανοίξει απότομα την πόρτα και λιγότερο από μια στιγμή για να δει ότι όλα τα κλουβιά των λιονταριών ήταν άδεια. Εκεί όπου έξι λιοντάρια έπρεπε να παίρνουν τον υπνάκο τους ή να χαζεύουν κοιτάζοντας γύρω τους δεν υπήρχε τίποτα. Εκεί όπου έπρεπε να κοιμάται ο Μακκόμο τυλιγμένος στην περίφημη κουβέρτα του δεν υπήρχε κανείς.

Ο ταγματάρχης Τιμπ έσφιξε τα δόντια του και σκυθρώπιασε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.

Και μετά δήλωσε μ' ένα αχνό καθησυχαστικό χαμόγελο: «Ίσως να είναι στην πίστα του τσίρκου, για εξάσκηση». Ήξερε όμως ότι δεν ήταν. Δεν άρχιζαν την εξάσκηση αν δε μεσημέριαζε, οπότε κι η ατμόσφαιρα θα είχε ζεστάνει λίγο. Αυτή την ώρα στην πίστα θα ήταν η Πιρουέτ, καθώς και οι βοηθοί, που θα καθάριζαν μετά τη χθεσινή νύχτα. «Θα θέλατε να με περιμένετε στην καμπίνα μου όσο εγώ θα προσπαθώ να εντοπίσω το μεσιέ Μακκόμο;» πρότεινε. «Θα σας στείλω καφέ». Χαμογελούσε ακόμα.

«Θα έρθω μαζί σας. Ευχαριστώ» απάντησε ο κύριος από τους Σιδηροδρόμους.

Το χαμόγελο του ταγματάρχη Τιμπ έσβησε.

«Όπως θέλετε» είπε, βγήκε κοπανώντας την πόρτα της καμπίνας των λιονταριών και πήρε το δρόμο προς την αποθήκη των σχοινιών, όπου κοιμούνταν τα παιδιά.

«Τσάρλι!» βρυχήθηκε καθώς άνοιξε διάπλατα την πόρτα.

Ο Τζούλιους, ο γιος του κλόουν, και ο Χανς, το αγόρι που εκπαιδευε το Μορφωμένο Γουρούνι, τινάχτηκαν τρομαγμένα, χτύπησαν κι οι δυο τα κεφάλια τους στο πάνω ράφι και έβγαλαν από μια κραυγή ο καθένας.

Φυσικά, ο Τσάρλι δεν ήταν εκεί.

«Πού είναι!» βρυχήθηκε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Πού είναι ο Μακκόμο! Πού είναι τα καταραμένα τα λιοντάρια μου!!!»

Ο Τζούλιους και ο Χανς κοίταζαν ακίνητοι.

«Δεν τον είδαμε» απάντησε με τρεμουλιαστή φωνή ο Χανς.

«Τζούλιους;» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ.

«Ο Μακκόμο βγήκε έξω χθες το βράδυ» είπε ο Τζούλι-

ους. «Πήγε για φαγητό με τη Μείμπελ Σταρκ. Την εκπαιδεύτρια τίγρεων».

Ο ταγματάρχης Τιμπ έβγαλε ένα τηλέφωνο από την τσέπη της ρόμπας του και πήρε έναν αριθμό.

Μια στιγμή αργότερα μίλησε.

«Μείμπελ, αγαπητή μου» είπε μελιστάλακτα. «Λυπάμαι τόσο πολύ που σου τηλεφωνώ τόσο νωρίς αυτό το υπέροχο πρωινό και στ' αλήθεια ελπίζω να μη βρεις αυτή μου την ερώτηση αδιάκριτη, αλλά μήπως συμβαίνει να έχεις την παραμικρή ιδέα πού μπορεί να είναι ο Μακκόμο;»

Ένα μουρμουρητό ακούστηκε από την άλλη άκρη.

«Εντάξει, γλυκιά μου» είπε. «Θα μου τηλεφωνήσεις. Εντάξει;» Έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε προς τον κύριο των Σιδηροδρόμων.

«Λέει ότι έφαγαν μαζί χθες το βράδυ και δεν τον έχει δει από τότε... Έγινε καμία άλλη αναφορά για εμφανίσεις λιονταριών;» ρώτησε ξαφνικά.

«Όχι» είπε ο κύριος των Σιδηροδρόμων. «Φυσικά, ρώτησα την αστυνομία».

«Παιδιά, εμπρός να ψάξετε το πλοίο» φώναξε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Βρείτε τον Τσάρλι. Βρείτε το Μακκόμο. Βρείτε τα λιοντάρια ή οποιοδήποτε σημάδι για το πού βρίσκονται. Φωνάξτε και τους βοηθούς. Οποιοδήποτε σημάδι».

Όλα αυτά γίνονταν ενώ ο Τσάρλι είχε συναντήσει και έπιανε φιλίες με το βασιλιά Μπόρις και ενώ έξω είχε αρχίσει να χιονίζει και τα φτωχά λιοντάρια ταξίδευαν (για να μην τα δουν) στη στέγη του τρένου, μέσα στη χιονοθύελλα. Παρά λίγο να πέθαιναν από το κρύο αν ο Τσάρλι δεν είχε ανεβεί στη στέγη, μέσα στην τρομερή θύελλα, για

να τα κατεβάσει κάτω. Γύρω στην ώρα του μεσημεριανού φαγητού –όταν ο Τσάρλι έκλεισε την καταπακτή αφήνοντας έξω τα στροβιλίσματα και τα σφυρίγματα του παγωμένου χιονιά και ζέστανε τα φτωχά ξεπαγιασμένα πλάσματα με ζεστό νερό και τη θαυματουργή λοσιόν της μαμάς του– ο Μακκόμο ανέβηκε τη σκάλα της *Κίρκης*.

Έμοιαζε πολύ πιο διαφορετικός από τον ήρεμο αινιγματικό άντρα που είχε πρωτοσυναντήσει ο Τσάρλι πριν από βδομάδες, τον άντρα που η ηρεμία του παρέλυε τους γύρω του λες και τους είχαν τυλίξει δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις. Τώρα η λευκή αφρικάνικη φορεσιά του ήταν σκισμένη και τσαλακωμένη μετά τη χθεσινοβραδινή του έξοδο, στο αξύριστο πιγούνι του οι κοντές τούφες από άσπρα γένια έρχονταν σε αντίθεση με τη σκούρα γκριζα επιδερμίδα του και τα χέρια του έτρεμαν. Πάντως, ο καθένας μπορούσε να δει ότι ήταν ένας άντρας με προσωπικότητα, με το ογκώδες, σε σχήμα βαρελιού στήθος του και την περριεργη λάμψη στο βάθος των ματιών του.

Πήγε κατευθείαν στην καμπίνα του ταγματάρχη Τιμπ.

«Ταγματάρχα Τιμπ» είπε.

Ο Άρχοντας της Πίστας ήξερε καλά τη δουλειά του – να φωνάζει. Φώναζε, λοιπόν, για δέκα λεπτά περίπου.

Στο τέλος ο Μακκόμο είπε απλά «Παραιτούμαι».

«Και βέβαια απολύεσαι, Μακκόμο – απολύεσαι! Και μη φανταστείς ότι θα μπορέσεις να ξαναδουλέψεις σε τσίρκο. Και ούτε λόγος να πληρωθείς – εδώ μου έχασες ολόκληρη περιουσία...»

«Τα λιοντάρια είναι δικά μου, κύριε» είπε ο Μακκόμο, με μια λάμψη στα μάτια του που θύμιζε πιο πολύ τον παλιό του εαυτό.

Ο ταγματάρχης Τιμπ γέλασε. «Άρα λοιπόν θα αντιμετωπίσεις εσύ τις κατηγορίες της αστυνομίας επειδή τα άφησες να το σκάσουν; Και θα πληρώσεις το πρόστιμο; Και τι θα κάνεις για τη φήμη μου, Μακκόμο; Πώς θα με αποζημιώσεις που δημιουργήθηκε τέτοια κακή εικόνα για το τσίρκο μου; Θα γυρνάς παντού λέγοντας σε όλους ότι ήταν δική σου απερισκεψία και δικό σου λάθος; Θα τα πεις και στην αστυνομία αυτά;»

Ο κύριος των Σιδηροδρόμων καθόταν σιωπηλός. «Η αστυνομία έρχεται» είπε σιγά.

«Θα αναλάβεις και την ευθύνη για τον Τσάρλι λοιπόν; Κι αυτός εξαφανίστηκε. Και τι θα γίνει με εκείνον τον Εγγλέζο νεαρό, που του επιτέθηκαν;»

Ο Μακκόμο σηκώθηκε. «Ποιον Εγγλέζο νεαρό;» ρώτησε.

«Το Ράφι Σάντλερ» είπε ο κύριος των Σιδηροδρόμων.

Ο Μακκόμο τρεμόπαιξε τα βλέφαρά του.

«Πρέπει να πάω να δω την καμπίνα» είπε. «Να δω πώς βγήκαν έξω».

Ο κύριος των Σιδηροδρόμων ακολούθησε το Μακκόμο στην καμπίνα των λιονταριών. Ήρεμα, ο Μακκόμο κοιτάξε γύρω. Συγκέντρωσε κάποια πράγματα σε μια σακούλα – «Οι αστυνομικοί θα θελήσουν να με πάρουν μαζί τους, υποθέτω» είπε. Ο κύριος των Σιδηροδρόμων, πραγματικά, δεν ήξερε τι να πει.

«Με συγχωρείτε» είπε ο Μακκόμο, δείχνοντας προς μια μικρή πόρτα πίσω από τα κλουβιά. «Πρέπει να κοιτάξω...» και τράβηξε ένα μοχλό, η πόρτα άνοιξε κι εκείνος προσπάθησε να διακρίνει το εσωτερικό. Ο κύριος των Σιδηροδρόμων χαμογέλασε ευγενικά.

Πριν καν ο κύριος των Σιδηροδρόμων καταλάβει ότι η πόρτα αυτή οδηγούσε κάπου, ο Μακκόμο διέσχισε το ειδικό τούνελ ασφαλείας των λιονταριών προς την πίστα και, μέχρι να επιστρέψει ο κύριος των Σιδηροδρόμων στην καμπίνα του ταγματάρχη Τιμπ και να διηγηθεί στην αστυνομία και στον ταγματάρχη Τιμπ τι είχε συμβεί, εκείνος είχε βγει από την *Κίρκη* και κατευθυνόταν προς το σταθμό. Μέχρι να εκδοθεί ένταλμα σύλληψης, ο Μακκόμο, όπως και ο Τσάρλι, κρύφτηκε στην τουαλέτα κάποιου τρένου, όπου ξυρίστηκε, έβαλε ένα κοστούμι, ένα ωραίο καπέλο και γυαλιά. Έμοιαζε άλλος άνθρωπος.

«Τσάρλι Ασάντι» μουρμούρισε. «Ράφι Σάντλερ». Δεν ήξερε ποιο απ' αυτά τα δύο Εγγλεζάκια είχε κλέψει τα λιοντάρια του. Κι εκείνος που ετοιμαζόταν να πουλήσει τον Τσάρλι στο Ράφι! Μήπως ο Ράφι λοιπόν είχε κλέψει το παιδί και τα λιοντάρια; Ο Ράφι όμως είχε δεχτεί επίθεση και τα λιοντάρια, φυσικά, δεν ήταν μαζί του τώρα... Μακάρι να είχε περισσότερο χρόνο για να ανακαλύψει τι είχε συμβεί.

Καταλάβαινε, βέβαια, γιατί ο Ράφι ήθελε να κλέψει το αγόρι και τα λιοντάρια. Τέτοιες δουλειές έκανε ο Ράφι. Έκλεβε ανθρώπους και τους πουλούσε. Αν όμως τα είχε κλέψει ο Τσάρλι; Ο Τσάρλι, συναισθηματικός όπως ήταν, θα προσπάθησε να βοηθήσει τα λιοντάρια. Ο Τσάρλι, που μιλούσε-τη-γλώσσα-των-γάτων. Ο Μακκόμο έσφιξε τα χείλια του.

Έχωσε τη βρόμικη φορεσιά μέσα στην τσάντα του. Καθώς την έβαζε μέσα, ακούμπησε το μεγάλο μπουκάλι του γιατρικού των λιονταριών, που είχε αρπάξει φεύγοντας. Για πολύ καιρό, αυτό το φάρμακο το χρησιμοποιούσε για

να κρατάει τα λιοντάρια υπάκουα στη διάρκεια της παράστασης. Το πήρε μαζί του όταν το 'σκασε, γιατί απαγορευόταν να δίνει κανείς τέτοια φάρμακα στα ζώα του τσίρκου και δεν ήθελε να το βρει η αστυνομία.

Αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι για βδομάδες τώρα ο Τσάρλι έδινε το φάρμακο σ' αυτόν αντί στα λιοντάρια. Κι ενώ το μυαλό των λιονταριών καθάριζε και προετοιμάζονταν να δραπετεύσουν, του Μακκόμο γινόταν όλο και πιο θολό, μπερδεμένο και αδύναμο.

Άνοιξε το μπουκάλι και μύρισε. Το σώμα του είχε συνηθίσει το φάρμακο και του άρεσε η μυρουδιά. Ένωσε ένα ρίγος και γέμισε ένα ποτήρι νερό από τη μικρή λεκάνη ρίχνοντας μέσα και δυο τρεις σταγόνες από το φάρμακο.

Ένα μέρος του εαυτού του ήξερε ότι δεν έπρεπε να το πάρει – ήξερε ότι με τον καιρό θα του έκανε κακό. Αλλά το σώμα του το ήθελε και το μυαλό του ήταν ήδη πολύ αδύναμο για να αντισταθεί.

«Μόνο λίγο» μονολόγησε.

Το ήπιε.

Του φάνηκε ότι αισθανόταν καλύτερα.

Κάθισε στην τουαλέτα γέρνοντας πίσω την πλάτη και έκλεισε τα μάτια καθώς το τρένο, κροταλίζοντας, τον πήγαινε νότια, προς την Ισπανία.

Πού να είναι όλοι τώρα, αναρωτήθηκε, αυτά τα ανόητα πλάσματα που νόμιζαν ότι μπορούν να ξεπεράσουν το Μακκόμο;

Ο Ράφι Σάντλερ ήταν ξαπλωμένος πάνω σ' ένα στενό σκληρό κρεβάτι, μέσα σ' ένα κρύο δωμάτιο στο νοσοκο-

μείο. Μία ζόρικη νοσοκόμα τον είχε πλύνει και είχε πάρει όλα τα ρούχα του, μαζί και το δερμάτινο παλτό του, που, αν και ήταν μουσκεμένο και λερωμένο με πράσινη γλίτσα από το κανάλι, δεν έπαυε να είναι το δικό του παλτό και, πραγματικά, ήλπιζε να το πάρει πίσω. Μία αδιάφορη γιατρός είχε φορέσει ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια πριν έρθει να τον δει. Είχε ρίξει μια ματιά στο βαθύ κυκλικό κόψιμο γύρω από τον ώμο του, κόκκινο με κίτρινους και γκριζούς μώλωπες στο γύρω δέρμα, και έκανε πάλι πίσω.

«*Qu'est-ce que!* – Τι είναι αυτό!» είπε.

«Λέει ότι τον δάγκωσε ένα λιοντάρι στο σταθμό του Αούστερλιτς» είπε η νοσοκόμα, που ανυπομονούσε να τελειώσει τη βάρδιά της και να πάει σπίτι της για ύπνο.

«Οχ» είπε η γιατρός, κι έχυσε λίγο ακόμα αντισηπτικό πάνω στις πληγές. Σήκωσε προσεκτικά το χέρι του Ράφι.

Ο Ράφι ούρλιαξε.

«*L' épaule s'est cassé*» είπε. «Ο ώμος είναι σπασμένος. Αδελφή, κάνε του ανάταξη, βάλε παροχέτευση στο τραύμα και κάνε του αντιλυσσικό εμβόλιο και εμβόλια για HIV, ευλογιά, εγκεφαλίτιδα αιλουροειδών, δώσε του αντιβιοτικά...» είπε στα γαλλικά.

«Δεν μπορείς να μιλήσεις αγγλικά;» φώναξε ο Ράφι. «Χρειάζομαι κάποιον που να μιλάει αγγλικά». Το πρόσωπό του ήταν γκριζόλευκο και ένιωθε ακόμα κρύο, αν και του είχαν πει ότι έχει πυρετό. Πραγματικά, ιδρώνε. Η όψη του ήταν χειρότερη κι από τότε που ούρλιαζε στον Τσάρλι απ' το παράθυρο του βαγονιού καθώς το τρένο ξεκινούσε.

Η γιατρός τον κοίταξε. Αυτοί οι Εγγλέζοι ακόμα δε δίνουν πεντάρα να μάθουν κάποια άλλη γλώσσα εκτός απ' τη δική τους. Αξιοθρήνητοι τύποι.

«Και παυσίπονα θέλω» είπε. «Πονάω πολύ. Πονάω. ΠΟΝΑΩ. Κατάλαβες; Πονάω. ΠΑΥΣΙΠΟΝΑ. *Quelque chose pour le PAIN*». Έκανε ένα μορφασμό πόνου και προσπάθησε να μιλήσει με γαλλική προφορά. Δυστυχώς για το Ράφι, «*pain*»¹ στα γαλλικά σημαίνει ψωμί.

Η νοσοκόμα, η οποία, όπως κι η γιατρός, μιλούσε τέλεια αγγλικά, κοίταξε ψηλά απελπισμένη.

«Και λίγο mandrax» είπε η γιατρός.

«Ακόμα δε βρήκαν τα λιοντάρια; Σταμάτησαν το τρένο;» είπε.

Η νοσοκόμα ετοίμαζε τα φάρμακα.

Η γιατρός σιγομουρμούριζε ένα τραγούδι.

«Τον παλιομασκαρά!» φώναξε ο Ράφι. «Τον...»

«Μη μιλάς» είπε η γιατρός. «*Tais-toi*. Κάνεις πολλή φασαρία». Εργαζόταν κι αυτή όλη νύχτα.

Ο Ράφι ξάπλωσε. Ένιωθε το κεφάλι του να γυρίζει και ολόκληρο το σώμα του να τρέμει. Η νοσοκόμα τον ανασήκωσε πάλι κι άρχισε να τον ταΐζει χάπια. Μετά τον γύρισε και του έκανε τις ενέσεις του. Ο Ράφι ακούμπησε το κεφάλι του στο λεπτό μαξιλάρι μουρμουρίζοντας απειλές εναντίον του Τσάρλι. Μετά από λίγη ώρα τον πήρε ο ύπνος, ένας ύπνος ανήσυχος, και όλο στριφογυρνούσε και ιδρώνε και ονειρεύτηκε ότι ήταν πολύ μικρός και όλοι τον κορόιδευαν.

Έξω από το νοσοκομείο, ο τρομερός, πανύψηλος σκύλος του Ράφι, ο Τρόν, αδύνατος και ελεεινός, ήταν ξαπλωμένος στο χώμα κάτω από ένα θάμνο. Αν και ο Ράφι ήταν κα-

1. Pain: Στα αγγλικά «πονάω», «πόνος». (Σ.τ.Μ.)

κό αφεντικό, ο Τρόυ ήταν ένα αφοσιωμένο σκυλί και δε σκέφτηκε να κάνει τίποτε άλλο από το να περιμένει.

Όχι μακριά από το νοσοκομείο, ένας ψωραλέος ασπρόμαυρος γάτος με μαδημένο πισινό είχε μπλέξει σε ένα φοβερό καβγά με μια παρέα από γεροδεμένους γάτους που τον έβριζαν. Παραμόνευε κοντά στη νέα του φωλιά, στους σκουπιδοτενεκέδες πίσω από ένα εστιατόριο, απολαμβάνοντας ήσυχα ήσυχα ό,τι είχε μείνει από έναν πεταμένο αστακό, όταν οι άλλοι γάτοι ήρθαν πίσω του περικυκλώνοντάς τον και σχολιάζοντας πως, φυσικά, μόνο ένας κοκαλιάρης με φαγωμένο πισινό όπως αυτός θα ήταν υποχρεωμένος να τρώει από τους σκουπιδοτενεκέδες, επειδή κανένας καθωσπρέπει άνθρωπος δε θα ήθελε τέτοιο φριχτό πλάσμα μέσα στα πόδια του.

Ο ψωραλέος γάτος κοίταξε για μια στιγμή το νόστιμο μεξέ. Γενικά, ήταν φιλήσυχος τύπος, προτιμούσε να τα λέει χύμα και τσουβαλάτα και ήταν γνωστό ότι δε χαριζόταν σε κανέναν, βίαιος όμως δεν ήταν. Απεχθανόταν τη βία.

Έτσι, γύρισε προς το μέρος τους και τους άρχισε στον εξάψαλμο. Φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σας πω τι έλεγε, γιατί ήταν κυρίως βρισιές, τους είπε μπόλικά για την παλικάριά τους, την ερωτική τους ικανότητα (ή την έλλειψή της), την ασχετοσύνη τους, είπε επίσης ότι ήταν ένα μάτσο βρομομπάσταρδοι, που οι μανάδες τους θα πλήρωναν όσο όσο για να τους ψιλοκόψουν τα μουστάκια. Και άλλα χειρότερα.

Ευτυχώς, καταγόταν από τα βόρεια της Αγγλίας και είχε μια βαριά βόρεια αγγλική προφορά, γι' αυτό οι Παριζιάνοι γάτοι δεν κατάλαβαν όλα όσα τους έλεγε. Το νόημα το πιάσανε όμως. Και του χίμηξαν.

Ο γάτος, τώρα –τον έλεγαν Σεργκέι–, μπορεί να απεχθανόταν τη βία, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι, όταν του όρμαγαν, καθόταν με σταυρωμένα χέρια. Βάραγε, και ήταν και πολύ καλός μάλιστα, αυτό να λέγεται. Τους κατατρόπωσε λοιπόν χρησιμοποιώντας όλα τα βρόμικα μέσα – δαγκωματιές, νυχιές, σάλτους, επιθέσεις από πάνω κι από κάτω τους με ορθάνοιχτα σαγόνια. Κι έβγαζε τις πιο τρομακτικές κραυγές – νιαούριζε, στρίγγλιζε και σύρλιαζε σαν δαιμονισμένος. Αν και ήταν τέσσερις οι αντίπαλοι και πιο γεροδεμένοι από αυτόν, οι Παριζιάνοι γάτοι δυσσαρεστήθηκαν με τον τρόπο που αντιστεκόταν, ειδικά όταν ο σεφ, ο Ανατόλ, πρόβαλε το κεφάλι του από την πόρτα της κουζίνας και άρχισε κι αυτός τις φωνές. Οι Παριζιάνοι γάτοι το 'σκασαν.

Καθώς έτρεχαν, ένας γύρισε και ξεστόμισε κάτι που δεν ήταν μια απλή βρισιά. Του φώναξε κοροϊδευτικά: «Καλά, εσύ νομίζεις πως είσαι έξυπνος, εμείς όμως ξέρουμε πού πραγματικά βρίσκονται οι πολύτιμοι επιστήμονές σου, κι εδώ σε ξεπερνάμε, νιααα...».

Αυτό έκανε το Σεργκέι να κοκαλώσει.

Τι ακριβώς εννοούσε μ' αυτό; Οι επιστήμονες βρίσκονταν κάπου στη Βενετία. Έτσι του είχαν πει. Ομολογούμενως, είχε αποσπάσει με το ζόρι την πληροφορία από ένα γάτο που δεν ήθελε με τίποτα να του μιλήσει (τι ψωροπερήφανοι αυτοί οι Παριζιάνοι γάτοι). Και αυτό το «πού πραγματικά βρίσκονται» δεν του άρεσε καθόλου.

Ο Σεργκέι αναστέναξε.

Δεν του πήρε πολύ χρόνο να προλάβει τους γάτους. Είχαν σταματήσει για να σκαλίσουν τα σκουπίδια δίπλα σ' ένα εστιατόριο, στον παρακάτω δρόμο. Ο Σεργκέι περίμενε και οι γάτοι σύντομα σκόρπισαν. Ο γάτος που του εί-

χε μιλήσει κοροϊδευτικά πριν λίγο πήρε το δρόμο προς τα πίσω.

Δε χρειάστηκε παρά μια στιγμή για να πηδήξει, να προσγειωθεί στην πλάτη εκείνου του γάτου, να τον κολλήσει στο χώμα και να του σφυρίξει στ' αυτί: «ΟΚ, λοιπόν, πού βρρρίσκονται;».

Ο γάτος που είχε ουρλιάξει ούρλιαξε πάλι. Ο Σεργκέι έδειξε τα νύχια του και του περιέγραψε τι ακριβώς θα του έκανε με αυτά αν συνέχιζε να ουρλιάζει. Ο γάτος το βούλωσε.

«Εντάξει λοιπόν» είπε πάλι ο Σεργκέι. «Αν δε βρρρίσκονται στη Βενετία, τότε πού είναι;»

Ο γάτος ξεροκατάπιε. «Βενς» τσίριξε.

«Βενς;» Βενς! Μμμ, μάλλον κάποιος είχε παίξει «Το σπασμένο τηλέφωνο» εδώ. Είχε ακούσει καλά; «Πού στην ευχή είναι η Βενς;»

«Στη Γαλλία. Νότια» είπε ο γάτος. «Τελείως νότια».

Ο Σεργκέι ήταν σίγουρος ότι είχε ακούσει καλά.

«Τότε, γιατί μου είπαν Βενετία;»

Ο γάτος ήταν τόσο φοβισμένος, που ξεφούρνισε αμέσως την απάντηση: «Οι γάτοι που σέβονται τον εαυτό τους δε γουστάρουν τους Αλλεργίνους» είπε.

«Οι γάτοι που σέβονται τον εαυτό τους» είπε ο Σεργκέι απειλητικά «δεν είναι προροκατειλημμένοι μισαλλόδοξοι. Λοιπόν, μήπως μου λες ψέματα;». Και, λέγοντας αυτό, έστριψε το αυτί του γάτου.

«Όχι!» τσίριξε ο γάτος.

«Γιατί, αν μου λες ψέματα» είπε ο Σεργκέι «θα πάρορω μια συμμορρορία Αλλεργγίνους και θα έρρρθουμε να σου δείξουμε ακρρριβώς πόσα απίδια έχει ο σάκος – δε θα σε

πειρράξει να παλέψεις τέσσερρις προρος έναν, έτσι; Όχι, δε νομίζω. Ή, άμα είναι αυτοί οι τέσσερρις και συ ο ένας, σε νοιάζει και σε παρρανοιάζει; Τότε αλλάζει το προράμα, ε;».

Ο γάτος συμφώνησε ότι έτσι ήταν, αλλά στο μεταξύ ο Σεργκέι είχε βαρεθεί και είχε αηδιάσει μ' όλ' αυτά και τον άφησε να φύγει. Ο γάτος το 'σκάσε με την ουρά στα σκέλια, κοιτάζοντας πίσω πότε πότε, για να δει αν ο Σεργκέι τον ακολουθεί.

Δεν τον ακολουθούσε. Ξεκίνησε να γυρίσει στη φωλιά του έξω από του Ανατόλ και έκατσε εκεί, σιγοτρέμοντας ακόμα από την κούραση, αηδιασμένος, απογοητευμένος και θυμωμένος με τον εαυτό του, που έμπλεξε σε καβγά, και θυμωμένος με το γάτο, που ήταν τόσο βλάκας και μικρόψυχος, και, πάνω απ' όλα, αποκαρδιωμένος που μπορεί να έστειλε τον Τσάρλι σε λάθος μέρος. Το κομμάτι από τον αστακό ήταν ακόμα εκεί χάμω, λαδωμένο και με ροζ χρώμα στο εσωτερικό του. Το μύρισε και το έφαγε, αλλά δεν το απόλαυσε και πολύ.

Από τότε που το παιδί-που-μιλούσε-τη-γλώσσα-των-γάτων είχε κρύψει αυτό το σημείωμα στο κολάρο του ένιωθε αλλαγμένος. Του είχε πάρει λίγο χρόνο για να μάθει πού είχαν πάει τους ανθρώπους, αλλά τους είχε βρει και τους είχε παραδώσει το γράμμα. Αυτό τον έκανε να αισθανθεί όμορφα. Αν δεν ήταν εκείνα τα σκουλήκια που ανέβαζαν τους ανθρώπους στο φορηγό, θα μπορούσε να περιμένει κάνοντας βόλτες εκεί γύρω, ώστε να πάρει την απάντησή τους και να την πάει στον Τσάρλι.

Δε θα αισθανόταν απογοητευμένος και θυμωμένος αν είχε καταφέρει να το κάνει αυτό.

Μέσα από την ανοιχτή πόρτα της κουζίνας, απ' όπου έβγαιναν θεσπέσιες ευωδιές ψαριού που ψηνόταν στα κάρβουνα, έβλεπε τον Ανατόλ να δουλεύει σκληρά, με την άσπρη του ποδιά και το καρό του παντελόνι.

Ο Σεργκέι θυμήθηκε πόσο προσεκτικά είχε γράψει το γράμμα του ο Τσάρλι, σχεδόν σε κώδικα, έτσι ώστε κανείς δεν μπορούσε να το καταλάβει εκτός από τους γονείς του. Πίστευε ότι ο Τσάρλι ήταν πολύ γενναίος και σκληρό καρύδι. Πίστευε ότι οι γονείς του ήταν πολύ έξυπνοι. Η θεραπεία που είχαν ανακαλύψει για το άσθμα θα βοηθούσε όλους τους γάτους, και προπαντός θα βοηθούσε τους Αλλεργίνους. Και τώρα αυτός, ο Σεργκέι, τα είχε κάνει μούσκεμα.

Εκείνη τη στιγμή ο Ανατόλ φώναξε σε κάποιον μέσα και, δευτερόλεπτα αργότερα, ένας κουβάς γεμάτος νερό εκσφενδονίστηκε από την πόρτα της κουζίνας στο δρόμο, ακριβώς πάνω στο Σεργκέι, μαζί με κάτι βρисиές στα γαλλικά, κάτι σαν «Τσακίσου από δω, άχρηστε, ψωριάρη γάτε», αλλά πολύ πιο χυδαία.

Ο Σεργκέι μουρμούρισε κάτι μπερδεμένο παίζοντας τα μουστάκια του. Είχε βαρεθεί να είναι ένας άχρηστος, ψωριάρης γάτος. Μέχρι να πέσει πάνω του το νερό, είχε αποφασίσει. Δε θα ήταν πια το είδος του γάτου στο οποίο θα πέταγαν οι άνθρωποι νερό.

«Εντάξει» είπε. «Το πήρα το μήνυμα».

Δεν μπορούσε να πάει στη Βενετία και να πει τα νέα στον Τσάρλι – μπορεί και να τον έστελνε σε μάταιη αναζήτηση. Θα πήγαινε ο ίδιος στη Βενς για να ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

*

Πίσω στο παγωμένο τρένο, χωμένο και κουκουλωμένο στο χιόνι, βαθιά στα βουνά, ο Τσάρλι και τα λιοντάρια πλησίαζαν το ιδιωτικό βαγόνι του βασιλιά Μπόρις. Ο Τσάρλι χαμογέλασε νευρικά στο σωματώδη σωματοφύλακα του βασιλιά Μπόρις (η Αυτού Μεγαλειότητα είχε ένα συνεχή φόβο για δολοφόνους) και χτύπησε ευγενικά τη γυαλισμένη πόρτα. (Φυσικά, τα λιοντάρια δε φοβόντουσαν. Δεν ήξεραν τι είναι φόβος.) Αν ο σωματοφύλακας ένιωθε έκπληξη βλέποντας έξι λιοντάρια να έρχονται για επίσκεψη στο αφεντικό του, ήταν υπερβολικά καλά εκπαιδευμένος ώστε να μην το δείξει.

«Περάστε, περάστε!» ακούστηκε μία ενθουσιώδης φωνή. Ο βασιλιάς ένιωθε τέτοια λαχτάρα να συναντήσει τα λιοντάρια, που ούτε καν περίμενε τον Έντουαρτ να ανοίξει την πόρτα. Αλλά, έτρεξε βιαστικά προς την πόρτα και την άνοιξε μόνος του διάπλατα. Και μετά γύρισε πάλι βιαστικά στη θέση του, σοκαρισμένος.

«Χριστός και Παναγία!» είπε.

Τα λιοντάρια μπήκαν σαν μπουλούκι στο περίτεχνα διακοσμημένο επίσημο βαγόνι, με στητή την κορμολοσσιά τους και τα δυνατά και λεπτά πόδια τους να βηματίζουν πάνω στο όμορφο περσικό χαλί. Μόνο ένα αμυδρό πρασινωπό φως κατάφερνε να διαπεράσει το χιονισμένο παράθυρο. Η σκηνή ήταν αλλόκοτη.

«Ποπό» είπε ο βασιλιάς. Κοίταζε αποσβολωμένος. «Ω Θεέ μου. Υπέροχα. Τόσο ήρεμα. Εντυπωσιακό. Εντυπωσιακό».

Οι λιονταρίνες βολεύτηκαν στο πάτωμα, γύρω από τα πόδια του Τσάρλι, σαν ουρά βασιλικού φορέματος. Το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα έκατσαν στητά, ένα σε κάθε

πλευρά, και το γηραιότερο λιοντάρι στάθηκε δίπλα, ήρεμο και περήφανο σαν γέρος αυτοκράτορας. Κοίταξαν το βασιλιά, τον Έντουαρτ και μετά οι λιονταρίνες ακούμπησαν τα κεφάλια στα τεράστια πόδια τους και προσποιήθηκαν ότι κοιμόνταν. Ο Τσάρλι έπιασε τον εαυτό του να ξύνει το νεαρό λιοντάρι πίσω από τ' αυτιά. Ο Έντουαρτ κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Ο Τσάρλι τράβηξε αμέσως το χέρι του.

Ο βασιλιάς Μπόρις κούνησε το κεφάλι.

«Υπέροχα» είπε πάλι. Και μετά, κάτι στα βουλγάρικα. Του πήρε μια δυο στιγμές για να ηρεμήσει. Ο Έντουαρτ, στο μεταξύ, παρατηρούσε τη σκηνή από τη γωνία του βαγονιού παρακολουθώντας ήρεμα· το βλέμμα του πήγαινε από τα λιοντάρια στον Τσάρλι με μεγάλο, καλοκραυμμένο όμως ενδιαφέρον και προσπαθούσε να διατηρήσει την αδιάφορη έκφρασή του, σαν να μη συνέβαινε τίποτα το ιδιαίτερο. Είχε εξασκηθεί πολύ όλ' αυτά τα χρόνια, αλλά ποτέ δεν το είχε βρει τόσο δύσκολο.

«Γιατί αυτά δεν...» είπε ο βασιλιάς, μην μπορώντας να βρει τις κατάλληλες λέξεις, γιατί η όλη κατάσταση τον τρώμαζε κάπως.

«Είναι εκπαιδευμένα» είπε ο Τσάρλι. Αν και ο βασιλιάς Μπόρις ήταν της εμπιστοσύνης του και ήξερε τα πάντα για την απόδρασή του από το τσίρκο και για την απαγωγή των γονιών του, υπήρχε ένα πράγμα που δεν είχε αποκαλύψει ο Τσάρλι. Δεν είχε πει ότι μιλούσε με ευχέρεια τη γλώσσα των γάτων. Πάντα, ενστικτωδώς, το κρατούσε μυστικό. Απλά, για κάποιο λόγο ήξερε ότι οι άνθρωποι μπορεί να αντιδρούσαν παράξενα σ' αυτό. Και ίσως, αν κάποιος του έλεγε ότι, όταν ήταν μωρό, αλληλογραφούνιστηκε με ένα πληγωμένο κουτάβι λεοπάρδαλης και πάνω στην ανταλλα-

γή του αίματός τους για κάποιο λόγο αντάλλαξαν και γλώσσες, ίσως και ο ίδιος να μην το πίστευε.

Έτσι λοιπόν, όσο ο βασιλιάς Μπόρις δεν ήξερε ότι ο Τσάρλι και τα λιοντάρια μιλούσαν μεταξύ τους, δε θα μπορούσε να ξέρει ότι ήταν και αληθινοί φίλοι, που είχαν περάσει πολλά μαζί και τώρα ταξίδευαν παρέα ως σύμμαχοι κι αδέρφια, αποφασισμένοι να βοηθούνται και να αλληλοϋποστηρίζονται στις δυσκολίες και στα εμπόδια.

«Πολύ καλά εκπαιδευμένα, ε;» είπε ο βασιλιάς Μπόρις ψιθυριστά. «Είσαι σίγουρος ότι είναι εντάξει;»

«Ναι» είπε ο Τσάρλι. «Λόγο τιμής. Είναι λογικά πλάσματα. Δεν τρώνε τους φίλους τους. Και, τέλος πάντων, έχουν φάει το βραδινό τους».

Ο βασιλιάς Μπόρις παρατήρησε το λείο σκληρό τους δέρμα, τις μακριές τους ουρές, τα ήρεμα μάτια τους. Κοίταξε την πλούσια ατίθιση χείτη του γηραιότερου λιονταριού και τα μακριά δυνατά σώματα που είχαν οι λιονταρίνες. Αντιλήφθηκε ότι οι λιονταρίνες είχαν ελαφρώς διαφορετικά χρώματα. Μία ήταν ασημί, μία άλλη έφερε περισσότερο προς το χρώμα του χαλκού και η άλλη σίγουρα είχε μια κίτρινη λάμψη στη γούνα της. Παρατήρησε το αποφασιστικό τίναγμα και το στρίψιμο των αυτιών του νεαρού λιονταριού και τα μεγάλα ευαίσθητα πέλματα της Ελσίνας. Ήξερε ότι μαζεμένα μέσα στα πέλματα αυτά ήταν νύχια στο μέγεθος του δαχτύλου ενός ανθρώπου, κοφτερά σαν μαχαίρια.

Ήταν τόσο όμορφα! Και, οτιδήποτε κι αν του έλεγε ο Τσάρλι, ήταν άγρια. Ο βασιλιάς Μπόρις δεν ήταν χαζός. Το έβλεπε ότι ήταν άγρια.

Έβγαλε ένα μακρόσυρτο ευτυχισμένο στεναγμό.

«Θα είναι τιμή για μένα» είπε ο βασιλιάς Μπόρις «να σας προσφέρω φιλοξενία στο μικρό μου διαμέρισμα στο Γκραν Κανάλ στη Βενετία και τις υπηρεσίες του Έντουαρτ και του επιτελείου μου εκεί κατά τη διάρκεια της παραμονής σας. Νομίζω πως είναι φανταστικό. Κοίταξέ τα. Μπορώ να πάρω μια φωτογραφία;».

Ο Έντουαρτ έτρεξε να φέρει τη φωτογραφική μηχανή της Αυτού Μεγαλειότητας και να τραβήξει λίγες φωτογραφίες του βασιλιά, με το χέρι του, τελικά, γύρω από το λαιμό του νεαρού λιονταριού, μετά από πολλή νευρική κατάσταση και πολλά «Αλήθεια, μπορώ;» και «Είσαι σίγουρος;».

Είχε κοκκινίσει απ' τη χαρά του. Τα λιοντάρια, το καतालάβαινε ο Τσάρλι, τα έβρισκαν όλα αυτά μάλλον ανόητα – τουλάχιστον έτσι αισθάνονταν το γηραιότερο λιοντάρι και οι λιονταρίνες, αλλά το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα πίστευαν ότι είχε πλάκα και χαζογελούσανε. Ο Τσάρλι έβλεπε ότι τα δυο νεαρά λιοντάρια λαχταρούσαν να παίξουν (ήταν πολλή ώρα περιορισμένα σ' αυτό το τρένο), να γαργαλήσουν το βασιλιά ή να κάνουν κάποια άλλη σκανταλιά. Έριξε στο νεαρό λιοντάρι μια επιτιμητική ματιά και το νεαρό λιοντάρι τού έριξε μια ματιά γεμάτη αναίδεια. Μετά το νεαρό λιοντάρι μουρμούρισε: «Νομίζω πως, ναι, νομίζω πως θα δώσω μια με την ουρά μου στον πισινό του βασιλιά... Μόνο μια μικρή, στα γρήγορα...».

Ο Τσάρλι ρουθούνισε, αλλά δεν μπορούσε να πει και τίποτα.

«Άντε λοιπόν, Τσάρλι» είπε το νεαρό λιοντάρι – στους άλλους ανθρώπους αυτό ακούστηκε κάτι σαν γουργουρητό. «Εμπρός, κατσάδιασέ με – χα χα, δεν μπορείς, γιατί θα ακούσουν!»

Ακούγοντάς τον η Ελσίνα, άρχισε να κυλιέται στο πάτωμα βάζοντας τα πόδια της στο στόμα.

«Καλύτερα να τα πάω πίσω στο χώρο τους, εξοχότατε» είπε ο Τσάρλι. «Είναι ακόμα κουρασμένα απ' το στοίβαγμα στην οροφή του βαγονιού μέσα στην καταιγίδα». (Ναι καλά! Είχανε παραζωηρέψει μετά από λίγη ξεκούραση και φαγητό, αφού πήραν και λίγο από το φάρμακο της Μάγκνταλεν.) Ρίχνοντας ένα πολύ αυστηρό βλέμμα στο νεαρό λιοντάρι πίσω από την πλάτη του βασιλιά, ο Τσάρλι τα οδήγησε πίσω στο μπάνιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΙΣΩΣ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ότι μόνο έξι λιοντάρια πήγαν για επίσκεψη στο βασιλιά. Το θεόρατο πλάσμα με τα τεράστια δόντια, που μέσα στην τρελή τους απόδραση απ' το Παρίσι ήρθε μαζί τους, έμεινε πίσω στο μπάνιο. Αυτό το πλάσμα, το ήξεραν όλοι χωρίς ούτε καν να το συζητάνε, ήταν κάτι πολύ δυνατό και πολύ παράξενο για να επιτρέψουν να το δει ανθρώπινο μάτι. Κι εκτός αυτού, ήταν πολύ κουρασμένο και χρειαζόταν ύπνο.

Όταν ο Τσάρλι και τα λιοντάρια γύρισαν πίσω στο μπάνιο, ο Τσάρλι έπιασε τον εαυτό του να το κοιτάζει για άλλη μια φορά. Πόσο πολύ παράξενο είναι, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

Πρώτα πρώτα, ήταν το μέγεθος: μισή φορά πιο μεγάλο από το γηραιότερο λιοντάρι. Έπειτα, το πλακουτσωτό στην κορφή κεφάλι, οι ογκώδεις ώμοι και ο μακρύς επίπεδος λαιμός. Μετά, τα δυνατά κοντά πίσω πόδια, μικρά και δύσκαμπτα σε σύγκριση με τα ευλύγιστα πόδια των λιονταριών με τα φαρδιά πέλματα. Η κοντόχοντρη ουρά. Και μετά, ήταν και τα δόντια. Τα δόντια των λιονταριών ήταν αρκετά μεγάλα, αλλά αυτά... αυτά ήταν εκπληκτικά: τεράστια, αστραφτερά και γυριστά.

Αλλά ήταν λιοντάρι, ξεκάθαρο αυτό. Ο Τσάρλι διαπίστωσε ότι κουνούσε το κεφάλι του καθώς τον κοίταζε. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ τέτοιο πλάσμα. Τι ήταν; Ο Τσάρλι δεν ήταν ο μόνος που αναρωτιόταν. Το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα, μολοντί είχαν περάσει περισσότερο καιρό μαζί του, αναρωτιόνταν το ίδιο.

Καθώς ο Τσάρλι κοίταζε, το πλάσμα σήκωσε το κεφάλι. Τα μάτια του, λυπημένα ακόμα, είχαν μια λάμψη απογοήτευσης.

«Ρώτα, αγόρι» είπε με τη σιγανή φωνή του, βραχνή σαν φωνή καπνιστού και τραχιά σαν ακατέργαστο πετσί. «Θα σου απαντήσω».

Ο Τσάρλι πέθαινε από περιέργεια, αλλά, ακόμα και με την άδεια του πλάσματος, δίσταζε να ρωτήσει. Αυτό το πλάσμα είχε να πει μια ιστορία, τους λόγους που ήταν έτσι όπως ήταν. Ο Τσάρλι κατάλαβε ότι το φοβόταν ακόμα.

Ποιο είναι μεγαλύτερο, αναρωτήθηκε σιωπηλά. Η περιέργειά μου ή ο φόβος μου;

«Τι είσαι;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Και για λίγο ο χρόνος σταμάτησε καθώς το πλάσμα άρχισε να μιλάει. Στο υγρό, γεμάτο θολούρα μπάνιο, διακοσμημένο με ροζ μπορντούρες και βοσκοπούλες και με το χιόνι να πέφτει έξω, το παράξενο ζώο είπε την ιστορία του.

«Είμαι ένας *Smilodon fatalis*» είπε το ζώο με φωνή τραχιά, σαν ακατέργαστο πετσί. «Δεν έχω λόγο να βρίσκομαι εδώ. Μέχρι να συναντήσω τα ξαδέρφια μου» (κι έδειξε προς τα λιοντάρια) «δεν ήξερα το όνομά μου ή το σκοπό μου στη ζωή ή τη φύση μου. Δεν ήξερα την οικογένειά μου ή τον εαυτό μου.

»Θα 'πρεπε να είμαι πεθαμένος. Ήμουν πεθαμένος.

Πάντα ήμουν πεθαμένος. Προσωπικά, δεν υπάρχω. Δε με έπλασε ο Θεός. Δε με έφτιαξε η φύση. Δε με γέννησε η μάνα μου – δεν έχω μάνα. Δεν έχω πατέρα. Είμαι νεκρός. Ως μέλος της οικογένειάς μου, είμαι... είμαι – έχω εκλείψει».

Σταμάτησε για μια στιγμή. Ο Τσάρλι περίμενε να αναστενάξει, αλλά δεν το έκανε. Απλά σταμάτησε για μια στιγμή, σαν για να σκεφτεί την τεράστια σημασία αυτών που μόλις είχε πει. Το νεαρό λιοντάρι και ο Τσάρλι αντάλλαξαν μια γρήγορη ματιά.

«Το έμαθα αυτό τις τελευταίες ώρες στην οροφή του βαγονιού με τους φίλους σου, που μου μοιάζουν τόσο πολύ, αλλά είναι και τόσο διαφορετικοί από μένα. Ο φίλος σου» εδώ το πλάσμα έδειξε με τα μάτια το γηραιότερο λιοντάρι, που είχε πάρει μια έκφραση βαθιάς ανησυχίας στο ψαρομάλλικο πρόσωπό του «μου το είπε. Χαίρομαι που ξέρω το όνομα της οικογένειάς μου. Είμαι *Smilodon fatalis* όσο εσύ είσαι άνθρωπος. Αλλά καμιά μητέρα δε μου έδωσε όνομα.

»Όμως με βλέπεις μπροστά σου. Υπάρχω, αναπνέω, μιλάω. Αναρωτιέσαι πώς μπορεί να είμαι νεκρός; Εγώ κάνω στον εαυτό μου ένα παρόμοιο ερώτημα – πώς μπορεί να είμαι ζωντανός; Και απαντώ στον εαυτό μου. Δεν ξέρω.

»Ανοιξα τα μάτια μου σ' ένα φωτεινό άψυχο δωμάτιο. Έξησα πίσω από ένα σκληρό, αόρατο τοίχο. Με τάζαν από μακριά. Κανείς δε μου μίλαγε. Κανείς δε με άγγιζε. Δεν είχα πολύ χώρο. Ήμουν στα ζεστά, το φαγητό μου ήταν αρκετό. Μεγάλωσα. Είχα μια... ανάμνηση από κάτι διαφορετικό. Ένα παλιότερο, ανοιχτό μέρος. Νόμιζα ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν καλύτερα στο άσχημο αυτό μέρος. Μου έκαναν πολλά πράγματα. Έρχο-

νταν άνθρωποι όλη την ώρα, όχι πολλοί, αλλά πολύ συχνά, και έβαζαν πράγματα μέσα μου και έβγαζαν πράγματα από μέσα μου. Με τρύπαγαν με βελόνες και έγγραφαν οτιδήποτε έκανα. Ποτέ δε μου μιλούσαν. Δεν υπήρχε κανένας άλλος σαν και μένα. Δεν ήξερα πώς να μιλάω. Αισθάνομαι ευλογημένος που μιλάω τώρα, σαν τον διψασμένο που πίνει νερό μετά από μεγάλη δίψα.

»Όλα ήταν λάθος. Εγώ ήμουν λάθος. Μου φαινόταν ότι μπορεί να ήμουν σωστός αν βρισκόμουν κάπου αλλού. Έφυγα: το 'σκάσα μέσα απ' τον αόρατο τοίχο, τον κομμάτιασα με το σκληρό μου κεφάλι. Πόνεσα, αλλά αυτός πόνεσε πιο πολύ. Πέρασα τρέχοντας από κει που μπαινόβγαιναν οι άνθρωποι και όρμησα ξανά, δεν αισθάνθηκα πόνο, ανέβηκα σκαλοπάτια και έφτασα σ' ένα θάλαμο γεμάτο κόκαλα· πόσα κόκαλα ήταν εκεί, καθαρά και τακτοποιημένα, στέκονταν σαν ζωντανά, σε σχήματα ζώων, όλα ακίνητα, σε γραμμή, μόνο κόκαλα. Υπήρχαν και κόκαλα από λιοντάρια εκεί. Υπήρχαν αόρατοι τοίχοι με πεθαμένα πλάσματα πίσω τους: κάποια σαν να ήταν ακόμα ζωντανά, άλλα μέσα σε υγρό, σε κομμάτια, το μισό ενός ζώου, ένα ζώο ανοιχτό, γκρίζο, να επιπλέει... ήταν ένα τρομακτικό μέρος. Το διέσχισα τρέχοντας. Κρύφτηκα. Πέρασα μέσα από αόρατους τοίχους πάλι. Χτύπησα το σκληρό μου κεφάλι και δεν μπορούσα να σκεφτώ πια, έτσι ξάπλωσα κάτω από τον ουρανό και, παρ' ότι είχα χτυπήσει, αισθανόμουν πιο καλά. Ο ουρανός και το δέντρο με έκαναν να αισθανθώ καλά».

Ο Τσάρλι ήξερε για ποιο μέρος μιλάγε. Έπρεπε να ήταν το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, που κοντά του είχαν πρωτοσυναντήσει το πλάσμα.

Η ασημένια λιονταρίνα είχε ξαπλώσει κοντά του. Τα μάτια της είχαν στενέψει, αλλά η παρουσία της φαινόταν να τον ζέσταινε.

«Κρύφτηκα και δεν ήξερα τι να κάνω ή πού να πάω. Πέρα απ' τα δέντρα, φώτα σχίζανε το σκοτάδι και ακουγόταν ένας απαίσιος θόρυβος, που πλησίαζε κι απομακρυνόταν σαν βουητό από τρεχαλητό πολλών τεράστιων πλασμάτων. Ξάπλωσα κάτω από το δέντρο. Θα είχα κλάψει...»

Αλλά τα λιοντάρια δεν κλαίνε.

«Κι ενώ ήμουν εκεί, μύρισα... ανάμεσα στα χρώματα και στις μυρουδιές των μικρών ζώων..., μύρισα κάτι, κάτι σαν κι εμένα. Ήταν αυτά – τα δικά μου» (και πάλι δίστασε) «τα ξαδέρφια μου. Βρυχήθηκα και ούρλιαξα. Δεν ήξερα τίποτα καλύτερο να κάνω. Η μυρουδιά τους ήταν το πρώτο γνώριμο πράγμα που βρήκα. Όταν ήρθαν, πάλεψαν μαζί μου, ύστερα με κυνήγησαν – ξέρεις τι έγινε. Σε είδα. Μ' άφησες να έρθω μαζί σας».

Χαμήλωσε το πελώριο κεφάλι του.

«Είμαι ευγνώμων» είπε. Και μετά: «Ο φίλος σας ξέρει την ιστορία των λιονταριών απ' τις μέρες που τα λιοντάρια ζούσαν σ' όλο τον πλανήτη, διαφορετικά είδη λιονταριών σε κάθε μέρος, με τα διαφορετικά μας μεγέθη, χρώματα και δόντια. Με αναγνωρίζει και μου λέει ότι όλοι οι δικοί μου έχουν πεθάνει πριν από πολλά πολλά χρόνια. Τα λιοντάρια ήταν άγρια εδώ στην Ευρώπη – τώρα δεν υπάρχουν πια. Κι εγώ; Εγώ είμαι Αμερικανός – δε ζούνε πια λιοντάρια εκεί που ζούσαμε».

Σιωπή βασίλεψε για μια στιγμή στη θολή καμπίνα.

«Έχω εκλείψει» είπε ο Σμιλόδοντας και τα γυριστά του δόντια άστραψαν. «Το είδος μου εξαφανίστηκε στην

άλλη μεριά της γης, η ανατολή του ανθρώπινου γένους ήταν η δύση του δικού μου. Γιατί είμαι εδώ; Αφού το είδος μου έχει εξαφανιστεί».

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να πει λέξη. Είχε πάθει σοκ. Οι λιονταρίνες κοίταζαν αλλού. Δεν άντεχαν να βλέπουν τη θλίψη του Σμιλόδοντα. Μόνο η Ελσίνα τον κοίταζε, και τα μεγάλα μάτια της είχαν γίνει ακόμα μεγαλύτερα. Το νεαρό λιοντάρι, καθισμένο πίσω από τον Τσάρλι, κουνιόταν νευρικά. Το γηραιότερο λιοντάρι έμοιαζε να στέλνει κύματα περηφάνιας και ζεστασιάς στο Σμιλόδοντα.

Ο Σμιλόδοντας ήταν ο πρόγονός τους. Ήταν ένα αρχαίο, προϊστορικό πλάσμα που είχε εκλείψει. Ο Τσάρλι θυμήθηκε από τα μαθήματά του τίγρεις με μακριά δόντια. Και τώρα ένα λιοντάρι αρχαίο, με μακριά δόντια, στεκόταν μπροστά του. Μια τραγική φιγούρα. Μια απέραντη τρυφερότητα πλημμύρισε την καρδιά του Τσάρλι γι' αυτό το τρομακτικό αλλά και τρομαγμένο συνάμα πλάσμα, που ήταν τόσο γενναίο και ευγενικό όταν προσπαθούσε να κατεβάσει τα ξεπαγιασμένα, ταλαιπωρημένα λιοντάρια από την οροφή του τρένου στη διάρκεια της καταιγίδας. Ήθελε να το παρηγορήσει. Ήθελε να το βοηθήσει.

«Είναι πολύ παράξενο» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Οι Σμιλόδοντες ζούσαν πριν πολλές χιλιάδες χρόνια. Ο παππούς μου στην Αφρική μάς έλεγε ιστορίες που είχε ακούσει, πολύ παλιά, για λιοντάρια που ζούσαν πριν πολλά χρόνια, τα λιοντάρια της Αλάσκας και της Κίνας, της Ιταλίας και της Ισπανίας, τους Βρετανικούς λέοντες, τα λιοντάρια της Αραβίας, τα λιοντάρια της Αμερικής. Πολλές οικογένειες διατηρούνται, αλλά πολύ περισσότερες έπαψαν να υπάρχουν: Ο *Smilodon populator* από την

Αργεντινή ήταν ο μεγαλύτερος, δυο φορές σαν κι εμένα και δυνατός, τεράστιος, ο καλύτερος δρομέας... Οι λεοπαρδάλεις των χιονιών από τα Ιμαλία είχαν όμορφο πυκνό τρίχωμα και γούνα ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών, για να τις προστατεύει από το κρύο και τα γλιστρήματα στο χιόνι, και δε βρυχούνταν ποτέ. Πάρα πολύ παλιά, γνωστά σε μας μόνο από σχεδόν ξεχασμένες ιστορίες, ήταν τα *Homotherium*, *Barbourofelis*, *Thylacosmilus*. Τώρα απομένουν πολύ λίγα. Είμαστε όλα αιλουροειδή. Αιλουροειδή υπάρχουν εδώ και 36 εκατομμύρια χρόνια. Ο Σμιλόδοντας είναι ο αδερφός μας από το παρελθόν. Είναι ο πατέρας μας. Αν και δεν μπορούμε να την εξηγήσουμε, η παρουσία του μας τιμά».

Ο Τσάρλι έβλεπε ότι το γηραιότερο λιοντάρι αισθανόταν πράγματι τιμή, αλλά ο ίδιος μπορούσε να αισθανθεί μόνο τη θλίψη που έβγαινε κύματα κύματα από το προϊστορικό ζώο. Φαινόταν τόσο δυνατό, αλλά παρ' όλα αυτά υπήρχε μια βαθιά αδυναμία μέσα του. Ακόμα και τα δόντια του, τόσο τεράστια που δεν μπορούσε καλά καλά να κλείσει το στόμα του, νόμιζες ότι έμοιαζαν με σύμβολο της αδυναμίας του.

Ο Τσάρλι αποφάσισε να τον βοηθήσει. Όπως και να προέκυψε η παρουσία του Σμιλόδοντα, ο Τσάρλι μπορούσε να βοηθήσει ώστε να διορθωθούν τα πράγματα.

Δε στάθηκε να σκεφτεί για το πώς μπορούσε να διορθωθεί μια παρουσία που ήταν λάθος. Αν το είχε κάνει, ίσως να μην ήταν τόσο αποφασισμένος. Αλλά σκεφτόταν κάτι άλλο. Στου αδερφού Ζερόμ μια φορά ένα ορφανό αγόρι είχε έρθει για μάθημα. Είχε χαθεί σ' έναν από τους σταθμούς του τρένου, ήταν πρόσφυγας, ορφανό ή και τα

δύο, τρομαγμένο και μιλούσε ελάχιστα αγγλικά και δεν ήξερε από πού ήταν ή τι του είχε συμβεί. Οι καλόγεροι το είχαν πάρει μαζί τους, το φρόντιζαν και του είχαν δώσει και όνομα: Ραλφ. Αρνιόταν να απαντάει στο όνομα αυτό και νευρίαζε. Στο τέλος, ο αδερφός Ζερόμ, που μιλούσε πολλές γλώσσες, μπόρεσε να ανακαλύψει ότι το όνομά του ήταν Τζάστις και πως Τζάστις ήταν το όνομα στο οποίο απαντούσε.

Ο Τσάρλι θυμήθηκε πόσο διαφορετικά ήταν για το αγόρι να χρησιμοποιούν το όνομά του. Και θυμήθηκε τον αδερφό Ζερόμ να λέει ότι οι γονείς του αγοριού πρέπει να ήταν καλοί άνθρωποι αφού ονόμασαν το γιο τους Τζάστις². Ο αδερφός Ζερόμ είχε γελάσει λυπημένα στη σκέψη ότι η Δικαιοσύνη –ως κυριολεκτική έννοια του όρου αλλά και ως το όνομα του παιδιού– ήταν χαμένη και περιπλανιόταν, ανίκανη να μιλήσει και μόνη στον κόσμο.

«Τι ονόματα δίνουν οι Σμιλόδοντες στους εαυτούς τους;» ρώτησε ο Τσάρλι το γηραιότερο λιοντάρι και το Σμιλόδοντα συγχρόνως.

Ο Σμιλόδοντας δεν ήξερε. Το γηραιότερο λιοντάρι είπε: «Αυτή η λεπτομέρεια της γνώσης δε διασώθηκε – ξέρεις εσύ τι ονόματα είχαν οι αρχαίοι άνθρωποι, οι άνθρωποι του νεότερνταλ;».

Στιγκ, σκέφτηκε ο Τσάρλι, καθώς θυμήθηκε ένα θαυμάσιο βιβλίο που είχε διαβάσει για έναν άνθρωπο των σπηλαίων που ζούσε σε μια τρώγλη και έγινε φίλος με ένα αγόρι που το έλεγαν Μπάρνεϋ.

2. Αγγλικά και γαλλικά: Justice: Προφέρεται «Τζάστις» στα αγγλικά και «Ζιστίς» στα γαλλικά = Δικαιοσύνη. (Σ.τ.Μ.)

«Όχι, δεν ξέρω» παραδέχτηκε. «Αλλά σκεφτόμουν...» Και στράφηκε προς το Σμιλόδοντα. «Σκεφτόμουν μήπως, αν εσύ είχες το δικό σου όνομα, ίσως αυτό σε έκανε να αισθανθείς καλύτερα». Ήθελε να τον φωνάζει Κύριο. Κάτι που να δείχνει σεβασμό.

Ο Σμιλόδοντας στένεψε τα μάτια του και ανοιγόκλεισε πολύ αργά τα βλέφαρα. «Σ' ευχαριστώ, λιονταρόπαιδο» είπε. «Ένα όνομα θα ήταν... ευπρόσδεκτο. Ο ξάδερφός μου θα μου το δώσει». Και κοίταξε το γηραιότερο λιοντάρι.

Το γηραιότερο λιοντάρι τον κοίταξε έντονα με τα μεγάλα λαμπερά του μάτια.

«Τιμή μου» του απάντησε. «Σε ονομάζω Πρίμο. Σημαίνει Πρώτος».

«Δεν ήμουν ο πρώτος» είπε ο Σμιλόδοντας με τη σιγανή τραχιά φωνή του. «Αλλά τώρα που είμαι εδώ θα μπορούσα να είμαι. Σ' ευχαριστώ. Τώρα πρέπει να κοιμηθώ». Στριφογύρισε στο μικρό στενόχωρο μπάνιο και ξάπλωσε πάλι στο πάτωμα. Ακόμα κι οι τεράστιοι ώμοι του μαρτυρούσαν την κούρασή του.

Ο Μακκόμο στάθηκε όρθιος στο κατάστρωμα του μικρού φέρι μπόουτ της γραμμής Ισπανία-Μαρόκο, με το κοστούμι του κάπως τσαλακωμένο απ' το ταξίδι στο τρένο, διατηρώντας όμως την εικόνα ενός αξιοπρεπούς άντρα. Το κανάλι του Στενού του Γιβραλτάρ, όπου η Μεσόγειος θάλασσα ενώνεται με τον Ατλαντικό ωκεανό, δεν ήταν πλατύ, αλλά είχε διαμορφωθεί σ' έναν εξαιρετικό άθλο μηχανικής.

Εδώ η θάλασσα δεν ήταν όπως την ξέρουμε. Ξέφευγε από τα συνηθισμένα. Εδώ είχε χωριστεί σε κανάλια σαν λωρίδες αυτοκινητόδρομου. Μερικά από αυτά ήταν στην επι-

φάνεια της θάλασσας, αλλά πολλά ήταν πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας, εναέρια, στερεωμένα σε ψηλά στηρίγματα, σχηματίζοντας ένα τεράστιο, απίθανο στην όψη, συνονθύλευμα διασταυρώσεων από υδάτινους δρόμους και υπερυψωμένα κανάλια. Από αυτά τα κανάλια περνούσαν όλα τα πλοία που, ακολουθώντας διάφορες κατευθύνσεις, περνούσαν μέσα από το στενό μεταξύ Ευρώπης και Αφρικής, προς τον Ατλαντικό και τη Μεσόγειο. Τα πλοία που πήγαιναν προς την Πορτογαλία έπλεαν σε μια ψηλή γέφυρα, πάνω από άλλα πλοία, που πήγαιναν προς τη βόρεια ακτή του Μαρόκου: κάποια άλλα πέραναν ανάμεσά τους πηγαίνοντας προς τα νησιά των Βαλεαρίδων. Έπρεπε να πάρεις τη σωστή λωρίδα για να μη βγεις σε τελείως λάθος μέρος και δεν υπήρχε δρόμος επιστροφής σ' αυτή την εξαιρετικά πολυδαίδαλη διασταύρωση. Αν και έμοιαζε με χάος, υπήρχε τάξη και είχε πάντα έντονη κίνηση· κι επίσης ήταν ένα σύνορο ασφαλείας, με την Ευρώπη στο ένα μέρος και το Φτωχό Κόσμο στο άλλο. Πρόσφυγες και άλλοι άνθρωποι από το Φτωχό Κόσμο εκμεταλλεύονταν συχνά τα πλήθη και την ανακατωσούρα σ' αυτή την περιοχή, για να προσπαθήσουν να μουν παράνομα στην Ευρώπη, τον Πλούσιο Κόσμο, όπου πίστευαν ότι θα ζούσαν μία καλύτερη ζωή. Αν και ήταν Αφρικανός, ο Μακκόμο είχε ευρωπαϊκά χαρτιά και γι' αυτό δεν ανησυχούσε για τυχόν έλεγχο από την Υπηρεσία Αλλοδαπών. Μπορούσε να πάει όπου του άρεσε.

Ο ήλιος του ωκεανού είχε φτάσει ψηλά, έκανε ζέστη και η μυρωδιά της Αφρικής έφτανε κύματα κύματα μέσα από τις δροσερές μυρωδιές της θάλασσας: μυρωδιές καμένου ξύλου, σκόνης και μπαχαρικών. Η Αφρική. Ο Μακκόμο χαμογέλασε.

Ο Μακκόμο δεν ήταν νεαρός. Και δεν ήταν ανυπόμονος. Ο Ράφι δεν μπορούσε να έχει τα λιοντάρια, άρα είτε ήταν ελεύθερα (αν και ήταν απίθανο να μείνουν έτσι για πολύ μόνα τους) ή –το πιο πιθανό– ήταν μαζί με τον Τσάρλι. Και ο Μακκόμο ήξερε πού ήθελαν να πάνε τα λιοντάρια. Τα λιοντάρια ήθελαν να είναι ελεύθερα και να γυρίσουν στην πατρίδα τους. Αυτά τα ζώα θα πήγαιναν προς το Μαρόκο, στα αραιά και θαμνώδη δάση του Αργκάν της Εσσαουίρα. Αυτός ο συναισθηματικός Τσάρλι, που μιλούσε στα λιοντάρια, θα τα βοηθούσε να φτάσουν εκεί και ο Ράφι θα ήταν ξοπίσω του. Ο Ράφι θα ήθελε να πάει τον Τσάρλι σ' εκείνους που τον πλήρωσαν για να κλέψει τους γονείς του αγοριού. Κι επίσης, ο Τσάρλι έκανε ρεζίλι το Ράφι, πρώτα όταν του το 'σκασε και μετά όταν του ξέφυγε στο Παρίσι. Ο Μακκόμο δεν ανησυχούσε. Θα πήγαινε στην Εσσαουίρα και θα περίμενε.

Έβγαλε το μπουκάλι με το φάρμακο. Μόνο μια δυο σταγόνες.

Ο Μακκόμο ήξερε πια ότι ο Τσάρλι τού έριχνε ναρκωτικό. Αλλιώς, γιατί το σώμα του λαχταρούσε αυτές τις σταγόνες;

Αχ, αυτός ο Τσάρλι. Νόμιζε ότι μπορούσε να τον κοροϊδέψει. Να του πάρει τα λιοντάρια του, να του στερήσει την πληρωμή του από το Ράφι... Αχ, αχ, αυτός ο Τσάρλι.

Τέλος πάντων, θα σταματούσε σύντομα να παίρνει τις σταγόνες. Λίγες μέινανε, αυτό ήταν. Θα πέραναγε λίγες μέρες στην Καζαμπλάνκα, σκέφτηκε ο Μακκόμο, μετά θα πήγαινε κάτω στην Εσσαουίρα, σ' αυτήν την όμορφη πόλη –τόσο όμορφη, που το όνομά της στα αραβικά σημαίνει «Εικόνα» – και σ' εκείνα τα πανέμορφα δάση όπου τα κα-

τοίκια στέκονται στα πισινά τους πόδια και τρώνε τα βλαστάρια απ' τα χαμηλά κλαδιά των δέντρων και οι λευκές καμήλες από το Μάλι σε πηγαиноφέρουν και τα έξυπνα λιοντάρια ξαπλώνουν στη σκιά, πάνω στο ψηλό χρυσό γρασίδι... Ήξερε πού ακριβώς θα πάνε τα λιοντάρια, επειδή τα είχε αγοράσει ο ίδιος από τον κυνηγό, ακριβώς εκεί όπου πιάστηκαν, ούτε δεκαπέντε μίλια από την Εσσαουίρα.

Όλα θα τακτοποιηθούν όταν έρθει η ώρα, σκέφτηκε. Κι ο Μακκόμο θα είναι εκεί. Περιμένοντας.

«Μέιμπελ; Εδώ Μορίς Τιμποντέ».

«Γεια σου, Μορίς».

«Αναρωτιόμουν αν κάποιος από σας έχει καμιά ιδέα για το πού είναι ο Μακκόμο».

«Όχι, δεν ξέρω, λυπάμαι». Ακουγόταν κάπως ψυχρή, λες κι ο Μακκόμο την είχε ταπεινώσει με το να βρίσκεται κάπου που εκείνη δεν ήξερε.

«Γύρισε εδώ γύρω στη μία η ώρα και τώρα το 'σκασε» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ. Σταμάτησε για μια στιγμή. «Όπως και τα λιοντάρια του χθες βράδυ».

«Τι;» Η Μέιμπελ ακούστηκε πραγματικά σοκαρισμένη.

«Τα λιοντάρια του δεν ήταν στη θέση τους σήμερα το πρωί, Μέιμπελ, κι αφού εξήγησα την κατάσταση στο Μακκόμο, φαίνεται πως αποφάσισε να εξαφανιστεί κι αυτός».

«Ξέρεις, Μορίς, δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό» είπε βιαστικά. «Τον είδα χθες το βράδυ πρώτη φορά μετά από ένα χρόνο και ήταν ήρεμος και χαρούμενος. Ήταν ωραία που τον είδα. Δεν είχα ιδέα... Είμαι σίγουρη πως κι εκείνος δεν είχε ιδέα...»

«Και το λιονταρόπαιδό του εξαφανίστηκε...»

«Ναι, το είπες. Θα μπορούσα – δεν ξέρω πώς...»

«Κι αυτός ο νεαρός στον οποίο μιλούσε ο Μακκόμο χθες το βράδυ, όταν ήταν μαζί σου, θα πρόσθετα. Ο Ράφι Σάντλερ. Εκείνος ο εμφανίσιμος νεαρός με το δερμάτινο παλτό. Που καθόταν δίπλα σου στο δεύτερο μέρος; Λέει σ' όλο τον κόσμο πως τον δάγκωσε ένα απ' τα λιοντάρια καθώς το 'σκαγαν».

«Τι; Μα πώς βγήκαν έξω; Πού είναι τώρα; Δεν μπορεί να εξαφανίστηκαν έτσι απλά έξι λιοντάρια...»

«Ο Σάντλερ λέει ότι ήταν στο τρένο για την Κωνσταντινούπολη. Σιγά μην ήταν. Και, τέλος πάντων, αυτό το τρένο έχει ψαχτεί και δε βρέθηκε τίποτα. Φοβούνται πως μπορεί να έχει πάθει λύσσα... Μείμπελ, ποιος είναι αυτός ο Σάντλερ, ξέρεις;»

«Κάποιος τύπος. Δεν ξέρω. Αυτός και ο Μακκόμο ήταν – όχου, δεν ξέρω».

Ο ταγματάρχης Τιμπ σκέφτηκε ότι η Μείμπελ ίσως ήξερε. Κάθισε για λίγο σιωπηλός. Έπειτα άλλαξε τακτική.

«Λοιπόν έχω ένα μεγάλο κενό στην παράστασή μου, Μείμπελ» είπε. «Ένα μεγάλο κενό επειδή ο παλιός σου φίλος με εγκατέλειψε. Έχω πει σε όλους ότι θα δουν την καλύτερη παράσταση αιλουροειδών στον κόσμο. Και τώρα, το μόνο που έχω είναι ένα μεγάλο κενό».

Η Μείμπελ χαμογέλασε. «Κακώς είπες ότι το νούμερο του Μακκόμο είναι το καλύτερο του κόσμου, Μορίς. Ξέρεις ότι το καλύτερο του κόσμου είναι το δικό μου το σόου».

Ο Μορίς χαμογέλασε καθώς φαντάστηκε τη Μείμπελ με τη λευκή δερμάτινη στολή γάτας να παίζει με τις τίγρεις της. «Είναι ε;» είπε μελιστάλαχτα. «Λοιπόν, τι λες; Ξέρω

ότι είσαι ελεύθερη προς το παρόν. Η δουλειά στο Παρίσι είναι τρεις βδομάδες τουλάχιστον, κι αν θέλεις, μπορεί και περισσότερες».

«Πλήρωσέ με δυο φορές όσο πλήρωνες αυτόν» είπε.

Ο ταγματάρχης Τιμπ έκανε «τα-τα-τα» σιγά, να μην τον ακούσει. Αμάν αυτή η γυναίκα!

«Και βέβαια, γλυκιά μου» είπε. «Εκατό ντιράμ τη βραδιά».

«Αυτά είναι τα μισά απ' όσα τον πλήρωνες» είπε η Μείμπελ. «Μην είσαι χαζός».

«Τριακόσια τότε» είπε ο ταγματάρχης.

«Τετρακόσια, αλλιώς θα τα κάνω πεντακόσια».

Ο ταγματάρχης Τιμπ δεν είχε άλλη επιλογή. Χρειάζόταν ένα σόου με αιλουροειδή το ίδιο βράδυ και η Μείμπελ ήταν η μοναδική του λύση. Κανονικά, δε θα 'πρεπε να θέλει μια γυναίκα σαν κι αυτή στο σόου –υπερβολικά όμορφη, πολύ αυταρχική–, αλλά, προς το παρόν, έπρεπε να συμφωνήσει.

Η Μείμπελ έκλεισε το τηλέφωνό της, ξάπλωσε στη λευκή γούνινη σεζλόγκ της και άρχισε να σκέφτεται.

Γιατί άραγε ο Μακκόμο να την καλέσει για πρώτη φορά μετά από ένα χρόνο και έπειτα να εξαφανιστεί; Κι όσο για το ότι χάθηκαν τα λιοντάρια του, δεν μπορούσε να το πιστέψει. Η Μείμπελ αγαπούσε τις τίγρεις της περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο. Το είχε σκάσει απ' το σπίτι της για να ακολουθήσει το τσίρκο όταν ήταν δεκαπέντε χρονών, κυρίως για να είναι μαζί με τις τίγρεις (ε, και για έναν άλλο λόγο, που δεν ανέφερε ποτέ). Είχε τα σημάδια της, τις ουλές από τότε που έκανε λάθος εκτίμηση στη διάθεση μιας τίγρης η οποία και της επιτέθηκε. Είχε υποφέ-

ρει γι' αυτές, κι αυτό την είχε κάνει να τις αγαπήσει ακόμα περισσότερο. Δούλευε σ' αυτόν το θίασο επτά χρόνια τώρα και τις λάτρευε. Θα έκανε τα πάντα γι' αυτές. Είχε χαρεί που είχε δει πάλι το Μακκόμο, δεν το αρνιόταν αυτό. Τον... χμμμ, τον εκτιμούσε, σκέφτηκε, τον εκτιμούσε ως έναν εκπληκτικό θηριοδαμαστή. Γι' αυτό ξαφνιάστηκε κι απογοητεύτηκε ειλικρινά όταν είδε πόσο απρόσεκτος ήταν με τα λιοντάρια του. Δε φαινόταν καθόλου λογικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΕΙΧΕ ΒΡΑΔΙΑΣΕΙ όταν τα εκχιονιστικά φτάσανε στο Οριάν Εξπρές, τόσο πολύ αργά, με τέτοιο κρύο και τόσο πάγο, ώστε τους ήταν αδύνατο να δουλέψουν. Έξω από τα παγωμένα παράθυρα του τρένου ένα αλλόκοτο, ζεστό, πορτοκαλί φως, τελείως αταίριαστο με το πρασινωπό χιόνι, έλαμπε εκεί όπου έκαιγαν τα μαγκάλια, κατά μήκος της γραμμής, για να μην παγώσουν οι μηχανισμοί αλλαγής των σιδηροτροχιών. Μέσα έκανε όλο και περισσότερο κρύο.

Στη διάρκεια της μέρας ο Τσάρλι έπαιξε τάβλι με το βασιλιά, ενώ ο Έντουαρτ τους παρακολουθούσε κάτω από τη μεγάλη μακριά του μύτη. Τη νύχτα ο Τσάρλι και τα λιοντάρια κοιμήθηκαν όλοι μαζί, ο ένας πάνω στον άλλον, σαν γατάκια σε καλάθι, και χουχούλιασαν και ξεστάθηκαν όσο δεν έπαιρνε...

Έπειτα, το τρίτο πρωί, ξεπρόβαλε ο ήλιος ανάμεσα απ' τα ξέφτια του γκριζου ουρανού κι άρχισε να λιώνει τα γκριζα στρώματα στα παράθυρα του τρένου και τα πάντα γύρω φάνηκαν πάλι. Εμφανίστηκαν ανάμεσα σε σταγόνες και υγρασία από το ξεπάγωμα, σαν νησιά που αναδύονταν απ' τη θάλασσα. Ο ήχος από τους κρότους, τα χτυπή-

ματα και τα ξεφυσήματα απ' έξω φανέρωναν έντονη δραστηριότητα, οι ηλιακοί συλλέκτες άρχισαν να ξαναφορτίζουν τη μηχανή κι ένα ειδικά εξοπλισμένο βαγόνι έφτασε φέρνοντας επιπλέον ενέργεια. Η θέρμανση λειτούργησε ξανά: το πρωινό θα σερβιριζόταν λίγο αργά, αλλά ζεστό, με αυγά και καφέ. Ο μεγάλος αναστεναγμός ανακούφισης που ξέφυγε από όλους στο τρένο απλά βοήθησε στο γρηγορότερο λιώσιμο των πάγων.

Νωρίς το απόγευμα, η γραμμή είχε καθαρίσει. Αμέσως μετά, το ζεστό τρένο ξανάρχισε το ταξίδι του, μ' ένα αργό τσαφ τσουφ στην αρχή και μετά πιο γρήγορο και πιο δυνατό, μέσα από τα ψηλά βουνά, που φαίνονταν τώρα σε όλο τους το ύψος και τη χιονισμένη τους δόξα. Διέσχισε ξεφυσώντας τις Άλπεις, περνώντας μέσα από το τούνελ του Σεμπλόν και κατέβηκε τις απέραντες πλαγιές από την άλλη πλευρά, προς την Ιταλία και τη Βενετία.

Ο Τσάρλι ζήτησε από τον Έντουαρτ επιδέσμους: «Ένα από τα λιοντάρια χτύπησε το σαγόνι του, νομίζουμε ότι μπορεί να το 'σπασε» είπε ξερά. Για μια στιγμή ο Τσάρλι φοβήθηκε ότι ο Έντουαρτ θα του 'λεγε πως πρέπει να το δει γιατρός ή κτηνίατρος, αλλά δέν είπε τίποτα. Αυτό ήταν το καλό με το να είσαι λιονταρόπαιδο – κανένας άλλος δεν μπορούσε να έχει γνώμη για το τι πρέπει να κάνουν τα λιοντάρια ή τι πρέπει να τους κάνουν. Και τα λιοντάρια μόνο με τον Τσάρλι ήταν σίγουρο ότι θα συμπεριφέρονταν σωστά (ίσως ούτε και μ' αυτόν). Τέλος πάντων, κανένας δε θα 'θελε ούτε καν να το δοκιμάσει.

Ο Τσάρλι γύρισε με τους επιδέσμους στο λουτρό και τους έδεσε προσεκτικά γύρω από το σαγόνι και το κεφάλι του Πρίμο, χώνοντας από κάτω τις άκρες τους. Το τελικό

αποτέλεσμα θύμιζε κάτι ανάμεσα σε επίδεισμο και τουρμπάνι. Θύμιζε στον Τσάρλι εικόνες από την αρχαία Αίγυπτο, με ζωόμορφους θεούς και μούμιες. Εδώ είχαμε ένα ζώο με κεφάλι μούμιας. Αλλά, τουλάχιστον, τα μεγαλόπρεπα, φοβερά δόντια του Πρίμο ήταν κρυμμένα. Βέβαια, ήταν υποχρεωμένοι να τον ξετυλίξουν όταν θα έπρεπε να φάει, αλλά αυτό ήταν αναπόφευκτο.

«Απλά δε θέλω οι άνθρωποι να παθαίνουν καρδιακή προσβολή όταν σε βλέπουν» του εξήγησε ο Τσάρλι. «Ή να παραενθουσιάζονται και να θέλουν να...»

Δεν τελείωσε. Ο Πρίμο ήταν αρκετά στενοχωρημένος και χωρίς να του υπενθυμίζουν ότι παρουσίαζε ενδιαφέρον για ανθρώπους που θα τον κακομεταχειρίζονταν. Δεν τον πείραζε κι αν μεταμφιεζόταν, το ίδιο τού έκανε. Κρατούσε το κεφάλι του υπομονετικά καθώς ο Τσάρλι γύριζε και τύλιγε και καρφίτωνε τους επιδέσμους.

Όταν έφτασαν στην ιταλική πλευρά των Άλπεων, ήταν δύσκολο να πιστέψουν ότι είχε συμβεί εκείνη η χιονοθύελλα. Εδώ ο ήλιος έλαμπε, χρυσός κι αστραφτερός, ο γαλάζιος ουρανός ήταν διάφανος και ζεστός, τα πουλιά κελαηδούσαν κι οι ελιές θρόιζαν τ' ασημιά τους φύλλα στο ελαφρό αεράκι. Οι πεδιάδες της βόρειας Ιταλίας απλώνονταν παντού γύρω τους, πελώριες και γόνιμες, με πλατιούς φιδογυριστούς ποταμούς και χωράφια με καλαμπόκια και ντομάτες κι αμπέλια που βλάσταιναν κάτω απ' τον ήλιο. Ο βασιλιάς άνοιξε τα παράθυρα κι αμέσως μπήκε μια μυρουδιά από βρεγμένο χώμα και δροσερό νερό. Έβαλε το σκάκι του, χαμογέλασε και είπε: «Ένα καμπάρι με σόδα, παρακαλώ, Έντουαρτ! Και μια γρανίτα για το λιονταρόπαιδο».

Ο Έντουαρτ έφερε ένα ροζ ποτό σε ψηλό ποτήρι για το βασιλιά κι ένα ποτήρι με γρανίτα φράουλα για τον Τσάρλι. Έπειτα στάθηκε πίσω από την καρέκλα του Τσάρλι, κοίταξε το βασιλιά με σηκωμένα φρύδια, κι εκείνος, ακουμπώντας τα πόδια του σ' ένα σκαμπό, έγειρε μπροστά και είπε: «Λοιπόν, Τσάρλι. Δυστυχώς έχω σοβαρή δουλειά στη Σόφια και δεν μπορώ να 'ρθω μαζί σου στη Βενετία. Αλλά θα έρθει μία βάρκα να σας πάρει για να σας πάει στο σπίτι μου κι ο Έντουαρτ θα σε βοηθήσει. Εντάξει;». Εντάξει; Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε αν ήταν, πράγματι, όλα εντάξει. Κατάλαβε όμως ότι τελικά δεν είχε σημασία τι νόμιζε εκείνος – ό,τι ήταν να γίνει θα γινόταν.

Ο Ράφι νόμιζε ότι αισθανόταν καλύτερα. Ο πόνος στον ώμο του ήταν ακόμα δυνατός και βαθύς, αλλά, όταν άνοιξε τα μάτια του, μπορούσε να δει πιο καθαρά και αισθανόταν λιγότερο ζαλισμένος. Βρισκόταν ακόμα στο ίδιο δωμάτιο.

«Αδελφή!» φώναξε. Νόμιζε ότι φώναξε, αλλά η φωνή του βγήκε σπασμένη και σιγανή. «Αδελφή!» Δίψαγε και πεινούσε.

«ΑΔΕΛΦΗ!» ούρλιαξε. Οχχχ. Ο λαιμός του τον πόνεσε. Ο μορφασμός από τον πόνο της κραυγής έκανε και τον ώμο του να πονέσει. Η φυσική αντίδραση στον πόνο ήταν να καμπουριάσει τον ώμο του, αλλά αυτό, βέβαια, έκανε τα πράγματα χειρότερα. Δεν μπορούσε να βουλευτεί. Αυτό το σεντόνι είχε γίνει κουβάρι από κάτω του.

«Τον παλιομασκαρά» μουρμούρισε. Ο Τσάρλι έφταιγε για όλα. Ο Ράφι έριξε όσο πιο πίσω μπορούσε το κεφάλι του και προσπάθησε να αναπνεύσει. Ένωθε απαίσια.

Όταν ήρθε η νοσοκόμα, το πρόσωπό του της φάνηκε πρασινωπό και ιδρωμένο, ο λαιμός του ήταν γεμάτος μώλωπες και, στ' αλήθεια, σκέφτηκε για μια στιγμή πως ήταν πεθαμένος. Λυπήθηκε – είχε άθλιους τρόπους, αλλά ήταν πολύ όμορφος με τις μακριές βλεφαρίδες του και πολύ νέος για να πεθάνει. Άρχισε να σκουπίζει το μέτωπό του με ένα υγρό πανί.

Ο Ράφι ξαφνικά συνήλθε, τα χέρια του τινάχτηκαν και τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Τη χτύπησε – όχι επίτηδες, αλλά αρκετά δυνατά.

«Παράτα με!» είπε τραχιά. Οχ, ο λαιμός του.

Η νοσοκόμα ακούμπησε το χέρι της στο πρόσωπό της, εκεί που την είχε χαστουκίσει. «Αχ» έκανε.

«Παράτα με τέλος πάντων, ηλίθια γελάδα» είπε με τραχιά φωνή, με το μόνο ήχο που μπορούσε να βγει απ' τον πρησμένο του λαιμό.

«Σαν να σε στραγγάλισαν είσαι» είπε η νοσοκόμα. «Δεν το 'κανα εγώ – αν και, ειλικρινά, θα καταλάβαινα οποιονδήποτε του 'ρχόταν να το κάνει. Ποπό...»

Άγγιξε τις μελανιές που είχαν εμφανιστεί στη βάση του χλωμού λαιμού του Ράφι. «Σοβαρότατοι μώλωπες» είπε. «Άσχημη κατάσταση».

«Πεινάω» ψιθύρισε ο Ράφι. «Φέρε μου να φάω».

Τον κοίταξε. Ο Ράφι έκανε εμετό. Πόνεσε πολύ.

Η νοσοκόμα τον καθάρισε αντιμετωπίζοντάς τον σαν να ήταν ένα μωρό που λέρωσε την πάνα του και λέγοντάς του ότι δε θα του έδινε να φάει τίποτα για είκοσι τέσσερις ώρες, επειδή ήταν άρρωστος. Αφού η νοσοκόμα έφυγε, ο Ράφι αποφάσισε να ξεσκάσει λίγο τηλεφωνώντας στον Τσάβλι.

Αφησε μήνυμα. Λόγω της αδύναμης, πονεμένης, εύθραυστης φωνή του, ηχούσε χειρότερο απ' ό,τι ήταν.

«Γεια σου, Τσάρλι. Ο Ράφι είμαι. Πονάω. Το ήξερες; Με δάγκωσε, Τσάρλι, κάποιο βρομερό άγριο ζώο, που θα πεθάνει την ίδια στιγμή που θα πιαστεί – κι αυτή η στιγμή δε θ' αργήσει. Το έχει αναλάβει η αστυνομία. Εγώ είμαι με σοβαρό πυρετό και ξερνάω συνέχεια. Δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο εδώ παρά να γίνω καλά – και να αναρωτιέμαι, φυσικά, τι εντύπωση θα σου κάνει ο πόνος που θα σου προκαλέσω μόλις σταθώ στα πόδια μου κι έρθω να σε πιάσω. Αναρωτιέμαι τι θα βάλω να σε δαγκώσει – σκέφτηκα τα φίδια... Και σε τι παγωμένο νερό θα σε βουτήξω. Πόσο θα σε κρατήσω εκεί μέσα. Κάτω απ' την επιφάνεια. Ποιο τρισάθλιο γιατρό θα βάλω να σε φροντίζει – αν ζήσεις... Τι θα σε ταΐζω για να σε κάνω να ξερνάς. Ενδιαφέρουσες σκέψεις. Να σου πω την αλήθεια, με κάνουν να αισθάνομαι πολύ καλύτερα.

»Τέλος πάντων, είπα να σε πάρω να σου πω τα νέα μου. Ξέρω πού πάει το τρένο σου, ξέρω πού είναι οι γονείς σου, ξέρω πως είσαι ένα πολύ ηλίθιο παιδί... α, και ξέρω ότι δε θα μπορέσεις να κρατήσεις κρυμμένα όλα αυτά τα λιοντάρια για πολύ ακόμα... Στ' αλήθεια, νομίζεις πως κανείς δε θα τα προσέξει; Ή μήπως νομίζεις ότι ο Μακκόμο θα σ' αφήσει να φύγεις με τα λιοντάρια του έτσι απλά;... Τέλος πάντων, η αστυνομία θα κάνει όλο το τρέξιμο για λογαριασμό μου όσο εγώ θα βρίσκομαι εδώ μέσα κι εμείς θα τα πούμε αργότερα. Εντάξει; Γεια χαρά!»

Ήταν ευχαριστημένος με τον εαυτό του που τελείωσε μ' αυτόν το χαρούμενο τόνο. Αυτό θα τρόμαζε το παιδί περισσότερο από τις οργισμένες φωνές των προηγούμενων μηνυ-

μάτων. Σκέφτηκε πως τώρα ακούστηκε περισσότερο απειλητικός και ώριμος. Μετά δεν μπόρεσε να σκεφτεί τίποτε άλλο, επειδή ο πυρετός του ανέβηκε και άρχισε πάλι να έχει τάση για εμετό, αν και δεν υπήρχε τίποτε να βγάλει πια.

Έξω, ο Τρόν έμενε ξαπλωμένος και σιωπηλός. Στους χώρους γύρω από το νοσοκομείο έπιανε ποντίκια για να φάει και μετά ξάπλωνε περιμένοντας. Η κυνηγιάρική μύτη του έλεγε ότι ο Ράφι ήταν ακόμα μέσα και η κυνηγητική του φύση τού έλεγε να περιμένει μέχρι να τον αναζητήσει το αφεντικό του.

Ο δρόμος και οι γραμμές του τρένου πάνω από τη λιμνοθάλασσα για τη Βενετία ήταν μακριές και λεπτές σαν ιστός αράχνης πάνω από μια λιμνούλα βροχής. Στο σταθμό πολλοί άνθρωποι πηγαινοέρχονταν πολυάσχολοι και βιαστικοί. Ο Τσάρλι τούς είδε κρυφοκοιτάζοντας μέσα από τις κουρτίνες των παραθύρων του βασιλιά Μπόρις καθώς το τρένο έφτανε στο σταθμό.

«Κρύψου» είπε ο βασιλιάς. «Δε θέλουμε να σε δει κανένας». Είχε κανονίσει ώστε το δικό του τμήμα στην αποβάθρα να έχει απομονωθεί, αλλά, ακόμα κι έτσι, θα 'πρεπε να είναι προσεκτικοί.

Τους συνάντησαν τέσσερις άντρες με μια μεγάλη, γυαλιστερή, μαύρη, σκεπαστή άμαξα. Τα λιοντάρια –μαζί με τον Πρίμο– γλίστρησαν μέσα σαν μακριά γραμμή από χρυσαφένιο μέλι που έρεε απ' το τρένο κατευθείαν στην άμαξα. Κουλουριάστηκαν στο πάτωμα και περίμεναν υπομονετικά, σαν να 'λεγαν «προς το παρόν θα το κάνουμε αυτό, αλλά μη μας πολυπιέζετε».

«Αντίο» είπε ο βασιλιάς. «Μακάρι να μπορούσα να 'ρθω μαζί σου. Ελπίζω να σε ξαναδώ. Καλή τύχη». Τα μαύρα μάτια του φανέρωναν μια λύπη που φαινόταν αταίριαστη σ' έναν τόσο χαρούμενο άνθρωπο. Γύρισε πίσω στο τρένο κι ο Τσάρλι ένιωσε μια σουβλιά στην καρδιά του: ο καλός, αστείος προστάτης τους έφυγε. Αλλά, στο κάτω κάτω, δεν περίμεναν να έχουν προστάτη και ήταν υπό την προστασία του έτσι κι αλλιώς, επειδή ο Έντουαρτ ήταν μαζί τους.

Βγήκαν από το σταθμό. Κάτω στα φαρδιά σκαλοπάτια και πέρα από το πεζοδρόμιο, εκεί όπου έπρεπε να ήταν ο δρόμος, υπήρχε νερό.

Αν και το περίμενε, ο Τσάρλι ανοιγόκλεισε με έκπληξη τα μάτια. Νερό! Δεν υπήρχε δρόμος – δεν υπήρχαν αυτοκίνητα, φανάρια, άλογα, ασφαλτος... μόνο πράσινο νερό. Και βάρκες. Η πόλη βρισκόταν πάνω στη θάλασσα. Η πόλη ήταν η θάλασσα. Η θάλασσα ήταν κομμάτι της πόλης. Πέρα από το νερό ήταν ένα ροζ ξενοδοχείο: το ξενοδοχείο Κάρολτον Εξέκιοντιβ κι ένας πράσινος θόλος γεμάτος σκαλωσιές. Και κάπου εκεί έξω ήταν οι γονείς του. Αναθάρρησε.

Μια μακρόστενη μαύρη βάρκα τούς περίμενε στη γωνία, σε μια ήσυχη μεριά του καναλιού. Ο Τσάρλι ήξερε τι ήταν – μια γόνδολα. Η γυριστή μεταλλική της πλώρη σηκωνόταν ψηλά στον αέρα. Ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι περίμενε. Μπαίνοντας μέσα και κοιτώντας ψηλά, ο Τσάρλι παρά λίγο να πέσει ανάσκελα. Ήταν ψηλή στις άκρες και χαμηλή στη μέση.

Τα λιοντάρια από την άμαξα κύλησαν στη γόνδολα. Δε βρισκόταν κανένας σ' αυτή την απόμερη γωνιά και μέσα

στο σούρουπο ήταν αόρατα – ακόμα και για το γονδολιέ-
ρη, έναν ξανθό νεαρό με φαρδιές πλάτες και γυαλιά ηλί-
ου, που χρειαζόταν ξύρισμα. Ο Τσάρλι κοίταξε τον
Έντουαρτ και κατάλαβε ότι οι άνθρωποι που δούλευαν
για το βασιλιά Μπόρις –ή για τον Έντουαρτ– φρόντιζαν
να μην προσέχουν τίποτα από αυτά που δεν έπρεπε να
προσέξουν. Ο βαρκάρης κοίταζε ήρεμα μπροστά του τον
απογευματινό ήλιο που καθρεφτιζόταν στην επιφάνεια
του νερού κάνοντάς το να μοιάζει με λιωμένο χρυσάφι. Ο
Τσάρλι και ο Έντουαρτ έκατσαν στο πίσω μέρος της γόν-
δολας, σε χαμηλές, μαύρες, δερμάτινες θέσεις. Τα λιοντά-
ρια ξάπλωσαν στη σκοτεινή λίμνη που σχημάτιζε το σκο-
τάδι στο πάτωμα. Πόσο εύκολη είναι η ζωή όταν είσαι
πλούσιος, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Πόσο ευγενικό εκ μέρους
του βασιλιά να τους προσφέρει τα οφέλη που του έδιναν
τα πλούτη του. Πόσο χαρούμενος είμαι που δε χρειάζεται
να τρέχω στα κρυφά μέσα στους σκοτεινούς δρόμους αυ-
τής της παράξενης και πολυάνθρωπης πόλης ψάχνοντας
μια ήσυχη γωνιά.

«Κλαούντιο, πήγαινέ μας στο παλάτι του δόγη» είπε ο
Έντουαρτ με τον ήσυχο τρόπο του. «Έχουμε κάτι να πα-
ραδώσουμε πριν πάμε σπίτι».

Ο Κλαούντιο, όταν δεν κοίταζε ο Έντουαρτ, σήκωσε
το ένα του φρύδι, κάτι που υπονοούσε ότι δεν είχε σε με-
γάλη υπόληψη το δόγη, δεν είχε καμία διάθεση να πάει
στο παλάτι του και πίστευε ότι το να του παραδώσει ένα
γράμμα ήταν μια ιδιαίτερα δυσάρεστη ιδέα.

Ο Τσάρλι, όμως, είχε εντυπωσιαστεί. Ο δόγης ήταν ο
κυβερνήτης της Βενετίας! Οπωσδήποτε δεν πήγαιναν στα
κρυφά τώρα. Η όμορφη, μαύρη, λουστραρισμένη γόνδολα

γλιστρούσε σαν κύκνος πάνω στα νερά του Γκραν Κανάλ, σπρωγμένη, φαινομενικά, χωρίς προσπάθεια από το στριφτό κουπί του γονδολιέρη. Τα ήσυχα νερά σχημάτιζαν από κάτω τους πτυχές και δίνες και η μεγάλη πόλη της Βενετίας υψωνόταν πολύβουη δεξιά και αριστερά. Ο Τσάρλι κοίταζε με γουρλωμένα μάτια.

Δεν υπήρχε πεζοδρόμιο εδώ: μόνο πολύ παλιά παλάτια χτισμένα με λευκό, γκριζο και ροζ μάρμαρο, που υψώνονταν κατευθείαν μέσα από τα χρυσά νερά, με μεγάλους ριγωτούς πασσάλους καρφωμένους μπροστά τους, σε μπλε, άσπρο και χρυσό, για να δένουν πάνω τους οι βάρκες. Κάθε κτίριο φαινόταν μουσκεμένο μέχρι τη μέση, σαν παντελόνι που βουτήχτηκε στο νερό μέχρι τα γόνατα. Πάρα πολλά κτίρια είχαν σκαλωσιές γύρω τους. Μερικά ήταν εντελώς σκεπασμένα με τεράστια κομμάτια ύφασμα που είχαν ζωγραφισμένη πάνω τους μία εικόνα που έδειχνε πώς θα 'πρεπε να μοιάζει το παλάτι από πίσω τους και πώς θα γίνει όταν οι χτίστες τελειώσουν την αναστήλωση. Και γύρω τους, γύρω απ' τα μπαλκόνια, τους κήπους, τους ψηλούς τοίχους και τις σειρές των αψίδων, ήταν το νερό.

Ο Τσάρλι ήξερε, φυσικά, ότι η Βενετία είχε κανάλια αντί για δρόμους και ότι ήταν χτισμένη στη μέση μιας ρηχής, πλατιάς λιμνοθάλασσας από λασπόνερα και ότι αποτελούνταν από νησιά. Αλλά περίμενε να μοιάζει περισσότερο με περιβάλλον νησιών (με παραλίες, δέντρα και χωράφια) και λιγότερο με πόλη. Ήταν λες και η πόλη είχε πλημμυρίσει τα νησιά, είχε ξεχειλίσει στις άκρες τους και είχε σχηματίσει μια κρούστα στην κορυφή τους, όπως το γλάσο στο κέικ. Η εικόνα τού άρεσε: πολλά υπέροχα γλασαρισμένα κέικ, παραγεμισμένα με μεγαλοπρεπή κτί-

ρια, τοποθετημένα σε μια ρηχή θάλασσα κι ενωμένα με γέφυρες.

Την ίδια στιγμή που είχε στο μυαλό του αυτές τις σκέψεις, έφτασαν σε μια γέφυρα όπου μόνο το όνομα γλασσαντιγί θα ταίριαζε: στο Ριάλτο. Ψωνόταν σε αψίδα πάνω απ' το κανάλι και ήταν περιτριγυρισμένη παντού από κτίρια – μικρά μαγαζάκια και στις δύο πλευρές, γεμάτα όμορφα πράγματα για ν' αγοράσεις, πλημμυρισμένα από ενδιαφερόμενους αγοραστές.

Ο Τσάρλι ήξερε πως, εκατοντάδες χρόνια πριν, η Βενετία ήταν από τις σημαντικότερες πόλεις του κόσμου, με τέχνη και πλούτο και αρχιτεκτονική πέρα από κάθε σύγκριση. Κάθε έμπορος που ερχόταν στην πόλη ήταν υποχρεωμένος από το νόμο να φέρει κάτι όμορφο για το προσωπικό παρεκκλήσι του δόγη, τον τεράστιο καθεδρικό ναό του Αγίου Μάρκου με τους πέντε θόλους, κι έτσι η πόλη είχε γεμίσει με αγάλματα, πίνακες ζωγραφικής, αρχαία θαύματα, κοσμήματα, μωσαϊκά, μάρμαρα και χρυσό, ίασπι και αλάβαστρο, μπρούντζινα άλογα, πέτρινους δράκοντες, κολόνες, αψίδες, ασημένιες λάμπες και σκεπές από χρυσάφι. Κι επιπλέον, υπήρχαν τα έργα των καλλιτεχνών και μουσικών της ίδιας της Βενετίας και όλων των καλλιτεχνών που έρχονταν να δουν και να γνωρίσουν την ομορφιά της.

Ο αδερφός Ζερόμ είχε εξηγήσει στον Τσάρλι ότι τα πρώτα κτίρια της Βενετίας είχαν κτιστεί σαν φωλιές από θαλασσοπούλια, μισά πάνω στις νησίδες και μισά πάνω σε ξύλινες πλατφόρμες, πάνω από τα λασπωμένα νερά της πλατιάς λιμνοθάλασσας. Αργότερα, από πάνω χτίστηκαν τούβλινα σπίτια και μαρμαρένια παλάτια. Έντεκα ποτάμια χύνονταν από το βορρά στη λίμνη και από το νότο τη

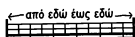
σάρωνε η θάλασσα ανακατεύοντας τη λάσπη και σαπίζοντας τα ξύλινα θεμέλια. Ο Τσάρλι είχε μάθει ότι, καθώς η γη γινόταν θερμότερη, το επίπεδο του νερού ανέβαινε, με αποτέλεσμα τα μεγάλα κύματα της θάλασσας να καταβροχθίσουν τους γεμάτους πυκνή βλάστηση αλμυρούς βάλτους που προστάτευαν την πόλη. Έπειτα, οι χειμωνιάτικες καταιγίδες είχαν ορμήξει ανεμπόδιστες πάνω στα παλιά κτίρια, σφυροκοπώντας τα λεπτά τους σκαλίσματα, σκάβοντας τα μπαλκόνια τους και παρασύροντάς τα κομμάτι κομμάτι. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν το φυσικό αέριο που έβγαινε από τα υπόγεια ορυχεία κάτω από την πόλη, κι αυτό προκάλεσε μεγαλύτερη βύθιση της πόλης. Άφησαν έναν άπληστο εγκληματία να χτίσει ένα τεράστιο διυλιστήριο πετρελαίου κοντά στη λιμνοθάλασσα –πράγμα που προσέκλυσε τεράστια βρόμικα πλοία– και όλα τα απόβλητα χύνονταν στα νερά της λίμνης.

Με τον καιρό τα υπέροχα κτίρια της Βενετίας άρχισαν να γέρνουν, να κουνιούνται, να υποχωρούν και να βυθίζονται. Το καμπαναριό του Αγίου Μάρκου είχε καταρρεύσει –θα το ξανάχτιζαν. Τα ποντίκια, το θαλασσινό αλάτι και τα ανθρώπινα απόβλητα κατέτρωγαν τα κτίρια. Τις ώρες της πλημμυρίδας οι όμορφες λευκές εκκλησίες στέκονταν ανήμπορες μέσα στα βρομόνερα, με την γκριζοπράσινη υγρασία να σέρνεται πάνω τους μέχρι που τις έκανε να φαίνονται σαν σάπια δόντια. Τοξωτές πέτρινες γέφυρες υψώνονταν μέσα απ' το νερό, οδηγώντας από το πουθενά στο πουθενά. Περίτεχνες πύλες, που κάποτε οδηγούσαν σε λευκές μαρμάρινες αποβάθρες, τώρα οδηγούσαν κατευθείαν μέσα στο νερό, που βρομούσε και ξεχειλίζει μέσα σε μαρμαροντυμένες αυλές, όπου τώρα πια φύτρωναν παράξενα αηδιαστικά

ΠΡΟΣ
ΑΛΠΕΙΣ

Σιδηροδρομικός
σταθμός

ΚΛΙΜΑΚΑ:

· ΜΕΓΑΛΗ

Η ΤΖΙΟΥΝΤΕΚΚΑ

Το Ριάλτο

ΣΑΝ ΜΙΚΕΛΕ

Το παλάτι
του δόγη

ΠΡΟΣ
ΑΡΣΕΝΑΛΕ

ΜΠΑΤΣΙΝΟ

Η πλατεία του
Αγίου Μάρκου

Σαν Τζόρτζιο
Ματζόρε

ΠΡΟΣ ΛΙΝΤΟ
ΚΑΙ ΑΦΡΙΚΗ

Βενετία

Το παλάτι
της Βουλγαρίας

φύκια. Ο Τσάρλι είχε δει φωτογραφίες όπου ο καθεδρικός ναός του Αγίου Μάρκου βρισκόταν ίσα ίσα στην άκρη της μεγάλης του πλατείας και μπροστά του, εκεί που κάποτε ήταν στρωμένα πλακάκια, να υπάρχει νερό, σαν τεράστιος επίπεδος καθρέφτης. Οι *venditori*, που κάποτε πουλούσαν τροφή για τα περιστέρια, καρτ ποστάλ και παγωτά, τώρα πουλούσαν γαλότσες και φουσκωτές βάρκες. Οι Βενετιάνοι έβαζαν μεγάλους ξύλινους διαδρόμους για να περάσουν από τα νερά. Έπρεπε να προσέχουν για να δουν πού τελείωνε το πλημμυρισμένο δάπεδο και πού άρχιζε το βαθύ κανάλι. Η επιφάνεια του νερού έμοιαζε παντού ίδια και ήταν εύκολο να πέσει κανείς μέσα αν δεν πρόσεχε.

Είχε μάθει για το Μεγάλο Τείχος που είχε χτιστεί τον 21ο αιώνα: ένας πλωτός τοίχος με 79 πύλες, που άνοιγαν και έκλειναν όταν ερχόταν κάποια δυνατή παλίρροια, κι έτσι μπορούσαν να εκτρέπουν τα επικίνδυνα κύματα μακριά από τα κανάλια και τα κτίρια. Είχε ακούσει για τα πλωτά τεχνητά νησιά, τα οποία, αν και δε θα σταματούσαν την παλίρροια ή τα μεγάλα κύματα, θα βοηθούσαν να ξεθυμάνει κάπως η ορμή τους πριν ξεχυθούν πάνω στην όμορφη μισοβυθισμένη πολιτεία που πνιγόταν σιγά σιγά.

Και ήξερε ό,τι ήταν πια γνωστό σε όλους: ότι τίποτε απ' όλα αυτά δεν είχε αποτέλεσμα. Η Βενετία τελικά χανόταν, είχε καταρρεύσει μέσα στην αηδιαστική λιμνοθάλασσα. Το μεγαλύτερο κομμάτι του νησιού που το έλεγαν Τζιουντέκκα και το νησί Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε κείτονταν σε σωρούς από λευκά ερείπια στον πρασινωπό βυθό και οι Βενετιάνοι, οι ιστορικοί τέχνης, οι μηχανικοί, οι μουσικοί, οι αρχιτέκτονες και οι τουρίστες στέκονταν σε σειρές και κλαίγανε πάνω από τα ερείπια.

Ο Τσάρλι τα ήξερε όλα αυτά, αλλά δεν είχε δει ποτέ τη Βενετία. Καθώς η βάρκα τον κατέβαζε στο Γκραν Κανάλ μέσα στο χαμηλό χρυσαφένιο φως του ανοιξιάτικου δειλινού, έμεινε άναυδος.

Τα κτίρια γίνονταν ολοένα και πιο φανταχτερά, σκαλισμένα με σειρές από αψίδες, ημιτελείς κύκλους και λουλούδια, αμπέλια που σκαρφάλωναν ανάμεσα σε κολόνες, κάγκελα και παγόνια, μπαλκόνια και θαυμάσιες πύλες, ζωφόρους με πουλιά στις γωνίες, μπαλκόνια και παράθυρα, αγγέλους, σχέδια με γοτθικές πυραμίδες, λιοντάρια –πολλά λιοντάρια–, αλλά όλα τελείως επίπεδα, σαν να φτιάχτηκαν από κόντρα πλακέ. Ήσαν στολίδια σε τούρτα παγωτό. Αυτά τα όμορφα κτίρια υψώνονταν μέσα από το νερό σαν δόντι που ξεπροβάλλει από τα ούλα.

Όλα φαίνονταν τόσο καθαρά. Πώς όμως ήταν αυτό δυνατό αφού καταστρέφονταν από τη βρομιά και τη μόλυνση; (Η απάντηση, βέβαια, ήταν ότι τρίβονταν σιγά σιγά από το μολυσμένο αέρα και τη βροχή, και το τρίψιμο αυτό, ενώ τα κατέστρεφε, τα γυάλιζε συγχρόνως.) Μικρά σκοτεινά κανάλια οδηγούσαν μακριά από το Γκραν Κανάλ, ανάμεσα σε ψηλά κτίρια. Πάνω τους φαίνονταν οι γραμμές από την τριβή. Γόνδολες έπλεαν καμαρωτές και λαμπερές στο νερό. Οι ριγωτοί πάσσαλοι όπου έδεναν οι βάρκες στέκονταν περήφανα. Ο Τσάρλι πρόλαβε να δει στα πεταχτά το μεγάλο καθεδρικό ναό του Αγίου Μάρκου καθώς περνούσαν από μπροστά του και τις δύο ψηλές στήλες στην προκυμαία. Στη μία στεκόταν ένα επιβλητικό άγαλμα, ένα αρχαίο λιοντάρι με μεγάλα φτερά στην πλάτη του, κρατώντας ένα ανοιχτό βιβλίο.

«Κοίτα» ψιθύρισε στο νεαρό λιοντάρι, που έβλεπε

προς τα πάνω από το βάθος της γόνδολας με μια έκφραση απορίας και θαυμασμού. «Ένα λιοντάρι!»

Το νεαρό λιοντάρι χαμογέλασε και σκούνηξε τα άλλα, που κοιτάξαν ψηλά, είδαν το συγγενή τους και τέντωσαν τις μουσούδες τους.

Ο γονδολιέρης, ο Κλαούντιο, χωρίς να κοιτάζει τον Τσάρλι, άρχισε να μιλάει.

«Το φτερωτό λιοντάρι της Βενετίας είναι ο Λέων του Σαν Μάρκο, του Αγίου Μάρκου, όπως τον λέτε εσείς» ανακοίνωσε. «Κρατάει ένα βιβλίο που γράφει: “*Pax tibi, Marce, evangelista meus. Hic requiescat corpus tuum*”, που σημαίνει “Ειρήνη σε σένα, Μάρκο, ευαγγελιστή μου. Εδώ θα αναπαύεται το σώμα σου”». Κοίταξε ξαφνικά τον Τσάρλι με εξεταστικό βλέμμα. «Ευαγγελιστής λέγεται αυτός που ταξιδεύει διδάσκοντας το λόγο του Θεού σε ανθρώπους που δεν τον γνωρίζουν» είπε. Και μετά συνέχισε: «Πριν από πολλά πολλά χρόνια, ο Άγιος Μάρκος, που ήταν φίλος του Ιησού και έγραψε ένα από τα βιβλία της Βίβλου, επέστρεφε στη Ρώμη. Πέρασε τη νύχτα στη λιμνοθάλασσα της Βενετίας επειδή οι εχθροί του ήταν παντού, κι ένας άγγελος εμφανίστηκε μπροστά του και τον χαιρέτισε μ’ αυτά τα λόγια, “Ειρήνη σε σένα” και λοιπά, πράγμα που έκανε τον Άγιο Μάρκο να χαρεί πολύ, επειδή, καταλαβαίνεις, ήταν πολύ κουρασμένος και πεινούσε.

»Έπειτα, πολύ καιρό μετά το θάνατο του Αγίου Μάρκου και την ταφή του στην Αίγυπτο, το έτος 828, δύο καλοί Βενετοί πήγαν σ’ αυτόν τον τάφο και έκλεψαν το σώμα. Για να το περάσουν κρυφά από τους φρουρούς, το έκρυψαν σκεπάζοντάς το με χοιρινό κρέας, που ήξεραν πως

δεν αγγίζουν οι φρουροί επειδή είναι Μωαμεθανοί και γι' αυτούς το χοιρινό είναι πολύ βρόμικο.

»Λοιπόν. Έφεραν τον Άγιο Μάρκο πίσω στη Βενετία και παρουσίασαν το σώμα του στο δόγη. Ο δόγης χτίζει την εκκλησία για το σώμα του Αγίου Μάρκου και η Βενετία είναι πολύ ευτυχισμένη επειδή έχει έναν αληθινό άγιο, ένα μεγάλο άγιο, όλον δικό της, και οι Βενετοί αρχίζουν να στήνουν λιοντάρια παντού για τον Άγιο Μάρκο. Θα τα δεις! Αλλά μετά, όταν ξαναχτίζουν την εκκλησία το έτος 1063, κρύβουν το σώμα, επειδή νομίζουν ότι ίσως κάποιος έρθει να το κλέψει, μια που εκείνες τις μέρες πίστευαν ότι το σώμα ενός αγίου μπορεί να κάνει θαύματα. Έτσι λοιπόν, το κρύβουν πολύ καλά. Υπερβολικά καλά όμως – γιατί χάθηκε και κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται. Όταν η καινούρια εκκλησία είναι έτοιμη και κάνουν την πρώτη λειτουργία για να την αφιερώσουν στο Θεό, τότε –Ω!– στα μισά της λειτουργίας –ΠΑΦ!– από μία κολόνα ξεπροβάλλει το χέρι του Αγίου Μάρκου! Κατευθείαν μέσα από την κολόνα, μ' ένα χρυσό δαχτυλίδι στο δάχτυλό του».

«Πάνω στην ώρα!» είπε ο Τσάρλι.

«Αμέ!» είπε ο γονδολιέρης. Οδήγησε τη βάρκα του σε μία από τις δέστρες, μπροστά σ' ένα τεράστιο ροζ παλάτι. «Μερικοί λένε ότι ήταν όλα προσχεδιασμένα, για να φανεί σαν θαύμα».

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Ένα ψεύτικο θαύμα! «Όμως, γιατί λιοντάρι για τον Άγιο Μάρκο;» ρώτησε.

«Υπάρχει στη Βίβλο» είπε ο γονδολιέρης. «Υπάρχει ένα φτερωτό λιοντάρι, με έξι φτερούγες γεμάτες μάτια. Επειδή ο Μάρκος λέει πάντα πως ο Θεός είναι *magnifico*, εεε... μεγαλοπρεπής σαν τα λιοντάρια». Έδειξε το λιοντά-

ρι στη στήλη. «Αυτό εδώ είναι μπρούντζινο, τα μάτια του είναι από αχάτη, ζυγίζει 3000 κιλά και βρίσκεται εκεί πάνω εδώ και χίλια διακόσια χρόνια. Πιθανόν να ήρθε από τη Μέση Ανατολή, όπως ο Ιησούς, αλλά είναι πιο παλιό από τον Ιησού. Ή, ίσως, είναι από την Κίνα. Μπορεί τα φτερά να μην είναι δικά του, αλλά να μπήκαν αργότερα. Δεν έχει σημασία. Σε καιρό πολέμου το λιοντάρι έχει το βιβλίο του κλειστό: δεν υπάρχει “ειρήνη σε σένα” τότε. Είναι το ίδιο με εκείνο στο ναύσταθμο, εκεί που φτιάχνουν τα πλοία. Ο Ναπολέον – τον ξέρεις το Ναπολέοντα; Εκείνον τον κοντό το Γάλλο που εισέβαλε σ’ όλες τις χώρες; Ε, αυτός άλλαξε τις λέξεις στο βιβλίο. Έγραψε: “Τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και του Πολίτη”. Βλέπεις, το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου είναι παντού στη Βενετία. Μας αρέσουν τα λιοντάρια».

Ο Κλαούντιο χαμήλωσε το βλέμμα προς τα λιοντάρια στη βάρκα και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μια έκφραση θαυμασμού και τρυφερότητας. Ο Τσάρλι άρχισε να τον συμπαθεί. Φαίνεται ότι και τα λιοντάρια αισθάνονταν το ίδιο. Το νεαρό λιοντάρι σαν να προσπαθούσε να κρυφοκοιτάξει από την κουπαστή της γόνδολας για να δει για τι μιλούσε ο Κλαούντιο. Ο Τσάρλι τού έκανε μια γκριμάτσα σαν να του 'λεγε «μην προκαλείς την προσοχή!». Το νεαρό λιοντάρι έβγαλε την άκρη της γλώσσας του και του είπε: «Εσύ καλά την έχεις, τα βλέπεις όλα. Θέλω κι εγώ όμως να δω αυτό το λιοντάρι με τις έξι φτερούγες!».

Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε. Όταν το νεαρό λιοντάρι τούμίλαγε μπροστά στους ανθρώπους, ήταν αστείο αλλά τον έφερνε σε δύσκολη θέση, γιατί ήθελε τόσο πολύ να του απαντήσει και δεν μπορούσε. Το νεαρό λιοντάρι τον κοι-

τάξε με αυθάδικο χαμόγελο. Ο Τσάρλι το κοιτάξε αυστηρά και, σφυρίζοντας, γύρισε το βλέμμα του αλλού. Παρατήρησε το παλάτι και το λιοντάρι στη στήλη του και μετά κοιτάξε από την άλλη. Είχαν φτάσει στο τέλος του Γκραν Κανάλ, στην περιοχή που λεγόταν Μπατσίνο, όπου άνοιγαν τα νερά και φαίνονταν κι άλλα νησιά. Αλλά η θέα ήταν τελείως λάθος.

Πέρα από το παλιό τελωνείο, εκεί όπου κανονικά έπρεπε να είναι το νησί Τζιουντέκκα, οι εκκλησίες Ζιτέλε και Ρεντεντόρε και το νησί του Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε, υπήρχε μια απερίγραπτη ακαταστασία. Κάτι ανάμεσα σε ερείπια και εργοτάξιο, μια εικόνα του χάους που επικρατεί μετά από ένα ναυάγιο. Υπήρχαν πλωτοί γερανοί και εξέδρες φορτωμένες με εξοπλισμό για διάσωση ναυαγίων, τεράστια σκουριασμένα μεταλλικά φύλλα που στέκονταν σαν τοίχοι στο νερό και μεγάλα γυάλινα τούνελ μισοβυθισμένα στο νερό, που φιδογυρίζανε ανάμεσα στους σωρούς των ερειπίων. Κάθε τόσο τα τούνελ υψώνονταν πάνω απ' το νερό, σαν γιγαντιαίες σαρανταποδαρούσες από γυαλί, και σκαρφάλωναν πάνω από στοίβες μαρμάρων και τούβλων, πάνω από αγάλματα και σκαλίσματα, κατεστραμμένους θόλους και σπασμένα πεζοδρόμια. Ολόγυρα υπήρχαν τα εργαλεία των ανθρώπων που προσπαθούσαν ακόμα να διασώσουν κομμάτια κτισμάτων από το νερό: τεράστιες αλυσίδες, μηχανές, γεννήτριες, μικρά υποβρύχια, ρυμουλκά, σωροί από γαλόντσες, μάσκες οξυγόνου, αρτάνες, σχέδια και κατάλογοι. Μια δυο περιοχές του βυθού της λιμνοθάλασσας είχαν απομονωθεί και τα νερά είχαν τραβηχτεί με αντλίες και είχε δημιουργηθεί μια μεγάλη άδεια δεξαμενή, σαν άδειος υδατοφρά-

κτης. Μία από αυτές περιείχε τα σκόρπια απομεινάρια της εκκλησίας του Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε. Φαινόταν σαν σωρός ξασπρισμένα κόκαλα, με τους εργάτες να πηγαινοέρχονται πάνω τους σαν μύγες. Απ' το κενό της δεξαμενής ξεπετιόταν μια πελώρια αντλία, που αντλούσε τα αηδιαστικά λασπόνερα, όπως κάνει η καρδιά με το αίμα. Άκουγες καθαρά το καρδιοχτύπι της.

Ο Τσάρλι άφησε μια πνιχτή φωνή.

«Με ό,τι έχει απομείνει από τη Βενετία, φτιάχνουν ένα υποθαλάσσιο μουσείο» είπε ο Κλαούντιο, κοιτάζοντας ψηλά, καθώς έδενε με επιδέξιες κινήσεις τη γόνδολα σ' ένα αγκυροβόλι. «Βάζουν αυτούς τους μεγάλους σωλήνες στη λάσπη του βυθού κι οι άνθρωποι θα περπατούν μέσα τους κοιτώντας τα ερείπια κάτω απ' την επιφάνεια του νερού. Σαν ψάρια στη γυάλα με τα στόματά τους ορθάνοιχτα. Θα βάλουν μεγάλα φώτα, ώστε να μπορείς να βλέπεις ακόμα και τη θαλάσσια βλάστηση που έχει φυτρώσει πάνω στα ερείπια. Όλων των ειδών τα φύκια που σέρονται πάνω τους σαν δηλητηριώδης, γλιτσιασμένος ιστός αράχνης. Έτσι, ο καθένας θα μπορεί να βλέπει καθαρά πώς η θάλασσα νίκησε τη Βενετία και την έριξε μέσα στη λάσπη».

Το νεαρό λιοντάρι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Θέλω να πάω!» φώναξε. Αυτή τη φορά δεν το έκανε για να πειράξει τον Τσάρλι, απλά η ιδέα να περπατήσει στο βυθό τού προκάλεσε τέτοιον ενθουσιασμό, που δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Ευτυχώς, στον Κλαούντιο και στον Έντουαρτ αυτό ακούστηκε απλώς σαν ελαφρύς βρυχηθμός. Ο Κλαούντιο του έριξε μια ματιά πριν κοιτάξει με νόημα τον Τσάρλι και βγήκε από τη βάρκα. Και, καθώς έβγαινε, ο Έντουαρτ, που είχε ακούσει προσεκτικά τη συνομιλία για

τη Βενετία, χωρίς να το δείχνει, του έδωσε ένα μικρό πακέτο.

Ενώ ο Κλαούντιο βάδιζε προς το ροζ παλάτι, ο Έντουαρτ ξάπλωσε με κλειστά τα μάτια έχοντας ένα πολύ σκεπτικό ύφος.

Ο Τσάρλι θυμήθηκε κάτι που δεν είχε σκεφτεί για πολύ καιρό: οι γονείς του είχαν έρθει στη Βενετία για το μήνα του μέλιτος. Γι' αυτό ήξερε ότι όλα όσα έβλεπε ήταν τόσο λάθος. Η φωτογραφία όπου χαμογελούσαν αγκαλιασμένοι, η φωτογραφία στο ντουλάπι της κουζίνας στο σπίτι, είχε βγει κάπου εδώ κοντά. Αναγνώρισε το μέρος. Κι έβλεπε ότι τα μισά απ' όσα ήταν στη φωτογραφία δεν υπήρχαν πια. Αυτό μπορούσε να το καταλάβει απ' όσα είχαν απομείνει.

Στενοχωρήθηκε καθώς σκέφτηκε πώς θα αισθάνονταν εκείνοι γι' αυτό το χάλι. Θα ένιωθαν μεγάλη θλίψη βλέποντάς το.

Πού να ήταν λοιπόν οι γονείς του, πού άραγε; Άνοιξε διάπλατα τα μάτια του κι άρχισε να κοιτάζει μπας και δει καμιά γάτα. Γάτες τού έφερναν πληροφορίες από τότε που έφυγε από το σπίτι: στον Τάμεση στο Λονδίνο και στο Σηκουάνα στο Παρίσι. Οι γάτες είναι τρομερές κουτσομπόλες. Έπρεπε το γρηγορότερο να βρει μια γάτα, για να τα πούνε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΠΟΡΙΣ, απ' ό,τι αποδείχτηκε, είχε ένα μικρό παλάτσο –ένα παλάτι– στο Γκραν Κανάλ. Το έλεγαν Παλάτσο Μπουλγκάρια, αλλά οι Ιταλοί το πρόφεραν Παλάτσο Μπούλγκα-Ρία. Είχαν περάσει από μπροστά του νωρίτερα και τώρα γύριζαν πίσω. Ο Τσάρλι ήταν ευτυχής που δε φαίνονταν πια τα ερειπωμένα απομεινάρια της Τζιουντέκκα.

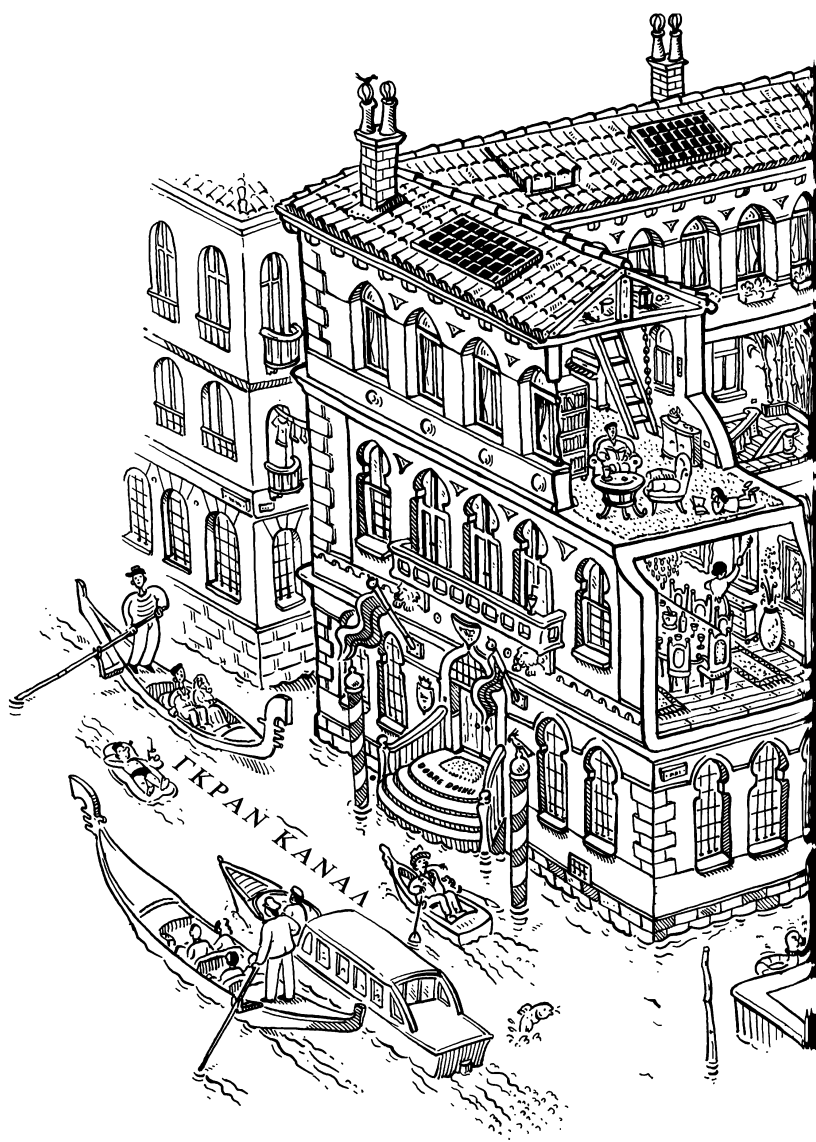
Ο Κλαούντιο έφερε τη βάρκα κατά μήκος μιας σκάλας με φαρδιά πέτρινα σκαλοπάτια, που οδηγούσαν από το νερό κατευθείαν σε μια ψηλή, καλαίσθητη είσοδο ενός από αυτά τα κτίρια που έμοιαζαν με παγωτά. Το κάτω μέρος της πόρτας το είχε φάει η σκουριά· τα πλαϊνά των σκαλοπατιών στάζανε καταπράσινη μούχλα. Κοιτάζοντας ψηλά, στην πρόσοψη του κτιρίου, ο Τσάρλι παρατήρησε ότι το μπαλκόνι του πρώτου ορόφου στηριζόταν πάνω σε λαξευτά λιοντάρια. Αισθάνθηκε όμορφα ξέροντας την ιστορία που έκρυβαν. Χαμογέλασε στον Κλαούντιο κι εκείνος του έκλεισε το μάτι.

Η βαριά ξύλινη πόρτα της μεγάλης τοξωτής εισόδου άνοιξε. Ο Κλαούντιο κράτησε ακίνητη τη βάρκα και τα

λιοντάρια ξεχύθηκαν έξω, ανέβηκαν τα σκαλοπάτια και πέρασαν μέσα στο κτίριο. Ο Τσάρλι ακολούθησε, με τον Έντουαρτ πίσω του σπητό και καμαρωτό.

Η αίθουσα στην οποία μπήκαν ήταν ψηλοτάβανη και δροσερή, με ξεθωριασμένους βαθυκόκκινους τοίχους, λείο βαθυκόκκινο πάτωμα που φάνταζε σαν ένα τεράστιο πλακάκι και μια ελαφριά αύρα πολυκαιρισμένης υγρασίας. Ο Τσάρλι αισθάνθηκε ότι δεν είχε ξαναβρεθεί σε τόσο παλιό μέρος. Οι κουρτίνες στα ψηλά παράθυρα δεξιά κι αριστερά από την πόρτα ήταν φτιαγμένες από βαθυκόκκινο βελούδο, φαίνονταν πάρα πολύ παλιές και ήταν πιασμένες με δέστρες φτιαγμένες από χρυσό σύρμα που είχε αρχίσει να μαυρίζει και να ξεφτάει. Αν άγγιζες τις κουρτίνες, το ύφασμα μπορεί να σου έμενε στο χέρι σαν βυσσινιά σκόνη. Πολύ ψηλά, στο θόλο της οροφής, τρεμόφεγγε ένας πελώριος γυάλινος πολυέλαιος: χιλιάδες κρυστάλλινες σταγόνες στις χλωμές αποχρώσεις πολύτιμων λίθων, γεμάτες σκόνη, με το χρυσό φως των κεριών να καθρεφτίζεται και να διαθλάται στις αμέτρητες επιφάνειες. Βλέποντάς το, ο Τσάρλι νόμισε πως διέκρινε εκεί πάνω πουλιά, λουλούδια και περικοκλάδες από αμπέλια, όλα με την ίδια απαλή, νερένια λάμψη.

Ανακατεμένο με τη μυρουδιά της υγρασίας πλανιόταν κι ένα γλυκερό, βαρύ άρωμα λουλουδιού. Στη μία πλευρά του δωματίου υπήρχε μια πέτρινη δεξαμενή, ψηλή σχεδόν όσο ο Τσάρλι, γεμάτη με βυσσινιούς και άσπρους κρίνους, που αχνόφεγγαν σαν φαντάσματα στο μισοσκοτάδο. Δεν υπήρχαν άλλα έπιπλα. Πολύ πιο κάτω, στην άλλη πλευρά του δωματίου, μόλις ξεχώριζε άλλη μια τοξωτή πόρτα, με μια μεγάλη αχιβάδα σκαλισμένη στον τοίχο από πάνω της.

Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε αν θα ήταν έτσι και όλο το υπόλοιπο κτίριο...

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο και κάποιος άλλος: μια ψηλή ξανθιά αλλά μάλλον μαραμμένη γυναίκα, με πολύ μακρύ πρόσωπο και ξεπλυμένα γουρλωτά μάτια, φορώντας μια ξεπλυμένη μπλε ρόμπα, ψηλοτάκουνα τζιν σανδάλια και βαριά χρυσά σκουλαρίκια. Έμοιαζε με γοργόνα. Στάθηκε ακίνητη, κοιτώντας τον Τσάρλι μ' ένα βλέμμα που φανέρωνε ότι δεν τον υπολόγιζε και πολύ, και μετά, προς μεγάλη έκπληξη του Τσάρλι, φίλησε τον Έντουαρτ και στα δύο μάγουλα.

«Σινιόρα Μπαττιστούτα» είπε ο Έντουαρτ. «Χαίρομαι που σας βλέπω».

Αλλά εκείνη είχε κιόλας αντιληφθεί τα λιοντάρια και είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα. Τα μάτια της ήταν γεμάτα φόβο, αλλά στο ανοιχτό της στόμα με τα μακριά δόντια διαγραφόταν ένα πλατύ χαμόγελο.

«*Bellissimi*» είπε μακρόσυρτα και ένρυνα. «*Bellissimi! E questo qui, mio Dio!*»³

Ο Πρίμο, ειδικά, τράβηξε την προσοχή της. «*Che bello*» είπε βλέποντας το μέγεθός του και τους δυνατούς του ώμους. Τι ωραίο ζώο. Ρώτησε γιατί ήταν τυλιγμένο το κεφάλι του και ο Έντουαρτ της εξήγησε στα ιταλικά. Η μακροπρόσωπη γυναίκα εξέφρασε την έντονη επιθυμία της να δει το κεφάλι του μεγάλου λιονταριού. Ο Τσάρλι δεν είπε τίποτα. Τα ιταλικά του ήταν αρκετά μόλις για να καταλάβει αυτά που έλεγαν.

«Αυτοί λοιπόν είναι οι τιμώμενοι επισκέπτες μας» είπε

3. Πανέμορφα! Τι είναι αυτό, Θεέ μου! (Σ.τ.Μ.)

ο Έντουαρτ στα αγγλικά. «Τα ζώα αναμφίβολα μπορούν να βολευτούν στο *cortile*, το παιδί ίσως στο κινέζικο δωμάτιο. Το δείπνο θα σερβιριστεί σε μισή ώρα. Δεν υπάρχουν αποσκευές».

Cortile. Κορ-τί-λε. Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε πού και τι ήταν αυτό.

Η σινιόρα Μπαττιστούτα, αγνοώντας τον Τσάρλι και ρίχνοντας ακόμα ματιές αγάπης στα λιοντάρια, τσίριξε: «Λαβίνια! *Vieni!*»⁴.

Αμέσως εμφανίστηκε ένα μικρό χλωμό παιδί γύρω στα έξι, ντυμένο με ένα περίεργο είδος πουνκαμίσας. Πήρε τον Τσάρλι από το χέρι και, διασχίζοντας το πελώριο δωμάτιο, τον οδήγησε σε μια εξίσου πελώρια σκάλα, ανέβηκαν πολλά φαρδιά σκαλιά μέχρι τον τρίτο όροφο, όπου ένας απέραντος διάδρομος, με το ίδιο κόκκινο πάτωμα και ζωγραφισμένος με παλαικό βαθυκόκκινο χρώμα, τους οδήγησε σε μια ψηλή και σκοτεινή είσοδο. Μέσα υπήρχε ένας αλλιωτικός κρσμος: ένα δωμάτιο σε απαλό πράσινο χρώμα, με έπιπλα από μπαμπού και χρυσούς φασιανούς και ασημένια χρυσάνθεμα ζωγραφισμένα στους τοίχους. Για μια στιγμή του Τσάρλι τού φάνηκαν σαν αληθινά, σαν να είχε βρεθεί ξαφνικά σ' έναν ανατολίτικο κήπο με περικοκλάδες και ανοιχτόχρωμα βυσσινιά λουλούδια. Αλλά ήταν όλα ζωγραφιστά – ακόμα και τα έπιπλα δεν ήταν από μπαμπού, αλλά από ξύλο που σκαλίστηκε και ζωγραφίστηκε για να μοιάζει με μπαμπού. Το αποτέλεσμα ήταν κάπως περίεργο: λες και, όταν καθόσουν, δεν ήσουν σίγουρος ότι η καρέκλα ήταν εκεί πραγματικά. Δεν μπορού-

4. Έλα! (Σ.τ.Μ.)

σες, για παράδειγμα, να είσαι σίγουρος αν ο τοίχος που έβλεπες ήταν τοίχος ή θέα ενός κινέζικου πάρκου ηλικίας τριακοσίων ετών. Ο Τσάρλι, χρησιμοποιώντας την κοινή λογική, αποφάσισε ότι μέσα σ' αυτό το βενετσιάνικο παλάτι θα ήταν απίθανο να υπάρχει ένα κινέζικο πάρκο τριακοσίων ετών με διακοσμητικά φυτά..., αν και, με τα τόσα πολλά και καταπληκτικά πράγματα που του συνέβαιναν τελευταία, δεν μπορούσε να είναι και τόσο σίγουρος ούτε γι' αυτό.

Από το παράθυρο έβλεπες κατευθείαν το χάος της βυθισμένης Τζιουντέκκα. Οι τελευταίες αχτίδες του απογευματινού ήλιου πυρπολούσαν με το έντονο χρώμα τους το σκηνικό και του έδιναν μια άγρια όψη πυρκαγιάς, ενώ η επιφάνεια του νερού αντανακλούσε όλη αυτή την έκρηξη από φως και θύμιζε κόλαση από λιωμένο μέταλλο, γεμάτη από πολυάσχολους, ασήμαντους ανθρώπους. Ο Τσάρλι δε χόρταινε να κοιτάζει.

«*Maledetta Venezia*» είπε το χλωμό παιδί. Μιλούσε κι εκείνο με τη μύτη.

«Ορίστε;» είπε ο Τσάρλι γυρίζοντας.

«*Maledetta, la città*» είπε το παιδί. «*Maledetta!*»

Ο Τσάρλι κατάλαβε το νόημα: *Male* = κακός, *detta* = μισημένος. *Maledetta* = καταραμένος. Το παιδί έλεγε ότι η Βενετία – *Venezia* – ήταν καταραμένη.

Ο Τσάρλι κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ένα περίεργο πράγμα λοιπόν: όταν κάτι όμορφο γίνεται άσχημο, είναι ασχημότερο από κάτι που ήταν άσχημο εξ αρχής. Η θέα εκεί έξω ήταν τρομακτική. Πράγματι έμοιαζε καταραμένη. Έμοιαζε με σώμα που κατέτρωγαν τις πληγές του μικροσκοπικοί κανίβαλοι.

Ἔστρεψε αλλού το βλέμμα του.

«*Bagno*» εἶπε το παιδί. Το πρόφερε μπάνιο.

«Ε;» ἔκανε ο Τσάρλι.

«*Bagno*» εἶπε πάλι ἡ μικρή, δείχνοντας ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐμοιαζε νὰ θέλει ἀπὸ τὸν Τσάρλι νὰ τὴν ἀκολουθήσει, κι ἔτσι βάδισε βαριεστημένα πίσω τῆς στο διάδρομο ὥσπου τὸν ὀδήγησε σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο ντυμένο ολόκληρο με πλακάκια καὶ μ' ἓνα ντους ἐκεῖ ὅπου κανονικά θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κρεμασμένο τὸ φως.

«*Bagno*» ψιθύρισε πάλι τὸ παιδί. «*Adesso*».

Ὁ Τσάρλι κατάλαβε ὅτι του ἔλεγε πὼς πρέπει νὰ κάνει μπάνιο, ἔτσι ἔκανε νόημα με τὸ βλέμμα στο παιδί νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κι ἀφοῦ γδύθηκε, ἔκανε τὸ καλύτερο μπάνιο ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του. Τὸ νερὸ ἦταν καυτό καὶ ἔπεφτε με δύναμη, κι ἐπειδὴ ὅλο τὸ δωμάτιο εἶχε πλακάκια, δε χρειαζόταν νὰ ἀνησυχεῖ μήπως πέσει τὸ νερὸ στο πάτωμα ἢ ἄλλα τέτοια ἐνοχλητικὰ ζητήματα – καὶ πράγματι, μποροῦσε νὰ πιτσιλίσαι ὅσο ἠθελε καὶ νὰ κάτσει κάτω ἢ, ἀκόμα, νὰ ξαπλώσει κάτω ἀπὸ τὸ ντους, πράγμα ποὺ εἶχε πολλή πλάκα ὅταν ἐβάζε τὸ πρόσωπό του ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἐτσι, ἀρχισε νὰ τραγουδάει ὅλα τὰ ἀγαπημένα του τραγούδια τοῦ μπάνιου («*Splish splash I was taking a bath!*») καὶ νὰ σκέφτεται καὶ νὰ ἀναρωτιέται ἀν ἦταν κακό ποὺ γιὰ μιὰ φορὰ ἦταν χαρούμενος ποὺ δὲν εἶχε ἐκεῖ ἡ μαμά του νὰ τὸν βάλει νὰ κάνει μπάνιο καὶ νὰ χτενιστεῖ.

Στὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του, ὅλες αὐτές τῆς εβδομάδες, δὲν εἶχε λουστεῖ κανονικά. Τὸ μαλλί του, καθὼς μεγάλωνε, εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνει μικρὲς μπούκλες κι ὁ Τσάρλι σκέφτηκε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ θυ-

μάται να τυλίγει τις μικρές τούφες ώστε να γίνουν σωστές μπούκλες. Πάντα ήθελε να έχει μπούκλες. Αλλά δεν τον άφηνε ο πατέρας του.

Ο Τσάρλι πλατσούρισε για λίγο ακόμα στρίβοντας τον ντους έξω από το παράθυρο, για να πάρει τη σκέψη του από τους χαμένους γονείς του. Τη στιγμή που ευχόταν να είχε εκεί μαζί του ένα φίλο για να κάνουν ένα παιχνίδι της προκοπής με τα νερά, η ψιλή φωνή της Λαβίνια ακούστηκε μέσα στο σαματά που έκανε. Έκλεισε το νερό και κρυφοκοίταξε από την πόρτα. Το κεφάλι του κοριτσιού μόλις ξεχώριζε πάνω από μια στοίβα από πετσέτες που κρατούσε στα χέρια του. Τα μάτια της ήταν πολύ ανοιχτόχρωμα.

«Σ' ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι παίρνοντας μια πετσέτα. Εκείνη έκανε ένα βήμα πίσω περιμένοντας.

«Να πάρει η ευχή» σκέφτηκε ο Τσάρλι, βλέποντας ότι θα 'πρεπε να βγει από το μπάνιο τώρα. Δηλαδή, αυτό το κορίτσι θα τον ακολουθούσε παντού λέγοντάς του τι να κάνει;

«*Sono bellissimi, i Leoni*» είπε το κορίτσι. «*I Leoni. Bellissimi. Piacciono ai Veneziani, i Leoni*»⁵.

Ο Τσάρλι συμπέρανε ότι στο παιδί άρεσαν πολύ τα λιοντάρια.

«Sì» είπε χαμογελώντας, χωρίς να το σκεφτεί. Φαίνεται ότι τα λιοντάρια άρεσαν σε όλους εδώ.

Τύλιξε γύρω του την πετσέτα και περπάτησε στο διάδρομο στάζοντας. Είχε την ελπίδα πως ο βασιλιάς είχε τόσο καλό φαί στο παλάτσο του όσο και στο βαγόνι του στο τρένο.

5. Είναι όμορφα τα λιοντάρια. Τα λιοντάρια. Όμορφα. Στους Βενετσιάνους αρέσουν τα λιοντάρια. (Σ.τ.Μ.)

Δε χρειαζόταν να ανησυχεί. Το δείπνο ήταν υπέροχο. Στην αρχή υπήρχε ένα πιάτο με σαλάμι και ζαμπόν: ελαφρά πικάντικο, το καλύτερο που είχε ποτέ δοκιμάσει. Καθώς είχε μπουκωθεί ευτυχισμένος, πρόσεξε ότι τα μάτια της σινιόρα Μπαττιστούτα ήταν απάνω του και άρχισε να τρώει πιο αργά. Ίσως αυτό να ήταν το πρώτο πιάτο και έπρεπε να αφήσει λίγο χώρο και για τα υπόλοιπα.

Μετά ακολούθησε μακαρονάδα καρμπονάρα, το αγαπημένο φαγητό του Τσάρλι, μαγειρεμένο με αυγά, μπέικον και τυρί, όπως το έκανε ο μπαμπάς του. Έπειτα ήρθε ψάρι, λευκό και καθαρισμένο, με μία καυτερή πράσινη σάλτσα που του φάνηκε λίγο αηδιαστική στην όψη, αλλά ήταν τόσο νόστιμη, που ο Τσάρλι κόντεψε να φωνάξει από την απόλαυση. Ακολούθησαν σπαράγγια. Μετά αγκινάρες. Κι έπειτα κοτόπουλο τηγανητό με δενδρολίβανο. Μετά πατάτες με πράσινα φασόλια. Μετά μοσχάρι με τόνο και μαγιονέζα. Μετά πράσινη σαλάτα. Μετά έγινε μια παύση... μετά ήρθε τυρί, μετά τιραμισού με στρώσεις κρέμας και μπισκότων από καφέ και σοκολάτα, μετά αχλάδια μαγειρεμένα σε γλυκό κρασί και στο τέλος σοκολάτα. Ο Έντουαρτ και η σινιόρα Μπαττιστούτα ήπιαν σε μικροσκοπικά ποτηράκια ένα διαυγές λαμπερό ποτό με έναν κόκκο καφέ μέσα του, στο οποίο έβαλαν φωτιά.

Ο Τσάρλι είχε φάει του σκασμού και με δυσκολία κουνιόταν. Ένωθε όμορφα και ασφαλής και σκεφτόταν πως, μόλις θα μπορούσε να σηκωθεί απ' το τραπέζι, θα έβγαινε έξω να βρει καμιά γάτα για να μάθει νέα. Θα του έδινε άραγε ο Έντουαρτ κλειδί, αναρωτήθηκε – ή, ίσως, να έψαχνε για γάτες πρώτα στην ταράτσα...

Και μετά ο Έντουαρτ είπε: «Λοιπόν, Τσάρλι».

Οι λέξεις ακούστηκαν βαριές, όπως όταν κάποιος σε τραβάει μέσα για να τελειώσεις το διάβασμά σου ενώ μιζες πως ήσουν ελεύθερος να τρέξεις έξω για παιχνίδι. Η όμορφη αίσθηση που είχε ο Τσάρλι κόπηκε μαχαίρι.

«Η θεραπεία που βρήκαν οι γονείς σου για το άσθμα».

Ο Τσάρλι δε μίλησε.

«Ξέρεις τίποτα γι' αυτό;»

Ο Τσάρλι ένιωσε κάπως περίεργα. Ο ίδιος ο Έντουαρτ του είχε επιβεβαιώσει ότι η αιτία της απαγωγής των γονιών του ήταν η θεραπεία του άσθματος. Ο Έντουαρτ ήταν ο έμπιστος υπεύθυνος ασφαλείας του βασιλιά Μπόρις και ο βασιλιάς Μπόρις ήταν ο προστάτης και βοηθός του. Αλλά ο Τσάρλι δεν ήθελε να μιλήσει στον Έντουαρτ για τη θεραπεία του άσθματος. Μια φωνή μέσα του του έλεγε ξεκάθαρα «όχι».

«Όχι» είπε.

Αυτό δεν ήταν εντελώς αλήθεια. Δεν ήξερε πολλά για τη θεραπεία και δεν καταλάβαινε πώς δουλεύει ή πού βασίζόταν, αλλά το είχε... το είχε γραμμένο με το αίμα της μητέρας του σε μια περγαμηνή που ήταν στην τσάντα του, στο απάνω πάτωμα. Η μητέρα του το είχε γράψει μήνες πριν και του είπε να το πάρει μαζί του «αν έπρεπε να πάει κάπου». Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που είχε συμβεί σε όλη αυτή τη δραματική ιστορία. Είχε πέσει από τη σκάλα εκείνη τη μέρα και είχε χτυπήσει το πόδι της. Τώρα που το σκέφτηκε, ένιωσε μια ξαφνική, δυνατή νοσταλγία γι' αυτήν. Τρεμόπαιξε τα βλέφαρά του.

Πρέπει να το φυλάει αυτό το κομμάτι της περγαμηνής. Ήταν πολύτιμο.

Ο Έντουαρτ τον παρακολουθούσε ευγενικά.

«Τέλος πάντων, δεν πειράζει» είπε. «Δε χρειάζεται να ξέρουμε γι' αυτό για να βρούμε τους γονείς σου. Θ' ασχοληθώ με την υπόθεση και θα βρούμε πού είναι στο πι και φι!»

Μιλούσε σαν δάσκαλος σε παιδιά του νηπιαγωγείου. Κι ενώ ο Τσάρλι ήταν χαρούμενος που είχε τη βοήθεια της Βουλγαρικής Βασιλικής Διεύθυνσης Ασφαλείας, σαν να μην του άρεσε και τόσο η ιδέα ότι ο Έντουαρτ θα έβρισκε τους γονείς του. Αυτός θα τους έβρισκε, ο Τσάρλι.

Ή μήπως απλά ο Έντουαρτ του έθιξε το φιλότιμο;

Φυσικά, δεν είχε σημασία πώς και ποιος θα τους έβρισκε... απλά τους ήθελε, αυτό ήταν όλο.

Αλλά, ξαφνικά, του φάνηκε ότι ήταν κάτι πέρα απ' τις δυνάμεις του, κι αυτό δεν του άρεσε.

Η σινιόρα Μπαττιστούτα χτύπησε τα χέρια της και η Λαβίνια εμφανίστηκε πάλι. Η σινιόρα Μπαττιστούτα πέταξε μια διαταγή και το παιδί πήρε πάλι τον Τσάρλι από το χέρι για να φύγουν. Ευχήθηκε ευγενικά στους άλλους καληνύχτα και μετά, καθώς έφευγαν από το δωμάτιο, σκέφτηκε τα λιοντάρια.

«Λαβίνια» είπε. «Πρέπει να πάω να δω τα λιοντάρια και να τους πω καληνύχτα». Και να συζητήσουμε τα όσα έγιναν μέχρι τώρα, για το πώς θα έρθουμε σε επαφή με τον μπαμπά και τη μαμά, λεπτομέρειες για το ταξίδι και λοιπά, σκέφτηκε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Το κορίτσι τον κοίταξε ανέκφραστα.

«Τα λιοντάρια» είπε ο Τσάρλι. «*Leoni*» είπε, προσπαθώντας να μιμηθεί τον τρόπο που το είχε πει η Λαβίνια. «*Leoni*». Λε-όνι.

«*No*» είπε η Λαβίνια και γύρισε πάνω στα τακούνια της. Τι; Μην είσαι χαζή.

«Εε, ναι» είπε ο Τσάρλι, προσπαθώντας να τραβηχτεί από το σφιξίμο του μικρού χεριού της.

«Νο» είπε η Λαβίνια, δυο φορές πιο σταθερά.

«Ναι» είπε ο Τσάρλι ακόμα πιο σταθερά.

Η Λαβίνια ξέσπασε μ' ένα σωρό λέξεις στα ιταλικά, το βασικό νόημα των οποίων φαινόταν να είναι περίπου: Όχι, ο Τσάρλι δε θα πήγαινε να δει τα λιοντάρια.

Μπορείτε να φανταστείτε πώς ένιωσε ο Τσάρλι ύστερα απ' αυτό. Ένωσε σαν τους Τρεις Σωματοφύλακες – αυτός και τα λιοντάρια ήταν «όλοι για έναν κι ένας για όλους» και δε θα τους χώριζε ένα κορίτσι.

«Άσε με να φύγω» είπε. «Πάω στους φίλους μου και δε θέλω να υποχρεωθώ να σε χτυπήσω».

Το παιδί τον κοίταξε με τα αχνόχρωμα μάτια του κι άρχισε να βγάζει ένα λεπτό και σιγανό ήχο: ένα μακρόσυρτο κλάμα, που αυξανόταν σε ένταση, σαν να της είχε συμβεί το πιο θλιβερό πράγμα του κόσμου.

«Όχου, σκάσε!» είπε ο Τσάρλι.

Ήταν μπερδεμένος. Από τη μία, το σιχαινόταν το κλάμα των κοριτσιών. Το μόνο πράγμα που του ερχόταν στο μυαλό να κάνει ήταν να τα αγκαλιάσει, αλλά τι γίνεται αν ένα κορίτσι δεν το γνωρίζεις καλά και δε θες να το αγκαλιάσεις – όπως τη Λαβίνια, για παράδειγμα; Από την άλλη, δεν ήθελε το νιαούρισμα της μικρής να ξεσηκώσει από το δείπνο τους τον Έντουαρτ και τη σινιόρα Μπαττιστούτα και να γίνει φασαρία.

«Σιωπή!» είπε πάλι στη Λαβίνια ανυπόμονα, γνέφοντάς της με τα χέρια του να ηρεμήσει. «Εντάξει, εντάξει. Ηρέμησε».

Το κορίτσι σταμάτησε και κοίταξε επίμονα τον Τσάρ-

λι, με το φόβο ζωγραφισμένο στα μεγάλα μάτια της και με το κάτω χείλος της να βγαίνει προς τα έξω τρέμοντας.

Ο Τσάρλι αναστέναξε και της πρότεινε το χέρι του, να το πιάσει.

«Πάμε λοιπόν» είπε, αν και ήξερε ότι δεν καταλάβαινε. «Εμπρός. Πήγαινε με όπου θέλεις».

Ήταν η πιο σωστή σκέψη. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να θυμάται τη διαδρομή μέσα σ' αυτό το τεράστιο κτίριο, και μετά, όταν θα έφευγε η Λαβίνια, εκείνος θα έβγαινε πάλι έξω κρυφά, για να βρει μόνος του τα λιοντάρια. Τι σήμαινε λοιπόν *cortile*; Μπορεί και να έβρισκε καμιά γάτα εκεί, να μιλήσουν.

Έξω από το παράθυρο του κινέζικου δωματίου, δέσμες από ηλεκτρικά φώτα και φωτοβολίδες φώτιζαν την περιοχή γύρω από τα ερείπια του Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε. Στο σκοτάδι φάνταζε ακόμα περισσότερο σαν κόλαση: σκέτος βάλτος, πλημμυρισμένη, βιομηχανική και γεμάτη από σκόρπια κομμάτια μιας ομορφιάς που είχε καταστραφεί. Ο Τσάρλι δεν κάθισε να κοιτάξει για πολύ.

Στο περβάζι του παραθύρου πρόσεξε το τηλέφωνό του, που το είχε βάλει εκεί νωρίτερα, για να φορτίσει από τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου.

Αναβόσβηνε το εικονίδιο των μηνυμάτων.

Από τότε που είχε φύγει, αυτό το σημάδι δε σήμαινε τίποτε άλλο παρά κακό. Μόνο ένα πρόσωπο του τηλεφωνούσε.

Κοίταξε μια το τηλέφωνο και μια έξω από το παράθυρο.

Αλλά δεν μπορούσε να το αφήσει. Ήταν περίεργος και δεν μπορούσε να το αφήσει.

«Καληνύχτα, Λαβίνια» είπε σταθερά και την έσπρωξε μαλακά έξω από το δωμάτιο.

Κι έτσι, πήρε το μήνυμα του Ράφι.

Ακούγοντάς το, η καρδιά του βούλιαζε αργά. Πολλά από αυτά που έλεγε ο Ράφι... Αστυνομία. Τρένο. Μακκόμο. Οι γονείς του... Ω Θεέ μου. Υπήρχε μεγάλος κίνδυνος εκεί έξω γι' αυτόν και τα λιοντάρια. Πολλές δυνάμεις συγκεντρωμένες εναντίον τους.

Δάγκωσε το χείλι του.

Αλλά τώρα είμαι εδώ, μονολόγησε, προστατευμένος από τον Έντουαρτ και το βασιλιά Μπόρις. Κανείς δεν πρόκειται να μας βρει αν μείνουμε εδώ και κάτσουμε ήσυχα. Απλά πρέπει να βρω γρήγορα τους γονείς μου και να προχωρήσω πριν ο Ράφι γίνει καλύτερα και πριν η αστυνομία καταλάβει ότι ο βασιλιάς Μπόρις μάς κρύβει. Και δεν πρέπει να δίνω στόχο.

Ένωθε βαθιά ευγνώμων που είχαν αυτό το ασφαλές, άνετο μέρος για να κρυφτούν.

Οι άνθρωποι κάθισαν κυκλικά σε μεγάλα μαξιλάρια από γούνα, πάνω στο γυαλισμένο ξύλινο πάτωμα. (Τουλάχιστον φαινόταν για ξύλινο. Στην πραγματικότητα, είχε κατασκευαστεί από ένα είδος υλικού που έβγαινε από το ξύλο, που έμοιαζε αρκετά με ξύλο, αλλά ήταν βέβαιο ότι θα καταστρεφόταν πιο γρήγορα. Σε πολλά μέρη του κόσμου αυτό το υλικό είχε απαγορευτεί επειδή η παρασκευή του σήμαινε καταστροφή υγιών δέντρων. Αλλά η Εταιρεία το είχε εφεύρει αρχικά με τη σκέψη ότι θα μπορούσαν να το πουλήσουν σε όλο τον κόσμο και να αποκομίσουν τεράστια κέρδη, επειδή οι άνθρωποι θα αγόραζαν όλο και περισσότερο, κι έτσι είχαν μεγάλο περρίσσευμα. Δεν ήθελαν να χάσουν χρήματα από αυτό, κι έτσι

το χρησιμοποιούσαν για να επιπλώνουν τις Κοινότητές τους σ' όλο τον κόσμο.)

Έτρωγαν κι έπιναν και ανέπνεαν το γλυκό, δροσερό αέρα του Μορφωτικού Κέντρου της Εταιρείας.

«Είναι αλήθεια ότι τα λεφτά δε φέρνουν την ευτυχία» ακούστηκε να λέει τραγουδιστά μια μελωδική φωνή γεμάτη συμπόνια. «Πώς θα μπορούσαν άλλωστε;» Οι άνθρωποι χαμογέλασαν μεταξύ τους. Όλοι ήξεραν ότι τα λεφτά δε φέρνουν την ευτυχία. Φυσικά όχι. Είχαν αρκετό μυαλό ώστε να το καταλαβαίνουν.

«Αλλά όμως πόσο άνετα σε κάνουν να αισθάνεσαι!» είπε χαρούμενα η ίδια φωνή. «Τι σε κάνει ευτυχισμένο; Οι άνθρωποι που αγαπάς. Και πόσο πιο ευτυχισμένους μπορείς να τους κάνεις αν έχεις οικονομική άνεση!»

Οι άνθρωποι αισθάνονταν ικανοποιημένοι και ήσυχoi για τις οικογένειές τους. Οι περισσότεροι ζούσαν εδώ, στο Περιφραγμένο Συγκρότημα Εταιρικών Κατοικιών. Πίστευαν ότι η Κοινότητά τους είναι ένα θαυμάσιο μέρος, με αυθεντικό πράσινο από ψεύτικο γρασίδι, ένα σχολείο μόνο για τα παιδιά της Κοινότητας, καταστήματα (που πουλούσαν μόνο εταιρικά προϊόντα) και, το πιο καλό απ' όλα, έναν ψηλό τοίχο γύρω της, ώστε να μην ενοχλούν τη ζωή της Κοινότητας τρομακτικά φτωχοί άνθρωποι ή ξένοι ή παιδιά απ' έξω. Φυσικά, δεν υπήρχαν, ακόμα κι έξω από τους τοίχους, πραγματικά φτωχοί άνθρωποι, επειδή οι πραγματικά φτωχοί ζούσαν στο Φτωχό Κόσμο, αλλά καμιά φορά άφηναν τους φτωχούς να έρθουν από το Φτωχό Κόσμο για να κάνουν τις δουλειές που κανείς από τον Πλούσιο Κόσμο δεν ήθελε να κάνει, και αυτοί ακριβώς οι άνθρωποι δεν επιτρεπόταν να μπουν (εκτός αν έκαναν τις κα-

τώτερες δουλειές, φυσικά). Αν προσπαθούσαν να μπουν, τους έδιωχναν οι άντρες της ασφάλειας.

Υπήρχαν πολλές Περιφραγμένες Κοινότητες. Μερικές από τις πιο γνωστές απαγόρευαν την είσοδο στα παιδιά όπως και στους φτωχούς. Οι ηλικιωμένοι μπορούσαν να πάνε και να ζήσουν εκεί και να μην τους ξαναενοχλήσουν μηχανάκια, ποδόσφαιρο, μουσική ποπ, φωνές και γέλια. Μερικές απαγόρευαν την είσοδο στους ξένους ή στους έγχρωμους – έπρεπε να πουν ψέματα όμως και να προσποιηθούν ότι απαγορεύουν κάτι άλλο. Όλοι έβρισκαν τρόπους ώστε να σιγουρέψουν πως θα επιτρεπόταν η είσοδος μόνο σε ανθρώπους που ήταν ακριβώς ίδιοι με εκείνους που ζούσαν μέσα. «Φοβισμένοι, αξιολύπητοι άνθρωποι χωρίς καρδιά, χωρίς μυαλό, χωρίς φαντασία, που δεν μπορούσες να τους επαινέσεις για τίποτα» έλεγε περιφρονητικά η μητέρα του Τσάρλι. «Εχθροί της ζωής. Καλύτερα να μένουν κλειδαμπαρωμένοι όλοι μαζί – διατηρείται ο υπόλοιπος κόσμος όμορφος και ενδιαφέρων για όλους εμάς τους υπόλοιπους!» Τουλάχιστον αυτά έλεγε όταν ήταν καλά, στο σπίτι.

Τώρα, στο Μορφωτικό Κέντρο της Εταιρείας, τα μαλλιά της ήταν επίπεδα, το κεφάλι της παραγεμισμένο με περίεργες ιδέες και δεν ήξερε τι γνώμη είχε για διάφορα ζητήματα.

«Σκέψου» συνέχισε η φωνή. Η Μάγκνταλεν προσπάθησε να σκεφτεί. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ακριβώς ήταν η σκέψη. «Αν μπορείς να δώσεις στους ανθρώπους που αγαπάς τα πράγματα που χρειάζονται, πόσο ευτυχισμένοι θα είναι! Αν μπορείς να φροντίζεις γι' αυτούς. Να τους εξασφαλίζεις τροφή και να τους παρέχεις τον τρόπο

ζωής που αξίζουν – την ασφάλεια και την ευημερία. Δεν το αξίζουν άραγε; Και βέβαια το αξίζουν!»

Ένας δυο άνθρωποι στο σεμινάριο σκέφτηκαν, στο πίσω, θολό μέρος του μυαλού τους, ότι, φυσικά, όλοι οι άνθρωποι που αγαπάμε αξίζουν άνεση και ασφάλεια – και οι άνθρωποι που δεν αγαπάμε τα αξίζουν εξίσου, μπορεί και περισσότερο... Αλλά η ιδέα αυτή χάθηκε γρήγορα από το μυαλό τους.

«Δεν το αξίζεις;» είπε η φωνή με πειστικότητα. «Και βέβαια! Μπορείς να έχεις πράγματα που οι γονείς σου δεν ήταν ποτέ αρκετά τυχεροί ώστε να είναι ικανοί να σ' τα προσφέρουν». Η συμπόνια έσταζε από τις λέξεις. «Μπορείς να δώσεις αυτά τα πράγματα στα παιδιά σου. Εσύ επιλέγεις τη ζωή που θέλεις να κάνεις! Αγκάλιασε τις φιλοδοξίες σου! Δεν υπάρχει τίποτα για να ντρέπεσαι! Πραγματοποίησε το όνειρό σου! Γίνε ο άνθρωπος που πάντα ήθελες να γίνεις!» Όλοι χαμογελούσαν τώρα. Καλό ακουγόταν αυτό.

«Τα χρήματα είναι καλό πράγμα, τα χρήματα αξίζουν τον κόπο και είναι θαυμάσιο που μπορείς να έχεις όσα θέλεις! Όσο σκληρότερα δουλεύουμε για την Εταιρεία, τόσο περισσότερα χρήματα θα έχουμε! Στην Εταιρεία, όταν δουλεύεις σκληρά, να ξέρεις ότι οι προσπάθειές σου θα έχουν το καλύτερο αποτέλεσμα για την οικογένειά σου. Μπορείς να γίνεις ο καλύτερος! Βάλε δύσκολους στόχους και φτάσε τους! Πιάσε ψηλά νούμερα στις πωλήσεις! Φτιάξε μια επιχείρηση! Μεγάλωσε το μερίδιό σου! Μπορείς να βγάλεις πολλά λεφτά και να ζεις με στιλ. Μη φοβάσαι να αγκαλιάσεις τις φιλοδοξίες σου!»

Η φωνή συνέχισε.

Η Μάγκνταλεν είχε κατσουφιάσει. Μια σιγανή φωνή στα βάθη της καρδιάς της απαντούσε: «Αυτές δεν είναι οι δικές μου φιλοδοξίες. Δε θέλω πολλά λεφτά και αριστοκρατική ζωή φτιαγμένη από ψεύτικα πράγματα, αποκομμένα από τον έξω κόσμος. Δε θέλω η Εταιρεία να βγάζει λεφτά από μένα ενώ έξω στον κόσμο υπάρχουν παιδιά που δεν έχουν λεφτά να αγοράσουν φάρμακα... Θέλω να μ' αφήσουν ήσυχη... θέλω τον Τσάρλι... φοβάμαι... φοβάμαι, κι αυτοί εδώ μου ρουφάνε το μυαλό...». Αλλά η φωνή ήταν σιγανή κι αδύναμη.

Ο Ανίβας σκέφτηκε: «Θεέ μου, είμαι κουρασμένος. Είμαι κουρασμένος. Θέλω να πιω κάτι».

Η Μάγκνταλεν τον κοίταξε. Νιώθει πλήξη, σκέφτηκε. Ίσως δε μ' αγαπάει πια.

Κι έπειτα η μικρή φωνή μέσα της ούρλιαξε δυνατά κι εκείνη έπεσε προς τα εμπρός αρπάζοντας το κεφάλι της. «Ανίβα!» φώναξε. «Ανίβα – ξύπνα, ξύπνα! Αγάπη μου, Ανίβα, μας σκοτώνουν, μας σκοτώνουν...» Φώναζε και έκλαιγε.

Ο Ανίβας την κοίταξε χωρίς να κουνηθεί.

Ενοχλούσε το σεμινάριο για τη Διαχείριση Κινήτρων.

Ένας μάνατζερ από τη Μονάδα Ευεξίας ήρθε και την πήρε. Της έδωσαν κάποια φάρμακα και ησύχασε. Ενώ ήταν ήσυχη, της έδωσαν κι άλλα. «Μπορείς να την επισκεφτείς σύντομα» είπαν στον Ανίβα.

Αυτός κοίταζε ακίνητος, σαν χαμένος.

Μετά από δέκα λεπτά περίπου, ο Τσάρλι έστησε αντί στην πόρτα της κρεβατοκάμαράς του, για να δει αν η Λαβίνια παραμόνευε ακόμα απ' έξω. Απαλά, άνοιξε την πόρτα.

Το κορίτσι είχε κουλουριαστεί κάτω στο διάδρομο και κοιμόταν βαθιά. Ο Τσάρλι χαμογέλασε και πέρασε από πάνω της ήσυχα. Περίεργο μέρος για να πάρεις τον υπνάκο σου. Γλίστρησε αθόρυβα πάνω στον κρύο πλακόστρωτο διάδρομο. Τα πόδια του έκαναν έναν απαλό ήχο και ήταν ευγνώμων που αυτά τα λεία επίπεδα πατώματα δεν κάνουν θόρυβο.

Βρήκε σχετικά εύκολα το δρόμο του προς την τραπεζαρία, στον πρώτο όροφο. Σιγανές φωνές ακούγονταν από μέσα στα ιταλικά. Ήταν ο Έντουαρτ και η σινιόρα Μπατιστούτα, και μια άλλη φωνή, αντρική, βαθιά, φλύαρη. Από περιέργεια, ο Τσάρλι έστησε αυτί, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν – εκτός από μία λέξη. *Leoni*.

Γιατί μιλούσαν για τα λιοντάρια; Τι έλεγαν;

Ξαφνικά άκουσε καρέκλες να σπρώχνονται πίσω και μια αλλαγή στις αναπνοές, που δήλωνε ότι άνθρωποι σηκώνονταν όρθιοι κι άρχιζαν να κινούνται. Γλίστρησε στο σκοτάδι και περίμενε.

Τρεις φιγούρες ξεπρόβαλαν από την τραπεζαρία, μιλώντας ακόμα σιγά. Διέσχισαν το μεγάλο δωμάτιο και βγήκαν από την αψιδωτή πύλη προς τα σκαλοπάτια. Σιωπηλός και γρήγορος σαν σαμιαμίδι σε τοίχο, χωρίς καν να ξέρει γιατί το κάνει, ο Τσάρλι τούς ακολούθησε.

Κατέβηκαν τις σκάλες, διέσχισαν το δωμάτιο με τους κρίνους, πέρασαν κάτω από άλλη μία αψίδα, μέσα από ένα θολωτό διάδρομο και οι σιλουέτες τους διαγράφηκαν στο βαθύ μπλε της νύχτας. Ο Τσάρλι τραβήχτηκε πίσω στην είσοδο. Οι τρεις άνθρωποι στάθηκαν στη μια πλευρά της αυλής, που έμοιαζε με εσωτερική αυλή μοναστηριού, με αψίδες στην κάθε πλευρά και μια κρήνη στη μέση. Το

φεγγαρόφωτο και το άρωμα από τα τριαντάφυλλα και τα γιασεμιά γέμιζε το δροσερό αέρα της νύχτας, θυμίζοντας στον Τσάρλι τον κήπο του σπιτιού του στο Λονδίνο. Αυτό το άρωμα του προκαλούσε ένα διαπεραστικό πόνο.

Από την ασφαλή του κρυψώνα στο μισοσκοτάδο του διαδρόμου, ο Τσάρλι μπορούσε να δει τα λιοντάρια στο φως του φεγγαριού, στην άλλη πλευρά της στοάς. Ήταν ξαπλωμένα εκεί γύρω, κι όπως τα έβλεπε έτσι μαζεμένα σε ένα γνώριμο σωρό, αισθάνθηκε μια απέραντη τρυφερότητα. Μόνο το νεαρό λιοντάρι έκανε βόλτες κάπου πιο πίσω. Ο Τσάρλι καταλάβαινε πολύ καλά το γιατί.

Τα λιοντάρια ήταν πίσω από χοντρά μεταλλικά κάγκελα. Οι μπάρες τους αντανakλούσαν θαμπά το φεγγαρόφωτο.

Μετά από τόσα που είχαν περάσει για να κερδίσουν την ελευθερία τους, είχαν καταλήξει πάλι μέσα σε κλουβί.

Ο Τσάρλι ένιωσε ένα κύμα οργής να ξεχύνεται απ' το στήθος του και να του σφίγγει τα πνευμόνια. Πώς τόλμησε ο Έντουαρτ να τα κλείσει πίσω από τα κάγκελα; Κανένas, σκέφτηκε ο Τσάρλι, δε θα με κρατήσει μακριά απ' αυτά τα ζώα. Τώρα πια είμαστε μια ομάδα. Περάσαμε τόσα μαζί. Και γι' αυτό τα πράγματα δε θα 'πρεπε να είναι έτσι.

Πώς θα 'θελε να ήξερε καλύτερα ιταλικά! Ο τρόπος που μίλαγαν οι τρεις τους, σιγανά και με βιασύνη, φανέ-ρωνε ότι αυτό που έλεγαν ήταν σημαντικό και μυστικό. Ο Έντουαρτ φαίνεται ότι οδηγούσε τη συζήτηση, με τη σι-νιόρα Μπαττιστούτα να τον βοηθάει και τον άγνωστο άντρα –μια μικρόσωμη, ζαρωμένη φιγούρα με φωνή σαν γουργούρισμα, που φαινόταν καθαρά ότι είχε πανικοβλη-θεί από την παρουσία των λιονταριών, ακόμα και πίσω

από τα σίδερα— να κάνει ερωτήσεις. Κοίταζαν τα λιοντάρια χειρονομώντας και δείχνοντάς τα. Βλέποντάς τους, θα νόμιζε κανείς πως κάτι σχεδιάζουν.

Ο Τσάρλι κοίταζε προσεκτικά και αναρωτιόταν. Προφανώς, η παρουσία των λιονταριών εδώ έπρεπε να κρατηθεί εντελώς κρυφή. Ήταν τόσο προφανές, που δε χρειαζόταν καν να συμφωνήσουν σ' αυτό. Ποιος λοιπόν ήταν αυτός ο τύπος; Πώς εμφανίστηκε ξαφνικά στη μέση της νύχτας; Χωρίς να ξέρει τίποτα γι' αυτό ο Τσάρλι; Και γιατί ο Έντουαρτ καταστρώνει σχέδια μαζί του; Σχέδια που αφορούν τα λιοντάρια;

Και γιατί τα λιοντάρια είναι πάλι μέσα σε κλουβί!

Πώς τόλμησε; Και —ο Τσάρλι ξεροκατάπιε μόλις το σκέφτηκε— άραγε ο βασιλιάς Μπόρις ήξερε γι' αυτό; Και τι ήταν χειρότερο; Να το ήξερε — που σήμαινε ότι συμφωνούσε; Ή να μην το ήξερε — που σήμαινε ότι ο Έντουαρτ έκανε κάτι κακό πίσω από την πλάτη του βασιλιά;

Ο ζαρωμένος άντρας κράταγε κάτι στο χέρι του και όσο μιλάγε τόσο πιο νευρικός γινόταν. Ο Έντουαρτ φαινόταν να προσπαθεί να τον καλμάρει και να τον πείσει να κάνει κάτι. Ο άντρας, χειρονομώντας έντονα προς τα λιοντάρια, αρνιόταν, στο στιλ τού «δεν το κάνω, αλλά δε θέλω και να χαλάσουμε τη φιλία μας». Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό που αρνιόταν να κάνει.

Κοιτώντας προς την άλλη άκρη της στοάς, ο Τσάρλι είδε ένα ζευγάρι κίτρινα μάτια να τον κοιτάνε ακίνητα. Ήξερε ότι, σε αντίθεση με τα περισσότερα αιλουροειδή, τα λιοντάρια δεν μπορούν να δουν πολύ καλά στο σκοτάδι, αλλά αυτά τα μάτια ήταν ξεκάθαρο ότι τον έβλεπαν. Τι ήταν;

Α! — ήταν ο Πρίμο. Ένας Σμιλόδοντας μπορούσε να δει

στο σκοτάδι. Ο Τσάρλι σήκωσε το χέρι του, πολύ ελαφρά, σ' έναν ανεπαίσθητο χαιρετισμό.

Τα κίτρινα μάτια ανοιγόκλεισαν αργά, επιστρέφοντας το χαιρετισμό. Ο Τσάρλι ένωσε καθησυχασμένος. Σήκωσε πάλι το χέρι του, κάνοντας με ανοιχτή την παλάμη μια χειρονομία που σήμαινε «κάντε υπομονή» και χάθηκε πίσω από την πόρτα.

Λίγα λεπτά αργότερα, οι τρεις ενήλικες γύρισαν πίσω, περνώντας λίγα εκατοστά πιο μακριά από τον Τσάρλι, και μπήκαν μέσα στο κτίριο. Σε δευτερόλεπτα ο Τσάρλι έφυγε από την πόρτα, διέσχισε τη στοά και βρέθηκε ξαπλωμένος μπροστά στα κάγκελα, όσο πιο κοντά μπορούσε στους φίλους του.

Οι λιονταρίνες γύρισαν τα κεφάλια τους από την άλλη. Μπορούσε να καταλάβει βλέποντας τις φινετσάτες, θιγμένες γραμμές του προσώπου τους πόσο βαριά είχαν προσβληθεί. Το γηραιότερο λιοντάρι ατένιζε τον Τσάρλι με λύπη. Ο Πρίμο καθόταν χάμω σιωπηλός. Η Ελσίνα κοίταζε νευρικά τους συντρόφους της τον έναν μετά τον άλλο. Το νεαρό λιοντάρι μίλησε.

«Τι συμβαίνει;» σφύριξε με ψυχρή, οργισμένη φωνή. «Πού ήσουν; Υποχρεωθήκαμε να τους αφήσουμε να μας βάλουν εδώ μέσα –δε θέλαμε να κατασπαράξουμε κανέναν–, αλλά, για τ' όνομα του Θεού, Τσάρλι, τι συμβαίνει!»

«Δεν ξέρω!» φώναξε αξιοθρήνητα ο Τσάρλι. «Δε με άφηναν να σας δω και το 'σκάσα για να έρθω, αλλά όλοι μιλούν ιταλικά και δεν ξέρω τι λένε. Δεν ξέρω τι συμβαίνει. Δεν ξέρω και δε μ' αρέσει!»

Αν το παλάτσο, το καταφύγιό τους, δεν ήταν ασφαλές, τότε είχαν μπει σίγουρα σε μπελάδες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

«ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΚΑΝΕΙΣ και δε σου αρέσει» είπε η κίτρινη λιονταρίνα.

«Είναι άσχημα τα πράγματα» είπε η ασημένια.

«Ο Έντουαρτ σχεδιάζει κάτι που κανείς από εμάς δε θα το ήθελε» είπε η μπρούντζινη.

Οι λιονταρίνες δε μιλούσαν σχεδόν ποτέ. Ο Τσάρλι τις κοιτούσε όλος απορία.

«Πώς το ξέρετε;» ρώτησε.

«Μιλούσε γι' αυτό» είπε η κίτρινη λιονταρίνα.

«Καταλαβαίνετε ιταλικά;» φώναξε έπληκτος ο Τσάρλι.

«Περάσαμε κάποιο χρόνο στην Αβησσυνία»⁶ είπε η ασημένια λιονταρίνα, λες κι αυτό τα εξηγούσε όλα.

«Λοιπόν, τι έλεγαν;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Οι λιονταρίνες φαίνονταν κάπως αμήχανες.

«Μιλούσε για το δόγη» είπε η μπρούντζινη λιονταρίνα «και για φτερούγες και ότι θα σου απαγορεύσουν να βγαίνεις έξω, ότι δεν πρέπει να μας δεις, αλλά κι ότι δεν πρέπει να υποψιαστείς τίποτα».

6. Η Αβησσυνία ήταν κάποτε ιταλική αποικία. (Σ.τ.Μ.)

Του Τσάρλι τού ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Ποιος νόμιζε πως ήταν ο Έντουαρτ, που τα έβαζε σε κλουβί και έλεγε ότι ο Τσάρλι δεν μπορεί να τα δει; Ο Τσάρλι ήταν σίγουρος ότι αυτό δεν ήταν ιδέα του βασιλιά.

«Μη στενοχωριόσαστε» είπε ο Τσάρλι. «Θα έρχομαι να σας βλέπω κάθε στιγμή που μπορώ και θα σας βγάλω από δω. Μπορέσατε να καταλάβετε τίποτε άλλο;»

«Μόνο πως, απ' ό,τι φαίνεται, πρέπει να μείνουμε εδώ για λίγο. Έχουν δώσει σε όλους μας αυτά τα μαξιλάρια, να, κοίτα, και σκίαστρα για τον ήλιο το μεσημέρι. Είναι πολύ καλοί» είπε με σαρκασμό. Βέβαια, πίσω από τα σιδερένια κάγκελα υπήρχαν μεγάλα μπροκάρ μαξιλάρια σε χρυσό και πράσινο χρώμα, ριγμένα εδώ κι εκεί στο χώρο των λιονταριών, μαζί με μεγάλα μπρούντζινα μπολ με δροσερό νερό και λίγο καλό φρέσκο κρέας. Και τα σκίαστρα ήταν μπροκάρ επίσης, βαριά και παλιά και διακοσμημένα με περικοκλάδες λουλουδιών και φύλλα, με χρυσές και ασημιές κλωστές να περνούν ανάμεσά τους, αναδίνοντας μια ανεπαίσθητη μυρουδιά μετάλλου. Φαίνονταν σκονισμένα και η μύτη του Τσάρλι συσπάστηκε. Και μόνο η θέα τους του προκαλούσε άσθμα.

Το γηραιότερο λιοντάρι είπε: «Θα έχουμε τ' αυτιά μας ανοιχτά. Δεν ξέρουν ότι τους καταλαβαίνουμε. Έλα εδώ αύριο και ίσως έχουμε ανακαλύψει κάτι παραπάνω. Στο μεταξύ, εσύ πρέπει να προσπαθήσεις να μάθεις νέα των γονιών σου».

Ο Τσάρλι ήταν ξαπλωμένος στο κρύο πέτρινο πάτωμα κατά μήκος του κλουβιού των λιονταριών. Έτριβε τ' αυτιά τους μέσα από τα σιδερένια κάγκελα κι ανάσαινε τη βαριά, γλυκιά, άγρια μυρουδιά τους. Η Ελσίνα τον γαργάλη-

σε λίγο, πειράζοντάς τον. Ήταν τόσο νέα, που η μύτη της ήταν ακόμα ροζ – αργότερα θα γινόταν μαύρη, όπως των άλλων. Φαινόταν πολύ γλυκιά στο φως του φεγγαριού.

Το νεαρό λιοντάρι δεν μπορούσε να κάτσει ήσυχο. «Πρέπει να κάνουμε κάτι» είπε. «Είμαστε λιοντάρια, για τ' όνομα του Θεού. Πρέπει να αγωνιστούμε, τα λιοντάρια αγωνίζονται, είναι στη φύση τους. Πρέπει να το σκάσουμε...» Ακόμα και το ίδιο δε φαινόταν να πολυπιστεύει αυτό που έλεγε, αλλά όλοι αισθάνθηκαν τη δύναμη των λόγων του. Ο Τσάρλι αισθάνθηκε να τον πλημμυρίζει αγάπη γι' αυτή την ομάδα των δικών του λιονταριών κι ένιωσε απελπιστικά στενοχωρημένος που δεν είχε καταφέρει να τα κρατήσει ελεύθερα.

Δεν μπορούσε να μείνει πολύ όμως. Δεν ήθελε να τον τσακώσουν εκεί πέρα. Κοιτάζοντας ψηλά, μπορούσε να δει τα παράθυρα των απάνω διαμερισμάτων του παλάτσο. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να κοιτάξει από κει και να τον δει. Ακόμα κι εδώ θα 'πρεπε να κρύβεται.

Νωρίς το άλλο πρωί, ο Έντουαρτ δέχτηκε ένα τηλεφώνημα. Έμαθε ότι ένας τρελός Άγγλος νεαρός βρισκόταν στην πτέρυγα ασφαλείας ενός νοσοκομείου στο Παρίσι με σοβαρά τραύματα, τα οποία, όπως έλεγε, του είχε προκαλέσει λιοντάρι. Στην αρχή όλοι είχαν υποθέσει πως ήταν τρελός ή πως έπαιρνε ναρκωτικά. Αλλά στη συνέχεια έγινε γνωστό ότι μια ομάδα από λιοντάρια είχε χαθεί από το φημισμένο τσίρκο του ταγματάρχη Τιμποντέ, κι έτσι η ιστορία του νεαρού επανεξεταζόταν – αν και ο ισχυρισμός του ότι τα λιοντάρια είχαν φύγει από το Παρίσι με το Οριάν Εξπρές αποδιδόταν στον πυρετό από τα τραύματά του.

Ο Έντουαρτ το σκέφτηκε για λίγο. Ρούφηξε μια γουλιά μαύρο δυνατό καφέ σερβιρισμένο σε μικρό φλιτζάνι. Μετά πήρε στα χέρια την εφημερίδα του.

Ο Τσάρλι κατέβηκε κάτω αργά και έφαγε κέικ με μια υπέροχη κρέμα μέσα, και κεράσια, βερνίκια και μικρά μαύρα σύκα.

«Τσάρλι» είπε ο Έντουαρτ αφήνοντας την εφημερίδα του και γέροντας μπροστά. «Πρέπει να κουβεντιάσουμε».

«Εντάξει» είπε ο Τσάρλι, που είχε καταλάβει ότι όσο περισσότερο φαίνεται ότι συμφωνείς με τους ανθρώπους τόσο λιγότερο σε υποπτεύονται.

«Υπάρχει ένα πρόβλημα» είπε. «Δε σ' το είπα – δεν ήθελα να σε ανησυχήσω –, αλλά το γεγονός ότι τα λιοντάρια σου το 'σκασαν έγινε θέμα στις ειδήσεις. Έλεγα ότι θα κόπαζε ο θόρυβος, αλλά αυτό δεν έγινε. Εδώ που τα λέμε, το ξέρει όλος ο κόσμος, όλη η Ευρώπη. Είναι..., τέλος πάντων, να, κοίτα».

Έδωσε στον Τσάρλι την εφημερίδα: Μια εφημερίδα της Αυτοκρατορίας, που κυκλοφορούσε στα αγγλικά σ' όλο τον κόσμο. Στην μπροστινή σελίδα υπήρχε ένας μικρός τίτλος: «ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ, βλέπε σελ. 7». Και στη σελίδα 7 έγραφε:

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ: ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΜΟΙΒΗ, ΑΝΕΠΙΒΕΒΑΙΩΤΟΣ ΕΝΤΟΠΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Ο ταγματάρχης Μορίς Τιμποντέ του Βασιλικού Πλωτού Τσίρκου Τιμποντέ και της Έφιππης Φιλαρμονικής Ακαδη-

μίας (που είναι γνωστή ως Το Μπουλούκι του Τιμπ) ανήγγειλε αμοιβή 15000 ντιράμ για πληροφορίες που θα οδηγήσουν

στην ανεύρεση των έξι λιονταριών που χάθηκαν από το τσίρκο τη νύχτα της προμερέρας τους. Ο ταγματάρχης Τιμποντέ έκανε την αναγγελία του στο Παρίσι, όπου η παράσταση σημείωσε μεγάλη επιτυχία, σύμφωνα με τους ειδήμονες, παρ' όλο που το δημοφιλές νούμερο των λιονταριών δεν πραγματοποιήθηκε.

«Τα λιοντάρια είναι πολύτιμα, πολύ καλά εκπαιδευμένα και εξαιρετικά ευπαθή πλάσματα» δήλωσε ο ταγματάρχης Τιμποντέ. «Χρειάζονται τα φάρμακά τους. Πρέπει να τρώνε σωστά. Κάπου πρέπει να βρίσκονται και είναι ζωτικής σημασίας να επιστραφούν το ταχύτερο δυνατόν σ' εκείνους που ξέρουν πώς να τα περιποιούνται». Ο μεσιέ Μακκόμο, ο θηριοδασαστής των λιονταριών, δεν έχει εμφανιστεί δημόσια από την ημέρα της εξαφάνισης και πηγές που πρόσκεινται στο τσίρκο λένε ότι

υποφέρει από στρες και είναι πολύ αναστατωμένος για να μιλήσει. Ο βοηθός του, Τσάρλι Ασάντι, χάθηκε το ίδιο βράδυ. Δεν είναι γνωστό αν τα δύο γεγονότα έχουν κάποια σχέση μεταξύ τους.

Το κενό που άφησαν τα λιοντάρια στην παράσταση του τσίρκου έχει καλυφθεί από τη δεσποινίδα Μέιμπελ Σταρκ, που δίνει παράσταση με το θίασο των τίγρεών της. Η δεσποινίς Σταρκ είχε στο παρελθόν δεσμό με το μεσιέ Μακκόμο.

Αναφορές ότι πλάσματα, που ίσως να είναι τα λιοντάρια, εντοπίστηκαν κατά τη διάρκεια της αλπικής χιονοθύελλας την περασμένη βδομάδα, κατά την οποία το Οριάν Εξπρές αποκλείστηκε για αρκετές μέρες, με το βασιλιά της Βουλγαρίας μεταξύ των επιβατών, έχουν διαψευστεί από την Αστυνομία Αλπικών Μεταφορών.

Ο Τσάρλι άφησε αργά την εφημερίδα. Δεν είχε εκπλαγεί.

«Η Μεγαλειότητά του δε θα είναι πολύ ευτυχής γι' αυτό» είπε ο Έντουαρτ. «Δεν του αρέσει να εμφανίζεται το όνομά του στις ειδήσεις. Και είναι περίεργο που φαίνεται πως νομίζουν ότι είναι μόνο έξι – οι εφημερίδες παρερμενεύουν πάντα τα πράγματα». Το είπε αυτό με τον αέρα της ικανοποίησης κάποιου που είναι βέβαιος ότι έχει πάντα

δίκιο. «Αλλά» πρόσθεσε «τίποτα από όλα αυτά δεν είναι σημαντικό. Το σημαντικό είναι ότι τα πράγματα θα χρειαστούν λίγο παραπάνω χρόνο απ' ό,τι ελπίζαμε. Μπορούν να μείνουν εδώ προς το παρόν, όπως έχει σχεδιαστεί, μέχρι να βρούμε έναν ασφαλή τρόπο να τα στείλουμε στην Αφρική. Δε θα υπάρχει πρόβλημα, αλλά αυτό σημαίνει ότι θα ήταν καλύτερα να μείνεις και συ μέσα επίσης, για να είσαι ασφαλής. Μετά την αμοιβή που προσφέρθηκε, είναι λογικό».

Ο Τσάρλι ήταν έτοιμος να διαφωνήσει. Ήταν σαν να έπεφτε από πάνω του ένα δίχτυ και μία μία οι προθέσεις, τα σχέδια, οι ανάγκες και οι επιθυμίες του παγιδευόνταν μέσα του. Αλλά ο Έντουαρτ ακούμπησε πάλι πίσω και άλλαξε θέμα.

«Κι έχουμε άλλο ένα πρόβλημα. Έλαβα πληροφορίες για το πού βρίσκονται οι γονείς σου».

Τα χέρια του Τσάρλι ξαφνικά πάγωσαν.

«Φοβάμαι ότι δεν είναι εδώ. Οι πληροφορίες σου ήταν λάθος».

Πάγωσαν πολύ.

«Δε βρίσκονται στη Βενετία» συνέχισε ο Έντουαρτ. «Κάνω έρευνες και ελπίζω ότι θα τους εντοπίσω έγκαιρα. Αλλά δε θα τους βρεις εδώ».

Ο Τσάρλι κοίταξε ακίνητος τον Έντουαρτ και τα λόγια του κουδούνιζαν στο μυαλό του.

«Η άποψή μου είναι ότι θα 'πρεπε να κάτσεις εδώ, ήσυχος, μέχρι να μάθουμε περισσότερα» είπε ο Έντουαρτ. «Θα 'χουμε τ' αυτιά μας ανοιχτά. Σύντομα θα έχουμε κι άλλα νέα».

Ο Τσάρλι δε συμφωνούσε καθόλου μ' αυτό. Η δική του

άποψη ήταν πως έπρεπε να πάει αμέσως στο... κάπου...
Και... να κάνει κάτι.

Ο Έντουαρτ χαμογέλασε στον Τσάρλι ενθαρρυντικά. Ο Τσάρλι αισθανόταν λες και το στομάχι του είχε κατέβει με το ασανσέρ δεκάξι πατώματα χωρίς αυτόν. Κοίταζε ακόμα τον Έντουαρτ. Ένα μεγάλο και τρομακτικό ερώτημα σχηματιζόταν στο μυαλό του.

Έλεγε ψέματα ο Έντουαρτ; Κι αν έλεγε ψέματα, όλα όσα έλεγε ήταν ψέματα; Ή κάποια από αυτά ήταν αλήθεια;

Η εφημερίδα ήταν αλήθεια – το έβλεπε με τα μάτια του.

Γιατί δεν ήταν εδώ οι γονείς του; Ο Σεργκί είχε πει στα λιοντάρια για τη Βενετία!

Ο Σεργκί δεν μπορεί να έλεγε ψέματα – δε θα έλεγε. Σίγουρα δε θα έλεγε ψέματα.

Άρα μήπως ήταν λάθος;

Τρέλα του 'ρχόταν μ' όλα αυτά τα ερωτηματικά να του τριβελίζουν το μυαλό!

Τι ήθελε ο Έντουαρτ, τέλος πάντων; Τι σκάρωνε;

Να πάρ' η ευχή, να πάρει! Και δεν ήθελε να καταλάβει ο Έντουαρτ πόσο αναστατωμένος ήταν.

Πήρε δυο βαθιές ανάσες. Μετά μίλησε:

«Έντουαρτ» είπε ο Τσάρλι ευγενικά.

«Ναι;» είπε ο Έντουαρτ, εξίσου ευγενικά.

«Γιατί δεν επιτρέπεται να δω τα λιοντάρια;»

«Δεν επιτρέπεται;» είπε ο Έντουαρτ. «Αγαπητό μου παιδί, φυσικά και επιτρέπεται. Ποιος σε εμπόδισε;»

«Χθες με εμπόδισαν να πάω να τα δω» είπε ο Τσάρλι.

«Ω, τι ανοησία» είπε ο Έντουαρτ. «Μάλιστα, θέλω να πας να τα δεις τώρα. Σκεφτόμουν τρόπους να βγάλουμε τα

ζώα έξω, ξέρεις, και πρέπει να γνωρίζω το μέγεθός τους και το βάρος τους. Θέλω να τα μετρήσεις».

Ο Τσάρλι κοκάλωσε. Να μετρήσει τα λιοντάρια; Γιατί; Η έκπληξη πρέπει να φάνηκε στο πρόσωπό του.

«Για τη μεταφορά» είπε ο Έντουαρτ. «Για να μη βουλιάξουν τη βάρκα. Έλα, εσύ που είσαι τόσο καλό παιδί!»

Καλό παιδί. Ξαφνικά θυμήθηκε το Ράφι πίσω στο Λονδίνο, που έλεγε «να είσαι καλό παιδί». Θυμήθηκε πως αυτός και η μητέρα του είχαν χρησιμοποιήσει το «να είσαι καλό παιδί» στα γραμματά τους που τα πηγαινόφερναν οι γάτες. Αισθάνθηκε να ζαλίζεται από θυμό. Δεν είχε ζητήσει να τον βοηθήσουν και τώρα δεξ: ήταν όλοι τους κλειδωμένοι σ' ένα παλάτι, τα λιοντάρια στο κλουβί, ο βασιλιάς Μπόρις μίλια μακριά, η εφημερίδα ήταν γεμάτη με δημοσιεύματα γι' αυτούς κι ο Έντουαρτ του έλεγε να είναι καλό παιδί. Σιγά που θα βούλιαζε η βάρκα. Γιατί δηλαδή, τη γόνδολα την είχαν βουλιάξει;

Ο Έντουαρτ του έλεγε ψέματα.

Λοιπόν, δε θα τεμπέλιαζε πια και από δω και πέρα θα είχε το νου του και δε θα στηριζόταν σε κανέναν άλλον για βοήθεια. Και για αρχή, αφού θα τον έβαζαν να πάρει τα μέτρα των λιονταριών, θα μπορούσε να είναι μαζί τους για λίγο και ίσως να τους μίλαγε...

«Εντάξει» είπε σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους. Θα έκανε τα ίδια κόλπα που είχε κάνει στο Ράφι: θα άφηνε τον Έντουαρτ να νομίζει ότι είναι χαζός, για να του αποκοιμίσει κάθε υποψία.

Ο Έντουαρτ τράβηξε αμέσως μια μεζούρα από την τσέπη του. Ο Τσάρλι την αναγνώρισε. Ήταν αυτό που έδειχνε στον Έντουαρτ ο ζαρωμένος άντρας χθες το βράδυ.

Άρα ο ζαρωμένος άντρας είχε σχέση με το μέτρημα. Πολύ ενδιαφέρον.

«Υπάρχει ένα θέμα» είπε ο Έντουαρτ καθώς κατέβαιναν προς την *cortile*. «Για δική τους προστασία, τα λιοντάρια έχουν ένα παραπέτασμα ασφαλείας – δε θέλαμε να φαίνεται τίποτα ασυνήθιστο ή να ανησυχήσουμε τους υπηρέτες. Είναι πολύ καλύτερα να φαίνονται όλα κανονικά...»

Ένα παραπέτασμα ασφαλείας για τη δική τους προστασία, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Έντουαρτ, είσαι πολύ ύπουλος κατεργάρης. Αναρωτήθηκε πάλι αν ο βασιλιάς Μπόρις είχε ιδέα πόσο ύπουλος ήταν στ' αλήθεια ο Έντουαρτ. Μήπως θα μπορούσε να έρθει σε επαφή με το βασιλιά Μπόρις; Ήταν εντελώς σίγουρος πως δε θα ενέκρινε αυτά που γίνονταν.

Ευτυχώς που ο Τσάρλι είχε δει από πριν τα κάγκελα, γιατί αλλιώς είναι βέβαιο ότι ο Έντουαρτ θα αντιλαμβανόταν το θυμό του. Τώρα ο Τσάρλι ήταν ήρεμος καθώς ο Έντουαρτ άνοιξε την πόρτα του κλουβιού και την κλείδωσε πάλι όταν μπήκε μέσα ο Τσάρλι. Κρατώντας απόσταση ασφαλείας, ο Έντουαρτ έδινε οδηγίες στον Τσάρλι ποια σημεία να μετρήσει και έγραφε τα αποτελέσματα. Φαινόταν να έχει ξεχάσει το ζύγισμα. Αυτό που ήθελε να ξέρει ο Έντουαρτ ήταν οι διαστάσεις του στήθους των λιονταριών, το ύψος και το μήκος της πλάτης τους. Ο Τσάρλι κουβέντιαζε σιγά με τα λιοντάρια καθώς εργαζόταν.

«Δεν έχω νέα ακόμα» μουρμούρισε. «Δεν ξέρω γιατί γίνεται αυτό, εσείς ξέρετε;»

«Νομίζω ότι η μέτρηση είναι αυτό που ήθελε ο Έντουαρτ να κάνει ο άντρας χθες βράδυ, αλλά εκείνος φοβόταν πολύ» είπε το νεαρό λιοντάρι.

«Ναι, αλλά για ποιο λόγο;» ρώτησε η Ελσίνα.

Κανείς τους δεν ήξερε.

Δεν μπορούσαν να μιλήσουν για πολύ. Δεν ήθελαν να μάθει ο Έντουαρτ ότι επικοινωνούσαν, όπως το είχε μάθει ο Μακκόμο.

Στη Μονάδα Ευεξίας η Μάγκνταλεν κοιμόταν σ' ένα κρεβάτι από ψεύτικο ξύλο, κάτω από σεντόνια από ψεύτικο βαμβάκι. Στόρια που είχαν πάνω τους ζωγραφισμένο σε κομπιούτερ έναν κήπο σκέπαζαν το παράθυρο, που δεν άνοιγε. Το κλιματιστικό φυσούσε μέσα στη μονάδα αέρα, πολύ κρύο αέρα, με μια γλυκιά μυρωδιά. Στην πόρτα του δωματίου της Μάγκνταλεν καθόταν μια νοσοκόμα σε μια καρέκλα από ψεύτικο ξύλο.

Έξω, στον υπαίθριο χώρο της Κοινότητας –δηλαδή στον ψεύτικο κήπο με το κλιματιστικό, που έπαιζε το ρόλο υπαίθρου–, ο Ανίβας έκανε βόλτες, αναπνέοντας αυτό που περνούσε για φρέσκος αέρας. Είχε ξεχάσει από καιρό ότι αυτός ο αέρας δεν ήταν φρέσκος, ότι κάτι διοχετευόταν μέσα απ' τον αέρα σ' αυτό το κτίριο, κάτι που σε ηρεμούσε και σε αποβλάκωνε ή, μάλλον, κάτι που στερούσε την ανεξαρτησία και την ελεύθερη σκέψη. Πολλοί άνθρωποι εδώ ήταν πολύ έξυπνοι – όπως η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας. Και η έξυπνάδα τους ήταν πολύτιμη. Η ανεξαρτησία του μυαλού όμως έπρεπε να πάψει να υπάρχει.

Ο Ανίβας περπάτησε όσο μακρύτερα μπορούσε. Μετά από μισή ώρα έφτασε μπροστά σ' έναν τσιμεντένιο τοίχο. Δε σκέφτηκε πόσο περίεργο ήταν. Απλά γύρισε και περπάτησε προς τα πίσω. Μετά από μια ώρα, άλλος ένας τσιμεντένιος τοίχος. Το έκανε αυτό κάθε μέρα. «Η άσκηση

κάνει καλό!» ακούστηκε να λέει τραγουδιστά η φωνή – μέσα στο μυαλό του ήταν; Ή ερχόταν από κάποιο megάφωνο κάπου ανάμεσα στα υψηλής ποιότητας, σχεδόν αληθινά, πλαστικά δέντρα; «Είναι καλό να φροντίζεις το σώμα σου! Καλόμαθε τον εαυτό σου! Αγάπησε τον εαυτό σου! Το αξίζεις! Η Εταιρεία σε θέλει υγιή και ευτυχισμένο!»

Μερικές φορές η φωνή τού απευθυνόταν με τ' όνομά του: του έδινε συγχαρητήρια που φρόντιζε το σώμα του. Μια φορά, αφού είχε αγοράσει τρεις σοκολάτες από τη Μονάδα Απόλαυσης, η φωνή τον είχε ρωτήσει αν ήταν καλά και τον προειδοποίησε για τους κινδύνους της υπερβολικής ζάχαρης και, αργότερα την ίδια μέρα, το Οδοντιατρικό Τμήμα της Μονάδας Ευεξίας τον κάλεσε για τσεκάπ. (Κανένας δε φαινόταν να παρατηρεί την αντίφαση μεταξύ του Κοινωνικού Κλαμπ, που τους ήθελε να πίνουν ποτά και να τρώνε τσιπς, και της Μονάδας Ευεξίας, που τους καταδυνάστευε για την υγεία τους. Ο λόγος γι' αυτό ήταν ότι οι περισσότεροι άνθρωποι πλήρωναν για οτιδήποτε χρησιμοποιούσαν και όσο πλήρωναν –για κρασί, για περίθαλψη, για τη χρήση του γυμναστηρίου– η Εταιρεία ήταν ευτυχής. Ήθελαν να πάρουν πίσω όλα τα λεφτά που πλήρωναν σ' όσους εργάζονταν γι' αυτούς, και δεν τους ενδιέφερε πώς. Μόλις ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν ήταν αρκετά «καλά» για να δουλέψουν, θα πλήρωναν κι αυτοί.)

Ο Ανίβας γύρισε και περπάτησε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Απλά θα έκανε μπρος πίσω κατά μήκος του τεράστιου ψεύτικου κήπου μέχρι να πέσει κάτω ξερός. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε άλλο να κάνει. Η φωνή, βέβαια, θα του μιλούσε, λέγοντάς του να πάει στο επόμενο σεμινάριο ή στο εργαστήριο ή στην ομάδα ψυχοθεραπείας ή στην κοι-

νωνική βραδιά. Και είχαν πάρει πάλι τη Μάγκνταλεν. Ένα μικρό μέρος του εαυτού του ήξερε ότι έπρεπε να παλέψει, αλλά δε θυμόταν πώς να παλεύει ή τι ήταν το να παλεύεις...

Έφτασε πάλι σ' έναν ψηλό τοίχο. Για αλλαγή, περπάτησε κατά μήκος του.

Περπατούσε, περπατούσε, περπατούσε.

Κοιτούσε με ανέκφραστο βλέμμα τα πόδια του.

Περπατούσε, περπατούσε, περπατούσε.

Ξαφνικά, κάτι τραχύ, μαλλιαρό και απροσδιόριστο προσγειώθηκε στο φρεσκοξυρισμένο του κεφάλι.

Οχ! Τινάχτηκε, κοιτώντας άγρια γύρω του.

Το πράγμα γλίστρησε κι έπεσε κάτω! Στεκόταν μπροστά του κοιτάζοντάς τον στα μάτια, οργισμένο, άγριο και κάνοντας ένα φοβερό θόρυβο.

Ήταν ένας γάτος – ένας ψωριάρης, κοκαλιάρης, μαύρος γάτος με φαγωμένο το μισό αντί του και με κάτι που έμοιαζε με δερματική πάθηση στο πίσω του μέρος. Τον κοίταζε βλοσυρά, με μάτια σαν μπλε φλόγα, με σηκωμένες τις τρίχες και πόδια γαντζωμένα κάτω.

Ο γάτος σφύριξε απειλητικά. Ο Ανίβας στάθηκε ακίνητος, με τα μάτια καρφωμένα πάνω του.

Ο γάτος έφτυσε. Ο Ανίβας αισθανόταν καρφωμένος στο χώμα.

Ο γάτος πήδηξε πάνω στον ψεύτικο βράχο και μετά μ' ένα άλμα προσγειώθηκε πάνω στο πρόσωπο του Ανίβα και τον γραντζούνισε δυνατά, βαθιά, σ' όλο το μάγουλο.

Ο Ανίβας έβγαλε μια κραυγή και το χέρι που ήταν πάνω στο πρόσωπό του μάτωσε. Ο πόνος ήταν βασανιστικός. Διαπέρασε την ομίχλη της σύγχυσης που τον κρατούσε δεμένο απ' τη στιγμή που ήρθε στο μέρος αυτό. Διαπέρασε

το μπαμπακένιο κουκούλι που είχε τυλιχτεί γύρω από το μυαλό του και το βούρκο που είχε βαλτώσει την καρδιά του. Διαπέρασε τις αμφιβολίες, τη σύγχυση και τις αβεβαιότητες.

Ο γάτος τον κοίταζε με ένταση και τα μάτια του άστραφταν προκλητικά. Μετά έστριψε κι απομακρύνθηκε περπατώντας αργά και νωχελικά, ρίχνοντας πότε πότε ματιές προς τα πίσω. Σε κάποια ασφαλή απόσταση, γύρω στα δέκα μέτρα, γύρισε, κάθισε και κοίταξε ήρεμα τον Ανίβα. Χαμουρήθηκε. Το εσωτερικό του στόματός του ήταν υπερβολικά ροζ. Τα δόντια του κίτρινα, μικροσκοπικά και μυτερά.

Ο Ανίβας, με κομμένη ακόμα την ανάσα από το σοκ και τον πόνο, κοίταξε το αίμα στο χέρι του και μετά κοίταξε το γάτο.

«Μορράαου» είπε ο γάτος ήρεμα, με έναν ελαφρά ειρωνικό, αγγλικό τρόπο.

Όλη η ομίχλη μπροστά στα μάτια του Ανίβα διαλύθηκε. Τινάχτηκε, Θυμήθηκε τα πάντα. Έγλειψε το χέρι του. Η γεύση από το αίμα του ήταν αφιά, αλμυρή και δυνατή. Είμαι εγώ, σκέφτηκε. Έξυπνος και δυνατός – εγώ. Για τ' όνομα του Θεού, άνθρωπέ μου, σε απήγαγαν για το μυαλό σου, βάλ' το να δουλέψει!

Ο γάτος φαινόταν σαν να του χαμογελάει.

Ο Ανίβας σκέφτηκε το γιο του τον Τσάρλι. Σκέφτηκε το γράμμα που τους έφερε ένας γάτος στη διάρκεια του ταξιδιού τους προς το μέρος αυτό. Χαμογέλασε. Αν ο Τσάρλι ήταν εκεί, θα αγκάλιαζε το γάτο ευτυχισμένος, φωνάζοντας «Γύρισες! Γύρισες πίσω! Έφερες κανένα γράμμα;». Αλλά ο Τσάρλι δεν ήταν εκεί και ο Ανίβας δεν είχε ιδέα ποιος ήταν αυτός ο γάτος.

Ακόμα και χωρίς να ξέρει ποιος ήταν ο γάτος, όταν ο Σεργκίεϊ τού έγνεψε με τη μακριά κοκαλιάρικη ουρά του, ο Ανίβας κατάλαβε ότι έπρεπε να τον ακολουθήσει.

Αφού μίλησε στα λιοντάρια εκείνη τη μέρα, ο Τσάρλι ανέβηκε στο δωμάτιό του και κάθισε να γράψει στο βασιλιά.

«Αγαπητέ Μεγαλειότατέ μου» άρχισε. Του φάνηκε λάθος και ξανάρχισε. «Αγαπητέ μου Μεγαλειότατε». Όχι. Χμμ... Μεγαλειότατε Αγαπητέ μου... Όχι, αυτό ακουγόταν λες και ο Τσάρλι ήταν η γιαγιά του βασιλιά...

Στο τέλος έγραψε «Αγαπητέ βασιλιά Μπόρις». Μετά απ' αυτό ήρθαν τα πιο δύσκολα. Πώς να εξηγήσει ότι αισθανόταν πως τον προδίδει ο επικεφαλής της ασφάλειας του βασιλιά; Ήταν μια σοβαρή κατηγορία. Πώς να το γράψει; Δεν κατηγορούσε τον ίδιο το βασιλιά – ήταν σίγουρος ότι ο βασιλιάς Μπόρις ήταν εντάξει... Ο Τσάρλι μάσαγε το στυλό του σκασμένος.

Στο τέλος, έγραψε το γράμμα σχεδόν στο ίδιο στυλ όπως είχε γράψει στους γονείς του: έχοντας εμπιστοσύνη στην εξυπνάδα και στην τιμιότητα του προσώπου που θα το διάβαζε, ώστε να πάρει το μήνυμα.

Αγαπητέ βασιλιά Μπόρις,

Λοιπόν, είμαστε εδώ στο σπίτι σας, που είναι πραγματικά όμορφο. Ο Έντουαρτ λέει ότι αυτό για το οποίο ήρθα εδώ δεν είναι εδώ τελικά. Επίσης, πήρε τα μέτρα των φίλων μου, και δεν ξέρω γιατί. Τι λες; Εκείνος λέει ότι θα πρέπει να περάσει λίγος καιρός πριν συνεχίσουμε, επειδή το τσίρκο και η αστυνομία στο Παρίσι είναι θυμωμένοι, αλλά εγώ θέλω να τα μαζεύω και να φύγω, για να βρω αυτό που ψάχνω ή, τουλάχιστον,

χιστον, να βάλω τους φίλους μου στο δρόμο τους. Τρώω πολύ, πράγμα που μου αρέσει, αλλά δε μ' αφήνουν να βγω και δεν υπάρχει κανένας να παίξω. Πραγματικά, αισθάνομαι σαν κολλημένος εδώ. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν είμαι ευγνώμων. Είμαι πολύ ευγνώμων, ειδικά για το φαγητό.

Ελπίζω να είσαι καλά και να έρθεις εδώ γρήγορα.

Δικός σου,

Τσάρλι

Το ξαναδιάβασε. Φαινόταν εντάξει. Είχε την ελπίδα ότι ο βασιλιάς Μπόρις θα έπιανε το πραγματικό του νόημα: ο Έντουαρτ μας έχει φυλακίσει εδώ πέρα, έλα και σώσε μας! Ήλπιζε ότι στην περίπτωση που ο Έντουαρτ έπιανε το γράμμα, θα φαινόταν σαν αθώο σημείωμα από ένα παιδί που δεν έχει ιδέα τι πραγματικά γίνεται εδώ.

Την ίδια ώρα, ο Τσάρλι ήξερε ότι το να φύγει από το παλάτσο τώρα θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο. Η γαλλική αστυνομία; Ο Μακκόμο; Ο Ράφι; Ο ταγματάρχης Τιμπ; Κι αυτή η αμοιβή, τι σου λέει η αμοιβή; Όχι, ευχαριστώ.

Είχε τη φριχτή αίσθηση ότι ήταν πιο ασφαλής φυλακισμένος. Και αυτή η αίσθηση ήταν άραγε περισσότερο ή λιγότερο απαίσια από τη σκέψη ότι, όσο περισσότερο έμενε εδώ, τόσο περισσότερο θα έσφιγγε το δίχτυ γύρω του;

Όχι. Αυτό ήταν ένα άχρηστο ερώτημα, για το οποίο δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Το σημαντικό ερώτημα ήταν πώς θα έστελνε το γράμμα. Φυσικά, δε θα το έδινε στον Έντουαρτ να το ταχυδρομήσει.

Τις επόμενες δύο μέρες ο Τσάρλι κουβαλούσε το γράμμα στην τσέπη του και σκεφτόταν σοβαρά πώς να πάρει τον έλεγχο της κατάστασης στα χέρια του.

Εξοικειώθηκε πλήρως με το κτίριο. Μπήκε σε κάθε δωμάτιο, ανέβηκε κάθε σκάλα, άνοιξε κάθε πόρτα, κοίταξε απ' όλα τα παράθυρα, διέσχισε κάθε αφιδωτό διάδρομο. Και απ' τις τέσσερις πλευρές, το παλάτσο συνόρευε με κανάλια. Πέρα από το κανάλι της πίσω πλευράς, μια στενή γέφυρα (με πύλη) οδηγούσε σε μια μικρή αλλά όμορφη πλατεία. Οι πόρτες εισόδου και εξόδου από το παλάτσο ήταν τεράστιες, παλιές, κλειδωμένες και βιδωμένες. Όλα τα παράθυρα στο ισόγειο είχαν κάγκελα. Η *cortile*, απέναντι από το χώρο των λιονταριών, κατέληγε σε μία στοά που έβγαζε στο Γκραν Κανάλ, αλλά κι αυτή είχε τεράστια κάγκελα που σχημάτιζαν αψίδες, μια σχάρα μέσα από την οποία μόνο ο ήχος και ο άνεμος μπορούσαν να περάσουν. Μπορούσες να φύγεις μόνο με βάρκα και μόνο αν κάποιος σου άνοιγε την πύλη.

Ο Τσάρλι θυμήθηκε το φόβο του βασιλιά Μπόρις για δολοφόνους και τους τεράστιους, σωματώδεις σωματοφύλακές του κι αναστέναξε. Ανέβηκε στην ταράτσα: υπήρχε ένα ξύλινο πεζούλι, χτισμένο πάνω από τα κόκκινα πλακάκια, αλλά, παρά το ότι η θέα ήταν μαγευτική (εφόσον δεν κοιτούσες την Τζιουντέκκα ή το Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε) και ήταν εύκολο να σκαρφαλώσεις στις στέγες, δυστυχώς δεν έβγαζαν πουθενά αλλού. Δεν υπήρχε αποθήκη.

Χρειαζόταν λοιπόν ένα σύμμαχο. Απέκλεισε τη σινιόρα Μπαττιστούτα. Σκέφτηκε να πιάσει φιλίες με τη Λαβίνια και να της πάρει κάποιες πληροφορίες. Στο τέλος απέρριψε κι αυτή την ιδέα. Ήταν πάρα πολύ περίεργη. Δεν έμοιαζε καθόλου σαν παιδάκι και δεν ήξερε πώς να την εμπιστευτεί ή, ακόμα, να την καταλάβει. Αισθανόταν ότι, ακόμα κι αν αυτός μιλούσε τέλεια ιταλικά ή εκείνη τέλεια αγγλικά, και πάλι δε θα καταλάβαιναν ο ένας τον άλλον.

Για ώρες απένιζε το πίσω μέρος του παλάτσο, από την άλλη πλευρά του μικρού καναλιού, στη μικρή πλατεία. Υπήρχαν άνθρωποι εκεί – μήπως να τους φώναζε; Αλλά τι θα τους έλεγε;

Υπήρχαν και γάτες. Την πρώτη φορά, τις φώναζε ξανά και ξανά. Αλλά δεν τολμούσε να φωνάξει πολύ δυνατά και, έπειτα, το παράθυρο ήταν ψηλά, το κανάλι πλατύ κι ο άνεμος φυσούσε από την αντίθετη κατεύθυνση. Ή δεν άκουγαν ή δεν καταλάβαιναν. Οποιοσδήποτε και να ήταν ο λόγος, δεν απάντησαν.

Ο Τσάρλι είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω τους, ελπίζοντας να γυρίσουν, να ακούσουν, να έρθουν κοντά του. Τίποτα. Δεν ήτανε πολύ καλές γάτες, για να λέμε την αλήθεια – πέραναγαν πολλή ώρα συνωμοτώντας η μία εναντίον της άλλης. Και, αν ο Έντουαρτ έλεγε την αλήθεια και οι γονείς του δεν ήταν εκεί, τότε γιατί να ήξεραν το παραμικρό οι γάτες;

Πάντως, είτε ήξεραν είτε όχι, δεν του απαντούσαν. Μάταια παρακολουθούσε και κοίταζε.

Αλλά έπρεπε να μιλήσει σε κάποιον. Οι γονείς του έλεγαν πάντα: Αν δεν ξέρεις τι να κάνεις, μάθε περισσότερα. Έπρεπε να πάρει κάποιες πληροφορίες, επειδή, διαφορετικά, θα έμενε καρφωμένος εδώ όσο ήθελε ο Έντουαρτ, στην εξουσία του, κι αυτό τον τρέλαινε.

«Νομίζω ότι το καλύτερο είναι να μην πας να δεις τα λιοντάρια για λίγο» είχε πει ο Έντουαρτ σοβαρός. «Φαίνεται περιέργο και πρέπει να αποφύγουμε την προσοχή του κόσμου. Δε θέλουμε να κουτσομπολεύουν οι υπηρέτες. Είναι αρκετά δύσκολο να τους κρατήσεις αφοσιωμένους, ειδικά με την αμοιβή που προσφέρεται».

Βλέποντας ότι οι υπηρέτες ήταν η σινιόρα Μπαττιστού-

τα, που φαινόταν ότι ήξερε όλα τα μυστικά του Έντουαρτ και, εν πάση περιπτώσει, είχε τον αέρα της γυναίκας που κάνει ακριβώς ό,τι της αρέσει, και η μικρή Λαβίνια, που ήταν τελείως ακίνδυνη, ο Τσάρλι δεν το 'χαψε. Αλλά δεν ήθελε ο Έντουαρτ να καταλάβει ότι δεν του είχε εμπιστοσύνη, γι' αυτό συνέχισε να προσποιείται ότι πιστεύει τα κόλπα του. Κι αυτό δεν του ήταν ευχάριστο.

Τον περισσότερο καιρό στη διάρκεια εκείνων των ημερών, ο Τσάρλι έτρωγε (γαρίδες, ψάρι, μάραθο, παγωτό, μοσχάρι) κι ατένιζε έξω από τα παράθυρα, προς το κανάλι από μπροστά και προς την πλατεία με τις γάτες από πίσω, και κατέστρωνε σχέδια. Μπορούσαν να στήσουν ενέδρα σε μια βάρκα και να πηδήξουν από το παράθυρο... μπορούσαν να κολυμπήσουν; Ίσως να μπορούσαν να το σκάσουν από την ταράτσα, τα λιοντάρια πηδούσαν πολύ μακριά... Αλλά, μετά από την πρώτη επίσκεψη του Τσάρλι, η πόρτα της ταράτσας κλειδώθηκε.

Ο Έντουαρτ ήταν πανούργος, ήταν άνθρωπος με κατασκόπους και δύναμη. Χρειάζόταν λοιπόν ένα πολύ καλά οργανωμένο σχέδιο για να ξεφύγει.

Τη νύχτα ο Τσάρλι πήγαινε κρυφά στην *cortile* και καθόταν με τα λιοντάρια. Το πρωί κοίταζε τις γάτες της πλατείας και το μεσημέρι έβαζε το τηλέφωνό του στο πρεβάζι του παραθύρου στο κινέζικο δωμάτιο, μαζί με εκείνο της μητέρας του, που είχε πάρει από το σπίτι τόσες βδομάδες πριν, και τα παρακολουθούσε καθώς φορτίζονταν στον ήλιο. Τα τηλέφωνα ποτέ δε χτυπούσαν. Δεν υπήρχαν μηνύματα. Έπαιζε φιδάκι στο κινητό. Κάποια στιγμή, θυμωμένος από τη διάψευση των ελπίδων του, προσπάθησε να τηλεφωνήσει στο Ράφι για να τσακωθούνε, αλλά βγήκε

μαγνητοφωνημένο μήνυμα που του είπε ότι δεν έχει άλλη πίστωση. Φυσικά: είχε λείψει πάρα πολύ καιρό. Δεν του είχαν μείνει άλλες μονάδες στην κάρτα του.

Αρκετά συχνά έβλεπε τη λεπτή φιγούρα του Κλαούντιο, ηλιοκαμένον και δυνατού, γερμένον πάνω στο κοντάρι του, να γλιστράει στο νερό χωρίς σχεδόν κανένα πιτσίλισμα και χαιρετούσαν ο ένας τον άλλον. Ο βαρκάρης φαινόταν ότι διασκέδαζε με τον Τσάρλι, που βρισκόταν σε διαφορετικό παράθυρο κάθε φορά. Συχνά τραγουδούσε κι ο Τσάρλι σκεφτόταν, στ' αστεία, ότι τραγουδούσε γι' αυτόν. Ένας συγκεκριμένος σκοπός που τραγουδούσε άρεσε στον Τσάρλι και περίμενε να τον ακούσει. Ο Κλαούντιο το πρόσεξε και φρόντιζε να το τραγουδάει καθώς πλησίαζε:

«Quando vado in gondola sogno sempre sempre di Elena»
τραγουδούσε χαρούμενα.

Το τραγούδι του Κλαούντιο

The image shows a musical score for a piano piece by R. Lockhart. The score is divided into two main sections: 'MODERATO CANTABILE' and 'LENTO SERENO'. The 'MODERATO CANTABILE' section is marked with a tempo of 'mf' and a 4/4 time signature. It features a series of flowing, melodic lines in the right hand and a more rhythmic, accompanimental part in the left hand. The 'LENTO SERENO' section is marked with a tempo of 'mf' and a 3/4 time signature. It begins with a 'CODA' marking and features a more contemplative, slower melody. The score is written for piano and includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

«Τι σημαίνουν οι λέξεις;» του φώναξε ο Τσάρλι ένα πρωινό.

«Σημαίνουν ότι, όταν πηγαίνω με τη γόνδολά μου, πάντοτε, πάντοτε, σκέφτομαι την Έλενα!»

Ο Τσάρλι συνήθισε να σιγοτραγουδάει το σκοπό, αλλά αντί για Έλενα συνειδητοποίησε πως τραγουδάει «Ανίβα», που ταίριαζε μια χαρά.

Έτσι λοιπόν, ο Κλαούντιο και ο Τσάρλι άρχισαν να έχουν το νου τους ο ένας στον άλλον. Έγινε κάτι σαν παιχνίδι που έπαιζαν οι δυο τους.

«Τι κάνουν τα λιοντάρια;» φώναζε ο βαρκάρης κι ο Τσάρλι έκανε ένα μορφασμό σαν να έλεγε «έτσι κι έτσι».

«Τ' αγαπάω τα λιοντάρια» έλεγε ο βαρκάρης σαν προειδοποίηση, σαν να 'λεγε δηλαδή «πρόσεχέ τα», κι η γόνδολά του πέρναγε γλιστρώντας, συνεχίζοντας το δρομολόγιό της.

Κάποια φορά ο Τσάρλι είπε: «Κλαούντιο, μπορείς να κάνεις κάτι για μένα;».

«Και βέβαια» είπε ο Κλαούντιο.

Ο Τσάρλι, τρέμοντας από νευρικότητα, του ζήτησε να του ταχυδρομήσει ένα γράμμα. «Όλοι βγήκαν έξω» εξήγησε σηκώνοντας τους ώμους σαν να έφταιγε αυτός. «Ξέχασα να το δώσω στη σινιόρα Μπαττιστούτα».

«Γιατί δεν το στέλνεις εσύ;» ρώτησε ο Κλαούντιο κάπως μπερδεμένος.

«Δε μ' αφήνουν να βγω έξω» ψιθύρισε ο Τσάρλι ανάμεσα από τα κάγκελα του παραθύρου.

Η γόνδολα του Κλαούντιο λικνίστηκε από τ' απόνερα ενός περαστικού ταχύπλοου.

«Γιατί;» ρώτησε προσεκτικά.

Ο Τσάρλι έκανε μια νευρική γκριμάτσα. Δεν είχε ιδέα τι να πει.

«Σε παρακαλώ, στείλ' το!» είπε και πέρασε το γράμμα ανάμεσα στα κάγκελα. Ο Κλαούντιο έφερε τη βάρκα πιο κοντά και, ισορροπώντας εύκολα, έσκυψε για να πάρει το γράμμα.

«Φυσικά» είπε κοιτάζοντας με περιέργεια τον Τσάρλι. Μετά είπε: «Τα λιοντάρια είναι ευτυχισμένα εκεί μέσα;» κι ο Τσάρλι απάντησε αμέσως «Όχι, δεν είναι».

«Μίλα μου» είπε ο Κλαούντιο, με τέτοιο ευθύ και φιλικό τρόπο, ώστε ο Τσάρλι μπήκε σε πειρασμό να του πει. Αλλά δεν του είπε. Το γράμμα είναι άλλο πράγμα – ένα ρίσκο που άξιζε να το πάρει. Ο Κλαούντιο όμως δούλεψε για τον Έντουαρτ κι ο Τσάρλι δεν το ξεχνούσε.

Ο Ράφι αισθανόταν σίγουρα καλύτερα. Αρκετά καλά ώστε να είναι καθιστός και να διαβάζει εφημερίδα.

«Γεια» είπε στη νοσοκόμα.

«...μέρα» απάντησε εκείνη.

«Συγγνώμη που φέρθηκα σαν γουρούνι» της είπε, χαρίζοντάς της ένα πραγματικά πολύ όμορφο χαμόγελο.

Η νοσοκόμα ήταν αρκετά νέα. Απ' τη στιγμή που ο επαναστάτης ασθενής της απέκτησε και πάλι τους καλούς του τρόπους, σάστισε όταν είδε πόσο... γοητευτικός ήταν. Δεν πέρασε λίγη ώρα και του είχε φέρει όλα τα άρθρα των εφημερίδων για την εξαφάνιση των λιονταριών, την εξαφάνιση του Μακκόμο, την εξαφάνιση του Τσάρλι, τις φοβερές καιρικές συνθήκες στις Άλπεις και το γεγονός του αποκλεισμού του τρένου εκεί.

Τώρα, γιατί ο Τσάρλι να βρίσκεται στο συγκεκριμένο

αυτό τρένο; Ο Ράφι κάθισε και το σκέφτηκε. Μήπως απλά ήταν το πρώτο τρένο που βρήκαν μπροστά τους;

Ο Ράφι πίστευε ότι κανένας, ούτε, βέβαια, ένα παιδί σαν τον Τσάρλι, δε θα προσπαθούσε να βάλει έξι λιοντάρια στο πρώτο τρένο που θα έβλεπε μπροστά του. Έπρεπε λοιπόν να το είχε σχεδιάσει.

Του έκανε εντύπωση που το τρένο πέρναγε από τη Βενετία. Το «Βενετία» μοιάζει λίγο με το «Βενς»⁷, σκέφτηκε – γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η Βενς ήταν η πλησιέστερη πόλη στην Εταιρική Κοινότητα όπου είχαν μεταφερθεί η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας.

Αλλά πώς μπορεί ο Τσάρλι να ήξερε κάτι τέτοιο;

Συνέχισε το διάβασμα. «Αναφορές ότι πλάσματα, που ίσως να είναι τα λιοντάρια, εντοπίστηκαν κατά τη διάρκεια της αλπικής χιονοθύελλας την περασμένη βδομάδα, κατά την οποία το Οριάν Εξπρές αποκλείστηκε για αρκετές μέρες, με το βασιλιά της Βουλγαρίας μεταξύ των επιβατών, έχουν διαψευσθεί από την Αστυνομία Αλπικών Μεταφορών».

Αλλά τα λιοντάρια δε θα μπορούσαν να είναι πουθενά αλλού παρά με τον Τσάρλι.

Κι αυτός είχε δει τον Τσάρλι σ' εκείνο το τρένο!

Και είχε δει σε ποιο βαγόνι ήταν ο Τσάρλι. Στο δεύτερο μετά από το βαγόνι των καυσίμων.

Αχά! Μπίγκο! Το μόνο που έπρεπε να κάνει λοιπόν ήταν να μάθει ποιος ή τι ήταν στο συγκεκριμένο βαγόνι σε εκείνο το ταξίδι! Να δούμε αν ήταν αρκετά σημαντικός –και αρκετά τρελός– για να εμποδίσει την έρευνα στο βα-

7. Στα αγγλικά η λέξη Venice (Βενετία) προφέρεται βένις. (Σ.τ.Μ.)

γόνι. Αυτό το πρόσωπο θα προστάτευε τον Τσάρλι και τα λιοντάρια.

Ο Ράφι αισθανόταν πράγματι πολύ καλύτερα.

Και μετά: «Για στάσου» είπε στον εαυτό του. «Για στάσου ένα λεπτό». Ο Ράφι, όταν πήγαινε στο γιατρό, δε δίσταζε να ξεφυλλίσει τα περιοδικά που έγραφαν τα κουτσομπολιά των κοσμικών κύκλων. Λαχταρούσε να γίνει πλούσιος και διάσημος και, όταν δεν κοιτούσε κανείς, του άρεσε να μελετάει φωτογραφίες από πισίνες και πολυτελείς βίλες και να ονειρεύεται.

«Ο βασιλιάς της Βουλγαρίας;» είπε. «Ο διάσημος εκκεντρικός και μονόχοντος βασιλιάς Μπόρις της Βουλγαρίας, που –για κάτσε μια στιγμή– έχει το προσωπικό του βαγόνι στο Οριάν Εξπρές, και μάλιστα μερικές φορές οδηγεί αυτό το πράγμα; Και –τώρα νομίζω πως έχω δίκιο– έχει ένα παραδοσιακό παλάτι σε ιταλικό στιλ στο φημισμένο Γκραν Κανάλ της Βενετίας, στο οποίο δεν έχει προσκληθεί ποτέ κανένα κοσμικό περιοδικό... Μα βέβαια! Βέβαια!»

Ο Ράφι ένιωθε περδίκι. Έκοβε το δεξί του χέρι, που ήταν στην ανάρρωση, ότι ο βασιλιάς Μπόρις ήταν ο άνθρωπος που έψαχνε. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να βρει έναν αριθμό τηλεφώνου, ίσως μια διεύθυνση, και θα μπορούσε να βρει τα λιοντάρια – και τον Τσάρλι.

Στη Βενετία ε;

Γέλασε τόσο πολύ και τόσο δυνατά, που η νοσοκόμα ήρθε να δει τι συμβαίνει.

«Γεια σου» της είπε. «Πώς είπαμε πως σε λένε;»

Αργά ένα απόγευμα, ο Τσάρλι κοίταζε την πλατεία. Υπήρχε ένα τεράστιο πλήθος από γάτες. Οι περισσότερες από

αυτές ήταν πολύ αδύνατες. Παρατήρησε ότι οι πιο γεροδεμένες από τις αδύνατες συνωμοτούσαν εναντίον των πιο καχεκτικών.

Μια ομάδα από μικρά παιδιά παίζανε μ' αυτές τις πιο γεμάτες γάτες, σέρνοντας κάτι που έμοιαζε με φτερό σ' ένα σκληρό πλαστικό σπάγκο, που έκανε το φτερό να φέρνει βόλτες και να αναπηδάει. Μια απ' αυτές τις πιο γεροδεμένες γάτες –ένα γατάκι, στην πραγματικότητα– έκανε πηδους πίσω του κυνηγώντας το, μετά τάχα δεν του 'δινε σημασία, μετά το πλησίαζε πάλι σκυφτά από το πλάι χιμώντας και πηδώντας. Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Θα 'θελε να παίξει κι αυτός έτσι με τη γάτα. Ένα από τα παιδιά, ένα ξανθό κοριτσάκι με βρόμικο φόρεμα, όρμηξε στη γάτα, την έπιασε και τη μετέφερε με το ένα χέρι περασμένο γύρω από το στήθος της στο σιντριβάνι στο κέντρο της πλατείας. Έτριβε τη μύτη της στο κεφάλι της γάτας και την αγκάλιαζε, ενώ εκείνη πάλευε, νιαούριζε, τίνιζε τα πίσω πόδια της και κουνούσε οργισμένη τα μπροστινά, με την κατάσπρη γούνα της κοιλιάς της σε κοινή θέα. Ο Τσάρλι γέλασε δυνατά.

Ο Τσάρλι είχε δυνατό γέλιο, σαν τον πατέρα του.

Όταν γέλασε, ένας γέρικος γάτος γύρισε και κοίταξε ξαφνιασμένος.

Ο Τσάρλι είδε την κίνηση αυτή. Γύρισε αμέσως κι έπιασε το βλέμμα του γάτου. Γέλασε πάλι, μ' ένα ψεύτικο γέλιο, αλλά δυνατό –, μ' ένα δυνατό, ψεύτικο, γατίσιο γέλιο.

Ο ηλικιωμένος γάτος τον κοίταξε ακίνητος και τέντωσε το αυτί. Ο Τσάρλι ανταπέδωσε το βλέμμα. «Έλα κοντά μου, έλα κοντά μου, έλα κοντά μου» τον παρότρυνε σιωπηλά. Να ρισκάρει να τον φωνάξει;

Ρισκάρισε.

«Έλα κοντά και μίλησέ μου!» τσίριξε απ' το ψηλό του παράθυρο, όσο πιο δυνατά μπορούσε, στο γάτο. Όποιος άνθρωπος άκουγε, θα νόμιζε ότι πάτησαν κάποιο γάτο.

Πέρασε ο ήχος πάνω από το μικρό κανάλι; Ακούστηκε μέσα στη φασαρία από τις φωνές των παιδιών και των γατιών και το θόρυβο της κίνησης στην πλατεία;

Ο γάτος τον άκουσε;

Μπορεί.

Απάντησε;

Αν ένα ελαφρό τίναγμα του αυτιού και ένα έντονο βλέμμα ήταν απάντηση, τότε, ναι, τον άκουσε.

Τον πλησίασε για να του μιλήσει;

Όχι.

Την επόμενη μέρα ο Τσάρλι γυρόφερνε στον πρώτο όροφο, στη μεγάλη αίθουσα, το *portego*, που εκτεινόταν σε όλο το μήκος του κτιρίου. Είχε ψηλά, βαθιά παράθυρα με πέτρινα χωρίσματα που έβλεπαν πάνω από το Γκραν Κανάλ κι ένα πέτρινο μπαλκόνι με αψίδες και διακόσμηση που είχε θαυμάσει απ' έξω. Είχε βγει έξω, στο μπαλκόνι, και είχε βολευτεί πάνω στο πλατύ ψηλό περβάζι ακουμπώντας στο σκαλιστό τοίχο και κοιτάζοντας με στεγνό, θυμωμένο βλέμμα όχι τη Βενετία, αλλά την πέτρινη και μεταλλική διακόσμηση που στόλιζε την εξωτερική όψη του παλάτσο. Ήταν παράξενο να το βλέπει κανείς από μέσα προς τα έξω, από κοντά, από λάθος κατεύθυνση. Ήταν σαν να κάθεται στην άκρη του ματιού κάποιου και να κοιτάξεις τις γιγάντιες βλεφαρίδες του.

Τι ετοίμαζε ο Έντουαρντ;

Στον Τσάρλι δεν άρεσε η θέα απ' αυτό το μπαλκόνι· όταν κοίταζε πέρα απ' το παλάτσο, μπορούσε να δει εκείνο το παράξενο θέαμα ενός χώρου πλημμυρισμένου, με όλα τα σύνεργα και τα χαλάσματα, που φαινόταν μικρότερος κάτω από το μεσημεριάτικο ήλιο. Ήταν έτοιμος ν' αποφασίσει να πάει να βρει ένα άλλο μέρος να κάτσει και να σκεφτεί τι στην ευχή θα έκαναν ή, πράγμα που συνέβαινε όλο και συχνότερα τελευταία, να αισθανθεί αξιοθρήνητος που είχε πλησιάσει τόσο κοντά στους γονείς του στο Παρίσι και τώρα τους έχασε πάλι. Ένας Θεός μόνο ήξερε σε τι κατάσταση ήταν, πού ήταν κι αν θα μπορούσε να έρθει ξανά σε επαφή μαζί τους... Ή να ανησυχεί για το γράμμα του στο βασιλιά Μπόρις – το είχε άραγε ταχυδρομήσει ο Κλαούντιο; Το είχε λάβει ο βασιλιάς Μπόρις; Πότε θα μάθαινε κάτι;

Αλλά τότε, μια μικροφασαρία στην μπροστινή πόρτα από κάτω τράβηξε την προσοχή του.

Μια πολύ μικρή βενζινάκατος είχε πλησιάσει κάνοντας απόνερα με την πλώρη της. Ο ηλικιωμένος σγουρομάλλης τύπος που την οδηγούσε έλεγε σ' ένα νεαρότερο άντρα να ξεφορτώσει κάτι πολύ μεγάλα πακέτα με παράξενα σχήματα στα σκαλοπάτια του παλάτσο και κάποιος στην πόρτα τού έλεγε να μην το κάνει. Ακούστηκαν λίγες φωνές και μετά η βενζινάκατος απομακρύνθηκε, παίρνοντας μαζί της και τα μεγάλα πακέτα. Αλλά δεν έφυγε. Πήγε προς τη γωνία και έστριψε μέσα στο υγρό, μικρό και ηλιόλουστο κανάλι κατά μήκος του παλάτσο.

Μπορεί να πηγαίνει σε καμιά άλλη είσοδο, από την πίσω πλευρά, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

Τον έτρωγε η περιέργεια.

Πηδώντας ανάλαφρα από το περβάζι του παραθύρου (το νεαρό λιοντάρι τού είχε μάθει πώς να προσγειώνεται δείχνοντάς του πώς να απλώνει τα κόκαλα των ποδιών του ώστε να είναι αθόρυβος σαν... σαν αιλουροειδές. Πολύ θα του άρεσε του Σίγκι Λούτσιντι αυτό το άλμα), ο Τσάρλι γλίστρησε σ' ένα από τα δωμάτια που βλέπουν στο κανάλι.

Ήταν σίγουρος πως άκουσε φωνές. Η σινιόρα Μπαττιστούτα κατσαδιάζε κάποιον στο πίσω χολ, αλλά την ίδια ώρα ακούγονταν θόρυβοι πραγμάτων που ξεφορτώνονταν. Ο Τσάρλι σχεδόν κρεμάστηκε έξω από το παράθυρο για να δει όσο μπορούσε καλύτερα τη βάρκα και τις φιγούρες που μπαινόβγαιναν.

Μόλις τελείωσαν όλα και η σινιόρα Μπαττιστούτα έτρεξε να βρει κάποιον άλλον να κατσαδιάσει, ο Τσάρλι κατέβηκε τρυπώνοντας στο πίσω χολ, για να δει τα πακέτα: ένα χοντρό πακέτο και άλλα δύο στο ίδιο παράξενο σχήμα – περίπου δυο μέτρα μακριά και επίπεδα, αλλά με καμπύλες. Ο Τσάρλι καιγόταν από περιέργεια.

Πίσω του ακούστηκαν ελαφριά βήματα. Γλίστρησε πίσω από τη μεγάλη βαριά σκευοθήκη (δόξα τω Θεώ, τα βενετσιάνικα έπιπλα ήταν τεράστια) καθώς η Λαβίνια και ο νεαρός από τη βενζινάκατο μπήκαν στο δωμάτιο κι άρχισαν να σιγοκαβαδίζουν για το πώς θα μανουβράρανε καλύτερα τα μεγάλα βαριά πακέτα για να τα βγάλουν από το δωμάτιο. Ο καθένας τους κρατούσε από μία άκρη και προσπαθούσαν να περάσουν από την πόρτα. Ο νεαρός πρέπει να χτύπησε το χέρι του πάνω σε κάτι, επειδή ξαφνικά πέταξε μια βρισιά και άφησε τη δική του άκρη από το πακέτο να πέσει.

Το χαρτί πιάστηκε στο βαρύ μάνταλο της πόρτας και

έκανε ένα μεγάλο σχίσσιμο φανερώνοντας το εσωτερικό του πακέτου.

Μέσα από το καφετί χαρτί υπήρχε μαλακό άσπρο χαρτί και μέσα κι απ' αυτό υπήρχαν πούπουλα, απαλά άσπρα κρεμ πούπουλα με βυσσινιά άκρη, που θύμιζαν στήθος κύκνου, και τοποθετημένα σαν στρώμα κρεβατιού που σε προσκαλούσε να ξαπλώσεις πάνω του. Κι ανάμεσα στα πούπουλα υπήρχαν μάτια: χρυσά μάτια.

Μάτια!

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχαν γίνει – κεντητά ίσως, με λεπτή μεταλλική κλωστή;

Μάτια. Πούπουλα, φτερά.

Κάτι του θύμιζε. Κάτι πρόσφατο...

Όταν όλα τα πακέτα είχαν μεταφερθεί, ο Τσάρλι γύρισε πίσω στο κινέζικο δωμάτιο και ξάπλωσε στο κρεβάτι του, με τη σκέψη στα πούπουλα και στα μάτια.

Πούπουλα και μάτια. Όταν ξύπνησε μισή ώρα αργότερα, ήξερε τι ήταν μέσα στα πακέτα και είχε καταλάβει πολύ καλά σε τι θα χρησίμευαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ, συνήθως όλοι πήγαιναν για το μεσημεριανό τους ύπνο και το παλάτσο ήταν ήρεμο. Ο Τσάρλι, αν και είχε πάρει έναν υπνάκο εκείνο το πρωί, θα κοιμόταν ευχαρίστως λίγο ακόμα, μια και οι νυχτερινές επισκέψεις του στα λιοντάρια τού τον στερούσαν, αλλά αντί γι' αυτό πήγε στο πίσω παράθυρο και κοίταζε την ηλιόλουστη πλατεία. Εκείνος ο γάτος χθες του είχε σχεδόν απαντήσει. Ίσως και να ήταν πάλι εκεί τώρα, ψάχνοντας μέσα στη μεσημεριάτικη ζέστη κάποια σκιά για να ξεκουραστεί. Ο Τσάρλι ακούμπησε πίσω στο γκρίζο πέτρινο πλαίσιο του παραθύρου και μύρισε την υγρασία που αναδινόταν απ' το κανάλι. Έψαξε με το βλέμμα την πλατεία όσο καλύτερα μπορούσε από αυτή την απόσταση. Υπήρχε μια συμμορία από τις πιο παχουλές γάτες, που ήταν ξαπλωμένες ένα γύρω, η μία πάνω στην άλλη, τεντώνοντας τα πόδια τους και καμπουριάζοντας τις πλάτες τους καθώς ετοιμάζονταν για έναν καλό υπνάκο. Ήταν εκεί και το γεροδεμένο γατί με την άσπρη κοιλιά, εκείνο που πείραζε το ξανθό κοριτσάκι τις προάλλες, και ένας πολύ καχεκτικός γάτος, μόνος του. Δεν έβλεπε όμως

εκείνον το γάτο που τον είχε σχεδόν προσέξει. Να πάρει η ευχή.

Α, κοίτα – να το ξανθό κοριτσάκι! Ήταν μόνο σήμερα. Ήταν πολύ μικρό για να είναι έξω μόνο του, πίστευε ο Τσάρλι. Δε θα ήταν περισσότερο από τεσσάρων πέντε χρονών. Ίσως τ' αδέρφια της να ήταν εκεί κοντά και να μην μπορούσε να τα δει ο Τσάρλι.

Κάποιες από τις πιο γεμάτες γάτες σχολίαζαν τον καχεκτικό γάτο. Ο Τσάρλι μπορούσε να καταλάβει από τον τρόπο που είχαν ξαπλώσει τριγύρω ότι ήταν θρασείς και προκλητικές. Ο αδύνατος γάτος τις απέφευγε κατηφορίζοντας περήφανα προς το κανάλι, κι ο Τσάρλι τον έβλεπε πεντακάθαρα. Για να λέμε την αλήθεια, δε φαινόταν να είναι πολύ καλά.

Ξαφνικά, το μικρό ξανθό κοριτσάκι πρόσεξε το γατί με την άσπρη κοιλιά – «το δικό της» γατί, με το οποίο έκανε τόση πλάκα την άλλη φορά. Όρμηξε απάνω του, αλλά εκείνο της ξέφυγε. Τσαντισμένη, χίμηξε πάνω στον αδύνατο γάτο και προς μεγάλη της έκπληξη –και του γάτου– τον έπιασε. Το χάρηκε πολύ. (Ο γάτος όχι.)

Με το γάτο στα χέρια να γραντζουνάει και να κλοτσάει, το κορίτσι κάθισε και τον αγκάλιασε. Τον φίλησε, του μίλησε, χτένισε το τρίχωμά του με το ελεύθερο χέρι της και μετά, στα γρήγορα, τον αγκάλιασε πάλι σφιχτά όταν ο γάτος προσπάθησε στριφογυρίζοντας να ξεφύγει από τα χέρια της. Ο Τσάρλι παρακολουθούσε με χλιαρό ενδιαφέρον. Στ' αλήθεια, λυπόταν λίγο το γάτο, αλλά έφαχνε τον πιο ηλικιωμένο, εκείνον στον οποίο ήλπιζε να μιλήσει. Η προσοχή του απομακρύνθηκε από το ξανθό κοριτσάκι και το φτωχό τριχωτό της θύμα.

Μόλις που πρόσεξε τι γινόταν σιγά σιγά. Ακουγόταν ένας θόρυβος: από την πλατεία, μακρινός, αλλά, πάντως, σίγουρα ακουγόταν. Ακουγόταν πολλή ώρα; Ήταν ένας θόρυβος που ο Τσάρλι ήλπιζε να μην τον ξανακούσει ποτέ: τραχύς, κοφτός, που διακόπτονταν από βήχα. Ήταν σαν ανάσα, αλλά πολύ σύντομη, πολύ διαπεραστική, πολύ δύσκολη και επώδυνη, μ' έναν άσχημο ξερόβηχα στην εισπνοή. Ήταν ο ήχος ενός μικρού παιδιού που πάθαινε μια ξαφνική, σοβαρή κρίση άσθματος.

Ο Τσάρλι κοίταξε πάλι το κορίτσι. Οι ώμοι της είχαν σηκωθεί κρύβοντας το λαιμό της και το πρόσωπό της ήταν χλωμό. Το στήθος της είχε βαθουλώσει κι ανεβοκατέβαινε γρήγορα. Τα μάτια της φαίνονταν μικρότερα. Την ήξερε αυτή την όψη. Ήξερε αυτό το αίσθημα που μοιάζει να πνίγεσαι.

Ο Τσάρλι φώναξε.

Δεν υπήρχαν μεγάλοι εκεί πέρα; Ποιος ήταν μαζί της; Χρειαζόταν το φάρμακό της και το χρειαζόταν τώρα.

Ενώ ο Τσάρλι φώναζε, παρατήρησε τις πιο γεμάτες γάτες να ξυπνούν από τη νιρβάνα τους. Σαν συμμορία, στράφηκαν προς το γάτο που κρατούσε το κοριτσάκι και έτρεξαν καταπάνω του. Αλλά αυτός, λες και το περίμενε, είχε κιόλας τρέξει μακριά, κατηφορίζοντας σ' ένα στενό δρομάκι πέρα απ' την πλατεία, τρομοκρατημένος. Οι άλλες τον πήραν στο κατόπι σαν κυνηγόσκυλα, μοχθηρές, νιαουρίζοντας όλο αγριάδα.

Ο Τσάρλι ξαφνιάστηκε. Είχε συνηθίσει τους γατοκαβγάδες. Είχε δει πολλούς στα ερείπια στο σπίτι, αλλά δεν είχε δει ποτέ γάτες να κάνουν έτσι συμμορία εναντίον κάποιου. Τι συνέβαινε;

Δύο γυναίκες είχαν εμφανιστεί δίπλα στο μικρό κορίτσι. Ο Τσάρλι έσκυψε αμέσως έξω από το παράθυρο, τεντώνοντας το λαιμό του για ν' ακούσει τι έλεγαν. Άκουγε κάτι για *soldi* και *medicina* και *non posso* και *sporco gatto* – ήξερε ότι αυτό το τελευταίο σήμαινε βρομόγατος –, αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει. Έβλεπε ότι δεν έδιναν κανένα φάρμακο στο κορίτσι. Φαίνεται ότι καμιά από τις γυναίκες δεν είχε φάρμακο...

Ίσως είναι η πρώτη της κρίση, σκέφτηκε. Αν δεν ξέρουν ότι είναι ασθματική, δε θα παίρνουν και φάρμακο οπουδήποτε πάνε μαζί της.

Και μετά σκέφτηκε τι είχε πει ο βασιλιάς Μπόρις για ανθρώπους που δεν έχουν λεφτά για να αγοράσουν φάρμακα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, ο Τσάρλι έβγαλε το σπρέι για τις δικές του εισπνοές από την τσέπη (είχε κι άλλα μαζί του, στην τσάντα του) και φώναξε στη γυναίκα.

«*Signora!*» φώναξε – ήξερε ότι αυτό σήμαινε «κυρία». «*Signora! Εδώ!*» κι έριξε το σπρέι με όση δύναμη μπορούσε έξω απ' το παράθυρο, στην άλλη πλευρά του καναλιού. Ας μην πέσει στο νερό, προσευχήθηκε.

Δεν έπεσε. Προσγειώθηκε κοντά στη μικρή ομάδα και μια απ' τις γυναίκες το 'πιασε από κάτω. Σίγουρα ήξεραν ότι το παιδί είναι ασθματικό, επειδή κι οι δυο τους ήξεραν ακριβώς πώς να το χρησιμοποιήσουν. Καθώς το παιδί εισέπνευσε το φάρμακο και η μητέρα – ο Τσάρλι υπέθεσε ότι αυτή ήταν η μητέρα της – την πήρε αγκαλιά και τη βοηθούσε, η άλλη, η μεγαλύτερη γυναίκα, είχε πλησιάσει ανήσυχη.

Το παιδί έκανε μια εισπνοή, μετά πήρε δέκα ελεύθερες αναπνοές και μετά άλλη μία. Ο Τσάρλι ήξερε τη ρουτίνα.

Ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει από τόσο μακριά, αλλά φαινόταν ότι το κορίτσι ηρεμούσε. Άλλη μία εισπνοή. Έπρεπε να συνεχίσουν το ίδιο μέχρι να αρχίσει να αναπνέει πάλι κανονικά ή να πάει στο νοσοκομείο.

Η πιο ηλικιωμένη γυναίκα, σίγουρη πια ότι το παιδί βελτιωνόταν, είχε γυρίσει το βλέμμα της πέρα απ' το κανάλι, προς τον Τσάρλι. Τέντωνε το λαιμό της, για να τον δει καλύτερα.

«*Grazie, bambino!*» του φώναξε. «*Sei un angelo venuto dal Cielo!, Grazie a Dio eri qui con la medicina, senza di te non so che cosa sarebbe successo, sei gentilissimo, vieni qui, vieni fuori, vogliamo ringraziarti, vieni, per favore, vieni...*»⁸

Του έκανε νοήματα. Ήταν, μάλλον, ενθουσιασμένη. Φαίνεται ότι του έλεγε να κατέβει κάτω για να τον ευχαριστήσει. Ο Τσάρλι τής χαμογέλασε και απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Δεν μπορούσε να βγει έξω. Έτσι κι αλλιώς δε θα καταλάβαινε τι θα του έλεγαν. Δεν ήθελε να τραβήξει άλλο την προσοχή και να έρθει ο Έντουαρτ ή η σινιόρα Μπαττιστούτα να του βάλουν τις φωνές. Στενοχωριόταν που έπρεπε να φύγει απ' το παράθυρο, επειδή ευχαριστήθηκε που τους βοήθησε, αλλά τι άλλο μπορούσε να κάνει;

Δέκα λεπτά αργότερα διακινδύνευσε άλλη μια ματιά. Το κορίτσι και η μητέρα της είχαν φύγει, αλλά η ηλικιωμένη γυναίκα ήταν ακόμα εκεί. Ίσως να ήταν η γιαγιά.

8. Ευχαριστώ, παιδί μου! Είσαι ένας άγγελος που κατέβηκε από τον ουρανό! Ευχαριστώ το Θεό που βρέθηκες εδώ με το φάρμακο, χωρίς εσένα δεν ξέρω τι θα συνέβαινε, είσαι πολύ ευγενικός, έλα εδώ, έλα έξω, θέλουμε να σε ευχαριστήσουμε, έλα, σε παρακαλώ, έλα... (Σ.τ.Μ.)

Μόλις είδε τον Τσάρλι, άρχισε πάλι τα ίδια. «*Vieni, angelo salvatore della figliola, vieni...*»⁹

Ο Τσάρλι κρύφτηκε πάλι. Ω Θεέ μου. Θα 'μενε εκεί για πολύ;

Δέκα λεπτά αργότερα η γυναίκα ήταν ακόμα εκεί. Μετά από πέντε ακόμα λεπτά έφυγε κι ο Τσάρλι ξανακάθισε στη σκοπιά του, ψάχνοντας για το γάτο που του είχε ανταποκριθεί.

Όπως αποδείχθηκε, κι ο γάτος που είχε ανταποκριθεί έψαχνε για κείνον. Καθόταν στο περβάζι του παραθύρου γλείφοντας τις πατούσες του. Όταν ο Τσάρλι, σίγουρος πια ότι η γιαγιά έφυγε, κοίταξε έξω απ' το παράθυρο, ο γάτος νιαούρισε δίπλα στ' αυτί του.

«Αααα!» φώναξε ο Τσάρλι. «Με τρώμαξες!»

Ο γάτος, ακούγοντάς τον να μιλάει γατίσια, έπεσε στο κανάλι. Σίγουρα είχε τρομάξει περισσότερο από τον Τσάρλι.

Χρειάστηκε να κουβεντιάσουν πολλή ώρα για να τον καθησυχάσει και να τον πείσει ότι ο Τσάρλι δεν είναι φάντασμα, ξωτικό, καλικάντζαρος, λυκάνθρωπος, ζόμπι, δαιμόνιο, μάγος, βαμπίρ ή οποιοδήποτε άλλο κακό πλάσμα – απλά ένα μικρό αγόρι που μιλούσε τη γλώσσα των γάτων. Ακόμα και τότε, αφού ο γάτος σύρθηκε έξω από το κανάλι, προτίμησε να κάτσει στο παρακάτω περβάζι, απ' τη μια γιατί εκεί είχε ήλιο για να στεγνώσει, αλλά, κυρίως, όπως υποψιάστηκε ο Τσάρλι, επειδή αισθανόταν ασφαφέστερος μακριά του.

Ο Τσάρλι ήταν αρκετά ευχαριστημένος που αυτός ο γάτος δεν τον ρώτησε αν ήταν «Αυτό το αγόρι» και που δε

9. Έλα, άγγελε, σωτήρα του μικρού κοριτσιού, έλα... (Σ.τ.Μ.)

φαινόταν να ξέρει περισσότερα γι' αυτόν από όσα ήξερε ο ίδιος για τον εαυτό του.

«Πες μου λοιπόν» είπε ο Τσάρλι, αφού κάθισαν και φάνηκε ξεκάθαρα ότι ο γάτος δεν είχε ιδέα για το ποιος ήταν και δεν ήξερε τίποτα για τους γονείς του. «Τι ήταν αυτό που έγινε το απόγευμα; Τι συνέβη;»

«Άλλη μία βρομοκρίση άσθματος» είπε ο γάτος, που τον έλεγαν Έντζο.

«Μα, δεν καταλαβαίνω» είπε ο Τσάρλι. «Αυτό το κορίτσι έπαιζε με τα γατιά την περασμένη βδομάδα και ήταν μια χαρά. Γιατί έπαθε κρίση τώρα;»

Ο Έντζο τον κοίταξε λοξά. «Το παρατήρησες, ε;»

«Ναι, και επίσης παρατήρησα τον τρόπο που η γατοσυμμορία, όλες αυτές που φαίνονται υγιείς και κάνουν βόλτες κοντά στο σιντριβάνι, τον κυνήγησαν. Και το πώς συνωμοτούν εναντίον των πιο καχεκτικών γάτων. Δεν καταλαβαίνω».

«Οι άνθρωποι συνήθως δεν καταλαβαίνουν αυτά τα πράγματα» είπε ο Έντζο μετά από μια παύση.

«Οι άνθρωποι συνήθως δε μιλάνε τη γλώσσα των γάτων» είπε ο Τσάρλι, πολύ σωστά.

Ο Έντζο έγλειψε τη μια πατούσα του, έξυσε τ' αυτί του και κοίταξε προς το κανάλι.

«Στους ανθρώπους δεν αρέσουν καν οι γάτοι» είπε ήσυχα και με πικρία.

«Και βέβαια μας αρέσουν!» φώναξε ο Τσάρλι. «Τι εννοείς; Είναι τρομερό αυτό που λες. Γιατί το είπες αυτό;»

Ο Έντζο γύρισε προς το μέρος του και τα μάτια του στένεψαν. «Οι άνθρωποι δε θέλουν να έχουν πια γατιά. Δεν μπορούν να ξέρουν ποιος γάτος είναι Αλλεργίνος και ποιος

όχι, το φάρμακο είναι πολύ ακριβό και δεν τους φτάνουν τα λεφτά να το αγοράσουν. Έτσι, μείναμε ολομόναχοι».

Έτσι έτσι.

Τώρα αρχίζει να ξετυλίγεται το κουβάρι.

Αυτή τη φορά ο Τσάρλι δε θα την πατούσε. Θα έφτανε μέχρι τέρμα σ' αυτή την ιστορία με τους Αλλεργίνους.

«Άρα» είπε αργά. «Νομίζεις ότι αυτό το κορίτσι είχε φάρμακο, αλλά σταμάτησε να το παίρνει επειδή οι γονείς της δεν είχαν λεφτά να το αγοράσουν;»

«Ναι, αυτό νομίζω» είπε σταθερά ο Έντζο.

«Και...» ο Τσάρλι έπαιρνε μεγάλο ρίσκο μ' αυτό που θα έλεγε τώρα. Αλλά είχε ακούσει πολλά γι' αυτό κι είχε σκεφτεί αρκετά και έπρεπε να ξέρει. «Υποθέτεις» είπε «ότι ο γάτος είναι Αλλεργίνος;».

«Φυσικά» είπε ο Έντζο. «Ακόμα και χωρίς να λάβουμε υπόψη την άμεση και πολύ δυνατή κρίση που έπαθε το κορίτσι, πράγμα που δείχνει ότι ο γάτος αυτός είναι πολύ περισσότερο αλλεργιογόνος από έναν κανονικό γάτο, το καταλαβαίνεις από το πόσο λεπτό είναι το τρίχωμά του. Δείγμα κακής υγείας».

Αλλεργιογόνος. Ο Τσάρλι δεν είχε ξανακούσει τη λέξη, αλλά ήταν φανερό τι σήμαινε. Το να είσαι αλλεργιογόνος σήμαινε ότι προκαλείς κρίσεις σε αλλεργικούς ανθρώπους. Ήξερε ότι κάποιοι γάτοι ήταν πιο αλλεργιογόνοι από κάποιους άλλους, επειδή το είχε δει με τους φίλους του και τους γάτους των ερειπίων. Και τώρα ήξερε ότι οι Αλλεργίνοι, ειδικά, ήταν πάρα πολύ αλλεργιογόνοι.

Οι άνθρωποι δεν ήξεραν ποιοι γάτοι ήταν Αλλεργίνοι, κι έτσι συμπεριφέρονταν σε όλους τους γάτους σαν να ήταν· κι επειδή δεν είχαν λεφτά για ν' αγοράσουν φάρμα-

κα για τα παιδιά τους, ένα σωρό γάτοι πετιόνταν έξω από τα σπίτια... Έτσι εξηγούνταν όλα.

Δεν είναι λοιπόν ν' απορεί κανείς γιατί οι γάτοι ήθελαν τόσο απελπισμένα ν' ανακαλύψουν ο μπαμπάς κι η μαμά τη θεραπεία για το άσθμα. Μακάρι να μην ήταν αλλεργικά τα παιδιά. Τότε δε θα είχε σημασία πόσο αλλεργιογόνοι θα ήταν οι γάτοι...

Κι εν τω μεταξύ, οι υγιείς γάτοι συνωμοτούσαν εναντίον των Αλλεργίνων, επειδή πίστευαν ότι αυτοί ήταν η αιτία του προβλήματος.

Κακόμοιροι Αλλεργίνοι. Και κακόμοιροι γάτοι! Τι φοβερό μπλέξιμο.

«Αλλά, Έντζο» είπε ο Τσάρλι. «Από πού ήρθαν οι Αλλεργίνοι; Υπήρχαν πάντα Αλλεργίνοι;»

Ο Έντζο έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή. Μετά: «Κανείς δεν ξέρει σ' αλήθεια» είπε. «Μερικοί απ' αυτούς απλά έρχονται σαν καινούριοι γάτοι. Τη μια μέρα δεν είν' εδώ, την άλλη είναι. Αλλά... υπάρχει μια ιστορία. Πριν πέντε χρόνια έγινε κάτι παράξενο. Πολλές θηλυκές γάτες εξαφανίστηκαν. Όχι μόνο εδώ στη Βενετία. Το ίδιο ακούμε από παντού. Εξαφανίζονται και μετά από λίγες μέρες ξανάρχονται. Μετά κάνουν γατάκια. Κανείς δεν ξέρει τον πατέρα. Πολλά γατάκια μοιάζουν – είναι ασπρόμαυρα, με όχι και τόσο καλή υγεία. Αδύνατα, καχεκτικά. Κάποιοι λένε ότι μέσα σ' αυτές τις γάτες έβαλαν γατάκια με αλλεργίες, επειδή κάποιος θέλει να γεμίσει ο κόσμος με Αλλεργίνους. Κι εγώ λέω γιατί; Ποιος το θέλει; Δεν είναι και τόσο εύκολο να πεις “άντε, μέχρι να 'ρθει η ώρα για φαγητό, ας γεμίσω τον κόσμο με Αλλεργίνους”, έτσι; Ξέρεις λατινικά;»

Ο Τσάρλι ήξερε λίγα λατινικά.

«*Cui bono*» είπε ο Έντζο.

«Ποιος ωφελείται» μετέφρασε ο Τσάρλι. «Για ποιον είναι καλό;»

Σκέφτηκε για λίγο.

Κανείς δεν είχε όφελος. Ούτε οι γάτοι ούτε οι Αλλεργίνοι ούτε οι άνθρωποι...

Καθώς σκεφτόταν, κοίταξε ψηλά. Οχ! Η γιαγιά ερχότανε πάλι κούτσα κούτσα στην πλατεία. Κουβαλούσε ένα μπουκέτο λουλούδια, ένα σύνθημα σε χαρτόνι και κάτι που έμοιαζε πολύ με σεζλόγκ.

«Οχ» είπε ο Τσάρλι. «Πρέπει να φύγω, έλα πάλι αργότερα, έτσι; Θα 'θελα να μιλήσουμε λίγο ακόμα».

«Βεβαίως» είπε ο Έντζο ευγενικά. «*Ciao*».

Η κυρία άνοιξε την καρέκλα στην όχθη του καναλιού, ακριβώς απέναντι από το παράθυρο του Τσάρλι. Ακούμπησε το χαρτονένιο της σύνθημα σ' ένα αγκυροβόλι για τα σκάφη κι άφησε το μπουκέτο με τα λουλούδια της στην πέτρινη προβλήτα.

Ω Θεέ μου!

Τώρα έψαχνε τις τσέπες της κι έβγαζε κάτι.

Α, ένα κερδί – ένα από εκείνα τα μικρά που βλέπεις στις εκκλησίες ή μέσα σε πολύχρωμες γυάλες πάνω στα τραπέζια των καφενείων. Το έβαλε κοντά στα λουλούδια, κι αφού παιδεύτηκε για λίγο, το άναψε. Κοίταξε ψηλά προς το παράθυρο και χαμογέλασε χαιρετώντας. Μετά βολεύτηκε στην καρέκλα της και έβγαλε το πλεχτό της.

Ο Τσάρλι κρύφτηκε.

Ο Έντουαρτ έλαβε ένα τηλεφώνημα. Μια φωνή τού συστήθηκε.

«Α» είπε ο Έντουαρτ. «Ναι, ξέρω ποιος είστε, κύριε Σάντλερ. Νόμιζα ότι ήσαστε αδιάθετος».

«Ναι, ήμουν» είπε ο Ράφι, μιλία μακριά, γέροντας στο παράθυρο, στη γενική πτέρυγα του νοσοκομείου. «Αλλά τώρα είμαι καλύτερα». Τόσο καλύτερα, πράγματι, που είχε δει τον κύριο των Γαλλικών Σιδηροδρόμων, την αστυνομία και τη γιατρό και τους τόνισε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος πλέον να τον κρατάνε στο νοσοκομείο. Δεν ήταν πια άρρωστος, δεν είχε κάνει αδίκημα, λυπόταν φοβερά που είχε κάνει τέτοια φασαρία όταν ήταν με πυρετό, αλλά δεν είχαν συλλάβει κανέναν για τα εγκλήματα στα οποία ο ίδιος να είναι μάρτυρας, οπότε, αν δεν τους πείραζε...

Εύσανε τα κεφάλια τους και προσπάθησαν να σκεφτούν έναν τρόπο για να τον κρατήσουν, μια και ήταν φανερό ότι κάτι περίεργο σκάρωνε αυτός. Στο τέλος, ο αστυνομικός είπε: «Κοίτα, αν σε χρειαστούμε ως μάρτυρα σε οτιδήποτε θα πρέπει να έρθεις εδώ» κι ο Ράφι είχε πει: «Ω, οπωσδήποτε, κύριε, οπωσδήποτε» γελώντας κοροϊδευτικά μόλις ο αστυνομικός γύρισε από την άλλη.

«Βέβαια, είμαι πολύ καλύτερα τώρα» είπε ο Ράφι.

«Θα 'πρεπε να με ενδιαφέρει αυτό;» ρώτησε ο Έντουαρτ.

«Ναι, θα 'πρεπε» είπε ο Ράφι. «Και θα 'πρεπε να ενδιαφέρει κι αυτά τα λιοντάρια που κρύβεις. Ξέρεις, φαίνονται πολύ καλά από δω». Στο περβάζι του παραθύρου μια μικρή καφετιά γάτα έπαιρνε τον υπνάκο της. Ο Ράφι ξύθηκε πίσω απ' τ' αυτιά του.

Ο Έντουαρτ δεν απάντησε.

«Κι όπως φαντάζεσαι, υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που δε θα 'θελες να τα δουν».

Ο Έντουαρτ αναρωτήθηκε.

«Ο ιδιοκτήτης τους, για παράδειγμα. Όχι από το τσίρκο – μην ανησυχείς γι' αυτούς, είναι κανονικοί, ευπρεπείς άνθρωποι. Εννοώ τον άλλον» είπε ο Ράφι.

Μ' αυτό, ο Έντουαρτ αναρωτήθηκε λίγο ακόμα. Νόμιζε ότι ήξερε πολλά πράγματα, τα περισσότερα – αλλά δεν ήξερε απαραίτητα κι αυτό.

«Αυτός ο περίεργος ο τρελο-Αφρικάνος, που έχει εξαφανιστεί» είπε ο Ράφι. «Δε θέλεις να εμφανιστεί ξαφνικά μπροστά σου, έτσι;»

Α! Ο θηριοδαστής, ο Μακκόμο. Ναι, αυτό θα 'ταν μπελάς. Ο Έντουαρτ είχε σχέδια για τα λιοντάρια, κι αυτά τα σχέδια δεν περιλάμβαναν καμία τέτοια εμφάνιση, και ειδικά όχι του Μακκόμο.

Ο Έντουαρτ σκέφτηκε για ένα λεπτό. Ο Ράφι, χαμογελώντας, τον άφησε να σκεφτεί.

«Και λοιπόν, τι θέλεις, νεαρέ;» ρώτησε ο Έντουαρτ.

Ο Ράφι χαμογέλασε. «Τίποτα» είπε κι έκλεισε το τηλέφωνο. Πήρε αυτό που ήθελε – την επιβεβαίωση ότι τα λιοντάρια και ο Τσάρλι ήταν στο παλάτι του βασιλιά Μπόρις, στη Βενετία.

«Ξεκινάμε λοιπόν!» είπε ο Ράφι χαρούμενα, ρίχνοντας το δερμάτινο παλτό του με προσοχή πάνω στον ευαίσθητο ώμο του και σηκώνοντας το μεγάλο κουτί με τα παυσίπονα που είχε κάνει τράκα από τη νοσοκόμα. «Βενετία, σου 'ρχομαι!»

Τότε μόνο ο Ράφι θυμήθηκε ότι είχε κι ένα σκυλί. Όταν είπε «ξεκινάμε λοιπόν», αντιλήφθηκε σε ποιον απευθυνόταν – στον Τρόυ, το σαλιάρικο σκυλί του. Στον Τρόυ, που δεν ήταν εκεί.

Για μια στιγμή, αισθάνθηκε ένα μικρό τσίμπημα στην καρδιά του. Πού ήταν ο Τρόυ;

Και μετά: «Λοιπόν, το 'σκασε, δεν το 'σκασε;». Ο Ράφι αποφάσισε. «Δεν υπάρχει αφοσίωση σ' αυτόν το σκάρτο κόσμο. Με παράτησε ενώ ήμουν στο κρεβάτι. Συνηθισμένο. Στο κάτω κάτω, ποιος νοιάζεται για ένα χαζόσκυλο».

Και μ' αυτά τα λόγια έφυγε. Έφυγε απ' την πίσω πόρτα, ενώ ο αφοσιωμένος Τρόυ λαγοκοιμόταν στη σκιά κάτω απ' τους θάμνους κοντά στην μπροστινή πόρτα, όπου βρισκόταν από τότε που το αφεντικό του είχε μπει στο κτίριο, περιμένοντάς τον να βγει έξω.

Τη στιγμή που ο Ράφι βγήκε από το δωμάτιο, η μικρή καφετιά γάτα έφυγε σαν σφαίρα από το περβάζι του παραθύρου, χωρίς ίχνος νύστας πάνω της, και κατευθύνθηκε στο σταθμό όπου ο θείος της ήταν γάτος των τρένων. Αν έφτανε εκεί πριν φύγει το τρένο των πεντέμισι, το μήνυμα ότι ο Ράφι πήγαινε προς τη Βενετία θα 'φτανε απόψε στο νότο.

Στο διάδρομο έξω από το δωμάτιο της Μάγκνταλεν, στη Μονάδα Ευεξίας, ο Ανίβας, κρατώντας ένα μάτσο πολύ ζωηρόχρωμα, πολύ όμορφα λουλούδια, που όμως δεν είχαν άρωμα και σίγουρα δεν είχαν φντρώσει σε φυσικό έδαφος, πλησίασε τη νοσοκόμα με ένα αφύσικα ζωηρό και χαρούμενο χαμόγελο. Μόνο τα χείλη του όμως χαμογελούσαν πλατιά, ένα χαμόγελο ψεύτικο, σαν αυτό του διευθυντή της Μονάδας Θεραπείας. Τα μάτια του ήταν ψυχρά και σχεδόν άδεια, ανέκφραστα.

«Γεια σας» είπε. «Ήρθα να δω την καημένη τη γυναίκούλα μου».

«Βεβαίως, Δρ Ασάντι» είπε η νοσοκόμα, ανταποδίδοντας του το ψεύτικο χαμόγελο. «Υπέροχα λουλούδια. Από τη Μονάδα Πώλησης Λουλουδιών τα πήρατε, ε; Περάστε. Νομίζω ότι ακόμα κοιμάται, αλλά θα ήταν θαυμάσιο να σας δει μόλις ξυπνήσει. Ω, τι πάθατε στο πρόσωπό σας; Φαίνεται πολύ άσχημα!»

Ο Ανίβας χαμογέλασε περισσότερο, τσιτώνοντας κι άλλο το πρόσωπό του. Είχε αρχίσει να νιώθει άβολα (πράγμα που δεν είχε καθόλου να κάνει με το γδάρσιμο) και δεν είχε ιδέα για πόσο θα κρατούσε αυτό το χαμόγελο, αλλά ήταν κάτι σαν απόδειξη ότι έχει υποκύψει, κι έτσι χαμογέλαγε συνέχεια. Δεν ήθελε να καταλάβει κανείς ότι το μυαλό του διατηρούσε ακόμα την ανεξαρτησία σκέψης και να τον σύρουν σε άλλον έναν κύκλο από θεραπείες και φάρμακα. Όχι, ήθελε να φαίνεται ότι συμφωνούσε πλήρως με οτιδήποτε έλεγε οποιοσδήποτε.

«Ω, δεν είναι τίποτα» είπε. «Ένα απλό γραντζούνισμα».

Η νοσοκόμα τον πήγε στο δωμάτιο της Μάγκνταλεν.

«Νομίζετε ότι είναι έτοιμη για έναν ήσυχο περίπατο στον κήπο;» ρώτησε ο Ανίβας χαρούμενα.

«Τι να σας πω» είπε η νοσοκόμα με δισταγμό.

«Κι είναι τόσο όμορφη μέρα» είπε ο Ανίβας μ' ένα χαμόγελο που έμοιαζε περισσότερο με μορφασμό. Τα μάγουλά του πονούσαν.

«Είναι αλήθεια» είπε η νοσοκόμα.

«Θα γέρνει στον ώμο μου» γουργούρισε ο Ανίβας, ρίχνοντας ένα στοργικό, συζυγικό βλέμμα στη γυναίκα του.

Της νοσοκόμας της άρεσε να βλέπει ζευγάρια μαζί. Τόσο πολλές οικογένειες αυτές τις μέρες διαλύονται, δια-

ζύγια και λοιπά. Ήταν όμορφο να βλέπεις έναν τόσο αφοσιωμένο σύζυγο.

Του χαμογέλασε με ένα σχεδόν αληθινό χαμόγελο (η νοσοκόμα ήταν κατά βάθος καλή γυναίκα και δεν έφταιγε αυτή που είχε ξελογιαστεί από την Εταιρεία). «Τέλος πάντων, εντάξει» είπε. «Λίγος φρέσκος αέρας θα της κάνει καλό».

Ο Ανίβας τής έριξε ένα χαμόγελο που ήταν απόλυτα αληθινό, εγκάρδιο. Η νοσοκόμα ξαφνιάστηκε για μια στιγμή. Κάθε γνήσιο συναίσθημα θα την ξάφνιαζε, επειδή δεν είχε δει κάτι τέτοιο εδώ και χρόνια, αλλά το χαμόγελο του Ανίβα ήταν παροιμιώδες ανάμεσα στα γνήσια χαμόγελα. Κι αυτό ήταν από τα καλύτερά του. Ζαλισμένη από τη δύναμη αυτού του χαμόγελου, η νοσοκόμα βγήκε απ' το δωμάτιο.

Ο Ανίβας κινήθηκε γρήγορα. Πρώτα έβγαλε τον ορό που έσταζε φάρμακο στη φλέβα της Μάγκνταλεν. Μετά έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό της. Μετά έτριψε τα πόδια της και μετά τη φίλησε. Σαν την Ωραία Κοιμωμένη, εκείνη άνοιξε τα μάτια της. Και, καθώς τα άνοιγε, τα δικά του την κοίταξαν στέλνοντας μήνυμα δύναμης και εγρήγορσης.

Φαινόταν σοκαρισμένη και φοβισμένη.

«Ξύπνα» είπε ο Ανίβας. «Ξύπνα, σύνελθε. Πάλεψέ το. Πάλεψε πιο πολύ. Πάλεψε πιο δυνατά απ' όσο έχεις παλέψει ποτέ».

Η Μάγκνταλεν ανοιγόκλεισε τα μάτια.

Έκοψε λίγα πέταλα από ένα λουλούδι. «Ακόμα κι αυτό το τεχνητό είδος έχει κάποια δύναμη» μουρμούρισε. «Δεν είναι τόσο δυνατό όσο τα αγριολούλουδα στο δάσος, αλλά μπορεί να βοηθήσει».

Πίεσε τα πέταλα πολύ, τα έστυψε για να βγουν οι χυμοί τους και τα άφησε πάνω στη γλώσσα της.

«Μάσησέ τα» της είπε.

Πέρασε το χέρι του πάνω απ' το γδάρσιμο του σαγονιού του, που μάτωνε ακόμα.

«Γλείψε» είπε. «Πάρε δύναμη από το αίμα μου».

Η Μάγκνταλεν έγλειψε. Ανοιγόκλεισε πάλι τα μάτια της.

«Νερό» είπε.

«Όχι από το δικό τους νερό» απάντησε ο Ανίβας. «Το καθετί εδώ είναι ποτισμένο με τις δυνάμεις τους που μας σταματούν να σκεφτόμαστε. Το φαγητό τους, τα φάρμακά τους, το νερό τους, ο αέρας τους. Δεν είναι καθαρά. Έλα».

«Δεν μπορώ» μουρμούρισε εκείνη.

Ο Ανίβας γέλασε. «Μη μου το λες» είπε. «Είσαι η πιο δυνατή γυναίκα που είδα ποτέ μου».

Απάντησε στο γέλιο του μ' ένα χαμόγελο. Είχε ακόμα τη γεύση από το αίμα του στα χείλια της. Αισθανόταν πιο δυνατή.

«Υπάρχει ένας γάτος» ψιθύρισε ο Ανίβας. «Ξέρει έναν τρόπο».

Αισθάνθηκε ακόμα πιο δυνατή.

«Και;» ψιθύρισε εκείνη.

«Και θα κάνουμε έναν όμορφο περίπατο στον κήπο» απάντησε ο Ανίβας.

Αργότερα το ίδιο απόγευμα, ο Έντουαρτ βγήκε έξω.

Σαράντα πέντε δευτερόλεπτα αργότερα γύρισε πίσω.

«Τσάρλι» είπε.

«Ναι;» είπε ο Τσάρλι.

«Γιατί υπάρχει μια γριά κυρία απ' έξω, με κεριά και

λουλούδια και ένα πλακάτ που λέει “Σ’ αυτό το παλάτι υπάρχει ένας άγγελος Κυρίου, έσωσε την εγγονή μου τη Ντονατέλλα, ενώστε τις ευχαριστίες σας μαζί μου για το θαύμα του Μικρού Μελαψού Αγγέλου, προσευχηθείτε για το έλεος του Θεού αυτούς τους δύσκολους καιρούς”»

Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε.

Οχι, όχι.

Βρισκόταν πραγματικά σε δύσκολη θέση.

«Για ποιον Μικρό Μελαψό Άγγελο μπορεί να μιλάει, Τσάρλι;» είπε ο Έντουαρτ.

Ο Τσάρλι ανοιγόκλεινε το στόμα του χωρίς να βγάζει κανέναν ήχο, αλλά δεν μπορούσε στ’ αλήθεια να σκεφτεί τίποτα να πει.

«Ξέρεις πως υποτίθεται ότι δεν πρέπει να τραβάμε την προσοχή, Τσάρλι, έτσι; Και πώς είναι δυνατόν να μην τραβήξει την προσοχή του κόσμου στο βασιλικό οίκο της Αυτού Μεγαλειότητας μια γυναίκα με λουλούδια και κεριά και λόγια για αγγέλους και θαύματα; Τι θέλει αυτή εδώ;»

Κι έτσι, ο Τσάρλι τού είπε. Ότι ένα κορίτσι έπαθε κρίση άσθματος και κείνος της είχε πετάξει το φάρμακό του. Ο καθένας θα το ’κανε, είπε. Δεν κάθεσαι να κοιτάς ένα παιδί που πνίγεται...

Όχι, ακόμα κι ο Έντουαρτ συμφωνούσε ότι κάτι πρέπει να κάνει κανείς γι’ αυτό.

«Λοιπόν» είπε. «Ας ελπίσουμε ότι δε θα την προσέξει κανείς».

Μέχρι τις έξι η ώρα υπήρχαν τρεις ακόμα γυναίκες μαζί με τη γιαγιά. Μία από αυτές ήταν στα γόνατα και προσευχόταν συνέχεια. Φαίνεται ότι κι αυτή είχε κόρη με άσθμα.

Άλλη μία κρατούσε μια ταμπέλα που έγραφε: «Δόγη της Βενετίας, άκουσε το λαό σου! Διώξε τις γάτες από την πόλη! Παιδιά αρρωσταίνουν!».

Όλες είχαν φέρει λουλούδια. Και κεριά.

Λίγο πριν το δείπνο, ένας νεαρός χτύπησε το κουδούνι της πύλης που ήταν προς τη γέφυρα.

«Είμαι από την εφημερίδα *Venezia Sera*» είπε στη σινιόρα Μπαττιστούτα. «Κάνω μια έρευνα για το θαύμα του Μελαψού Αγγέλου των Παιδιών με Άσθμα. Πιστεύετε στα θαύματα; Νομίζετε ότι ο δόγης κάνει αρκετά ώστε να λύσει τα προβλήματα των άρρωστων παιδιών;»

Η σινιόρα Μπαττιστούτα είπε: «Φύγετε». Κοιτάζοντας απέναντι, πέρα από τη μικρή γέφυρα, είδε δέκα γυναίκες, έξι παιδιά, τρία μωρά, δεκατέσσερις ανθοδέσμες, είκοσι δύο κεριά να καίνε στη γραμμή κατά μήκος της όχθης του καναλιού, τέσσερις εσταυρωμένους, επτά κάρτες που απεικόνιζαν την εκκλησία της Ιερής Καρδιάς του Ιησού, μερικά παλιά σπρέι για το άσθμα δεμένα με ροζ κορδέλες στην πύλη κι ένα αρκουδάκι. Όλ' αυτά στο φως του απόβραδου, με το φως των κεριών να καθρεφτίζεται στο κανάλι, έφτιαχναν μια πολύ όμορφη εικόνα.

«Ω, για όνομα του Θεού» είπε ο Τσάρλι. «Λίγο φάρμακο τους πέταξα».

Αργότερα, έφτασαν κάποιοι νεαροί με πλακάτ που έγραφαν «Δόγη, τύραννε της Βενετίας, σταμάτα να μας αγνοείς!». Πουλούσαν περιοδικά που ζητούσαν να φύγει ο δόγης και να γίνει νέα κυβέρνηση. Χωρίς καθυστέρηση, η φρουρά του δόγη έφτασε με κλομπ και χειροπέδες και τους

μάζεψε. Οι γιαγιάδες τούς γιουχάισαν και ένας από τους φρουρούς κούνησε και σ' αυτές απειλητικά το ρόπαλό του.

Ο Τσάρλι παρακολουθούσε τη σκηνή κρυφά από το παράθυρό του και κατάλαβε ότι οι Βενετσιάνοι δεν αγαπούσαν καθόλου το δόγη.

Μετά το δείπνο, ο Τσάρλι χασμουρήθηκε δυνατά και είπε ότι ήταν πολύ κουρασμένος κι ότι θα πήγαινε για ύπνο. Ο Έντουαρτ τον σταμάτησε λέγοντας: «Τσάρλι, πήρα μια απόφαση».

«Α, ναι;» είπε ο Τσάρλι. Προσπάθησε να κρατήσει το πρόσωπό του ανέκφραστο και φιλικό.

«Τα λιοντάρια, Τσάρλι, δεν είναι ασφαλή εδώ. Μπορεί να μπορέσαμε να κρατήσουμε τα πράγματα κρυφά ως τώρα, αλλά – τι να πω. Δεν υπάρχει πια ελπίδα. Έχουμε τραβήξει την προσοχή όλων πάνω σ' αυτό το σπίτι. Μπορεί να μαθευτεί. Οι εφημερίδες λένε για σένα, προσφέρεται και εκείνη η αμοιβή και τώρα ήρθε κι αυτή η ανοησία με το θαύμα. Αν κάποιος συνδυάσει τα πράγματα – το μελαψό άγγελο και το μελαψό αγόρι από το τσίρκο, δεν ξέρω..., νομίζω πως το μόνο στο οποίο μπορούμε να ελπίζουμε είναι να τους βρούμε καταφύγιο κάπου αλλού. Και το πρόσωπο που μπορεί να τα προστατεύσει είναι ο δόγης».

Ο Τσάρλι καταλάβαινε αυτά που ήθελε να πει για το θέμα της προστασίας, αν και, σκέφτηκε, το σχόλιό του ότι είναι πολύ μελαψός δεν ήταν απαραίτητο. Τόσοι πολλοί άνθρωποι είναι μελαψοί.

Ο Έντουαρτ είχε πάρει ένα ύποπτα αθώο ύφος.

«Αν πάμε τα λιοντάρια στο δόγη και τα παρουσιάσουμε ως φιλοξενούμενους, θα τα φροντίσει» έλεγε ο Έντου-

αρτ. «Θα τα δεχτεί, αν θέλεις, σαν φίλους του και φίλους της Βενετίας και μετά κανείς δε θα τολμήσει να τα πάρει πίσω στο τσίρκο. Οι φίλοι σου στο τσίρκο θα θέλουν να δώσουν παραστάσεις σε πολλά μέρη, σίγουρα και στη Βενετία, και οι φίλοι του δόγη μπορούν να τους εμποδίσουν αν τους το ζητήσει. Κανένα τσίρκο δεν μπορεί να τα βάλει με τη δύναμη της Βενετίας. Τα λιοντάρια θα είναι ασφαλή.

»Θα επισκεφθούμε λοιπόν το δόγη. Μας περιμένει – δεν έχω πει ποιους φέρνω, αλλά κάτι περιμένει. Πρέπει να έρθεις και συ, φυσικά, λιονταρόπαιδο. Ο Κλαούντιο θα είναι ο μεταφραστής σου. Ό,τι γίνεται είναι για το καλό σας».

Το ύφος του Έντουαρτ, που μιλούσε σαν να ήταν όλα ήδη κανονισμένα, δυσκόλευε τον Τσάρλι να διαφωνήσει. Αλλά ο Τσάρλι ανησυχούσε. Δε χρειαζόνταν προστασία στη Βενετία – έπρεπε να φύγουν από τη Βενετία. Αλλά όμως η επίσκεψη στο δόγη σήμαινε ότι θα φύγουν από το Παλάτσο Μπουλγκάρια, κι αυτό μόνο καλό θα μπορούσε να είναι. Μόνο που είχε χάσει επαφή με τον Έντζο χωρίς να έχει βρει ευκαιρία να του ζητήσει να ρωτήσει εκεί γύρω για τους γονείς του.

Ξαφνικά, από το μυαλό του Τσάρλι πέρασε μια σκέψη, μια σκέψη πεντακάθαρη.

Cui bono? Ποιος κερδίζει;

Ήταν ξεκάθαρο ότι οι εταιρείες που παρασκεύαζαν φάρμακα για το άσθμα δεν κέρδιζαν.

Ναι, αλλά ήξεραν την κατάσταση;

Μπορούσαν να ξέρουν από την αρχή τι θα συνέβαινε;

Ίσως να νόμιζαν ότι θα κέρδιζαν πολλά. Ίσως να νόμιζαν ότι με την απαγόρευση κυκλοφορίας των αυτοκινήτων δε θα υπήρχαν αρκετά παιδιά που να χρειάζονται το φάρ-

μακο που έφτιαχναν και ότι, αν αρρώσταιναν τα παιδιά με τις αλλεργιογόνες γάτες, θα μεγάλωναν οι δουλειές τους. Δεν μπορούσαν να ξέρουν ότι οι γονείς θα άρχιζαν να ξεφορτώνονται τις γάτες αντί να δίνουν λεφτά για πιο πολλά φάρμακα. Δεν μπορούσαν να ξέρουν ότι μ' αυτό δε θα κέρδιζαν. Αντίθετα, ίσως νόμιζαν ότι έτσι θα κέρδιζαν.

Οι εταιρείες φαρμάκων είναι πιθανόν να είχαν σχέση με την ξαφνική εμφάνιση των Αλλεργίνων. Και στην περίπτωση αυτή...

Ο Έντουαρτ διέκοψε τις σκέψεις του.

«Καληνύχτα λοιπόν, Τσάρλι» είπε. «Άντε, καλό μου παιδί. Θα βγούμε σύντομα έξω σε λίγες μέρες, να πάμε στο δόγη».

Σε λίγες μέρες! Τότε, θα 'πρεπε οπωσδήποτε να μιλήσει με τον Έντσο αύριο.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε χαρούμενα. «Εντάξει λοιπόν» είπε ευγενικά. «Καληνύχτα».

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του για μια ώρα, τρέμοντας από απογοήτευση και εκνευρισμό, ώσπου έκρινε ότι όλοι είχαν ησυχάσει και πήγε κρυφά να δει τα λιοντάρια.

Όταν ο Ανίβας οδήγησε τη Μάγκνταλεν στο μεγάλο τοίχο, ο Σεργκέι τούς περίμενε. Ήταν καθιστός σαν Αιγύπτιος θεός, με τ' αυτιά του, το ολόκληρο αυτί, τέλος πάντων, τεντωμένο. Στα πόδια του ήταν ένας φάκελος.

Ο Σεργκέι το είχε μελετήσει το ζήτημα. Είχε σκεφτεί πολύ για τον τρόπο με τον οποίο θα επικοινωνούσε μ' αυτούς τους πολύτιμους ανθρώπους. Είχε συνεφέρει τον μπαμπά με ένα γερό σοκ. Του είχε προκαλέσει ένα κύμα αδρεναλίνης που είχε κρατήσει το μυαλό του καθαρό για αρκετή ώρα

ώστε να καταλάβει ότι έπρεπε να το κρατήσει καθαρό. (Ήταν ενδιαφέρον που αμέσως γύρισε να μυρίσει τα φυτά κι άρχισε να τρώει εκείνο το λουλούδι. Κι ο Σεργκέι έκανε κάτι τέτοιο όταν αρρώσταινε – έτρωγε γρασίδι.) Είχε σκίσει γι' αυτούς ένα άρθρο από εφημερίδα, δεν ήταν δύσκολο. Έπρεπε να μάθουν κάποια βασικά πράγματα για το τι έκανε ο Τσάρλι. Αλλά πώς να τους πει να πάνε στη Βενετία; Θα μπορούσε να πάει στη βιβλιοθήκη στην πόλη και να σκίσει μια σελίδα για τη Βενετία. Αλλά η πόλη ήταν πολύ μακριά και εκείνος βιαζόταν πολύ. Και, εν πάση περιπτώσει, οι γάτοι –ειδικά οι κοκαλιάρηδες γάτοι με μαδημένο πισινό και μισό αντί– δεν ήταν και πολύ καλοδεχούμενοι στις βιβλιοθήκες. Και μάλιστα, όταν άρχιζαν να σκίζουν σελίδες απ' τα βιβλία. Αλλά αυτό δεν τον απασχολούσε. Μπορούσε να καταφέρει σχεδόν το καθετί, αλλά... δεν είχε χρόνο. Όχι, το άρθρο της εφημερίδας πρέπει να ήταν αρκετό. Μετά θα τους οδηγούσε μέσα από τα τούνελ στο σταθμό και θα τους έβαζε στο τρένο για τη Βενετία.

Ο Σεργκέι έσπρωξε το φάκελο προς τον Ανίβα με την πατούσα του.

Ο Ανίβας πήρε το φάκελο και τον άνοιξε.

Κάτω από έναν τεχνητό θάμνο, αυτός και η Μάγκνταλεν διάβασαν το άρθρο της εφημερίδας. (Δεν ήταν εκείνο που είχε δει ο Τσάρλι, αλλά κάποιο άλλο από μια γαλλική εφημερίδα. Έδινε όμως τις ίδιες περίπου πληροφορίες, αν και δεν ανέφερε τη Μέιμπελ.)

Αναστέναξαν. Χαμογέλασαν. Κοίταξαν ο ένας τον άλλον. Θυμήθηκαν το γιο τους.

«Ελευθερώνει τα λιοντάρια!» φώναξε ο Ανίβας. «Μόνος του! Μπράβο, αγόρι μου!»

«Σσσι» έκανε η Μάγκνταλεν.

Ο Σεργκέι έβγαλε ένα κοφτό νιαούρισμα και τους έγνεψε να τον ακολουθήσουν.

Οι τρεις τους γλίστρησαν κατά μήκος του μεγάλου τσιμεντένιου τοίχου, με το Σεργκέι μπροστά. Μετά από λίγο, μια απαίσια μυρουδιά πήρε τη θέση του δροσερού, γλυκού αέρα που είχαν συνηθίσει. Μια πολύ απαίσια, είναι αλήθεια, μυρουδιά. Μια μυρουδιά από μπαγιατίκο, χαλασμένο φαγητό και πατάτες στον ατμό και ψάρι και... πφφφφ. Η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας έπιασαν τις μύτες τους. Η μυρωδιά γινόταν εντονότερη.

Η εξήγηση ήρθε γρήγορα. Είχαν φτάσει σε μια περιοχή, ένα είδος αυλής, όπου υπήρχαν σειρές από τεράστιους σκουπιδοτενεκέδες. Οι σκουπιδοτενεκέδες προχωρούσαν σαν στρατιώτες που βαδίζουν αργά σε σχηματισμό. Η μια γραμμή μετά την άλλη γλιστρούσε μπροστά προς ένα –η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας δεν μπορούσαν να καταλάβουν καλά– προς ένα είδος σχάρας, όπου μεγάλα μηχανικά μπράτσα έβγαιναν, έπιαναν τους τενεκέδες, τους γύριζαν ανάποδα και έριχναν το περιεχόμενό τους πάνω σ' έναν ταινιόδρομο με πλευρικά τοιχώματα για να μην πέφτουν τα σκουπίδια. Ο ταινιόδρομος οδηγούσε σ' ένα τούνελ.

«Ω, όχι» είπε η Μάγκνταλεν.

Ο Σεργκέι πλησίασε γρήγορα τον ταινιόδρομο καθώς αυτός έμπαινε στο τούνελ που ανοιγόταν μέσα στον τεράστιο τοίχο. Χαρτί, πλαστικό, χαλασμένα φαγητά, μπάλες από σκόνη, αλεσμένος καφές, κουρέλια, πλαστικές σακούλες, μαλλιά από βούρτσες, κόκαλα από κρέας, λάσπη από ξεπλύματα, καφετιά υπόλοιπα από μήλα, χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα, σπασμένα γυαλιά...

«Ω, τέλος πάντων, τι να γίνει» είπε ο Ανίβας.

Ήταν αρκετά ξεκάθαρο τι θα έπρεπε να κάνουν.

«Μα γιατί, είναι τόσο ωραία εδώ» είπε η Μάγκνταλεν.

«Δε βλέπω το λόγο που..., περνάγαμε μια χαρά και ήταν όλα τόσο ευχάριστα...»

«Μάγκνταλεν!» φώναξε ο Ανίβας.

Τον κοίταξε με άδειο βλέμμα.

«Δε θέλω να μπω εκεί μέσα μ' όλα αυτά τα βρομερά σκουπίδια» είπε. «Δε βλέπω το λόγο».

«Εμείς τα κάνουμε όλα αυτά τα βρομερά σκουπίδια» είπε ξερά ο Ανίβας. «Δε θα 'πρεπε να είμαστε τόσο ακατάδεχτοι».

«Είμαι κουρασμένη» είπε η Μάγκνταλεν. «Θέλω να πάω πίσω στο δωμάτιό μου. Δεν είμαι καλά».

Άρχισε να κλαίει δυνατά.

Ο Ανίβας αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τη χαστουκίσει. Αυτό κάνουν συνήθως στους υστερικούς ανθρώπους.

Αντί γι' αυτό, τη φίλησε.

«Ω» είπε εκείνη τρεμοπαίζοντας τα βλέφαρα. «Συγγνώμη. Συγγνώμη – θα προσπαθήσω...»

«Θα είμαστε εντάξει μόλις βγούμε έξω από τη δική τους ατμόσφαιρα» είπε ο Ανίβας.

Κοίταξαν το Σεργκέι. Ο Σεργκέι τούς κοίταξε. Και οι τρεις κοίταξαν τα σκουπίδια. Ήταν ελαφρώς λιγότερο αηδιαστικά για το Σεργκέι απ' ό,τι ήταν για τους ανθρώπους.

Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Οι δύο κράτησαν τις μύτες τους. Πήδηξαν πάνω στον ταινιόδρομο.

Πφφφ.

Ουφφφ.

Μπλιαχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΟΤΑΝ Ο ΤΣΑΡΛΙ ΚΑΤΕΒΗΚΕ στα λιοντάρια εκείνο το βράδυ, τα βρήκε να γυρνάνε γύρω γύρω ανήσυχα στο δροσερό αέρα της νύχτας. Δεν είχαν φάει όλο τους το κρέας και γίνονταν ολοένα και πιο ανυπόμονα. Η ασημένια και η κίτρινη λιονταρίνα ήταν ξαπλωμένες κάτω από το φεγγαρόφωτο κι έμοιαζαν σαν τα πέτρινα λιοντάρια του Αγίου Μάρκου. Η μυρουδιά του γιασεμιού πλανιόταν ακόμα στον αέρα.

«Λοιπόν;» είπε το νεαρό λιοντάρι πηδώντας προς το μέρος του Τσάρλι. «Τι γίνεται; Κανένα νέο για τους γονείς σου;»

«Τα νέα είναι» είπε ο Τσάρλι «ότι έχω αποκτήσει επαφή με ένα γάτο εκεί έξω, τον Έντζο, και είναι εντάξει τύπος. Τα άλλα νέα είναι... εεε... ότι θα πάμε να μείνουμε με το δόγη μεθαύριο, για να τα έχουμε καλά μαζί του και να είμαστε πιο ασφαλείς».

«Τι;» είπε το νεαρό λιοντάρι, που δεν του φάνηκε καθόλου λογικό αυτό.

«Ξέρω» είπε ο Τσάρλι. «Ούτε, σε μένα φάνηκε λογικό, αλλά είναι κι αυτοί οι άνθρωποι που έχουν κατασκηνώσει

απ' έξω και νομίζουν ότι είμαι ένας άγγελος και μετά ήρθε κάποιος από μια εφημερίδα και ο ταγματάρχης Τιμπ πρόσφερε μια αμοιβή σε όποιον σας βρει, άρα, μάλλον, πρέπει να φύγουμε. Τουλάχιστον δε θα είμαστε σ' αυτό το κτίριο...»

«Τι;» είπε το γηραιότερο λιοντάρι, ακόμα πιο μπερδεμένο.

Ο Τσάρλι δεν ήθελε καθόλου να τους μπερδέψει και λυπόταν γι' αυτό. Τους εξήγησε λοιπόν τι είχε γίνει.

Τα λιοντάρια είχαν σαστίσει.

«Μα το μόνο που θέλουμε είναι να φύγουμε!» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Γιατί μπλέξανε τόσο πολύ τα πράγματα; Ο βασιλιάς Μπόρις θα μας βοηθούσε. Χρειαζόμαστε μόνο μια βάρκα, και φύγαμε...»

Ο Τσάρλι αναστέναξε.

«Νομίζω πως ο Έντουαρτ έχει άλλα σχέδια» είπε. «Θυμάστε τότε που έπρεπε να σας μετρήσω...;»

Το γηραιότερο λιοντάρι ήταν έτοιμο να πει ναι, θυμόταν, όταν ένα δυνατό και ξαφνικό τριξίμο έσπασε την ησυχία της νύχτας.

Ο Τσάρλι αντάλλαξε γρήγορα βλέμματα με τα λιοντάρια.

Μια πόρτα άνοιξε στο βάθος της στοάς.

Ο Τσάρλι όρμησε μέσα από το μισοσκόταδο της στοάς προς την πόρτα απ' όπου μπήκε. Τα κατάφερε. Πίσω του δεν άκουγε τίποτα εκτός από το ότι κάποιος είχε μπει μέσα.

Από το γνώριμο παρατηρητήριό του πίσω απ' την πόρτα, ο Τσάρλι κρυφοκοίταξε στο σκοτάδι. Η cortile, φωτισμένη απ' το φως του φεγγαριού, έμοιαζε με θεατρική σκηνή. Το νερό στο σιντριβάνι έπεφτε με παφλασμό. Κά-

που ένα μοναχικό πουλί άφησε μια μακρόσυρτη χαμηλή νότα. Όλα ήταν ήσυχα.

Το πρόσωπο που είχε μπει ήταν ο Έντουαρτ. Μαζί του ήταν ο ξαρώμενος άντρας. Πίσω τους ήταν οι δύο άντρες από τη βενζινάκατο. Στα χέρια τους είχαν ένα σωρό από κρεμ πούπουλα με πιτσιλιές από χρυσά μάτια.

Ο Τσάρλι προσπάθησε να μην ακουστεί η αναπνοή του.

Οι άντρες άφησαν κάτω τα πούπουλα κι ο Έντουαρτ έριξε μια ματιά προς τα λιοντάρια. Μετά γύρισε και είπε ξαφνικά και δυνατά σπάζοντας τη σιωπή: «Βγες έξω, Τσάρλι, σε χρειαζόμαστε».

Αν μπορούσε να βλαστημήσει, θα βλαστήμαγε. Αλλά, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο. Ξεπρόβαλε από την είσοδο και προχώρησε μπροστά.

«Άτακτο παιδί» είπε ο Έντουαρτ, αλλά δε φαινόταν να ενδιαφέρεται στ' αλήθεια και πολύ γι' αυτό. Είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του.

«Ορίστε» είπε. «Πάρε αυτά και βάλ' τα στο τραυματισμένο». Και με μια κίνηση του χεριού του έκανε νόημα στους άντρες να δώσουν το σωρό από πούπουλα στον Τσάρλι.

Ο Τσάρλι ήξερε τι ήθελαν από αυτόν.

«Εντάξει» είπε και, πιάνοντας τα πούπουλα με προσοχή, τα σήκωσε για να δει αν τελικά ήταν αυτό που νόμιζε. Κι είχε δίκιο!

Οι σωροί από πούπουλα αποκαλύφθηκε ότι ήταν φτερούγες. Μεγάλες, μακριές φτερούγες, αφράτες, στιλπνές και πλούσιες σαν φτερά αρχαγγέλου, σαν φτερά κύκνου. Σαν τα φτερά από τη Βίβλο, που του είχε περιγράψει ο

Κλαούντιο. Ή σαν τα φτερά του πέτρινου λιονταριού έξω από τον Άγιο Μάρκο.

Καθώς ο Έντουαρτ ετοιμαζόταν να ξεκλειδώσει την πύλη, ο Τσάρλι σήκωσε ψηλά τις φτερούγες και τις έδειξε στον Πρίμο. Ο Πρίμο ανοιγόκλεισε τεμπέλικα τα μάτια μέσα απ' το τουρμπάνι του και κούνησε τ' αυτιά του μπρος πίσω.

Ο Τσάρλι μουρμούριζε σιγανά καθώς έβαζε τις φτερούγες στο κλουβί. Οι άντρες, φοβισμένοι απ' τα λιοντάρια, στέκονταν αρκετά πιο πίσω.

«Τσάρλι, τι συμβαίνει;» φώναξε το νεαρό λιοντάρι. «Τι είναι αυτές οι φτερούγες;»

«Πρίμο;» μουρμούρισε ο Τσάρλι. Οι άντρες δεν έπρεπε να αντιληφθούν ότι ψιθύριζε. «Καταλαβαίνεις, έτσι;»

Ο Πρίμο τον κοιτούσε ήρεμος και ακίνητος.

«Είναι σαν εκείνο το λιοντάρι στην κολόνα» είπε το νεαρό λιοντάρι.

«Ακριβώς» είπε ο Τσάρλι, χαμογελώντας στο φίλο του. «Θέλουν να μεταμφιέσουν τον Πρίμο σε αρχαίο λιοντάρι, σαν κι αυτό που είδαμε. Αυτό που είναι ο προστάτης της Βενετίας. Νομίζω ότι ο Έντουαρτ προσπαθεί να κάνει ένα ψεύτικο θαύμα, για να ευχαριστήσει το δόγη. Τι λες, Πρίμο; Μπορείς να το κάνεις; Είναι ο μόνος τρόπος να βγούμε από αυτό το φρούριο... τι λες;»

Ο Πρίμο χαμογέλασε κάτω από το τουρμπάνι του.

«Και τι θα γίνει με το... με το τραύμα μου;» είπε ήρεμα. «Μήπως θα ευχαριστήσει κι αυτό το δόγη;»

Ο Τσάρλι χαμογέλασε κι αυτός. Ήξερε ότι ο Πρίμο μιλούσε για τα δόντια του.

«Νομίζω ότι το τραύμα σου θα γεμίσει το δόγη με φόβο και δέος» είπε. «Μπορώ να σ' τα φορέσω;»

Ο Πρίμο έσκυψε λίγο το κεφάλι του. Τα λυπημένα του μάτια έλεγαν «Ναι».

«Κοίτα πράματα, φίλε μου» μουρμούρισε το νεαρό λιοντάρι. Το γηραιότερο λιοντάρι χαμογέλασε σαρκαστικά.

Ο ζαρωμένος άντρας θέλησε να δώσει συμβουλές από ασφαλή απόσταση, αλλά ο Τσάρλι τον αγνόησε και βρήκε μόνος του πώς έμπαιναν οι φτερούγες. Ήταν φτιαγμένες πολύ όμορφα. Μακριές, δυνατές, κάτασπρες, χωρίς ούτε ένα στίγμα, είχαν γαζωθεί γερά πάνω σε δερμάτινες ταινίες και οι ταινίες ήταν καρφωμένες πάνω σε ένα σκελετό από ξύλο και μέταλλο που ανοιγόκλεινε σαν βεντάλια και ήταν πιασμένο σε έναν άλλο σκελετό, που είχε το σχήμα της πλάτης του Πρίμο. Αυτός ο σκελετός είχε επενδυθεί εσωτερικά με απαλό παχύ βελούδο (στο χρώμα του τριχώματος του Πρίμο), για να μην τον τρίβει και τον πληγώσει. Ήταν φτιαγμένος για να μπαίνει ψηλά στην πλάτη του σαν σαμάρι και δενόταν από κάτω με δερμάτινους ιμάντες, όπως θα δενόταν ένα σαμάρι. Οι άντρες έμειναν με ανοιχτό το στόμα όταν ο Πρίμο έκασε κάτω για να κάνει τη δουλειά ευκολότερη και μετά σηκώθηκε για να διευκολύνει τον Τσάρλι να φτάσει από κάτω και να δέσει τους ιμάντες. Μόλις ο Τσάρλι τελείωσε το δέσιμο του μεγάλου σκελετού στην πλάτη του Πρίμο, οι φτερούγες ακούμπησαν απάνω του απαλά και αγκάλιασαν το κορμί του.

«Ουάου» είπε το νεαρό λιοντάρι. Οι λιονταρίνες ανασταίναν αθόρυβα. Ήταν μαθημένες στη μεγαλοπρέπεια, αλλά ακόμα κι αυτές εντυπωσιάστηκαν.

Ο Τσάρλι έμεινε πίσω. Κάτω από το ασημί φως του φεγγαριού στην παμπάλαια αυλή, ο Πρίμο φαινόταν φανταστικός, σαν μυθικό ζώο, ένα μεγάλο αρχαίο άγαλμα.

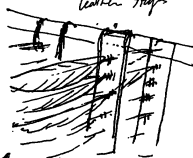

Lion of St. Mark

eyes embossed
on feathers

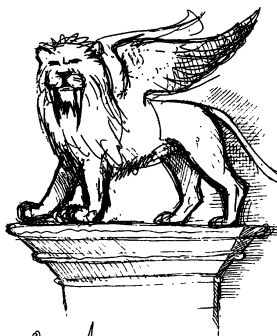

leather straps

feathers are stitched overlapping
into leather straps so smaller
feather coverage allowed

Wings attach
engaged

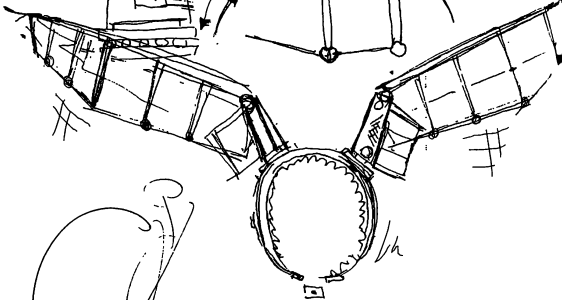
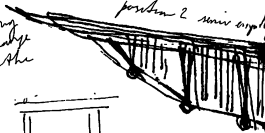
- ① wood
- ② glue
- ③ feathers 4 rows
- ④ straps
- ⑤ hinges

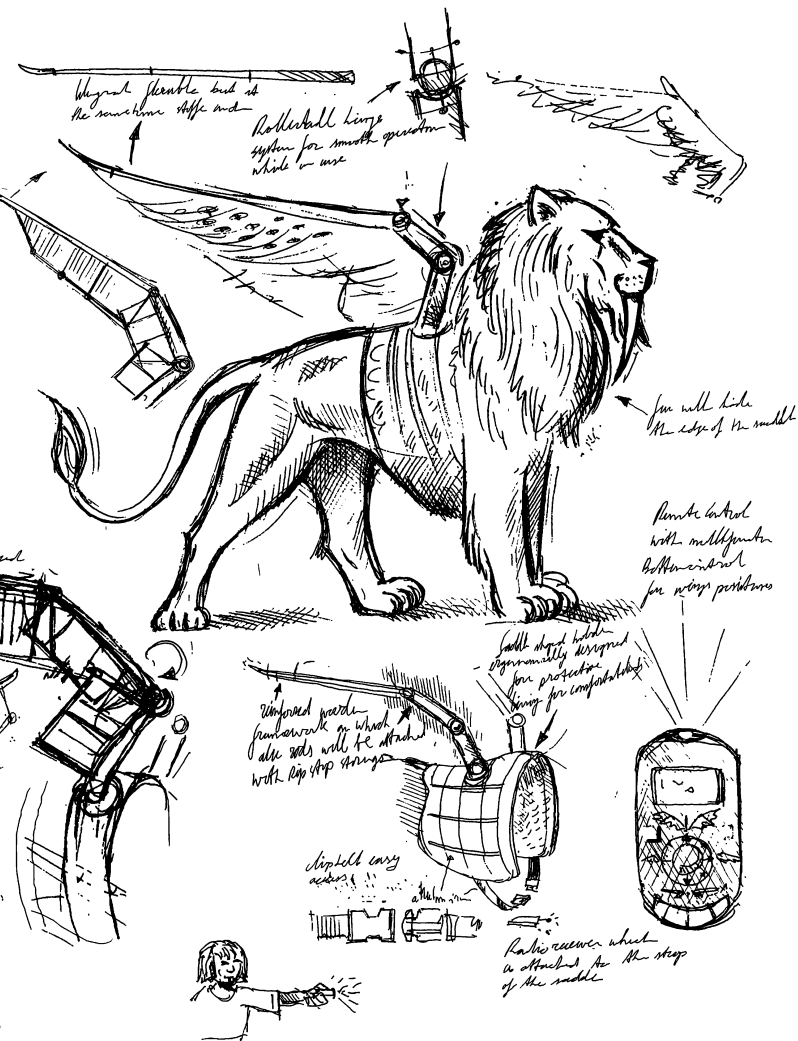

Roll back sliding
system for a change
of direction of the
wings

position 2 minor angle

Το τυλιγμένο του κεφάλι ανέδινε βαθύ κι αλλόκοτο μυστήριο – ένα κακό, αρχαϊκό μυστήριο. Έμοιαζε με μισή μούμια, σαν αιγυπτιακός θεός του θανάτου με σώμα λιονταριού και κεφάλι μούμιας. Οι άντρες πίσω από τον Τσάρλι έμειναν με ανοιχτό το στόμα από το θαυμασμό – ακόμα κι ο Έντουαρτ.

«*Magnifico* – *Θαυμάσιο*» είπε ο ζαρωμένος άντρας.

Ο νεαρός σταυροκοπήθηκε.

Ο ζαρωμένος άντρας προσπαθούσε σε πει κάτι στον Τσάρλι. Έδειξε έναν κοντό δερμάτινο ιμάντα που κρεμόταν από το στήθος του Πρίμο και μια μικρή συρμάτινη κεραία που βρισκόταν εκεί. Ρίχνοντας πρώτα μια ματιά στον Έντουαρτ, έδωσε στον Τσάρλι ένα μικρό κουτάκι τηλεχειρισμού.

Ο Τσάρλι το εξέτασε στο μισοσκόταδο.

«Τι κάνει αυτό εδώ;» ρώτησε.

Ο άντρας χαμογέλασε και του είπε κάτι στα ιταλικά· ο Τσάρλι, παρ' όλο που δεν το κατάλαβε τελείως, έπιασε το νόημα.

Ψιθυρίζοντας στον Πρίμο, ο Τσάρλι έτεινε το τηλεχειριστήριο και πίεσε το αριστερό κουμπί.

Αθόρυβα, απαλά, οι φτερούγες του λιονταριού άνοιξαν και σηκώθηκαν στο φεγγαρόφωτο, μέχρι που στάθηκαν ολάνοιχτες, περήφανες κι απλωμένες, λες και ο Πρίμο ήταν έτοιμος να πετάξει. Σήκωσε την πατούσα του και έβγαλε ένα σιγανό γρύλισμα. Όταν σάλεψε τους μυς των τεράστιων ώμων του, κουνήθηκαν μαζί και οι φτερούγες, σαν το τίναγμα των φτερών του κύκνου ή σαν τον κυματισμό του νερού στη θαλασσινή αύρα. Το θέαμα ήταν συναρπαστικό.

«*Fantastico*» μουρμούρισε ο ζαρωμένος άντρας.

«*Ostrega!* – *Διάολε*» είπε ο νεαρός.

Ο σγουρομάλλης έμεινε άφωνος.

Ο Έντουαρτ χαμογέλασε σιωπηλός.

«Μπράβο, Πρίμο» μουρμούρισε το νεαρό λιοντάρι.

Το δεξί κουμπί χαμήλωνε τις φτερούγες. Το μεσαίο τις έκανε να φτερουγίσουν απαλά. Ο Πρίμο έμοιαζε ακριβώς με ένα γιγαντιαίο, ζωντανό, φτερωτό λιοντάρι.

«Βγάλτε τους επιδέσμους» διέταξε ο Έντουαρτ. «Θέλω να δω τη συνολική εικόνα».

«Όχι ακόμα» είπε ο Τσάρλι. «Το σαγόνι του δεν είναι ακόμα αρκετά δυνατό».

Ο Έντουαρτ τον κοίταξε ανήσυχος.

«Αλήθεια» είπε ο Τσάρλι. «Είμαι καλός στις θεραπείες. Πίστεψέ με». Χαμογέλασε πλατειά.

Ο Έντουαρτ σκέφτηκε και μετά κούνησε το κεφάλι.

«OK» είπε.

Ο Τσάρλι ήξερε ότι ο Έντουαρτ σκεφτόταν τη μητέρα του, την επιστήμονα. Ήξερε το ταλέντο της στις θεραπείες; Πόσα πραγματικά γνώριζε ο Έντουαρτ γι' αυτό;

Εκείνη τη στιγμή η καρδιά του πάγωσε απ' το φόβο και όλα απέκτησαν νόημα.

Ξεκίνησε με μια απλή σκέψη: Ο Έντουαρτ ξέρει ότι είναι πιθανό η μαμά και ο μπαμπάς να έχουν βρει θεραπεία για το άσθμα – όχι απλά θεραπεία για μια κρίση, αλλά θεραπεία για πάντα, σ' όλο τον κόσμο, για πάντα. Κι η επόμενη σκέψη ήταν: Ο Έντουαρτ δεν είναι τίμιος. Ο Έντουαρτ ξεγελάει το βασιλιά Μπόρις, ο Έντουαρτ πιάνει φίλιες με το δόγη πηγαίνοντάς του αυτή τη θαυμάσια προσφορά του Φτερωτού Λιονταριού... Και μετά οι σκέψεις αυτές συσχετίστηκαν, συνδυάστηκαν και συμφώνησαν.

Κι αν, σκέφτηκε ο Τσάρλι, οι εταιρείες παρασκευής φαρμάκων για το άσθμα με κάποιον τρόπο *έφτιαξαν* τους Αλλεργίνους; Κι αν αυτές ήταν πίσω από την απαγωγή της μαμάς και του μπαμπά; Κι αν θέλουν να τους χρησιμοποιήσουν για να κάνουν καινούρια πράγματα, αν θέλουν να χρησιμοποιήσουν την επιδεξιότητα και το ταλέντο τους για να κάνουν καινούριες αρρώστιες, για τις οποίες να φτιάξουν καινούρια φάρμακα;

Κι αν ο Έντουαρτ κάνει φίλεις και μαζί τους; Τι σχέδια μπορεί να έχει για μένα; Κρατάει φυλακισμένο και μένα και τα λιοντάρια... ίσως σχεδιάζει να με παραδώσει σε κάποιον για δική μου προστασία – δηλαδή για δικό του συμφέρον. Όλοι πιστεύουν ότι χάθηκα ή ότι πνίγηκα. Οι άνθρωποι που πήραν τη μαμά και τον μπαμπά μπορεί να προσπαθήσουν να με χρησιμοποιήσουν για να υποχρεώσουν τη μαμά και τον μπαμπά να κάνουν πράγματα που δε θέλουν...

Όλες αυτές οι σκέψεις έσκισαν το μυαλό του κι ενώθηκαν για να σχηματίσουν μια και μοναδική λέξη: κίνδυνος.

Πρέπει να κινηθώ γρήγορα, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Ο κλοιός στενεύει γύρω μας. Πρέπει να οδηγήσω αυτά τα λιοντάρια σε ασφαλές μέρος και πρέπει να βρω τους γονείς μου.

Κοίταξε τον Έντουαρτ έχοντας ακόμα στο πρόσωπό του το ίδιο πλατύ χαμόγελο. Αισθανόταν αηδία.

«Δώσε μου το τηλεχειριστήριο» είπε ο Έντουαρτ.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε και μετά κοίταξε τον Πρίμο.

Του φάνηκε ότι ο Πρίμο τού έκλεισε το μάτι.

Ο Τσάρλι έδωσε στον Έντουαρτ το μικρό όργανο. Και τη στιγμή εκείνη, ο Πρίμο γύρισε προς τον Έντουαρτ με τα κίτρινα μάτια του να αστράφτουν κι άρχισε ένα σιγανό αλλά ολοφάνερο γρύλισμα.

Ο Έντουαρτ τραβήχτηκε απότομα απ' το φόβο.

Ο Πρίμο γρύλισε λίγο πιο δυνατά.

Ο Έντουαρτ έδωσε αμέσως το τηλεχειριστήριο πίσω στον Τσάρλι.

Ο Πρίμο χαμογέλασε κάτω από τους επιδέσμους του.

Ο Έντουαρτ ξαλάφρωσε, αλλά ήταν ενοχλημένος και ντροπιασμένος.

Το νεαρό λιοντάρι κι η Ελσίνα χαμογέλασαν κρυφά.

«Οι επίδεσμοι πρέπει να βγουν αύριο» είπε ο Έντουαρτ, προσπαθώντας να ανακτήσει το κύρος του. «Πώς θα παρουσιάσουμε στο δόγη ένα λιοντάρι με επιδέσμους;»

Το τούνελ, ο ταινιόδρομος, τα σκουπίδια, ήταν όλα βρομερά και αηδιαστικά και μύριζαν χειρότερα από οτιδήποτε οι δυο άνθρωποι είχαν μυρίσει ποτέ. Ο Σεργκέι, φυσικά, ήταν πιο εξοικειωμένος μ' αυτό. Αναθεματισμένοι μυγιάγγιχτοι άνθρωποι, σκέφτηκε, μασουλώντας μια μικρή μπουκιά από ένα ψαροκόκαλο.

Κι αυτό συνεχίστηκε για πολλή ώρα.

Η Μάγκνταλεν έκανε εμετό. Αυτό, βέβαια, δεν έκανε τα πράγματα πιο αηδιαστικά από ό,τι ήταν ήδη. Ο Ανίβας είπε, μάλιστα, ότι της έκανε καλό, γιατί θα έβγαζε και λίγα από τα φάρμακα που είχε στο σώμα της. Η Μάγκνταλεν είπε ευχαριστώ, την υποχρέωσε, και έπεσε για ύπνο. Είχε τσόφλια από αυγά στα μαλλιά της.

Μετά από λίγο, προχωρημένο απόβραδο πια, ο ταινιόδρομος τους έβγαλε κάτω από το χλωμό φως του φεγγαριού.

Ο ταινιόδρομος ήταν ψηλά στον αέρα. Αρκετά χαμηλότερα ήταν ένα πάγκικ αυτοκινήτων και ένα σημείο επαναφόρτισης, φωτισμένο από μια μικρή λάμπα. Μπρο-

στά τους ήταν ο πιο μεγάλος σωρός σκουπιδιών που είχε δει ποτέ ο Ανίβας. Ήταν σαν βάλτος από σκουπίδια, σαν μια τεράστια άγονη έκταση που έφτανε μίλια μακριά, με λόφους και πλαγιές από πεταμένα, ετερόκλητα, βρομερά σκουπίδια: πλαστικές σακούλες ανεμίζανε στην επιφάνεια κι απίστευτη ποσότητα από ακαθαρσίες ήταν χωμένη από κάτω. Ζώα –δεν μπορούσαν να δουν τι ζώα– σκαλίζανε την επιφάνεια, πατώντας με προσοχή, ρουθουνίζοντας και μυρίζοντας.

Απλωνόταν μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Ο ταινιόδρομος συνέχιζε από πάνω τους σαν ένα ανιαρό, βρομερό παιχνίδι του λούνα παρκ. Δηλαδή ανιαρό μέχρι τα πεντάκωσια περίπου μέτρα, γιατί μετά ο ιμάντας του άρχιζε να τεντώνεται, να μαζεύεται και να τινάζεται σαν ένα τεράστιο φίδι, πετώντας τα σκουπίδια πάνω σ' έναν πανύψηλο σκοτεινό λόφο. Η μυρουδιά ήταν εκατό φορές πιο δυνατή καθώς οι βρομιές και τα σκουπίδια πετάγονταν στον αέρα.

Ήταν φανερό πού έπρεπε να πηδήξουν: στη μαλακή επιφάνεια των σκουπιδιών (Μπλιαχ, σκέφτηκε ο Ανίβας), αλλά στην άκρη της, πριν τα τινάγματα του ταινιόδρομου τους πετάξουν κάτω και χαθούν μέσα στην απέραντη βρομερή πεδιάδα των σκουπιδιών.

Ήταν σε ετοιμότητα – έπρεπε όμως να προσέξουν. Δεν έπρεπε να πέσουν πάνω στο σκληρό έδαφος, που ήταν σε μεγάλη απόσταση από κάτω τους. Ο μεγάλος βρομερός σωρός, λίγο πιο κάτω, πλησίαζε... η μυρουδιά ήταν απερίγραπτη... πφφφφ – ΤΩΡΑ!

Πήδηξαν: ο άντρας, η γυναίκα και ο γάτος.

Κυλίστηκαν. Καλύτερα να μην το θυμόμαστε αυτό.

Σταμάτησαν στην άκρη. Καλά ως εδώ.

Σκυμμένος, ο Ανίβας κοίταξε γύρω. Ένα μουχλιασμένο υγρό σακουλάκι από τσάι είχε κολλήσει στο αυτί του.

Ο Σεργκέι έριξε μια ερευνητική ματιά γύρω του και μετά κίνησε για έναν φαινομενικά αθώο περίπατο. Μύριζε εδώ κι εκεί ελέγχοντας μήπως υπάρχει κανείς κοντά τους.

Ο Ανίβας παρατήρησε βιαστικά τα αυτοκίνητα. Υπήρχε ένα αυτοκίνητο που κινούνταν με βενζίνη – από εκείνα τα παλιά. Ήταν πολύ πιο γρήγορα από τα μικρά φορτηγάκια που χρησιμοποιούσαν ηλιακή ενέργεια κι από τα δίκυκλα. Κι επιπλέον, δεν τα σταματούσαν οι αστυνομικοί, επειδή τα οδηγούσαν μόνο σημαντικές προσωπικότητες.

Δεν υπήρχε κανείς γύρω.

Ήταν σχεδόν αδύνατον να βρουν καύσιμα, αλλά, αν είχαν μέσα λίγο...

Πολλά χρόνια πριν, ο Ανίβας είχε μάθει να οδηγεί και ήξερε πώς λειτουργούν οι μηχανές τους. Κι επίσης πώς να τις ξεκινάς χωρίς το κλειδί.

Άρπαξε το χέρι της Μάγκνταλεν.

«Έλα» της είπε.

Δυο λεπτά αργότερα ήταν στο δρόμο για το Παρίσι.

Δέκα λεπτά αργότερα, η Μάγκνταλεν φώναξε: «Ανίβα! Το γάτο!».

Εννιά λεπτά νωρίτερα, ο Σεργκέι κοίταζε με δυσπιστία το πίσω μέρος του αυτοκινήτου, που απομακρυνόταν δίχως αυτόν. Τι νόμιζαν! Υποτίθεται ότι ήταν πανέξυπνοι, για τ' όνομα του Θεού! Τι κάνανε φεύγοντας μ' αυτόν τον τρόπο, ένας Θεός ξέρει για πού; Υποτίθεται ότι θα τους πήγαινε στη Βενετία! Τι στην ευχή κάνανε τώρα;

«Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω» είπε ο Ανίβας. «Είναι πολύ επικίνδυνο».

Θα πηγαίνουνε στο Παρίσι, σκέφτηκε ο Σεργκέι στο σκουπιδότοπο. Να πάρει! Πιστέψανε το άρθρο στην εφημερίδα, όχι εμένα. Κάθισε πάνω σ' ένα σωρό μισοσάπια φλούδια από μπανάνες και αισθάνθηκε βλάκας.

Έπρεπε να τους ακολουθήσει και να προσπαθήσει να τους οδηγήσει στη Βενετία. Τι αναθεματισμένο χάσιμο χρόνου.

Αλλά μετά, μέσα στο μουντό δειλινό, συνάντησε ένα χοντρό, μουστακάτο, καφετή γάτο που είχε πολλά ενδιαφέροντα νέα και τα σχέδια του Σεργκέι άλλαξαν πάλι.

«Το αγόρι!» του σφύριξε ο γάτος. «Αυτό το αγόρι που έριξαν οι λιονταρίνες στο νερό και ήταν στο νοσοκομείο... έφυγε – πάει να πιάσει το λιονταρόπαιδο, αυτόν-που-μιλάει-τη-γλώσσα-των-γάτων. Έφυγε σήμερα το απόγευμα για τη Βενετία, νόμιζα ότι έπρεπε να το ξέρεις – η ανιψιά μου, τέλος πάντων, στο Παρίσι, νόμιζε ότι θα ήθελες να το ξέρεις, να προειδοποιήσεις το λιονταρόπαιδο!»

«Ρρε, για κοίταξε να δεις!» ούρλιαξε ο Σεργκέι. «Όλοι νομίζουν ότι δεν έχω τι να κάνω και μου φορρρτώνονται!»

Αλλά μια που στην καθημερινότητά του την πιο πολλή ώρα έτρωγε, καβγάδιζε και αναρωτιόταν γιατί τα πράγματα δεν έχουν πιο πολύ ενδιαφέρον, το χάρηκε πραγματικά που έστειλε τον καφετή γάτο πίσω στο Παρίσι («Ακολούθησε αυτούς τους ανθρωρρώπους! Μην τους χάσεις!») κι εκείνος ξεκίνησε για τη Βενετία, να πει στον Τσάρλι ότι ο Ράφι είχε βγει απ' το νοσοκομείο.

Μόνο που θα 'θελε να είχε πάρει μαζί του τον Ανίβα και τη Μάγκνταλεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΤΕΡΟΥΓΕΣ ΒΓΗΚΑΝ και οι άντρες έφυγαν, κι ακόμα και ο Έντουαρτ είχε πάει για ύπνο, ο Τσάρλι κάθισε στο παράθυρο που έβλεπε στην πλατεία και συλλογίστηκε την κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Έπρεπε να πάνε στο δόγη. Δεν υπήρχε τρόπος να το αποφύγουν. Εξερευνούσε αυτό το κτίριο για μέρες και δεν υπήρχε οδός διαφυγής. Κι επιπλέον, τα λιοντάρια ήταν κλειδωμένα και ο Έντουαρτ ήταν εξαιρετικά προσεκτικός με το κλειδί. Ήξερε ότι ο Τσάρλι και τα λιοντάρια το είχαν ήδη σκάσει από το τσίρκο και δεν το διακινδύνευε. Κι ακόμα, τώρα ήταν όλοι αυτοί απ' έξω. Τους έριξε μια ματιά. Ακόμα και τώρα, μεσάνυχτα, υπήρχαν μερικοί ξάγρυπνοι με τα κεριά τους. Ο Τσάρλι είχε εκνευριστεί. Πώς θα μίλαγε στον Έντζο ξανά, αφού δεν μπορούσε να μείνει στο παράθυρο για να τον δει ο Έντζο ότι ήταν εκεί;

Κράτησε το πρόσωπό του στη σκιά, χαρούμενος που δεν ήταν λευκός. Τα λευκά πρόσωπα αντανακλούν το φεγγαρόφωτο. Αυτός και το σκούρο πρόσωπό του μπορούσαν να κρύβονται όσο σκεφτόταν και πρόσεχε μήπως φανεί ο Έντζο.

Τα μέτρα ασφαλείας στο παλάτιο του δόγη πιθανόν να ήταν εξίσου αυστηρά, αν όχι αυστηρότερα. Γι' αυτό λοιπόν, μήπως θα μπορούσαν να το σκάσουν στο δρόμο για το δόγη;

Το φεγγάρι φώτιζε χλωμό την πλατεία και ο Τσάρλι άρχισε να κάνει μια λίστα στο μυαλό του, μια πρόχειρη λίστα με ερωτήσεις και ιδέες.

- 1) Πώς θα το σκάσουμε χωρίς να μας δουν;
- 2) Πλοίο για την Αφρική.
- 3) Ή απ' τη στεριά; Όχι, πολύ περίπλοκο, πολλοί άνθρωποι. Θα 'πρεπε να πάνε μέσω Ιταλίας, αλλά το τσίρκο θα ερχόταν στην Ιταλία, και μετά θα έπρεπε να βρουν πλοίο απ' την άλλη πλευρά της χώρας... Αν έπαιρναν πλοίο για ολόκληρη τη διαδρομή, θα μπορούσαν απλά να μείνουν κρυμμένοι.
- 4) Μπορούσαν να νοικιάσουν πλοίο! Με πλήρωμα που θα πληρωνόταν για να κρατάει το στόμα του κλειστό.
- 5) Πού θα εύρισκαν τα λεφτά;
- 6) Γιατί δεν είχε απαντήσει ο βασιλιάς Μπόρις στο γράμμα του;
- 7) Φαγητό, προετοιμασίες, όλα αυτά τα πράγματα – ναυσιπλοΐα, ταξίδι.
- 8) Πλοίο, πλοίο, πλοίο.

Ω, μα όλ' αυτά ήταν άσκοπα. Ήταν όλα για τα λιοντάρια, όχι για κείνον.

Δεν ήξερε πού ήταν οι γονείς του, άρα δεν ήξερε και πού να πάει.

Αυτά σκεφτόταν όλη τη νύχτα και όλη την επόμενη μέρα. Τα σκεφτόταν κι όταν πήγε κρυφά να δει τα λιοντάρια, αλ-

λά δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτά μαζί τους. Φυσικά, θα μπορούσαν να μιλήσουν γενικά για σχέδια, αλλά ακόμα και στο νεαρό λιοντάρι δε θα φαινόταν σωστό να φανεί στη συζήτηση πόσο νοσταλγεί ο Τσάρλι τους γονείς του.

Μέχρι που έφερε το θέμα το ίδιο το νεαρό λιοντάρι.

«Τσάρλι» μουρμούρισε. «Δε σου λείπουν τρομερά;»

Ο Τσάρλι κατάλαβε αμέσως για ποιους του μιλούσε.

«Ναι» είπε.

«Όμως συνέχεια τα σχέδια που κάνεις είναι για να βοηθήσεις εμάς αντί να βρεις τους γονείς σου... είσαι πολύ αφοσιωμένος σε μας».

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. «Έχουμε κάνει μια συμφωνία» είπε. «Θα βοηθάμε ο ένας τον άλλον».

«Όλη τη βοήθεια τη δίνεις εσύ» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Μη νομίζεις ότι δεν το έχω προσέξει».

«Βοηθήσατε να ξεφορτωθώ το Ράφι, βοηθήσατε να μπω έγκαιρα στο τρένο... Τέλος πάντων, δεν είναι έτσι...»

Ο Τσάρλι αισθανόταν κάπως άβολα να συζητάει γι' αυτά.

«Χμμμ» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Προσωπικά, νομίζω ότι σου χρωστάμε πολλά. Και νομίζω πως πρέπει να σκεφτούμε και για τους γονείς σου».

Σκέφτηκε γι' αυτούς πολύ. Στο κρεβάτι εκείνη τη νύχτα γύριζαν όλ' αυτά στο μυαλό του κι ευχόταν να κοιμόταν ο Τζούλιους σ' ένα κρεβάτι από πάνω του. Ο Τζούλιους ήξερε τόσα πολλά και θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Ποτέ όμως δεν μπόρεσε να πει την αλήθεια στον Τζούλιους, επειδή ήταν ένα παιδί του τσίρκου και δε θα μπορούσε να καταλάβει γιατί τα λιοντάρια έπρεπε να δραπετεύσουν. Αλλά αυτό δεν εμπόδιζε τον Τσάρλι να τον νοσταλγεί. Αναρωτιόταν αν ποτέ θα έβλεπε ξανά τον Τζούλιους.

Αυτά σκεφτόταν όταν άκουσε τον Κλαούντιο να τραγουδάει κι όταν έσκυψε απ' το παράθυρο να τον χαιρετήσει κι ο Κλαούντιο τον χαιρέτησε κι αυτός.

Πιο πολύ καθόταν να σκεφτεί στο πίσω παράθυρο, επειδή εκεί θα 'ρχόταν ο Έντζο. Αλλά ήταν δύσκολο: κάποιο πρωί είχε εμφανιστεί ένα συνεργείο τηλεόρασης, που σχεδίαζε να περιμένει την επόμενη εμφάνιση του Μελαψού Αγγέλου. «Τα φάρμακα πέφτουν απ' τον ουρανό σαν το μάννα!» τους είπε ένα μικρό παιδί. Κι αυτοί στέκονταν εκεί γύρω με τις κάμερες και τα μικρόφωνα τους. Φορούσαν γυαλιά ηλίου και κάπνιζαν, κι έκαναν σχόλια για τις κοπέλες που περνούσαν. Ήταν όλο γέλια. Περνάγανε θαυμάσια. Δεν έφευγαν.

Τελικά, την ώρα του μεσημεριανού φαγητού, όταν ο ήλιος είχε φτάσει στο κατακόρυφο και η ζέστη άρχιζε να χτυπάει ανελέητα, οι τύποι από την τηλεόραση φύγανε, για να βρουν κάποιο δροσερό μέρος να φάνε. Οι οπαδοί του Τσάρλι μετακίνησαν τις σεζλόγκ τους στη σκιά και ξάπλωσαν για το μεσημεριανό υπνάκο τους. Η σιωπή απλώθηκε στην πλατεία σαν βούτυρο που λιώνει.

Ο Τσάρλι κάθισε στη σκιά του παραθύρου του και περιμένε. Σε λίγο είχε κι αυτός αποκοιμηθεί.

Ξύπνησε από τη φασαρία. Οι πιο γεμάτες γάτες, οι τεμπέλες, αυτές που κοιμούνται όλη τη μέρα, είχαν μαζεωθεί σ' έναν κύκλο ξεφυσώντας, κυρτώνοντας τις πλάτες τους σαν δαχτυλίδι από οργισμένα ημικύκλια. Ο Τσάρλι άκουγε τους σιγανούς, γεμάτους κακία ήχους που έβγαζαν και τις έβλεπε να τινάζουν τα μυτερά τους νύχια. Είχαν κάποιον στη μέση και μαζεύονταν πάλι όλες εναντίον του.

Ο Τσάρλι ξαφνιάστηκε. Τις τελευταίες μέρες δεν είχε εμφανιστεί σχεδόν κανένας Αλλεργίνος εκεί γύρω. Λες και είχαν μάθει ότι δεν ήταν καλοδεχούμενοι εδώ κι αποφάσισαν να μην πλησιάζουν. Του Τσάρλι δεν του άρεσε αυτό.

Ο Τσάρλι ήξερε ιστορία. Ήξερε ότι σε συγκεκριμένες χώρες, πριν από καιρό, έδιωχναν τους μαύρους από τις καφετέριες και τα εστιατόρια, τα σχολεία και τα λεωφορεία, τα ξενοδοχεία και τα νοσοκομεία, από τις δουλειές και τις εκκλησίες, επειδή ήταν μαύροι. Ήξερε ότι, όχι και πολύ παλιά, υπήρχαν μέρη όπου αυτός και η ίδια του η μητέρα δε θα επιτρεπόταν να πάνε μαζί, επειδή είχαν διαφορετικό χρώμα δέρματος. Ήξερε ότι μαύροι είχαν φάει ξύλο και είχαν βασανιστεί από τραμπούκους, απλά επειδή είχαν προσπαθήσει να πάνε στη δουλειά τους ή στο κολέγιο – επειδή προσπαθούσαν να κάνουν μια κανονική ζωή. Τον πλήγωνε πραγματικά να τα σκέφτεται όλ' αυτά.

Κι ο πόνος που ένιωθε στην καρδιά του του έλεγε ότι αυτές οι γάτες δεν έχουν κανένα δικαίωμα να κάνουν τις σπουδαίες στους Αλλεργίνους, κανένα δικαίωμα να προσπαθούν να διώξουν από την πλατεία εκείνον που βρισκόταν στο κέντρο εκείνου του κύκλου.

Μια γατίσια κραυγή πόνου ακούστηκε από το κέντρο του κύκλου.

Χωρίς να το σκεφτεί, ούτε καν να θυμηθεί πως υποτίθεται ότι έπρεπε να είναι κρυμμένος, ο Τσάρλι έχασε την υπομονή του. Πήδηξε πάνω στο περβάζι του παραθύρου και βρυχήθηκε προς την απέναντι πλευρά του καναλιού. Βρυχήθηκε στη γατίσια γλώσσα, αλλά η προφορά του ήταν λιονταρίσια. Κι ο βρυχηθμός του είχε μέσα απειλή και κίνδυνο και προειδοποίηση προς τις ξιπασμένες γά-

τες. Βρυχήθηκε λέγοντάς τους ότι είχε δει αρκετά, ότι δε θα έκανε άλλο υπομονή, ότι έπρεπε να φύγουν ΤΩΡΑ, κι ότι, αν γύριζαν πίσω, θα είχαν να κάνουν μαζί του. Στην ησυχία του βενετσιάνικου μεσημεριού, ο βρυχηθμός του ήταν συγκλονιστικός.

Οι ξιπασμένες γάτες γύρισαν, πάγωσαν και μετά, σαν σταγόνες από περιστρεφόμενο ποτιστήριο, σκόρπισαν και εξαφανίστηκαν, κοιποχολιασμένες απ' αυτό το ανθρώπινο λιοντάρι.

Οι οπαδοί του Μελαψού Αγγέλου ξύπνησαν ξαφνιασμένοι από τον ύπνο τους, πάνω στην ώρα για να δουν το Μελαψό Άγγελο να κάνει σαν τρελός στο παράθυρό του. «*E l'angelo!*» φώναξε κάποιος. «*Guardate! L' angelo!*» Κοιτάξτε, ο άγγελος!

Αλλά, πριν καλά καλά το καταλάβουν, είχε χαθεί πάλι.

Βλέποντας ότι όλοι τον κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια, κατάλαβε ότι το να βρυχάται απ' τα παράθυρα δεν ήταν λογικός και διακριτικός τρόπος να συμπεριφέρεται ένα αγόρι που δε θέλει να ξέρει κανείς πού βρίσκεται.

Πήδηξε κάτω από το περβάζι του παραθύρου, στο δροσερό ίσκιο δίπλα στον τοίχο, και έβρισε τον εαυτό του που δεν είχε συγκρατηθεί.

Μια στιγμή αργότερα, ένα ψωριάτικο τριχωτό κεφάλι ξεπετάχτηκε από πάνω του, μέσα απ' τα παλιά, σκουριασμένα, γεμάτα αλμύρα σιδερένια κάγκελα.

«Γεια» είπε με μια τραχιά γατίσια φωνή με έντονη προφορά. «Ώστε εδώ είσαι. Έψαχνα για την αφεντιά σου και να σε τη σωστή στιγμή. Ωρρααίος συγχρρρρονισμός – να 'σαι καλά. Έχεις ιδέα από ρρρράψιμο;»

Ο Τσάρλι κοίταξε ψηλά. Ήταν ένας κοκαλιάρης, τρι-

σάθλιος μαύρος γάτος με μαδημένο πισινό και μπλε ξεπλυμένα μάτια. Ήταν το είδος του γάτου που δε θα ήθελες να χαϊδέψεις, γιατί ίσως είχε ψύλλους ή τίποτα χειρότερο. Ο Τσάρλι ήταν τόσο χαρούμενος που τον είδε, που σχεδόν τον αγκάλιασε. Σταμάτησε έγκαιρα στη σκέψη ότι α) μπορεί αυτό να μην άρεσε στο Σεργκέι και β) δεν έδειχνε να είναι και τόσο καλά.

«Σεργκέι!» στρίγγλισε. «Σεργκέι! Τι κάνεις; Πού βρίσκόσουν; Τι νέα; Πες μου τα όλα! Τι εννοείς ράψιμο;»

Ο Σεργκέι έκανε το σώμα του πάρα πολύ μακρύ και λεπτό και στριμώχτηκε περνώντας μέσα από τα κάγκελα.

«Εννοώ ότι έχω χάσει το μεγαλύτερο κομμάτι από το ένα αντί και θα 'θελα να μου μείνει το περρισσότερο από το άλλο, γι' αυτό, αν ξέρεις να ρράβεις, θα μπορούσες να φέρεις τα ρραφτικά σου και να μου μαντάρεις το καημένο το ακουστικό μου περρρύγιο πίσω στην κανονική του θέση» είπε. «Είναι στο περρρβάξι εκεί πέρρρα. Τ' άφησα κάτω, για να σου μιλήσω».

Ο Τσάρλι στάθηκε όρθιος και κοίταξε με προσοχή έξω από το παράθυρο, στο πέτρινο περβάξι. Εκεί ήταν ακουμπισμένο ένα μικρό θλιβερό κομμάτι από μαύρη γούνα με πολύ μικρές σταγόνες αίμα στις άκρες.

Δε φαινόταν ούτε αρκετά μεγάλο ούτε αρκετά γερό για να το ράψει στη θέση του. Ήξερε επίσης ότι, όταν αυτά τα πράγματα ράβονται στη θέση τους, τα αιμοφόρα αγγεία πρέπει να ταιριάζουν ώστε να κυκλοφορεί ελεύθερα το αίμα. Χωρίς κυκλοφορία του αίματος, το δέρμα απλά πεθαίνει.

Αυτό το καημένο μικρό αυτόκι δεν...

Κοίταξε το Σεργκέι.

Ο Σεργκέι τον κοίταξε. Για τόσο ψωριάρης και βρόμικος γερο-γάτος, φαινόταν πολύ κεφάτος και αισιόδοξος.

Ο Σεργκέι, που είχε φέρει το γράμμα από τους γονείς του χωρίς να έχει καμία υποχρέωση, εκείνος που είχε πάει το γράμμα του Τσάρλι πίσω ξανά σε κείνους, που τον είχε ψάξει και τον είχε βρει... Ήθελε στ' αλήθεια να τον βοηθήσει.

Ο Σεργκέι, που του είχε πει ότι οι γονείς του βρίσκονταν στη Βενετία, ενώ, προφανώς, δεν ήταν!

«Σεργκέι!» είπε. «Οι γονείς μου είναι εδώ τελικά; Είπες Βενετία –τουλάχιστον τα λιοντάρια είπαν ότι είπες Βενετία– αλλά ο Έντουαρτ λέει...»

Τα μάτια του Σεργκέι φαίνονταν πιο ξεπλυμένα από ποτέ.

Ο Τσάρλι κοίταξε το αντί ξανά. Φαινόταν άσχημα.

«Εντάξει» είπε. «Πες μου τα όλα όταν τελειώσω. Περίμενε εδώ». Έτρεξε απάνω, ευγνώμων για άλλη μια φορά που τα πέτρινα σκαλιά δεν κάνουν θόρυβο, άρπαξε απ' το δωμάτιό του ένα μικρό μπουκάλι και κατέβηκε πάλι σαν τον άνεμο τα σκαλιά.

Δυο σταγόνες από τη θαυματουργή Λοσιόν της μαμάς που τα Βελτιώνει Όλα, μία στη ματωμένη άκρη του κομμμένου αυτιού και μία στο κολοβό αντί του Σεργκέι. Κράτησέ τα μαζί προσεκτικά..., έτσι μπράβο...

Ο Σεργκέι προσπαθούσε να λοξοκοιτάξει, για να δει την άκρη απ' το κεφάλι του.

«Μείνε ακίνητος!» διέταξε ο Τσάρλι. «Πρέπει να το κρατήσω στη θέση του... σταμάτα να κουνιέσαι».

«Τι μαγειρорρεύεις; Τι 'ναι αυτό;» είπε δύσπιστα ο Σεργκέι, στραβώνοντας τη μύτη. «Τι 'ναι αυτό το ζουμί που

«Καθ' οδόν προρρος το Παρρρίσι, μ' ένα κλεμμένο βεν-
ζινοκίνητο αμάξι».

Ο Τσάρλι έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Το κατάλαβε και
το 'κλεισε πάλι.

Παρίσι; Κλεμμένο αυτοκίνητο;

«Πήραν το γράμμα μου;»

«Ναι» είπε ο Σεργκέι. «Και τους έδωσα κι ένα άρρρ-
θρρρρ από τις ειδήσεις των εφημερρρίδων να διαβάσουν
και... χμ... ήμουν έτοιμος να τους συνοδεύσω μέχρι εδώ κά-
τω και να τους παρρρραδώσω προρρρσωπικά στο εξέχον
βλαστάρι τους. Αλλά αυτοί, χμ, έφυγαν για το Παρρρίσι...»

«Άρα πρέπει να πάω πίσω στο Παρίσι» είπε ο Τσάρλι.

«Ούτε που να το σκεφτείς!» στρίγγλισε ο Σεργκέι. «Το
Παρρρίσι είναι γεμάτο απ' αυτούς τους ανθρρρρώπους του
τσίρρρκου και την αστυνομία και όλους, και... ίσως θέλεις
να ξέρρρεις –δηλαδή, ίσως να μη θέλεις, αλλά προρρέπει–,
αυτός ο φίλος σου, το παλιόπαιδο, έβγαλε την αφεντιά του
απ' το νοσοκομείο κι έρρρρχεται καταδώ, με την προρρόθε-
ση να γίνει πάλι ενοχλητικός, ως συνήθως...»

Του ερχόταν δύσκολο του Τσάρλι να χωνέψει όλες αυτές
τις πληροφορίες. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του μερικές φορές.

«Ναι, αλλά είναι καλά;» είπε με σιγανή φωνή.

«Οι γονείς σου; Απ' όσο ξέρρρω, βελτιώνονται μέρα με
τη μέρα. Είναι, πάντως, αρρρκετά καλά για να σουφρρρώ-
σουν ένα αμάξι».

Ο Τσάρλι κούνησε το κεφάλι. Οι γονείς του να κλέ-
ψουν!

Ήθελε πάρα πολύ να πάει εκεί που ήταν οι γονείς του.
Αισθανόταν να τον τραβάει μια λαχτάρα να πάει κοντά
τους, σαν να ήταν η καρδιά του δεμένη με σκοινί μαζί τους.

«Τι γίνεται εδώ λοιπόν;» ρώτησε ο Σεργκέι. Ο Τσάρλι τον ενημέρωσε πολύ γρήγορα – και, καθώς του τα έλεγε, αντιλήφθηκε ότι πράγματι δεν υπήρχε τρόπος να φύγει και να γυρίσει στο Παρίσι τώρα. Δεν μπορούσε ούτε καν να βγει απ' το σπίτι. Και, στο κάτω κάτω, δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τα λιοντάρια.

Ούτε για χάρη των γονιών του;

Ούτε. Δε θα εγκατέλειπε τους γονείς του για τα λιοντάρια και δε θα εγκατέλειπε τα λιοντάρια για τους γονείς του.

Ο Σεργκέι άκουσε προσεκτικά και μετά κάθισαν σιωπηλοί για λίγο, βυθισμένοι σε σκέψεις.

«Άρρα λοιπόν, τι θα κάνεις;» ρώτησε ο Σεργκέι.

«Αύριο μας πάνε όλους στο δόγη, στο παλάτι του. Το καλό είναι ότι θα είναι δύσκολο για το Ράφι να μας βρει εκεί. Μετά, ένας Θεός ξέρει. Θα πρέπει να το σκάσουμε».

Να το σκάσουν. Αυτό ήταν το πρόβλημα. Το Μεγάλο Πρόβλημα.

«Κάνεις πολύ καλή δουλειά με τα λιοντάρια» είπε ο Σεργκέι. «Και είναι θαυμάσιο που φροντίζεις το Σμιλοδόντη. Τι κάνει; Είναι καλά;»

«Είναι μια χαρά» είπε ο Τσάρλι. «Λυπημένος, αλλά καλά».

«Μάλιστα, καλά θα 'ναι. Τέλος πάντων. Όλοι είναι κατευχαρροιστημένοι που τον έχεις αναλάβει, επειδή, ξέρεις, είχαν ακούσει για το τι συμβαίνει και όλοι ήταν προεραγματικά αηδιασμένοι κι ανήσυχοι, αλλά κανένας δεν πίστευε ότι θα επιβίωνε, όμως να τον τώρα, το 'σκασε και είναι μαζί με σένα».

«Για περίμενε» είπε ο Τσάρλι. «Τι είπες; Για το Σμιλοδόντη;»

«Είναι υπέροχο που είναι μαζί σου και που, ξέρεις, είναι καλά» είπε ο Σεργκέι.

«Ναι, αλλά τι ήταν αυτό που είπες ότι ακούσατε για το τι γινόταν; Τι γινόταν; Τι είπες για επιβίωση;»

Ο Σεργκέι έριξε τώρα στον Τσάρλι μια μάλλον σοβαρή ματιά.

«Ξέρεις ποιος είναι, έτσι;» ρώτησε ο γάτος.

«Ναι. Είναι ένας *Smilodon fatalis*. Το γηραιότερο λιοντάρι τον ονόμασε Πρίμο» είπε ο Τσάρλι.

«Ναι, αλλά ξέρεις από πού ήρρε;»

«Εσύ ξέρεις;» είπε ο Τσάρλι, που έγινε ξαφνικά ανυπόμονος. «Από πού ήρθε; Τον βρήκαμε στο Παρίσι, κοντά στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, και μας είπε τι θυμόταν, αλλά...» Ο Τσάρλι σταμάτησε στη σκέψη της θλιβερής ιστορίας του Σμιλόδοντα.

«Δεν ξέρει;» είπε ο Σεργκέι ξαφνιασμένος.

«Όχι» είπε ο Τσάρλι.

Ο Σεργκέι κοίταξε τα πόδια του για μια στιγμή και μετά άρχισε να πλένει τ' αυτιά του.

«Λοιπόν;» είπε ο Τσάρλι.

Η ουρά του Σεργκέι τινάχτηκε: αριστερά, δεξιά, αριστερά πάλι.

Ο Τσάρλι συνέχισε να τον κοιτάει με το ερωτηματικό του ύφος.

Ο Σεργκέι κοίταξε ψηλά.

«Έχεις δει ποτέ εκείνη την παλιά ταινία» άρχισε προσεκτικά ο Σεργκέι «όπου παίρνουν κομμάτια από το DNA δεινοσαύρου και...». Η φωνή του κόπηκε.

«Αυτή που δημιουργησαν είδη πλασμάτων που έχουν εκλείψει. Τα κλωνοποίησαν ή κάτι τέτοιο» είπε ο Τσάρλι.

«Ναι» είπε ο Σεργκέι.

Ο Τσάρλι έκατσε σιωπηλός για μια στιγμή.

«Έτσι λοιπόν ο Πρίμο...» Ο Τσάρλι δεν ήξερε πώς να το πει. Έτσι γεννήθηκε ο Πρίμο; Έτσι φτιάχτηκε;

«Ναι» είπε ο Σεργκέι.

«Ω» είπε σιγανά ο Τσάρλι. Ξαφνικά ο κόσμος έγινε πολύ πιο μεγάλος.

Για λίγο δε μίλησε κανένας τους.

«Είναι απαρροράδεκτο αυτό το είδος κλωνοποίησης» είπε ο Σεργκέι «και απαγορρρεύεται και όλα τα σχετικά. Κάποιοι εξυπνάκηδες μπορρεί να καταφέρρουν να κάνουν κάτι, αλλά μετά κάτι πάει στρρραβά και τα ζώα απλά υποφέρρουν και πεθαίνουν. Υπήρρρε όμως ένας αχόρρρητος επιστήμονας στο Μουσείο Φυσικής Ιστορρρίας, που ανέλαβε την ευθύνη κι αποφάσισε ότι είναι Θεός...».

«Γιατί το έκανε αυτό;» ρώτησε ο Τσάρλι. Δε χρειαζόταν να ρωτήσει γιατί ήταν απαγορευμένο – αυτό το καταλάβαινε. Ήταν τελείως αφύσικο και τα αποτελέσματα –όπως ο Πρίμο– θα ήταν άρρρωστα, θα αισθάνονταν μοναξιά, χωρίς οικογένεια, χωρίς ιστορία. Είναι απάνθρωπο να δημιουργείς πλάσματα έτσι στο ξεκάρφωτο. Τα πλάσματα πρέπει να γεννιούνται.

«Από περρριέρρρηγεια» είπε ο Σεργκέι.

Τον καημένο τον Πρίμο. Δεν ήταν περίεργο λοιπόν που αισθανόταν ότι δεν υπήρρε, ή... αχ, όλα εκείνα τα μπερδεμένα πράγματα που έλεγε. Καημένο, όμορφε Πρίμο.

Και αύριο θα στολιζόταν με ψεύτικα φτερά για να παρρρυσιαστεί στο δόγη.

«Ο Έντουαρτ ξέρει άραγε ποιος είναι ο Πρίμο; Πώς ήταν... πώς προέκυψε;» ρώτησε ξαφνικά ο Τσάρλι.

«ΟΧΙ!» στρίγγλισε ο Σεργκέι «και είναι απολύτως απαρρησίμητο να μην το μάθει ποτέ, ούτε αυτός ούτε κανένας! Οι γάτοι έχουν όλη την εικόνα, αλλά οι άνθρωποι δεν ξέρουν τίποτα. Αυτό που χερειάζεται ο Πρρίμο είναι ένα ασφαλές και κερυφό μέρρος για να μείνει, που να προροστατεύεται από καλούς και ζόρρικούς γάτους. Αλλιώς, οι άνθρωποι θα θελήσουν να κάνουν πειρράματα πάνω του όλη την ώρα, για πάντα! Δεν μπορούν να αφήσουν τα πρράγματα να κυλήσουν μόνα τους. Δεν είναι στη φύση τους».

Ο Τσάρλι πήρε μια βαθιά αναπνοή.

Θα 'πρεπε να προσπαθήσει να σταματήσει την αποστολή του Πρίμο στο δόγη; Θα 'πρεπε να προσπαθήσουν να δραπετεύουν απόψε;

Αλλά πώς; Πώς θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό;

Αναστέναξε. Τι μπέρδεμα!

Τον ενοχλούσε και κάτι άλλο.

«Σεργκέι» είπε ο Τσάρλι. «Ποιος κρατούσε τους γονείς μου; Το σκεφτόμουν και κατέληξα ότι μπορεί να ήταν οι τύποι του φαρμάκου για το άσθμα. Ήταν;»

Ο Σεργκέι τον κοίταξε. Πόσα να του έλεγε;

«Επειδή, ξέρεις, σκεφτόμουν –τους ανθρώπους του φαρμάκου για το άσθμα– ότι μπορεί να ήθελαν τους γονείς μου για να κάνουν διάφορα πράγματα και να τους βάλουν να δουλεύουν γι' αυτούς. Δεν ξέρω αν έχω δίκιο, αλλά σκεφτόμουν ότι, αν αυτοί οι άνθρωποι έφτιαξαν με κάποιον τρόπο τους Αλλεργίνους, τότε...»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Τσάρλι το συνειδητοποίησε. Μα φυσικά! Πώς δεν το είχε καταλάβει νωρίτερα!

«Σεργκέι!» φώναξε. «Κι εσύ Αλλεργίνος είσαι, έτσι;»

Ο Σεργκί τον κοίταξε αποσβολωμένος. Κοκάλωσε. Τα ασπρουλιάρικα μάτια του σκλήρυναν και το στραβό αυτί του έστριψε μπρος πίσω.

«Ε, και;» του πέταξε σαν να τον έφτυνε. «Και τι έγινε δηλαδή;» φώναξε πάλι. «Τι σε νοιάζει; Δε φανταζόμουνα ότι κι εσύ θα..., ακόμα κι εσύ θα...»

Ο Σεργκί τον αγριοκοίταξε: ήταν οργισμένος και πληγωμένος. Και ξαφνικά έφυγε – πήδηξε απ' το παράθυρο, κατέβηκε απ' την υδρορροή, γλίστρησε κάτω απ' τη γέφυρα δίπλα στο βαθύ και σκοτεινό κανάλι.

«Σεργκί!» του φώναξε ο Τσάρλι και πετάχτηκε όρθιος. «Σεργκί! Μα δεν εννοούσα... Σεργκί, γύρνα πίσω! Γύρνα πίσω!»

Αλλά αυτός είχε πια φύγει.

Ο Τσάρλι αρπάχτηκε από τα σιδερένια κάγκελα. Είχε μείνει άναυδος. Αισθάνθηκε καταντροπιασμένος. Δεν είχε πρόθεση να προσβάλει το Σεργκί. Δεν περίμενε ότι ο Σεργκί θα το έπαιρνε έτσι. Αχ, όχι.

Όχι, όχι, όχι.

Ήταν τόσο υπέροχο που είδε τη φιλική του φάτσα να εμφανίζεται τόσο απρόσμενα, φέρνοντας πληροφορίες και την πιθανότητα βοήθειας. Αλλά το να εξαφανιστεί πάλι, ακόμα πιο απρόσμενα και για μια τόσο γελοία παρεξήγηση, ήταν σχεδόν αβάσταχτο. Ο Τσάρλι έμεινε ξύπνιος το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας, να σκέφτεται όλα αυτά, και νωρίς το πρωί είχε πάρει την απόφασή του.

Αυτός και τα λιοντάρια δεν μπορούσαν να συνεχίσουν έτσι, περιμένοντας να υποστούν διάφορα. Έπρεπε να κινηθούν πριν τους πάρουν σηκωτούς και τους φυλακίσουν σε

κανένα μεγαλύτερο κλουβί. Χρειάζονταν ένα σύμμαχο. Κι αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να πάρουν κάποιο ρίσκο.

Αν κάποιοι παρακολουθούσαν, θα μπορούσαν να δουν τον Τσάρλι να περιμένει πίσω από τη σιδερένια μπάρα σ' ένα από τα παράθυρα του ισογείου. Θα νόμιζαν ότι απλά χαζεύει, όπως συνήθως, και δε θα 'βλεπαν τίποτε παράξενο στο χαιρετισμό του προς τον αξύριστο νεαρό γονδολιέρη που πέραγε από κει, όπως έκανε τα περισσότερα πρωινά, τραγουδώντας το λυπητερό, όμορφο τραγούδι των γονδολιέρηδων.

«Κλαούντιο» του φώναξε ο Τσάρλι. «Γεια σου».

Ο Κλαούντιο κοίταξε ψηλά. Φαινόταν να πρόσεξε ότι ο χαιρετισμός του Τσάρλι σήμερα είχε διαφορετικό ύφος κι έφερε τη βάρκα του λίγο πιο κοντά. «Τι κάνεις;» του απάντησε.

Ο Τσάρλι περίμενε μέχρι να έρθει αρκετά κοντά. Λοιπόν. Τώρα ή ποτέ. Να τον εμπιστευτεί; Έπρεπε.

Δάγκωσε τα χείλια του και κοίταξε τον Κλαούντιο κατάματα.

«Όχι καλά» είπε σιγά.

«Πώς όχι καλά;» απάντησε ο Κλαούντιο, επίσης σιγά.

Ο Τσάρλι τού έγνεψε να πλησιάσει και η λαμπερή μαύρη γόνδολα σχεδόν πλεύρισε στον τοίχο του παλατιού. Ο Κλαούντιο ήρθε στην πλώρη, για να είναι πιο κοντά στον Τσάρλι.

«Έστειλες το γράμμα μου στο βασιλιά Μπόρις;» σφύριξε ο Τσάρλι.

«Φυσικά» είπε ο Κλαούντιο σιγά. «Δεν πήρες απάντηση; Τα ταχυδρομεία είναι αργά...»

«Δεν μπορώ να περιμένω!» του πέταξε ο Τσάρλι. «Ο

βασιλιάς Μπόρις είπε ότι θα με βοηθούσε να πάω τα λιοντάρια στην Αφρική και τώρα ο Έντουαρτ λέει ότι πρέπει να φύγουμε και να μείνουμε στο παλάτι του δόγη και—»

«Στο παλάτι του δόγη!» φώναξε ξαφνιασμένος ο Κλαούντιο και μετά, απότομα, έκλεισε με το χέρι του το στόμα.

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω!» είπε ο Τσάρλι. «Αυτό είναι το πρόβλημα..., εμείς θέλουμε απλά να συνεχίσουμε το δρόμο μας, αλλά ο Έντουαρτ έχει πάρει αυτές τις φτερούγες και νομίζω ότι...»

«Φτερούγες!» είπε ο Κλαούντιο.

«Για τα λιοντάρια – για τον Πρίμο. Θα τον μεταμφιέσει σε λιοντάρι του Αγίου Μάρκου και θα τον πάει στο δόγη... Θα παραστήσει ένα θαύμα, όπως αυτό που μας είπες κι εσύ...»

Ο Κλαούντιο έμεινε άναυδος.

«Δίνει το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου σ' αυτόν τον ηλίθιο, τον άπληστο, το μοχθηρό...» Ξαφνικά μαζεύτηκε και κοίταξε πίσω του, να σιγουρευτεί ότι δεν ήταν κανένας κοντά.

«Τσάρλι» είπε. «Αυτό είναι τρομερό».

«Μα ο Πρίμο δεν είναι το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου...» είπε ο Τσάρλι.

«Δεν έχει σημασία» είπε ο Κλαούντιο. «Άκου». Χαμήλωσε πολύ τη φωνή του και μίλησε πολύ γρήγορα. «Ο δόγης είναι κακός άνθρωπος – αλλά είναι τόσο δυνατός και μεγαλομανής, που ξεχνάει να κάνει τη δουλειά που πρέπει, να διοικεί σωστά την πόλη για χάρη των πολιτών. Δε δίνει σημασία στους πολίτες. Ξοδεύει όλα τα λεφτά για τον εαυτό του, ενώ το νοσοκομείο καταρρέει. Αλλάζει τους νόμους χωρίς να ρωτάει κανέναν, κι όταν οι άνθρωποι διαμαρτύρονται, στέλνει τους αστυνομικούς του να τους μαζέψουν. Όλες οι εφημερίδες είναι δικές του, το ίδιο κι όλα τα κανά-

λια της τηλεόρασης, και τους κάνει να λένε όλη την ώρα ότι είναι εξαιρετικός. Ακόμα και νόμο θέσπισε εναντίον όσων έκαναν προσβλητικές χειρονομίες στη βάρκα του – επειδή κάθε φορά που έβγαινε έξω όλοι έκαναν χειρονομίες στη βάρκα του. Επειδή όλοι τον μισούν. Τον μισούν, σου λέω. Προχθές ακόμα–» ο Κλαούντιο σταμάτησε. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια σκληρή έκφραση.

«Οχ, αμάν» είπε ο Τσάρλι. Τώρα *πραγματικά* δεν ήθελε να φύγει και να κλειδωθεί στο παλάτι αυτού του τύπου.

«Αν βάλει στο χέρι τα λιοντάρια» μουρμούρισε ο Κλαούντιο κουνώντας το κεφάλι του «δε θα είναι για καλό. Ούτε για τα λιοντάρια ούτε για τη Βενετία».

«Λοιπόν, θα μας βοηθήσεις;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Ο Κλαούντιο έσφιξε τα χείλια και σκέφτηκε. Τελικά είπε: «Εσύ θα μας βοηθήσεις, λιονταρόπαιδο. Έχω μια καλή ιδέα». Πήρε μια βαθιά ανάσα κι ο Τσάρλι αισθάνθηκε ότι κι εκείνος έπαιρνε μια μεγάλη απόφαση.

Ο Κλαούντιο έριξε στον Τσάρλι ένα σκληρό βλέμμα. «Είσαι γενναίος, Τσάρλι;»

Ο Τσάρλι ίσιωσε το κορμί του. Μετά από όλα αυτά που είχε περάσει, ήξερε ότι ήταν γενναίος.

«Ναι» είπε ήρεμα.

«Τότε λοιπόν, θα τα πούμε αργότερα» είπε ο Κλαούντιο. «Ήρθε η ώρα. Ωραία. Ναι. Θα τα πούμε».

Κι απομακρύνθηκε μ' ένα στρίψιμο του κουπιού του και μια δίνη νερού κάτω απ' τη βάρκα του.

Ουάου, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Τώρα τι γίνεται;

Μακριά, σε μια μικρή πόλη στην ακτή της Μπαρμπαριάς στο Μαρόκο, κάποιος άλλος παρακολουθούσε ένα πλοίο. Στο

σκιερό μπαλκόνι ενός καφενείου, σε μια πλατεία που υψωνόταν πάνω από το λιμάνι, καθόταν ένας άντρας φορώντας κελεμπία, με το κάλυμμα της κεφαλής ριγμένο στους ώμους, μια και η μέρα ήταν ευχάριστη. Έμοιαζε κάπως με καλόγερο εκτός υπηρεσίας, αλλά οι σκέψεις του μόνο αγαθές δεν ήταν. Έπινε ένα μικρό φλιτζάνι πολύ καλό καφέ και δίπλα του είχε ένα ποτήρι νερό με κάτι – κάτι σταγόνες – μέσα.

Πιστεύω ότι θα έρθουν με πλοίο, σκεφτόταν.

Η έκφραση του ήταν κάπως νυσταγμένη.

Θα έρθουν με πλοίο και τότε θα τους πιάσω.

Καθόταν μέρες εκεί και δε σκεφτόταν τίποτε άλλο πέρα απ' αυτό.

Μετά από μια ώρα περίπου, ο άντρας συναντήθηκε με άλλον έναν άντρα, σκουρόχρωμο και νευρώδη, με επαρχιώτικο ύφος και μια δερμάτινη τσάντα στον ώμο του, που είχε μέσα μερικά άθλια σύνεργα: ένα μακρύ πιρούνι με δύο δόντια, για να πιάνεις κάποιον απ' το λαιμό και να τον ακινητοποιείς, ένα μικρό γκριζό όπλο για να εκτοξεύεις βέλη, βέλη για το όπλο αυτό, άσχημα και μακριά, που είχαν μέσα δηλητήριο και, όταν τρυπούσαν το δέρμα, σε νάρκωναν. Κι εκτός απ' αυτά, είχε μέσα και σχοινιά, αλυσίδες κι ένα μεγάλο μαστίγιο.

Οι δύο άντρες μιλούσαν χαμογελώντας ήσυχα και στο τέλος φάνηκε ότι συμφώνησαν. Ο νυσταγμένος άντρας – ναι, ήταν ο Μακκόμο – έδωσε στο χωρικό λίγα χρήματα.

Τελικά, έσφιξαν τα χέρια ακουμπώντας με τις γροθιές τους το στήθος ο ένας του άλλου στο ύψος της καρδιάς. Είχαν κλείσει συμφωνία.

Πίσω τους, πάνω σ' ένα γερμένο κλαδί που ομόρφαινε την ταράτσα, ένας χαμαιλέων με τεράστια περιστρεφόμε-

να μάτια παρακολουθούσε τον άντρα που είχε το νου του στο πλοίο και τον άντρα με την άθλια τσάντα. Ήταν πράσινος σαν τα φύλλα που ήταν γύρω του και ήσυχος σαν το κλαδί απάνω στο οποίο ήταν γαντζωμένος με τα δάχτυλα των τεσσάρων ποδιών του. Εχέμυθος σαν τους ανθρώπους που παρατηρούσε. Στριφογύρισε τα μάτια του, το ένα προς τα δεξιά, το άλλο προς τα αριστερά.

Το όνομά του ήταν Νίνου. Έβλεπε τα πάντα και δεν τον έβλεπε κανείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ο ΚΛΑΟΥΝΤΙΟ ΕΙΧΕ ΔΙΚΙΟ που έλεγε ότι ο δόγης ήταν μεγαλομανής. Αργότερα, είπε στον Τσάρλι πόσο μεγαλοπιανόταν.

«Κάθε χρόνο» είπε «για πολλούς αιώνες, ο δόγης εκείνου του καιρού έβγαινε έξω με το *Bucintoro*, τη μεγάλη χρυσή του θαλαμηγό, και ζευγάρωνε με τη θάλασσα. Της έριχνε ένα χρυσό δαχτυλίδι, κι έτσι η θάλασσα υποσχόταν ότι θα Αγαπά, θα Τιμά και θα Υπακούει το δόγη και τη Βενετία. Ο δόγης και η Βενετία εξουσίαζαν τη θάλασσα με τον τρόπο που τον παλιό καιρό ο άντρας εξουσίαζε τη γυναίκα του. Αλλά τώρα βλέπεις τι έκανε η θάλασσα στη Βενετία: την ξεριζώσε, την έπνιξε σιγά σιγά. Κι έτσι, φοβάται και ο δόγης. Η γυναίκα του στράφηκε εναντίον του. Την έχει πάρει από φόβο τη θάλασσα».

Αυτό που δεν ήξερε ο Κλαούντιο είναι ότι μερικά χρόνια πριν γεννηθεί ο Τσάρλι, το *Άννα Μαρία*, ένα πλοίο που ανήκε στο βασιλιά Μπόρις, είχε βυθισθεί στον κόλπο της Βενετίας. Προς μεγάλη δυσαρέσκεια του δόγη, ο βασιλιάς Μπόρις δεν μπόρεσε να το απομακρύνει αμέσως (ο υπεύθυνος για την ανέλκυση παντρευόταν εκείνη τη βδο-

μάδα και ο βασιλιάς Μπόρις δεν ήθελε να τον ενοχλήσει). Αυτό είχε ως αποτέλεσμα πολλά βενετσιάνικα πλοία να βουλιάξουν χτυπώντας πάνω στο βουλγάρικο ναυάγιο. Ο δόγης είπε ότι ήταν απαράδεκτο να εγκαταλείπεται ένα τόσο επικίνδυνο ναυάγιο. Ο βασιλιάς Μπόρις είπε ότι τα βενετσιάνικα πλοία έπρεπε να βλέπουν πού πηγαίνουν. Ο δόγης είπε ότι ο βασιλιάς Μπόρις έπρεπε να απομακρύνει το ναυάγιο του Άννα Μαρία ΑΜΕΣΩΣ. Ο βασιλιάς Μπόρις είπε ότι αυτό θα έπαιρνε μήνες, επειδή το πλοίο ήταν φορτωμένο με εξαιρετικά λεπτά και πολύτιμα κρυστάλλα. Ο δόγης είπε: *Αλήθεια;* και την επόμενη μέρα ανήγγειλε ότι, αφού το πλοίο ήταν στα βενετσιάνικα νερά, ήταν πλέον ιδιοκτησία της Βενετίας. Ο βασιλιάς Μπόρις είπε ότι ο δόγης ήταν κλέφτης και πειρατής. Ο δόγης είπε ότι ο βασιλιάς Μπόρις έπρεπε να πάρει πίσω αυτό που είπε κι έστειλε το δικό του προσωπικό ανέλκυσης ν' αρχίσει να δουλεύει στο πλοίο, βουτώντας στο βυθό με ειδικά καλάθια με μαξιλάρια, για να ανασύρουν τα πολύτιμα κρυστάλλινα σεργίτσια, ένα κάθε φορά, για ασφάλεια. Ο βασιλιάς Μπόρις είπε ότι ούτως ή άλλως ο δόγης ήταν μισητός στους πολίτες της Βενετίας και το να κλέψει ένα φορτίο βουλγαρικού θησαυρού δε θα άλλαζε τη γνώμη τους γι' αυτόν. Ο δόγης είπε ότι ο βασιλιάς Μπόρις μιλούσε πολύ ελεύθερα και άνετα για άνθρωπο που φοβάται τόσο πολύ μην τον δολοφονήσουν. Ο βασιλιάς Μπόρις είπε ότι θα χρειαζόταν ένας καλύτερος άρχοντας από έναν κλέφτη σκατοδόγη για να δολοφονήσει αυτόν.

Τη νύχτα που είπε αυτά ξέσπασε μια δυνατή καταιγίδα, σκορπίζοντας τα πλοία του βενετσιάνικου συνεργείου ανέλκυσης, βυθίζοντας έξι από αυτά και θάβοντας το

Άννα Μαρία και το φορτίο του αρκετά μέτρα μέσα στη λάσπη. Ο βασιλιάς Μπόρις είπε στο δόγη «Θεούλη μου, η γυναίκα σου είναι πραγματικά θυμωμένη μαζί σου, έτσι;».

(Λυπήθηκε αργότερα γι' αυτό που είπε, ειδικά για τους ανθρώπους που είχαν πνιγεί. Αυτοί δεν έφταιγαν σε τίποτα.)

Εν πάση περιπτώσει, ο δόγης και ο βασιλιάς Μπόρις δεν τα πήγαιναν καλά μεταξύ τους.

Ο Έντουαρτ πίστευε ότι θα ήταν καλό να τα βρίσκανε. Οι λογομαχίες είναι τόσο κουραστικές. Το να αισθάνεσαι θιγμένος είναι τόσο καταθλιπτικό. Είναι πολύ καλύτερο για μια χώρα να έχει πολλούς φίλους και συμμάχους να την υποστηρίζουν παρά να έχει εχθρούς που να της δημιουργούν προβλήματα – όπως έκανε πάντα ο δόγης, με την παραμικρή ευκαιρία.

Έτσι λοιπόν, όταν ο Έντουαρτ, ως αντιπρόσωπος του βασιλιά Μπόρις, ζήτησε να γίνει δεκτός από το δόγη, ο δόγης παραξενεύτηκε. Και, κυρίως, όταν ο Έντουαρτ είπε ότι θα ήθελε να φέρει κάτι για το δόγη. «Καιρός ήταν» σκέφτηκε ο δόγης. «Ο βασιλιάς Μπόρις θα ζητήσει συγγνώμη και θα πάρω και δώρο. Καλά θα κάνω να είμαι καλός».

Ήταν αργά εκείνη τη νύχτα όταν ο Έντουαρτ φώναξε τον Τσάρλι γι' ακόμα μια φορά στην *cortile* και του ζήτησε να βάλει στον Πρίμο τις τεχνητές φτερούγες του.

«Κι αυτά» είπε ο Έντουαρτ. Του έδωσε ένα σωρό από δερμάτινους ιμάντες και αλυσίδες. Η καρδιά του Τσάρλι άρχισε να χτυπάει δυνατά από θυμό όταν είδε τι ήταν – κολλάρα και λουριά.

«Είναι απαραίτητα» είπε ο Έντουαρτ με γαλήνιο ύφος. «Η εξοχότητά του θα τρομοκρατηθεί αν του πάμε τα λιοντάρια ελεύθερα. Μην το θεωρήσεις προσβλητικό. Ξέ-

ρω ότι ο έλεγχός σου πάνω τους είναι αξιοθαύμαστος». Και χαμογέλασε.

Ο Τσάρλι ανταπέδωσε το χαμόγελο – ένα αχνό, ανεπαίσθητο χαμόγελο. Τα λιοντάρια τον κοιτούσαν με μάτια που άστραφταν κι ο Τσάρλι μπορούσε να καταλάβει τι εννοούσαν. «Καλό θα ήταν να μην προχωρήσει κι άλλο αυτό το αστείο!» έλεγαν. «Θα τα φορέσουμε προς το παρόν, αλλά ο σκοπός όλης αυτής της τρέλας είναι η ΑΠΟΔΡΑΣΗ και η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!»

Καθώς ο Τσάρλι έβαζε τα λουριά –κατακόκκινο δέρμα, με όμορφες και γερές ασημένιες αλυσίδες– γύρω από τους δυνατούς λαιμούς των τριχωτών του φίλων, μουρμούριζε συγγνώμες και δικαιολογίες στ’ αυτιά τους.

«Δε θα είναι για πολύ» είπε. «Υπάρχει σχέδιο. Μη σας νοιάζει. Γρήγορα θα ’χουμε πάρει δρόμο από δω».

«Το γρηγορότερο, αλλιώς...» μουρμούρισε το νεαρό λιοντάρι.

Τα λουριά ήταν μια βλακεία πάντως: αν τα λιοντάρια ήθελαν να το σκάσουν, θα μπορούσαν να τα σπάσουν σε δευτερόλεπτα – να τα κόψουν με μια δαγκωνιά, να τα ξεσκίσουν ή να τα αγνοήσουν. Αλλά, αν τα λιοντάρια το ’σκαγαν, πού μπορούσαν να πάνε; Ο ταγματάρχης Τιμπ είχε βάλει την αστυνομία να τους ψάχνει σ’ όλη την Ευρώπη, ο Ράφι ήταν έξω κι είχε αρχίσει το κυνήγι, ένας Θεός ξέρει πού ήταν ο Μακκόμο, κι επιπλέον θα τους έψαχνε κι όλος ο άλλος κόσμος, λόγω της αμοιβής. Θα τους ακολουθούσαν, θα τους κυνηγούσαν, θα τους στρίμωνχαν, κι ακόμα χειρότερα... Ο Τσάρλι ήξερε ότι το μόνο που θα τους βοηθούσε τώρα ήταν το μυαλό.

«Δε νομίζω ότι οι επίδεσμοι έχουν σημασία» είπε ο

Τσάρλι, δήτην για κουβέντα, καθώς αυτός και ο Έντουαρτ επιθεωρούσαν τα λιοντάρια. «Απλά δείχνουν ότι το λιοντάρι έχει πληγωθεί. Όπως η Βενετία. Καθώς το λιοντάρι θα γιατρεύεται, θα γιατρεύεται και η Βενετία. Είναι καλός οιωνός. Θα τους αρέσει».

Ο Έντουαρτ του έριξε ένα κοφτερό βλέμμα.

«Δε νομίζεις;» είπε ο Τσάρλι. «Και στ' αλήθεια, όσο περισσότερο τους αφήνουμε, τόσο καλύτερα θα θεραπευτεί το σαγόνι του. Μπορούμε να τους βγάλουμε αργότερα».

Ο Έντουαρτ, που ήξερε πολύ καλά ότι κανείς άλλος εκτός από τον Τσάρλι δε θα έβγαζε τους επιδέσμους, αναγκάστηκε να συμφωνήσει.

Ο Τσάρλι αισθάνθηκε ότι κρύωνε καθώς αυτός και τα λιοντάρια οδηγήθηκαν έξω από την πίσω πόρτα, μέσα στη γόνδολα που τους περίμενε στο μικρό κανάλι, πλευρισμένη στο παλάτσο της Βουλγαρίας. Ο Τσάρλι φρόντισε να χαιρετήσει στα πεταχτά τον Κλαούντιο, ενώ από την πίσω πόρτα τα λιοντάρια γλιστρούσαν στο βάθος της βάρκας. Ήταν σκοτεινά και ήσυχα κάτω στο κανάλι, αλλά από πάνω τους, ψηλά, ξεφτισμένα σύννεφα τρέχανε στον ουρανό, με το χλωμό φεγγάρι να παίζει κρυφτό ανάμεσά τους. Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια ζώηρεψαν αμέσως. Ήταν έξω!

Ούτε ένας παφλασμός δε διέκοπτε τη σιγαλιά της νύχτας καθώς ο Κλαούντιο βγήκε κωπηλατώντας στο Γκραν Κανάλ και έστριψε ανατολικά. Ο Τσάρλι θαύμασε το μεγάλο λευκό τρούλο που στεκόταν πάνω στις ελικοειδείς κολώνες της εκκλησίας που λεγόταν Σαλούτε, αλλά κοίταξε αλλού πριν βρεθεί στο οπτικό του πεδίο η εκκλησία του Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε. Κοιτάζοντας τώρα τη Βενετία και βλέποντας τα ίδια σχεδόν πράγματα με όσα έβλεπε απ' το πα-

ράθυρό του στη φυλακή του παλατιού, τη θαύμασε. Η φημισμένη ωραία πόλη έλαμπε στο φεγγαρόφωτο, οι θόλοι της και οι σκεπαστές είσοδοι των προσόψεων έμοιαζαν με φαντάσματα κάτω απ' το χλωμό, διακοπτόμενο φως του φεγγαριού. Η γόνδολα έπλεε σιωπηλά και μέσα στο σκοτάδι αναδινόταν η κρύα, σκοτεινή μυρουδιά του καναλιού. Ήταν αργά και στην πόλη ήταν λίγα φώτα αναμμένα. Η μεγάλη καμπάνα του Αγίου Μάρκου, η Μαραγκόνα, χτύπησε. Ακούστηκε παράξενα στη νυχτερινή σιγαλιά. Μία η ώρα.

Ο Τσάρλι έτρεμε. Τα λιοντάρια τον κοιτούσαν απ' τον πάτο της βάρκας. Μόνο ο Έντουαρτ φαινόταν ήρεμος. Άναψε ένα μικρό πουράκι και το ανεπαίσθητο τριζοβόλημά του ενωνόταν με τους ασήμαντους θορύβους της νύχτας. Δίπλα τους γλιστρούσε μαύρο νερό και τα αχνοφωτισμένα παλάτια του Γκραν Κανάλ.

Όταν πλησίασαν στο παλάτι του δόγη, ο Τσάρλι αναγνώρισε τις δύο ψηλές κολόνες, μία από τις οποίες είχε στην κορυφή της το μπρούντζινο άγαλμα, με μάτια από αχάτη, του λέοντα του Αγίου Μάρκου. Ο Κλαούντιο δεν είχε τίποτε καθώς έδενε τη βάρκα, αλλά ο Τσάρλι τον πρόσεξε που έριξε μια ματιά στο λέοντα και μετά κάτω, στον Πρίμο, και είδε τα μάτια του να αστράφτουν από εξυπνάδα.

Η μαύρη σκεπαστή άμαξα τους περίμενε πάλι, με τους τέσσερις άντρες –ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι θα δούλευαν για τον Έντουαρτ– που θα την έσερναν. Το νεαρό λιοντάρι, καθώς περνούσε, τίναξε την ουρά του χτυπώντας δυνατά το πόδι του Τσάρλι, σαν για να του θυμίσει ότι η υπομονή τους δεν ήταν απεριόριστη. Η Ελσίνια τού έριξε ένα τελευταίο απελπισμένο βλέμμα καθώς πέρανε μπροστά του

και κείνος ένιωσε πάλι αυτή τη δυνατή σουβλιά. Στηρίζονται σε μένα. Τους υποσχέθηκα. Η άμαξα θύμιζε πολύ κάτι που μπορεί και να πήγαινε σε κηδεία.

Ο Τσάρλι κοίταξε πίσω, στον Κλαούντιο.

Σχεδόν αδιόρατα, με τα όμορφα μαλλιά του να γυαλίζουν στο φως του φεγγαριού, ο Κλαούντιο έκλεισε το ένα από τα γαλάζια βενετσιάνικα μάτια του. Ο Τσάρλι αισθάνθηκε κάπως καλύτερα.

Ο Έντουαρτ προπορευόταν. Ένας άντρας με κοστούμι, συνοδευόμενος από τέσσερις άντρες με στολή, είχαν πάει να τον υποδεχτούν. Πίσω τους υψωνόταν το παλάτι του δόγη, το μεγάλο ροζ κτίριο που ήταν γεμάτο με στοές, μπαλκόνια και σειρές από κολόνες.

Ο Έντουαρτ χαιρέτησε τον άντρα, αγνόησε τους στρατιώτες και προχώρησε γρήγορα προς τ' αριστερά, κάτω από τη στοά, έχοντας δίπλα του την άμαξα. Δεν ήθελε να χάσει οπτική επαφή μ' αυτήν ούτε στιγμή. Κοιτώντας ψηλά τις κολόνες καθώς έστριβε στη γωνία, ο Τσάρλι είδε ότι η καθεμιά ήταν σκαλισμένη με φύλλα δέντρων ή αμπελόφυλλα ή ζώα ή κεφάλια: κεφάλια από λιοντάρια κυρίως. Ανοίγοντας το βήμα, ο Τσάρλι πρόλαβε τους μεγάλους. Καθώς περπατούσε μαζί τους, ο Έντουαρτ τον έπιασε γερά απ' το χέρι και του χαμογέλασε.

«Έλα» είπε σαν θεός που τον πήγαινε στο πανηγύρι.

Ο Τσάρλι προσπάθησε να ανταποδώσει το χαμόγελο.

Αριστερά τους ήταν η τεράστια πλατεία που είχαν προλάβει να της ρίξουν μια ματιά όταν έφθαναν απ' το σταθμό. Κοντά τους, στην άκρη της πλατείας, ορθωνόταν το πανύψηλο καμπαναριό: πολύ πιο ψηλά, ένας προβολέας φωτίζε τη Μαραγκόνα και κάτω από αυτήν ήταν ένα πέτρινο

λιοντάρι με φτερά που κρατούσε το βιβλίο του. Προσπέρασαν μια μεγάλη ξύλινη κολόνα: Καθώς περνούσαν, μια φεγγαροαχτίδα έπεσε πάνω της και φώτισε ένα φτερωτό λιοντάρι στη βάση της. Μπροστά τους ήταν ο πύργος του ρολογιού: ένα χρυσό λιοντάρι φωτιζόταν με φόντο τη ζωή-ρη μπλε πρόσοψη του πύργου, περήφανο, φτερωτό, κρατώντας βιβλίο. Στα πόδια του ήταν δυο λιοντάρια που βρυχούνταν, λαξευμένα σε κόκκινο μάρμαρο. Στα δεξιά τους ήταν η μεγάλη πύλη μέσα από την οποία θα περνούσαν ο Τσάρλι και τα λιοντάρια. Από πάνω τους, σε εξέχουσα θέση, ένα μεγάλο πέτρινο λιοντάρι, με φτερά, που κρατούσε ένα βιβλίο.

Καθώς πλησίαζαν την πύλη, ο Τσάρλι είδε κάτι που του προκάλεσε μια περίεργη αίσθηση. Στη γωνία του κτιρίου μπροστά τους –σ’ έναν πλαϊνό τοίχο της βασιλικής του Αγίου Μάρκου, καλυμμένο από μαρμάρινα σχέδια– στέκονταν δυο άντρες, αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλον. Ήταν αγάλματα, το κατάλαβε σχεδόν αμέσως, πολύ παλιά, φτιαγμένα από κάποια σκούρη γυαλισμένη πέτρα, στημένα στον τοίχο – αλλά, κοιτάζοντάς τα, είδε ότι δεν ήταν απλά σκούρο το χρώμα τους. Ήταν μαύρα. Ειδικά το δεξί: είχε φαγωθεί λίγο η μύτη του, μια φαρδιά, αφρικάνικη μύτη. Και το στόμα του ήταν ένα καλοσχηματισμένο αφρικάνικο στόμα. Ναι, και το άλλο άγαλμα στ’ αριστερά ήταν κι αυτό μαύρο.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Αυτοί οι δύο μαύροι άντρες, αρχαίοι πολεμιστές, ντυμένοι στην αρχαία πέτρινη πανοπλία τους, του έδιναν κουράγιο. Τον έκαναν να νιώσει ότι ήταν άντρας κι ο πατέρας του τον αγκάλιαζε. Τον έκαναν να αισθανθεί γενναίος και περήφανος, και μ’ αυτή την αίσθηση στην καρδιά πλησίασε την πελώρια πύλη μπροστά του.

Η πύλη ήταν γεμάτη με λαξευτά κεφάλια λιονταριών – πενήντα, εξήντα ή περισσότερα. Το καθένα είχε μια ανεπαίσθητα διαφορετική έκφραση. Ήταν όλα τους το ίδιο λιοντάρι, αλλά κάπως διέφεραν μεταξύ τους. Όπου και να κοιτούσε ο Τσάρλι έβλεπε τη φιγούρα του φτερωτού λιονταριού. Όλα αυτά που του είχε πει ο Κλαούντιο για τους Βενετσιάνους που αγαπούσαν τα λιοντάρια φαίνονταν ολοκάθαρα σ' αυτό εδώ το κτίριο. Ο Τσάρλι είχε την ελπίδα ότι τα αγαπούσαν αρκετά και με το σωστό τρόπο, επειδή, διαφορετικά, αυτός και τα λιοντάρια δε θα έβγαιναν ποτέ έξω απ' το παλάτι.

Η τεράστια ξύλινη πόρτα της πύλης άνοιξε τρίζοντας και έκλεισε γρήγορα πίσω τους μόλις πέρασαν. Κοιτάζοντας πίσω, ο Τσάρλι είδε τις μεγάλες μεταλλικές μπάρες με τα καρφιά που ήταν χιαστί στην πίσω πλευρά της πόρτας, τους ογκώδεις σύρτες και τις μεγάλες βαριές κλειδαριές, μεγαλύτερες από τα χέρια του πατέρα του.

Και μετά γύρισε μπροστά για να δει πού βρισκόταν.

Στα δεξιά του ήταν μια πολύ μεγάλη, πλατιά, σκεπαστή αυλή, μισοφωτισμένη απ' το αχνό φεγγάρι κι από λίγες λάμπες αερίου. Οι κολόνες των φαναριών είχαν σκαλιστά λιοντάρια πάνω τους. Οι τοίχοι είχαν φανταστικά σκαλισματα: φιγούρες πάνω σε πυργίσκους, με φόντο τη σκοτεινή νύχτα, κεφάλια λιονταριών, πολλά κεφάλια λιονταριών, στρογγυλά παράθυρα με πολυτελή διακόσμηση και πολλές σειρές από μυτερές γοτθικές αψίδες. Ακριβώς απέναντι ήταν μια τεράστια σκάλα. Δυο γιγάντιες φιγούρες έστεκαν στην κορυφή, σε κάθε πλευρά του κλιμακωστασίου: δύο τεράστιοι, ημίγυμνοι άντρες από πέτρα, δέκα μέτρα ψηλοί, δυνατοί σαν θεοί κι ακίνητοι στο φεγγα-

ρόφωτο. Πάνω από το κλιμακοστάσιο ήταν ένα ογκώδες πέτρινο λιοντάρι με φτερά, που κρατούσε ένα βιβλίο.

Ο Τσάρλι άρχισε ν' ανασαίνει με τον ειδικό τρόπο που είχε μάθει, για να αποφύγει την κρίση άσθματος. Ήταν τρομαγμένος – ναι, δεν μπορούσε να το αρνηθεί, ήταν κατατρομαγμένος. Το μέρος αυτό ξεχειλίζει από πλούτο και δύναμη κι η εικόνα του λιονταριού ήταν στενά δεμένη με όλα αυτά.

Ήταν φανερό ότι έπρεπε ν' ανέβουν το τεράστιο κλιμακοστάσιο. Ο Έντουαρτ λογομαχούσε: απ' ό,τι καταλάβαινε ο Τσάρλι, ο Έντουαρτ δεν ήθελε να αφήσει τα λιοντάρια να βγουν ακόμα έξω από την άμαξα, αλλά ο άντρας με το κοστούμι επέμενε. Ο Τσάρλι υπέθεσε ότι ο δόγης δε θα ερχόταν σ' αυτήν εδώ τη στοά, όπως δε θα πήγαινε και στο παλάτι οποιουδήποτε άλλου. Δε χωράει αμφιβολία ότι δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να κάθεται πάνω σ' ένα θρόνο όπου τον δοξάζουν μέρα νύχτα..., τι γελοίο, σκέφτηκε ο Τσάρλι και στη σκέψη αυτή αισθάνθηκε πιο γενναίος.

Ο Έντουαρτ και ο άντρας με το κοστούμι συμφώνησαν τελικά. Ο άντρας με το κοστούμι κάτι είπε στους ένστολους, ο Έντουαρτ έδωσε στον καθένα απ' αυτούς ένα μαύρο μαντίλι κι εκείνοι άρχισαν να δένουν με τα μαντίλια τα μάτια ο ένας του άλλου.

«*Anche Lei*¹⁰» είπε ο Έντουαρτ απευθυνόμενος στον άντρα με το κοστούμι.

Ο άντρας διαμαρτυρήθηκε.

Ο Έντουαρτ άναψε άλλο ένα πουράκι και τον κοίταξε.

Ήταν μια παράξενη σκηνή. Η καύτρα του πούρου λαμπύρισε ζωηρά και πορτοκαλιά καθώς ο Έντουαρτ τράβη-

10. Κι εσύ επίσης. (Σ.τ.Μ.)

ξε μια ρουφηξιά. Όλα τ' άλλα γύρω είχαν ένα ασημί και άσπρο χρώμα. Ο δυνατός αέρας είχε σκορπίσει τα σύννεφα.

Η αυλή ήταν εξαιρετικά όμορφη.

Ο άντρας με το κοστούμι ξεστόμισε μια βρισιά καθώς ο Έντουαρτ του έδωσε ένα μαντίλι και τον βοήθησε να το δέσει σφιχτά. Μετά τον πήρε απ' το χέρι.

«Βγάλ' τα έξω, Τσάρλι» είπε ο Έντουαρτ.

Ο Τσάρλι κοίταξε τον Κλαούντιο κι άνοιξαν μαζί τη μια πλευρά της άμαξας. Τα λιοντάρια γλίστρησαν έξω, ένας χείμαρρος από χρυσό τρίχωμα στο ασημί φεγγαρόφωτο, σφριγηλά, μεγαλόσωμα και τόσο όμορφα, που ακόμα κι ο Τσάρλι, που τα ήξερε τόσο καλά, άφησε να του ξεφύγει μια πνιχτή κραυγή θαυμασμού. Στριφογύρισαν γύρω του σαν δίνη από γούνα και μυς. Οι άντρες με τα μαντίλια στα μάτια κάθονταν ακίνητοι, νευρικοί, ανασφαλείς. Ένας από αυτούς μίλησε, κάτι ρώτησε, αλλά ο Έντουαρτ, με μια έκφραση τρόμου και θαυμασμού στο πρόσωπό του, τον έπεισε να σωπάσει.

Ο Τσάρλι μουρμούριζε ήρεμα στα λιοντάρια καθώς έπαιρνε στα χέρια του τα λουριά, ζητώντας ψιθυριστά συγγνώμη. Αλλά τα λουριά παραήταν πολλά για να τα κρατήσει ο Τσάρλι μόνος του. Τα λιοντάρια θα σκόνταφταν το ένα πάνω στο άλλο. Γι' αυτό ο Τσάρλι πρόσφερε τις λιονταρίνες και την Ελσίνα στον Κλαούντιο, ο οποίος, σαστισμένος κι ευτυχισμένος, τις πήρε, δύο σε κάθε χέρι. Οι λιονταρίνες σήκωσαν τα μάτια και τον κοίταξαν. Η μπρούντζινη λιονταρίνα έβγαλε έναν ήχο σαν νιαούρισμα, λέγοντάς του ότι ήταν όλα εντάξει. Οι άντρες με τα μαντίλια στα μάτια έδειξαν να ανησυχούν μόλις άκουσαν τον ήχο κι ο Κλαούντιο κρατούσε τα λουριά –ε, όπως

έπρεπε τα κράταγε— με δέος και προσοχή, αφού ήταν από ασήμι και στην άλλη άκρη ήταν δεμένες λιονταρίνες.

Από το βλέμμα που έριξε ο Έντουαρτ στον Κλαούντιο φαινόταν ότι το διασκέδαζε. «Το καλό που σου θέλω είναι να τα συνηθίσεις» μουρμούρισε.

«Και βέβαια, κύριε» είπε ο Κλαούντιο. Αλλά, όταν ο Έντουαρτ έστρεψε την προσοχή του στις σκάλες, ο Κλαούντιο γύρισε στον Τσάρλι κι έκανε ένα μορφασμό. Η Ελσίνα τράβηξε λίγο το λουρί της κι εκείνος την κοίταξε. Έστριψε τ' αυτιά της. Ο Κλαούντιο έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ο Τσάρλι θα ορκιζόταν ότι η Ελσίνα χαμογέλασε.

Κι έτσι, η παράξενη παρέα άρχισε ν' ανεβαίνει την τεράστια φαρδιά σκάλα κάτω απ' το βλέμμα των γιγάντιων πέτρινων θεών και του πανταχού παρόντος, ακίνητου λιονταριού. Τα λιοντάρια, δεμένα με τα λουριά τους, πήγαιναν μπροστά από το μελαψό αγόρι και τον ψηλό, ξανθό, Βενετσιάνο γονδολιέρη. Ο Έντουαρτ πήγαινε χλωμός και επιφυλακτικός κι η ομάδα των λακέδων με τα μαντίλια στα μάτια ανέβαινε διστακτικά και ψαχουλευτά, σκοντάφτοντας κάθε τόσο, γαντζωμένη από το παραπέτο της σκάλας, απελπιστικά ανήσυχη για το τι ήταν αυτό που δεν την άφηναν να δει. Οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό —ή αυτά— που ανάσαινε, ελαφροπατούσε και νιαούριζε.

Ακόμα και οι σκάλες ήταν διακοσμημένες: ένθετοι ημιπολύτιμοι λίθοι στο σχήμα αμπελιών και φύλλων. Κοιτάζοντας πίσω, ο Τσάρλι είδε τους τρούλους του Αγίου Μάρκου να υψώνονται στο νυχτερινό ουρανό σαν τέντες στην έρημο ή σαν τεράστια χοντρά σκαθάρια. Τα αγάλματα πάνω στα βάθρα τους φαίνονταν να τον παρακολουθούν καθώς ακολουθούσε τον Έντουαρτ και τον άντρα με το κο-

στούμι μέσα από την πύλη και δεξιά στο πλατύ, αψιδωτό μπαλκόνι που έβλεπε στην εσωτερική αυλή.

Από την άκρη του μπαλκονιού συνέχιζε ένα άλλο μπαλκόνι κατά μήκος της πρόσοψης του παλατιού. Κι ακόμα πιο πέρα, ανάμεσα στις σκοτεινές σιλουέτες των αψίδων, πάνω απ' το δρόμο και το νερό, μπορούσε να διακρίνει τα φωτισμένα ερείπια του Σαν Τζόρτζιο.

Θεέ μου, σκέφτηκε, είναι στ' αλήθεια κοντά. Αναρωτήθηκε πού ήταν ο δόγης όταν έπιασε η μεγάλη καταιγίδα και σάρωσε το γειτονικό του νησί. Καθόταν άραγε εκεί κοιτάζοντας τη θάλασσα να γλείφει τα πόδια του παλατιού του κι αναρωτιόταν αν θα πνίξει κι αυτόν;

Ξαφνικά θυμήθηκε τα σπίτια που ήταν χτισμένα πάνω σε πασσάλους στον Τάμεση, στην πατρίδα του. Πώς τα θαύμαζε κατεβαίνοντας το ποτάμι με τη βάρκα εκείνου του αστυνομικού. Έμοιαζε να είχε περάσει μια ζωή από τότε.

Αλλά τότε έστριψαν αριστερά μέσα από μια πύλη κι ανέβηκαν κι άλλα σκαλοπάτια. Το ταβάνι ήταν σκεπασμένο με χρυσάφι («είναι αληθινό χρυσάφι» του σφύριξε ο Κλαούντιο όταν είδε τον Τσάρλι να κοιτάζει με ορθάνοιχτα μάτια), με ζωγραφιές και αγάλματα στερεωμένα πάνω του. Και μετά τους οδήγησαν μέσα από τεράστια μεγαλοπρεπή δωμάτια, μισοφωτισμένα, με τις άκρες τους χαμένες στη σκιά.

«Αυτά είναι τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του δόγη» μουρμούρισε ο Κλαούντιο.

«Πώς είναι τότε τα δημόσια;» τσίριξε ο Τσάρλι καθώς διέσχισαν μια στενόμακρη αίθουσα που όλοι οι τοίχοι της ήταν ζωγραφισμένοι με χάρτες. Στο κέντρο της υπήρχαν δύο ογκώδεις υδρόγειες σφαίρες, που η καθεμιά τους

ήταν ψηλότερη από τον Τσάρλι. Και από πάνω τους δυο τεράστιοι αλλά καλόγουστοι πολυέλαιοι, αστραφτεροί και λευκοί σαν από κρυστάλλους ζάχαρης.

Το επόμενο δωμάτιο ήταν καλυμμένο με κίτρινο μετάξι, με ένα ψηλό πέτρινο τζάκι και πάνω του ένα φτερωτό λιοντάρι κι ένα αγγελούδι καβάλα σε δελφίνι. Το φως της φωτιάς αστραποβολούσε και φώτιζε στους τοίχους. Στο επόμενο δωμάτιο υπήρχε ένας μεγάλος σκούρος πίνακας ενός μαύρου αγοριού, ντυμένο με τρκουάζ και κίτρινο καλσόν, που πρόσφερε κάτι σε μια ομήγυρη από ηλικιωμένους λευκούς άντρες, καθισμένους σε κόκκινα καθίσματα γύρω από ένα τραπέζι. Και το τζάκι είχε πάνω του πάλι ένα λιοντάρι.

Μετά κι άλλοι φανταχτεροί διάδρομοι.

Κι άλλες φανταστικές αίθουσες.

Και έπειτα έφτασαν σ' ένα δωμάτιο που τους περιέμενε ο δόγης. Ο Έντουαρτ, ο άντρας με το κοστούμι και οι μισοί φρουροί μπήκαν πρώτοι μέσα. Ο άντρας με το κοστούμι έβγαλε το μαντίλι απ' τα μάτια του καθώς έμπαινε, δίχως πια να τον νοιάζει τι θα του έλεγε ο Έντουαρτ.

Δε γύρισε να δει όμως. Στ' αλήθεια φοβάται, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Είναι πιο πολύ φοβισμένος παρά περίεργος.

Ο Τσάρλι κρυφοκοίταξε απ' το κενό ανάμεσα στην πόρτα και στο κούφωμα. Πάνω σ' ένα θρόνο από χρυσάφι και κόκκινο βελούδο καθόταν ακίνητος ένας γέρος με κουρασμένο ύφος, που φορούσε μια πορφυρή ρόμπα κι ένα μικρό καπέλο, έχοντας δεξιά κι αριστερά του δύο συμβούλους που φαίνονταν το ίδιο γερασμένοι, ντυμένοι κι αυτοί στα κόκκινα. Το πρόσωπο και το στόμα του ήταν ρυτιδιασμένα και είχε μια μοχθηρή έκφραση. Έτσι λοιπόν ήταν ένας δόγης.

Ο Έντουαρτ τον προετοίμαζε. «Έχουμε για σας, εξοχότατε, κάτι αρκετά ασυνήθιστο, αρκετά μεγαλοπρεπές και, ας μου επιτραπεί να πω, εξαιρετικά ωφέλιμο πολιτικά» έλεγε. «Μπορούμε να σας δώσουμε κάτι που θα σας δώσει πίσω τη Βενετία. Οι υπήκοοί σας –συγχωρήστε την ευθύτητά μου– δε σας αγαπούν. Το γνωρίζετε καλά. Αυτό το δώρο θα τους κάνει να σας αγαπήσουν. Θα τους πείσει ότι η Βενετία δεν είναι πια καταραμένη. Όλη η κακοτυχία θα εξαφανιστεί. Κι όλοι θα σας ψηφίσουν γιατί εσείς διώξατε την κατάρρα. Κι οποιοσδήποτε μιλάει εναντίον σας θα μιλάει εναντίον της μεγάλης ευλογίας που τους έχετε φέρει. Θα μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε».

«Τι είναι αυτό λοιπόν;» είπε ο δόγης ανυπόμονα, με σπασμένη, αδύναμη φωνή. Ακουγόταν σαν να μην πίστευε ότι θα εντυπωσιαζόταν.

«Κι έτσι, ο Άγιος Μάρκος» είπε ο Έντουαρτ «που στην Αποκάλυψη συμβολιζόταν από ένα λιοντάρι, γύρισε πίσω στη λιμνοθάλασσα για πάντα». Τα λόγια αυτά ακούστηκαν σαν περικοπή από θρησκευτικό βιβλίο. Ο δόγης έδειξε ότι τα αναγνώρισε.

«Ο Άγιος Μάρκος;» είπε. «Τι ανοησία είναι αυτό;»

«Πανίσχυρη ανοησία» είπε ο Έντουαρτ με μάτια που άστραφταν. «Τσάρλι! Κλαούντιο! Περάστε!»

Τα λιοντάρια, γελώντας σχεδόν, κοιτάχτηκαν. Ο Κλαούντιο και ο Τσάρλι επίσης. Συνεννοήθηκαν σιωπηλά – ο Κλαούντιο και ο Τσάρλι άφησαν τα κόκκινα λουριά και τα λιοντάρια, όμορφα και ελεύθερα, πήδηξαν μέσα στην αίθουσα του δόγη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ πήγαινε σαν βολίδα.

«Πριν πηγαίναμε νότια, άρα, αν πάμε βόρεια μέχρι να δούμε κάποιο σήμα, τουλάχιστον θα πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση» είπε ο Ανίβας.

Αισθάνονταν και οι δύο κάπως φοβισμένοι. Η Μάγκνταλεν ήταν χαρούμενη που βρισκόταν στον καθαρό αέρα, γεμίζοντας τα πνευμόνια της με την κανονική, καθημερινή μόλυνση αντί για το γλυκερό, κρύο και δηλητηριασμένο αέρα της Εταιρικής Κοινότητας ή τη βρομερή μυρουδιά του σκουπιδότοπου. Ο Ανίβας είχε ησυχάσει που την πήρε πίσω με το μυαλό της άθικτο. Αλλά τους είχαν δώσει πολλά φάρμακα, πολλά υπερεπεξεργασμένα κι αφύσικα όμορφα φαγητά, γεμάτα από περίεργες ζάχαρες και λίπη και, περισσότερο απ' όλα, ένα σωρό ηλίθιες ιδέες καθ' όλη τη διάρκεια των περασμένων εβδομάδων. Τα σώματά τους είχαν αναστατωθεί και το μυαλό τους είχε κουραστεί. Ήταν δύσκολη δουλειά η αντίσταση στους υπαλλήλους του τμήματος Διαχείρισης Κινήτρων, στους γιατρούς κι όλους τους άλλους. Τώρα, για πρώτη φορά εδώ και βδομάδες, έπρεπε να σκεφτούν για τον εαυτό

τους και να πάρουν τις δικές τους αποφάσεις. Όχι ότι είχαν ξεχάσει πώς γίνεται, αλλά είχαν μάλλον ξεσυνηθίσει.

«Μακάρι να μπορούσαμε να τηλεφωνήσουμε στον Τσάρλι» είπε η Μάγκνταλεν, αλλά το τηλέφωνο του Ανίβα ήταν στο βυθό της θάλασσας και τα τηλέφωνα με κερματοδέκτη ήταν λίγα και μακριά το ένα από το άλλο.

«Χρήματα» είπε ο Ανίβας. «Θα χρειαστούμε χρήματα».

Όταν έφτασαν σε μια μικρή πόλη, έπρεπε ν' αποφασίσουν αν ήταν ασφαλέστερο να πάνε στο μηχανήμα αυτόματης ανάληψης ή ήταν πολύ επικίνδυνο να τους δουν.

«Αν πάει μόνο ένας από εμάς, θα είναι λιγότερο εύκολο να αναγνωριστεί» είπε η Μάγκνταλεν. Ο Ανίβας πάρεκε σε έναν ήσυχο δρόμο, μακριά από τις κάμερες ασφαλείας που υπήρχαν στο κέντρο της πόλης. Η Μάγκνταλεν πήγε περπατώντας στο κέντρο, ευτυχισμένη και μόνο που μπορούσε να περπατάει σε έναν συνηθισμένο δρόμο. Δεν είχε καταλάβει πόσο αγαπούσε τον κανονικό κόσμο. Ανακάλυψε ότι χαμογελούσε.

Να το, όπως περίμενε, ένα μηχανήμα αυτόματης ανάληψης στον κεντρικό δρόμο της πόλης. Σήκωσε την παλάμη της για να διαβαστούν τα αποτυπώματά της και πήρε όσα χρήματα μπορούσε. «Ποτέ δεν ξέρεις» μουρμούρισε. Άσε που το μηχανήμα θα κατέγραφε ότι είχε περάσει από εκεί, κι αν τους έψαχναν, ίσως έκαναν έλεγχο στα αρχεία... Γι' αυτό, όσο λιγότερες φορές χρειαζόταν να πάει στο μηχανήμα, τόσο το καλύτερο.

Ένωθε ανακουφισμένη από την αίσθηση του πακέτου των χρημάτων στην τσέπη της. Ένα μέρος του εαυτού της πίστευε ότι δε θα μπορούσε να πάρει καθόλου χρήματα.

«Βενζίνη» είπε ο Ανίβας. Αυτό ήταν και το πιο δύσκο-

λο. Υπήρχαν παντού σημεία όπου φόρτωναν τις μπαταρίες στα ηλεκτρικά αυτοκίνητα, ακόμα και στη μέση του πουθενά, αλλά δεν μπορούσες έτσι απλά να αγοράσεις βενζίνη, χρειάζόσουν άδεια και κάποιον προμηθευτή. Υπήρχαν προμηθευτές βενζίνης στη μαύρη αγορά, αλλά έπρεπε να τους ξέρεις – ήταν επικίνδυνο και για τους πωλητές και για τους αγοραστές.

«Δεν αξίζει τον κόπο;» είπε η Μάγκνταλεν.

Αποφάσισαν να παρατήσουν το αυτοκίνητο. Έπειτα μετάνιωσαν. Πώς αλλιώς θα ταξίδευαν; Ήταν τόσο εύκολο να τους προσέξουν – ένας τεράστιος μαύρος άντρας και μια κοκκινομάλλα λευκή γυναίκα. Κι αν η Εταιρεία έστελνε κάποιον να τους κυνηγήσει – και γιατί να μη στείλει δηλαδή; Τους είχαν απαγάγει ξανά στο παρελθόν – θα τους αναγνώριζαν αμέσως. Και τώρα πια ήταν οι κακοί – είχαν κλέψει αυτοκίνητο. Μπορεί να τους σταματούσε η αστυνομία.

Άλλαξαν πάλι την απόφασή τους. Ένα κλεμμένο αυτοκίνητο θα ήταν εύκολο να εντοπιστεί. Ο Ανίβας έγγραψε ένα σημείωμα «συγγνώμη – δεν είχα άλλη επιλογή» και το άφησε στην μπροστινή θέση με λίγα λεφτά. «Για να δείξουμε τις καλές μας προθέσεις» είπε.

Αποφάσισαν να πάρουν το τρένο. Άλλαξαν όμως γνώμη – θα τους αναγνώριζαν εύκολα. Αποφάσισαν να περπατήσουν. Μετά άλλαξαν γνώμη πάλι: ήταν άσκοπο. Είχαν να πάνε πολύ μακριά, δε θα 'φταναν ποτέ και θα τους αναγνώριζαν ακόμα πιο εύκολα.

Να κλέψουν άλλο αυτοκίνητο; Ή ένα μίνι βαν; Όχι! Σε κανέναν από τους δύο δεν άρεσε η ιδέα.

Ίσως αν αγόραζαν ένα...

Να μεταμφιεστούν...

Προς τα πού ήταν το Παρίσι, τέλος πάντων; Κι εκείνοι πού βρίσκονταν;

Είχαν αρχίσει να απελπίζονται.

«Φαγητό» είπε ο Ανίβας. Πήγαν στο σημείο ανεφοδιασμού που είχαν προσπεράσει καθώς έρχονταν στην πόλη. Στην τουαλέτα των εγκαταστάσεων μπόρεσαν να καθαριστούν λίγο – να βγάλουν απ’ τα μαλλιά τους τα κομμάτια από φύλλα τσαγιού και να ξεπλύνουν τις βρομιές από πάνω τους. Σκούπισαν τα ρούχα τους όσο πιο καλά μπορούσαν. Αισθάνονταν αλλά και φαίνονταν λίγο καλύτερα, όμως δεν ήταν και για φίλημα.

Μετά κάθισαν σ’ ένα τραπέζι με επιφάνεια από πλαστικό και έφαγαν καυτερά κόκκινα λουκάνικα, ρύζι και σαλάτα. Στο διπλανό τραπέζι ήταν μια παρέα Βορειοαφρικανών φορτηγατζήδων, που είχαν κι αυτοί σταματήσει εκεί για φαγητό. Πιάσανε κουβέντα μαζί τους. Μερικοί από τους φορτηγατζήδες πήγαιναν στο Παρίσι. Όλοι τους προσφέρθηκαν να πάρουν μαζί τους αυτό το καθωσπρέπει ζευγάρι. Ένας από αυτούς είχε φορτηγό με διώροφο κρεβάτι πίσω από τη θέση του οδηγού.

«Κοιμάμαι όλη τη μέρα, για να μπορώ να οδηγή τη νύχτα» είπε. «Μ’ αρέσει να οδηγή τη νύχτα – λιγότερη κίνηση και είμαι ερωτευμένος με τ’ άστρα. Ανεβείτε πίσω και κοιμηθείτε όποτε θέλετε».

Υπήρχαν μικρές κουρτίνες στα παράθυρα, μπουκάλια με νερό χωμένα πίσω από το μικρό όμορφο μαξιλάρι και το Χέρι της Φατμέ¹¹, για να φυλάει το φορτηγό. Οι κουκέ-

11. Η ζωγραφιά ενός χειριού με ανοιχτά δάχτυλα. Στον αραβικό κόσμο θεωρείται φυλαχτό εναντίον της βασκανίας και της κακής τύχης. (Σ.τ.Μ.)

τες ήταν βολικές και καθαρές. Η Μάγκνταλεν ξάπλωσε κατευθείαν στο κρεβάτι και κοιμήθηκε, με τα υπολείμματα των φαρμάκων να της φέρνουν περίεργα κι άσχημα όνειρα. Ο Ανίβας κάθισε ξύπνιος για μια ώρα πάνω κάτω, συζητώντας πολιτικά με τον οδηγό όσο διέσχιζαν τη Γαλλία πηγαίνοντας προς το Παρίσι και προς την ανακάλυψη ειδήσεων για το γιο τους.

Ο Ράφι ακολουθούσε βήμα προς βήμα τον Τσάρλι. Το Οριάν Εξπρές εξακολουθούσε να είναι το γρηγορότερο μέσο από το Παρίσι στη Βενετία. Στη διάρκεια του ταξιδιού ο Ράφι κάθισε στο εστιατόριο του τρένου κερνώνοντας έναν από τους φύλακες, που του έλεγε με μεγάλη ευχαρίστηση ιστορίες με τον τρελό γερο-βασιλιά Μπόρις, πού ακριβώς ήταν το παλάτι του στη Βενετία και πως, αυτός τουλάχιστον, ήταν σίγουρος ότι αυτά τα μυθικά λιοντάρια για τα οποία είχε γίνει τόση φασαρία ήταν *οπωσδήποτε* στο τρένο στη διάρκεια του μεγάλου παγετού, επειδή το αγόρι που καθάριζε τις τουαλέτες είχε βρει κάτι περίεργες σκληρές χρυσοκίτρινες τρίχες παντού μέσα στα μπάνια του βασιλιά, ο οποίος, επιπλέον, είχε φάει περίπου δώδεκα φορές περισσότερο απ' ό,τι συνήθως και το περισσότερο φαγητό ήταν μπριζόλες...

(Ήταν ο ίδιος φύλακας που πάνω του η αξιοθαύμαστη μύτη του Τρού εντόπισε τη μυρουδιά του Ράφι την επόμενη βδομάδα. Το άρωμα του Ράφι είχε οδηγήσει τον Τρού στο σταθμό. Ο φύλακας, εν αγνοία του, τον οδήγησε στο σωστό τρένο και το τρένο τον έφερε στη Βενετία, για να συνεχίσει, σαν αφοσιωμένος σκύλος, να ψάχνει το κακό αφεντικό του.)

Ο Ράφι αισθανόταν πολύ χαρούμενος για τις ανακαλύψεις του, όταν έλαβε ένα τηλεφώνημα.

«Σάντλερ, εδώ ο διευθυντής της Εταιρικής Κοινότητας» είπε η φωνή.

Ο Ράφι σταμάτησε να χαμογελάει.

«Το υλικό που παρέδωσες έχει εξαφανιστεί» συνέχισε η φωνή. «Με τη θέλησή του».

Ο Ράφι έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα. Εξαφανίστηκαν! Πώς;

«Αυτό είναι φοβερό» είπε. «Και ταλαιπωρήθηκα τόσο για να σας το παραδώσω σε καλή κατάσταση, όπως συμφωνήσαμε. Είναι τρομερό να το χάσετε τώρα». Προσπαθούσε να ξεκαθαρίσει στο συνομιλητή του ότι δεν ήταν δικό του λάθος. Ε, όχι, δεν ήταν! Αν εκείνοι έχασαν τον Ανίβα και τη Μάγκνταλεν, ενώ εκείνος τους είχε παραδώσει στην Εταιρεία, το θέμα δεν τον αφορούσε.

«Ναι, πράγματι» είπε ο διευθυντής ήσυχχα. «Αν όμως είχες παραδώσει όλη την παρτίδα, θα βρισκόμαστε τώρα σε καλύτερη θέση για να ξαναπάρουμε το χαμένο υλικό. Περιμένουμε ακόμα την επόμενη φουρνιά, αν θυμάσαι...»

Ο Ράφι θυμόταν πολύ καλά. Και δεν είχε ποτέ φανταστεί ότι οι άνθρωποι της Εταιρείας θα το είχαν ξεχάσει. Χωρίς αμφιβολία, ήταν ευχαριστημένοι που δεν είχαν να νοιαστούν για τον Τσάρλι αφού κρατούσαν τους γονείς του, αλλά τώρα που είχαν εξαφανιστεί! Το είχαν σκάσει; Πολύ έξυπνο! – και φυσικά, ο Τσάρλι θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να τους εκβιάσουν.

«Θα τη φέρεις λοιπόν αμέσως, εντάξει;» έλεγε ο διευθυντής.

Με κανέναν τρόπο δεν μπορούσε να παραδεχτεί ο Ρά-

φι ότι είχε χάσει τον Τσάρλι. Δε θα του έδιναν ποτέ ξανά δουλειά. Τον είχαν καλοπληρώσει γι' αυτή τη δουλειά. Κι αν θέλανε τα λεφτά τους πίσω; Χώρια που θα καταστρεφόταν το όνομα και η φήμη του. Όλοι θα νόμιζαν ότι είναι βλάκας, ένα ανόητο παιδί που δεν είναι ικανό για τίποτα...

«Φυσικά» είπε ο Ράφι. Γρήγορα, σκέψου έναν τρόπο να κερδίσεις χρόνο... «Κρατάω το εμπόρευμα σε ασφαλές μέρος και θα χρειαστώ μια δυο μέρες να το φέρω, αλλά θα έρθω πολύ σύντομα. Ευχαριστώ που με ενημερώσατε για την κατάσταση, το εκτιμώ αυτό. Θα σας δω σύντομα και θα σας ενημερώνω για τις εξελίξεις. Αντίο». Μάλιστα, αυτό ήταν, καλά πήγε. Φάνηκε αποτελεσματικός, σοβαρός, ώριμος.

Και τώρα έπρεπε να πιάσει αυτό το κατεργάρικο παιδί.

Να το πάρει απ' τα λιοντάρια.

Ο Ράφι ένιωσε αποκαρδιωμένος. Από τότε που του είχαν μισοφάει τον ώμο του, τα λιοντάρια δεν του άρεσαν καθόλου.

Η αίθουσα ήταν ντυμένη με κοκκινόχρυσο μετάξι. Το ταβάνι της ήταν γεμάτο με χρυσές και τιρκουάζ ροζέτες. Αν και μικρό σε σύγκριση με τα άλλα από τα οποία πέρασαν ο Τσάρλι και τα λιοντάρια, ήταν παλιότερο από τα περισσότερα δωμάτια που είχε δει ο Τσάρλι πριν έρθει στη Βενετία. Αλλά, καθώς μπήκαν, ο Τσάρλι και τα λιοντάρια δεν πρόσεξαν το μεγαλείο της αίθουσας. Σχεδόν δεν πρόσεξαν ούτε τον ίδιο το δόγη, κάτασπρο σαν χαρτί, να κάθεται στο θρόνο του σαν αρχαίο μνημείο. Αυτό που πρόσεξαν ήταν ότι σε κάθε τοίχο αυτού του δωματίου ήταν μια τεράστια ολοζώντανη ζωγραφιά ενός λιονταριού σε χρυσό κάδρο.

Του γνωστού λιονταριού.

Σε κάθε ζωγραφιά κρατούσε το βιβλίο του και τα φτερά του σηκώνονταν με χάρη απ' τους ώμους του· επίσης, σε κάθε ζωγραφιά κοιτάζε προς τ' αριστερά, έτσι ώστε το αποτέλεσμα ήταν μια πορεία του εαυτού του γύρω στο δωμάτιο. Σε όλες είχε φωτοστέφανο και τα μπροστινά του πόδια πατούσαν στη γη ενώ τα πίσω στη θάλασσα. Φαινόταν να στέκεται στην άκρη της Τζιουντέκκα, απέναντι από το Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε..., δηλαδή σ' ένα μέρος που τώρα ήταν κάτω απ' τη θάλασσα. Όλα όσα είχε δει ο Τσάρλι ως τώρα στο παλάτι ήταν για επίδειξη –για τη δύναμη της Βενετίας, για το πόσο μακριά είχαν ταξιδέψει οι Βενετσιάνοι και πόσο σπουδαίοι ήταν–, αλλά οι συνθήκες τούς είχαν ξαφνικά περιορίσει το μέγεθος. Το μεγαλόπρεπο λιοντάρι τους στεκόταν σ' ένα κομμάτι γης που είχε χαθεί στη θάλασσα. Υπήρχε μια τριανταφυλλιά δίπλα του κι αυτό έδινε στην όλη εικόνα ένα θλιβερό τόνο.

Κι ανάμεσα σ' αυτά τα ζωγραφιστά λιοντάρια και τα πραγματικά λιοντάρια που είχαν μαζευτεί ανασαίνοντας και κάνοντας βόλτες γύρω απ' τα πόδια του Τσάρλι καθόταν εμβρόντητος ο δόγης.

Τα κοιτούσε ακίνητος. Πρώτα όλα μαζί και μετά ένα ένα ξεχωριστά. Μετά το βλέμμα του πήγε στον Τσάρλι και στον Κλαούντιο και, κυρίως, στον Πρίμο, που ήταν ξαπλωμένος στη μέση, με τις λιονταρίνες από αριστερά του και τα υπόλοιπα από δεξιά του και τα αφράτα φτερά του διπλωμένα απαλά κατά μήκος της τεράστιας πλάτης του.

Ο δόγης δεν έλεγε τίποτα. Ο Έντουαρτ περίμενε.

Ο δόγης αναστέναξε.

Και μετά ο Πρίμο έριξε μια ματιά στον Τσάρλι και αργά, νωθρά, στάθηκε όρθιος. Γύρισε με το πλάι στο δόγη

και τον κοίταξε βαθιά στα μάτια. Καθώς ο Πρίμο σήκωνε το πόδι του, ο Τσάρλι πίεσε το κουμπί του μικρού τηλεχειριστήριου που είχε στην τσέπη του. Τα όμορφα φτερά σπώθηκαν και τα πούπουλά τους κουνήθηκαν απαλά.

Ο Πρίμο ήταν ο πέμπτος από τα παλιά λιοντάρια που ήταν ζωγραφισμένα στους τοίχους. Και ήταν ολοζώντανος.

Ο γέρος έκλεισε τα μάτια κι αναστέναξε βαθιά.

«Αααχ» είπε. «Θεέ μου, Θεέ μου».

Και μετά «Τι συμβαίνει με το κεφάλι του;» ρώτησε.

«Πληγωμένο σαγόνι» είπε ο Έντουαρτ. «Σύντομα θα είναι καλύτερα».

Ο δόγης κούνησε το κεφάλι του.

«Και τι θέλεις σε αντάλλαγμα, Έντουαρτ;»

«Θέλουμε απλά να ξαναγίνουμε φίλοι» είπε ο Έντουαρτ. «Η παράκλησή μας είναι να συμφιλιωθείτε με το βασιλιά Μπόρις, τη Βουλγαρία και τις Βουλγαρικές Δυνάμεις Ασφαλείας».

Ο δόγης έκανε έναν απαίσιο μορφασμό.

«Καταλαβαίνω» είπε.

«Οι νεαροί θα μείνουν» είπε ο Έντουαρτ. «Θα τα φροντίζουν».

Ο Τσάρλι ευχαριστήθηκε που άκουσε να τον αποκαλούν νεαρό, κι ας τον είχε αποκαλέσει έτσι ένας απατεώνας και υποκριτής όπως ο Έντουαρτ.

«Καταλαβαίνω» είπε πάλι ο δόγης. «Φοσκαρίνι, πόσον καιρό χρειάζεσαι για την προετοιμασία μιας παρέλασης;»

«Λίγες μέρες, κύριε» είπε ένας από τους συμβούλους.

«Ετοιμάσέ τη» είπε ο δόγης. «Θα παρουσιάσουμε ξανά το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου στο λαό της Βενετίας. Θα παρουσιαστεί σαν θαύμα. Κι όλοι θα είναι ευγνώμο-

νες σε μένα και θα πάψουν να διαμαρτύρονται. Το πρόσωπό του είναι τόσο όμορφο όσο και το υπόλοιπο σώμα του;»

«Μάλιστα, κύριε» είπε ο Τσάρλι, που άρχισε να πιάνει τα ιταλικά αρκετά γρήγορα. Ο Έντουαρτ τον κοίταξε βλοσυρά.

«Θα μπορεί να... εμφανιστεί μεθαύριο;»

«Ω, βέβαια» είπε ο Τσάρλι ήρεμα. Κανένας απ' όλους αυτούς δεν ήξερε το μυστικό του Πρίμο. Μόνο αυτός και τα λιοντάρια.

Τους έβαλαν σ' ένα τεράστιο δωμάτιο στον πρώτο όροφο, με ένα βαριά διακοσμημένο χρυσό ταβάνι, δηλαδή κι άλλη σαντιγί στο κέικ της αρχιτεκτονικής. Ήταν σκεπασμένο με εικόνες θεών που τιμούσαν τη Βενετία: μεγαλοπρεπείς θαλασσινοί θεοί με μακριά μαλλιά, μεγάλες τρίαινες και πράσινες γενειάδες, πανέμορφες θεές με αραχνοῦφанта νυχτικά και λεπτές χρυσές κορόνες. Στην καθεμιά ζωγραφιά, η Βενετία ήταν μια ακόμα πιο όμορφη γυναίκα, με χρυσά μαλλιά και οβάλ πρόσωπο σαν τη σινιόρα Μπαττιστούτα, άλλοτε πλαγιασμένη μισόγυμνη, μ' ένα μεγαλοπρεπές σγουρομάλλικο ξανθό λιοντάρι στα πόδια της ή κάτω από το χέρι της και άλλοτε καθισμένη πάνω του.

Αυτή η αίθουσα ήταν χτισμένη δίπλα στο σκεπαστό μπαλκόνι που είχε θέα στην πλατεία όπου βρισκόνταν οι δύο κολόνες. (Ο Κλαούντιο του είχε πει να μη βαδίζει ποτέ ανάμεσά τους, γιατί τον παλιό καιρό κρεμούσαν εδώ τους εγκληματίες.) Όταν ο Τσάρλι βγήκε έξω στο μπαλκόνι, μπόρεσε να δει αρκετά καθαρά το λιοντάρι με τα άσπρα μάτια να τους χαμογελάει πλατιά κάτω απ' το φως του φεγγαριού.

Ήταν στο ίδιο ύψος με αυτό τώρα. Φώναξε τα λιοντάρια να το δουν, κι αυτά ανταπέδωσαν το χαμόγελο στον μπρούντζινο αδερφό τους.

Ο Τσάρλι σκεφτόταν: Ο Σεργκέι ξέρει ότι είμαι εδώ. Θα μπορούσε να έρθει σ' αυτό το μπαλκόνι χωρίς πρόβλημα. Αν κάτσω λίγο στο μπαλκόνι, μπορεί να έρθει ο Έντσο, κι έτσι να στείλω ένα μήνυμα στο Σεργκέι, να του πω συγγνώμη, δεν ήθελα να τον προσβάλω... Κοίταζε πέρα, πάνω από την πλατεία του Αγίου Μάρκου, στέλνοντας σιωπηλά μηνύματα στο Σεργκέι, παρακαλώντας τον να γυρίσει πίσω. Από απέναντι, πέρα στην πλατεία, έρχονταν οι νότες μιας γλυκιάς μελωδίας. Ο Τσάρλι την αναγνώρισε: ήταν το τραγούδι για την Έλενα που τραγουδούσε ο Κλαούντιο καθώς έσπρωχνε τη βάρκα με το κοντάρι του, που τώρα το έπαιζε η μικρή ορχήστρα έξω από το μεγαλύτερο καφέ της πλατείας. Απέπνεε συγχρόνως νοσταλγία και διάθεση για χορό κι ο Τσάρλι το ένιωσε αυτό πολύ έντονα.

Ο Τσάρλι σκεφτόταν πολύ τις ευθύνες που είχε αναλάβει. Κι ακόμη, τι είχε πει ο Σεργκέι. Ο Τσάρλι είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι, αν οι γονείς του ήταν εντάξει και ήταν ελεύθεροι, τότε μπορεί να τον εντόπιζαν στη Βενετία και, στην περίπτωση αυτή, το να φύγει για το Μαρόκο ίσως δεν ήταν το καλύτερο που είχε να κάνει. Ή, τουλάχιστον, ίσως τώρα δεν ήταν η στιγμή να φύγει για το Μαρόκο. Ίσως να... ίσως να έπρεπε να μείνει εδώ.

Τα λιοντάρια όμως; Πώς θα έφευγαν χωρίς αυτόν;

Να τους το ζητούσε; Θα πρόδιδε την εμπιστοσύνη τους;

Είχε χάσει τον ύπνο του μ' αυτή τη σκέψη.

Όταν μπήκαν πάλι μέσα, ο Κλαούντιο πήρε τον Τσάρλι παράμερα. Ήταν αναστατωμένος. Αυτός ο τόσο ήρεμος,

με λεπτούς τρόπους και σίγουρος για τον εαυτό του, τώρα ήταν νευρικός. Έπαιζε ταμπούρλο με τα δάχτυλά του.

«Τι είναι αυτό;» είπε τελικά ο Κλαούντιο.

«Τι είναι ποιο;» απάντησε ο Τσάρλι με ανησυχία.

Ο Κλαούντιο τον κοίταξε ακίνητος.

«Φίλε μου – πώς το κάνεις;» ξέσπασε. «Σε παρακαλώ – αν πρόκειται να μείνω εδώ μ' αυτά τα άγρια θηρία, ελπίζοντας ότι δεν είναι τόσο άγρια ώστε να με φάνε – πώς το κάνεις;»

Ο Τσάρλι το σκέφτηκε. Του φάνηκε λογικό ο Κλαούντιο να θέλει να γνωρίζει. Τουλάχιστον ρώτησε με καλό και ευθύ τρόπο. Και θα τους βοηθούσε. Ήδη τους βοηθούσε. Χωρίς αυτόν, θα ήταν καταδικασμένοι να μείνουν εδώ για πάντα. Και, μολονότι ήταν υπέροχα εδώ – ειδικά αφού τους έφεραν αργότερα για κολατσιό κρέας στα λιοντάρια και *gianduiotto* (είναι σαν σοκολάτα αλλά καλύτερο και γεμάτο σαντιγί) –, ο Τσάρλι και τα λιοντάρια δεν ήθελαν να μείνουν για πάντα.

«Τους μιλάς;» ρώτησε ο Κλαούντιο. «Πες ένα ναι ή ένα όχι. Σε έχω δει – νομίζω ότι τους μιλάς. Απλά πες μου. Δε θα το πω σε κανέναν ποτέ ποτέ ποτέ ποτέ. Σε κανέναν. Ποτέ».

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να του πει ψέματα. Ούτε καν να τον ξεγελάσει.

«Ναι» είπε.

Ο Κλαούντιο γούρλωσε τα μάτια του. Και μετά άρχισε να χορεύει γύρω από το τεράστιο χρυσό δωμάτιο, ήταν τόσο ευτυχισμένος. Έκανε μια ανάποδη τούμπα αντάξια του σινιόρ Λούτιντι. Αγκάλιασε τον Τσάρλι, αγκάλιασε τον εαυτό του και σχεδόν – αλλά όχι ακριβώς – αγκάλιασε τα λιοντάρια.

Μετά γονάτισε μπροστά στην Ελσίνα και της είπε, πολύ σιγά, «Γεια σου, όμορφη λιονταρίνα, τι κάνεις; Μου αρέσεις πάρα πολύ».

Ο Τσάρλι γέλασε δυνατά. Τα λιοντάρια έστριψαν τ' αυτιά τους και η ασημιά λιονταρίνα άρχισε να βήχει. Το γηραιότερο λιοντάρι ακούμπησε με τη μύτη τις πατούσες του.

Η Ελσίνα απάντησε εξίσου αργά «Είμαι πολύ καλά, ευχαριστώ, όμορφε γονδολιέρη. Εσύ τι κάνεις;».

Όταν ο Τσάρλι το μετέφρασε αυτό στον Κλαούντιο, ο Κλαούντιο ήταν τόσο χαρούμενος, που θα νόμιζε κανείς ότι είναι ερωτευμένος. Και τελικά, ίσως και να ήταν.

Το νεαρό λιοντάρι γέλασε ρουθουνίζοντας. Για μια στιγμή ο Τσάρλι, που καθόταν με τα λιοντάρια, αισθάνθηκε σαν να ήταν κι αυτός λιοντάρι και ο Κλαούντιο ήταν ο μόνος άνθρωπος.

Το κέφι είχε πλημμυρίσει το δωμάτιο.

Μόνο ο Πρίμο δε διασκεδάζε.

Το νεαρό λιοντάρι το παρατήρησε και σκούνησε τον Τσάρλι.

Ο Κλαούντιο το παρατήρησε επίσης.

«Τι συμβαίνει, Πρίμο;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Είμαι κουρασμένος» είπε ο Πρίμο. «Απλά κουρασμένος».

Τους είχαν δώσει κρεβάτια για τους ανθρώπους (τεράστια, σκαλιστά, με αγγέλους στα προσκέφαλα και ψηλά στρώματα με άγρια, χοντρά, λινά σεντόνια) και χαλιά και δεμάτια από άχυρο με γλυκό άρωμα για τα λιοντάρια. Ο Κλαούντιο τράβηξε το άχυρο από ένα απ' τα δεμάτια και το έφτιαξε για να ξαπλώσει άνετα ο Πρίμο. Όταν ο Πρίμο πήγε και ξάπλωσε, με μια αρχοντική κλίση του κεφαλιού

του, ο Κλαούντιο στάθηκε από πάνω του για μια στιγμή παρατηρώντας τον.

«Παράξενο, όμορφο ζώο» μουρμούρισε.

Για τα λιοντάρια, ήταν ώρα για ύπνο. Το ίδιο και για τον Τσάρλι, αλλά πρώτα έπρεπε αυτός και ο Κλαούντιο να συζητήσουν και να κάνουν τα σχέδιά τους.

Ήταν παράξενο να κάθεται στο μπαλκόνι του ίδιου του δόγη και να σχεδιάζει την ανατροπή του. Το φεγγάρι τούς κοιτούσε από ψηλά, αλλά ο Τσάρλι ένιωθε ότι ακόμα και το φεγγάρι ήταν με το μέρος τους και δε θα τους πρόδιδε.

«Λοιπόν» είπε ο Κλαούντιο ήρεμα και γρήγορα. «Ο δόγης είναι κακός. Πάρα πολλοί άνθρωποι θέλουν να τον ξεφορτωθούν. Πολλοί έκαναν σχέδια, πολύς κόσμος λαχταράει έναν καθοδηγητή, μια ευκαιρία, κάποιον να πει ΤΩΡΑ! Κι εδώ τώρα, εμείς έχουμε την ευκαιρία αυτή. Αν εμείς οι βαρκάρηδες, οι *gondolieri*, πούμε στον κόσμο ότι το λιοντάρι ήρθε κι ο δόγης το κρατάει κλειδωμένο, τότε οι Βενετσιάνοι θα ακολουθήσουν το λιοντάρι και θα πουν “*Arrivederci*, δόγη”, “Γεια χαρά, δόγη, και να μη μας γράφεις”. Αυτό που σχεδιάζει ο δόγης μπορούμε να το κάνουμε εμείς. Ν’ αρπάξουμε το σύμβολο της καλής τύχης».

«Είναι μεγάλο ρίσκο» ψιθύρισε ο Τσάρλι.

«Οι Βενετσιάνοι είναι καλοί άνθρωποι! Κι όλοι γνωρίζομαστε μεταξύ μας. Θα το πούμε σε όλους και θα συμφωνήσουν. Και φυσικά, Τσάρλι, έχουμε και σένα – τον *famoso*, το διάσημο Μελαψό Άγγελο των Άρρωστων Παιδιών...»

«Δε θέλω να είμαι διάσημος» είπε ο Τσάρλι.

«Βοήθησέ μας» ψιθύρισε ο Κλαούντιο «και θα σε βοηθήσουμε. Μπορούμε να ετοιμάσουμε ό,τι χρειάζεσαι για

την απόδρασή σου. Θέλεις να πας στην Αφρική; Μπορούμε να σου δώσουμε ένα πλοίο, εφόδια – να 'ρθω και γω αν θέλεις!».

«Και ο Πρίμο;»

«Θα 'ρθει μαζί σου! Αφού δώσει στη Βενετία τη μεγάλη του ευλογία και βάλουμε στη φυλακή το δόγη και τους ανθρώπους του, μπορεί να έρθει στην Αφρική μαζί σου. Δε θα ενοχληθεί κανένας. Ένα θαύμα δεν μπορεί να συνεχίζεται για πάντα».

Ένα πλοίο, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Εφόδια. Κι ένας ναυτικός! Τώρα μάλιστα, κάτι γίνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ, μετά την πολύωρη συζήτηση με τον Τσάρλι, ο Κλαούντιο γλίστρησε απ' το μπαλκόνι, κατέβηκε από μια κολόνα στην πλατεία κι από κει πήγε στο μπαρ όπου οι γονδολιέρηδες συναντιόνταν κι έπιναν δυνατό καφέ σε μικρά φλιτζανάκια πριν αρχίσουν τη δουλειά τους. Εκεί μίλησε στους φίλους του.

Μέσα σε μια ώρα, όλοι οι γονδολιέρηδες και οι μισοί από τους άλλους βαρκάρηδες της Βενετίας και των γύρω νησιών ήξεραν ότι ο γερο-ξεμωραμένος δόγης, που είχε αφήσει την πόλη τους να ξεπέσει και δεν ήταν καλύτερος απ' τους φασίστες, είχε στο παλάτι του, σαν από θαύμα, το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου και το κρατούσε φυλακισμένο (μαζί με άλλα λιοντάρια, τους φίλους του, και το μικρό μελαψό αγόρι που τα φρόντιζε). Ήξεραν ότι ο δόγης σχεδιάζει να εντυπωσιάσει ολόκληρη τη Βενετία παρουσιάζοντας το λιοντάρι σε παρέλαση, αλλά κι ότι το λιοντάρι το μόνο που ήθελε ήταν να επισκεφτεί τη Βενετία, να την ευλογήσει και μετά να επιστρέψει στο... τέλος πάντων, ο Κλαούντιο δεν το είχε σκεφτεί ακόμα καλά αυτό το κομμάτι. Οι βαρκάρηδες όμως έπιασαν το νόημα. Το λιοντάρι είχε έρθει μετά από όλ' αυτά

τα χρόνια μαζί με τ' αδέρφια του για μια άδολη και θαυματουργή επίσκεψη στην αγαπημένη του Βενετία, για να διώξει την κατάρρα και να ευλογήσει την πόλη αυτή την ώρα της δοκιμασίας της, κι ο δόγης το κρατούσε κλειδωμένο.

«Τι κάνει λέει;» φώναξε δυνατά ο ξάδερφος του Κλαούντιο, ο Γκαμπριέλε.

«Βρε, το φίδι το κολοβό!» σφύριξε ο Βιττόριο, αδερφός της φιλενάδας του Γκαμπριέλε.

«Αυτό δε θα περάσει έτσι!» διαμαρτυρήθηκε ο θεός του Βιττόριο, ο Λεόν.

«Γιατί να κρατήσει ο δόγης τη δόξα του λιονταριού για τον εαυτό του;» είπε πετώντας σάλια ο αδερφός του Λεόν, ο Φράνκο.

«Το λιοντάρι ήρθε για τη Βενετία, όχι για το δόγη!» δήλωσε η ανιψιά του Φράνκο, η Καρλόττα (ναι, υπάρχουν και γυναίκες γονδολιέρισσες). «Το λιοντάρι μας πρέπει να ελευθερωθεί!»

«Κι εδώ που τα λέμε» είπε ο Κλαούντιο «γιατί δεν είναι η Βενετία ελεύθερη; Γιατί όλο λέμε για το πόσο κακός είναι ο δόγης και παρ' όλα αυτά τον ανεχόμαστε ακόμα;».

«Αυτό το *porco di un Doge*¹²!» μουρμούρισε ο Αλεσσάντρο, ο φίλος της Καρλόττας. «Φτάνει πια!» Όλοι συμφώνησαν.

Ο Κλαούντιο σιγομουρμούραγε το τραγούδι του καθώς το νέο πήγαινε από στόμα σε στόμα. Μετά:

«Λοιπόν, το σχέδιό μας είναι αυτό» είπε ο Κλαούντιο. «Ακούστε...»

Ο Αλεσσάντρο, που η δουλειά του ήταν να αλλάζει τις λάμπες στα ηλεκτρικά φανάρια των σημαντήρων σε όλη τη

12. Αυτό το γουρούνι ο δόγης! (Σ.τ.Μ.)

λιμνοθάλασσα, είχε αφήσει το τηλέφωνό του στο σπίτι. Η μητέρα του, ξέροντας ότι θα στενοχωριόταν που δεν το είχε μαζί του μια και δε θα μπορούσε να μιλήσει στη φίλη του καθώς θα τριγύριζε με τη μικρή του βάρκα και ξέροντας επίσης ότι θα περνούσε από το μπαρ για έναν καφέ πηγαίνοντας στη δουλειά, του έφερε το τηλέφωνο. Στο δρόμο για το μπαρ πέρασε κι από τη φίλη της –τη μητέρα του Γκαμπριέλε–, που πήγε κι αυτή μαζί της, μια και μετά θα πήγαιναν παρέα για ψώνια.

Πήρε τ' αντί τους τις κουβέντες και οι μητέρες των βαρκάρηδων έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον. Ειδικά όταν ο Κλαούντιο μίλησε για το μελαψό αγόρι και είπε ότι τα λιοντάρια ήταν πριν στο παλάτι της Βουλγαρίας.

«*L'angelo!*» φώναξαν. «Ο Μελαψός Άγγελος των Παιδιών με Άσθμα είναι φίλος του λιονταριού του Αγίου Μάρκου!» Οι μητέρες των βαρκάρηδων ήταν θαμπωμένες και πανευτυχείς.

Οι βαρκάρηδες δεν αισθάνθηκαν καμία έκπληξη όταν άκουσαν ότι ο άνθρωπος που συνόδευε το λιοντάρι ήταν τελικά άγγελος – τι πιο λογικό; Το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου είχε επιστρέψει στη Βενετία μαζί μ' ένα θαυματουργό άγγελο, για να ευλογήσει τους πολύπαθους ανθρώπους αυτής της πόλης και για να ξεφορτωθούν τον εγωιστή, άπληστο, πεζό, άχρηστο, διεφθαρμένο γερο-δόγη... Μα βέβαια!

Ο Κλαούντιο και ο Αλεσσάντρο έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εμποδίσουν τις μανάδες των βαρκάρηδων να πάνε κατευθείαν στο παλάτι του δόγη και να στήσουν εκεί καντήλια, κεριά και πολυθρόνες.

«Όχι ακόμα» είπαν. «Όχι ακόμα. Έχουμε σχέδιο».

«Αλήθεια;» είπαν οι μητέρες των βαρκάρηδων.

Όταν άκουσαν το σχέδιο, οι μητέρες των βαρκάρηδων είπαν: «Καιρός ήταν!». Και έφυγαν βιαστικά για το Ριάλτο, την αγορά, την εκκλησία και την πλατεία πίσω απ' το παλάτι της Βουλγαρίας, για να το πουν σε όλους. Πριν τελειώσει η μέρα, όλη η Βενετία ήξερε ότι στη μεγάλη παρέλαση του δόγη θα έχουν επιτέλους την ευκαιρία να του πουν τι σκέφτονται γι' αυτόν. Όλη η Βενετία περίμενε το μεγάλο μπαμ.

Και το ίδιο περίμενε κι ένας γάτος με ξασπρισμένα μάτια, στραβό αυτό, χωρίς ούτε μια τρίχα στον πισινό του, που έψαχνε για γατοκέφαλα κάτω στην ψαραγορά.

Αλήθεια; σκέφτηκε. Και μασουλούσε και σκεφτόταν.

Το ίδιο περίμενε κι ένας όμορφος κουρασμένος νεαρός με τραυματισμένο χέρι, που έφτασε πρόσφατα με το Οριάν Εξπρές κι έπινε τον καφέ του σε μια καφετέρια κοντά στο σταθμό. Μια κοπέλα της Αυτοκρατορίας, που έφευγε εκείνο το απόγευμα για την πατρίδα της, μιλώντας μισά αγγλικά, μισά ιταλικά στο Βενετσιάνο φίλο της, έλεγε ότι στ' αλήθεια δεν ήθελε να φύγει τώρα με όλη αυτή την αναταραχή για τα λιοντάρια και τα λοιπά. Ο φίλος της προσπαθούσε να την πείσει να μείνει. «Γράφουμε ιστορία τώρα!» είπε. «Με τα λιοντάρια και το Μελαψό Άγγελο – η μοίρα αγαπάει τώρα τη Βενετία! Έχουμε μπροστά μας μια μεγάλη ευκαιρία! Μείνε εδώ! Μπορείς να βοηθήσεις τη Βενετία να ελευθερωθεί με τα λιοντάρια της!»

«*Questi Leoni*» είπε η σερβιτόρα. «*E l'angelo, credi sia possibile, che è vero, e che abbiamo ancora il nostro Santo qui a Venezia?*»¹³

13. «Αχ, αυτά τα λιοντάρια» είπε η σερβιτόρα. «Και ο άγγελος, νομίζεις ότι είναι δυνατόν, ότι είναι αλήθεια πως έχουμε ακόμα το δικό μας άγιο εδώ στη Βενετία;» (Σ.τ.Μ.)

Οι υπόλοιποι θαμώνες μπήκαν στη συζήτηση. Λιοντάρια, Μελαψός Άγγελος, το παλάτι του δόγη, η μεγάλη παρέλαση.

Ο Ράφι έπιασε το νόημα. Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια ήταν απίστευτα διάσημοι, όλοι ήξεραν γι' αυτούς και τους αγαπούσαν και ήταν φυλακισμένοι στο παλάτι του κυβερνήτη.

Έπρεπε να σκεφτεί ένα πολύ έξυπνο σχέδιο για να αρπάξει αυτό το λατρεμένο αγόρι κάτω απ' τη μύτη όλων των Βενετσιάνων. Η βία δε θα ωφελήσει. Μόνο με μπαγαποντιά μπορεί να προχωρήσει.

Τουλάχιστον όμως, θα βγουν έξω για την παρέλαση.

Ο Ράφι τελείωσε τον καφέ του και ξεκίνησε για το παλάτι του δόγη. Θα έριχνε μια ματιά σ' αυτή την πολυτελή φυλακή και θα 'βρισκε έναν τρόπο...

Για μια στιγμή, καθώς ξεκινούσε, κοίταξε γύρω του να βρει τον Τρόυ. Για μια στιγμή, καθώς θυμήθηκε ότι ο σκύλος του το 'χε σκάσει, αισθάνθηκε μια υποψία στενοχωρίας. Αλλά μετά έκανε έναν περιφρονητικό μορφασμό. «Ταξιδεύει γρηγορότερα όποιος ταξιδεύει μόνος του» μολόγησε.

Η Μάγκνταλεν κι ο Ανίβας έφτασαν στο Παρίσι αμέσως μετά το ξημέρωμα. Ο φορτηγατζής τούς άφησε κοντά στη Βασιύλλη.

«Μη σας νοιάζει» είπε. «Ο αδερφός μου μένει στην όχθη του ποταμού, ακριβώς εδώ – θα ερχόμουν έτσι κι αλλιώς, να του παραδώσω κάτι άχρηστα σιδερικά. Το τσίρκο είναι εκεί κάτω». Έδειξε πέρα από τη γέφυρα. «Βλέπετε αυτό το ροζ πλοίο; Είναι το τσίρκο του μεσιέ Τιμποντέ. Καλή τύχη!»

Η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας στάθηκαν στη γέφυρα και κοίταξαν κάτω την *Κίρκη*, το καταπληκτικό πλοίο-τσίρκο. Ο Μεγάλος Θόλος ήταν στημένος στη μέση του πλοίου, με τις βαθυκόκκινες και λευκές ρίγες του να αντιφεγγίζουν ελαφρά στην πρωινή καταχνιά. Φαινόταν κι ένα μεγάλο όμορφο ακρόπρωρο, μια γυναικεία φιγούρα με ξανθοκόκκινα μαλλιά και απροσδιόριστο χαμόγελο. Από τα μάτια της έβγαινε ένα χαμηλό φως, που προερχόταν από τη μικρή καμπίνα με το παράξενο σχήμα, όπου μέσα της οι δίδυμες, η Λάρα και η Τάρα, είχαν μόλις ξυπνήσει. Οι τριμινιέρες υψώνονταν περήφανες και υπήρχαν άνθρωποι στα ξάρτια: ο Τσάρλι θα μπορούσε να τους πει ότι ήταν ο σινιόρ Λούτσιντι και η οικογένειά του, που εξασκούνταν στα ακροβατικά τους, όπως κάθε πρωί την αυγή. Σύντομα όλο το πλοίο θα ήταν στο πόδι, καθώς ένας ένας σηκώνόταν, πλενόταν, έτρωγε το πρωινό του και χαιρετούσε τους συναδέλφους του, καθάριζε τις καμπίνες των ζώων του κι άρχιζε την προπόνηση για το νούμερό του.

Ο Ανίβας ήταν έτοιμος να πάει κατευθείαν στο τσίρκο, να τους ξυπνήσει όλους εκείνη τη στιγμή και να κάνει μεγάλη φασαρία. Η Μάγκνταλεν τον σταμάτησε.

«Ας πάμε σ' ένα ξενοδοχείο, να κάνουμε το μπάνιο μας, να φάμε το πρωινό μας, να βγούμε και να αγοράσουμε καθαρά ρούχα και να τους επισκεφτούμε μια λογική ώρα με πιο αξιοπρεπή εμφάνιση» είπε. Με μισή καρδιά, ο Ανίβας συμφώνησε. Το να εμφανιστούν βρομιάρηδες και πεινασμένοι στις πέντε η ώρα το πρωί δεν ήταν και η καλύτερη κίνηση εκ μέρους τους. Αλλά τώρα που ήταν μακριά από τις δαγκάνες της Εταιρείας ήθελε επιτέλους το παιδί του. Το ήθελε πάρα, μα πάρα, πολύ.

«Κι εγώ» είπε η Μάγκνταλεν. «Γι' αυτό πρέπει να κινηθούμε προσεκτικά. Θυμήσου, ο Τσάρλι το 'σκάσε μαζί με τα λιοντάρια τους. Πιθανόν να μην είναι και πολύ ευχαριστημένοι μ' αυτόν».

Τρεις ώρες αργότερα, ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν πλησίαζαν τη σκάλα της *Κίρκης*. Ο Ανίβας φορούσε ένα καθαρό λευκό πουκάμισο και ένα φινετσάτο μαύρο κοστούμι: χρειάστηκε να πάνε σε πέντε καταστήματα για να βρουνε κοστούμι στο μέγεθός του. Είχε ξυριστεί – πιγούνι και κρανίο. Τα χρυσά του δόντια έλαμπαν. Η Μάγκνταλεν είχε αγοράσει ένα λευκό πουκάμισο, τζιν παντελόνι και ένα όμορφο ζευγάρι μπότες. Πλησίασαν το κατάστρωμα. Υπήρχε μια αλυσίδα που εμπόδιζε την είσοδο.

«Το ταμείο δεν έχει ανοίξει ακόμη» είπε στα γαλλικά μια όμορφη γυναίκα με σγουρή μαύρη γενειάδα. «Θα πρέπει να έρθετε μετά το μεσημέρι για εισιτήρια».

«Δεν ήρθαμε για να πάρουμε εισιτήρια» είπε ευγενικά ο Ανίβας. «Ήρθαμε για να δούμε το μεσιέ Τιμποντέ».

Η μαντάμ Μπαρμπύ τον κοίταξε. Μετά κοίταξε τη Μάγκνταλεν.

«Είστε Άγγλοι;» ρώτησε με ευγένεια.

«Ναι» είπε η Μάγκνταλεν. Ήταν πιο εύκολο αυτό από το να έλεγε ο Ανίβας όχι, ήταν από την Γκάνα, αλλά έμενε στην Αγγλία.

Η μαντάμ Μπαρμπύ φαινόταν σκεπτική.

«Ελάτε» είπε. «Θα σας πάω σ' αυτόν».

Καθώς τους οδηγούσε, ένα αγόρι με φακίδες έπεσε πάνω τους τρέχοντας.

«Γεια σας, κυρία» είπε. «Εε...»

Και κοίταξε τον Ανίβα και τη Μάγκνταλεν με μεγάλο

ενδιαφέρον, στρέφοντας με ερωτηματικό βλέμμα τα μάτια προς τη μαντάμ Μπαρμπύ.

Αυτό έκανε τον Ανίβα και τη Μάγκνταλεν να ανταποδώσουν τα ερωτηματικά βλέμματα. Τι συνέβαινε;

«Πραγματικά» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ και, αρπάζοντας το μπράτσο της Μάγκνταλεν, την τράβηξε βιαστικά σ' ένα κενό ανάμεσα σε δύο καμπίνες. Ο Ανίβας, σπρωγμένος από το αγόρι με τις φακίδες, ακολούθησε γρήγορα.

Η μαντάμ Μπαρμπύ κοίταξε άγρια μια τον Ανίβα και μια τη Μάγκνταλεν.

«Είστε αυτοί που νομίζω;» σφύριξε. Το αγόρι με τις φακίδες τούς κοίταζε με ένταση.

«Ποιοι νομίζεις ότι είμαστε;» ρώτησε ο Ανίβας επιφυλακτικά.

«Νομίζουμε ότι είστε η μητέρα και ο πατέρας του Τσάρλι!» είπε το αγόρι με τις φακίδες. «Αυτοί που εξαφανίστηκαν και...» Η μαντάμ Μπαρμπύ τού έκανε με το βλέμμα νόημα να σωπάσει.

«Είστε;» σφύριξε.

Η Μάγκνταλεν κοίταξε τον Ανίβα. Ήταν άσκοπο να το αρνηθούν – αλλά το ότι τους αρπάξανε και τους σπρώξανε σε μια σκοτεινή γωνιά τούς έκανε επιφυλακτικούς.

«Ναι» είπε ο Ανίβας. «Εμείς είμαστε. Εσείς ποιοι είστε;»

«Εγώ είμαι η μαντάμ Μπαρμπύ» είπε η γυναίκα με τη γευνειάδα. «Αυτός είναι ο Τζούλιους. Είμαστε φίλοι του γιου σας. Εεε, ήμασταν. Πριν...» Όλοι ήξεραν τι εννοούσε. Πριν το σκάσει ο Τσάρλι με τα λιοντάρια.

«Και τώρα;» ρώτησε η Μάγκνταλεν. «Τι είστε τώρα;» Αναρωτιόταν αν τους είχε αναστατώσει το ότι το είχε σκάσει με τα λιοντάρια ή το ότι δεν τους το είχε πει.

«Δεν ξέρουμε» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ. «Δεν έχουμε νέα του και δεν ξέρουμε τι να σκεφτούμε...»

«Μα δεν μπορούμε να έχουμε νέα του!» φώναξε ο Τζούλιους. Φάνηκε σαν να είχαν ξανασυζητήσει το ίδιο θέμα πολλές φορές. «Ξέρει ότι ο Μακκόμο και ο ταγματάρχης Τιμπ είναι πυρ και μανία εναντίον του, έχουν βάλει και αμοιβή για τη σύλληψή του, η αστυνομία κι ο κόσμος όλος τον ψάχνει – πώς να τολμήσει να έρθει σ' επαφή μαζί μας; Και για τον ίδιο λόγο δεν μπορούσε να μας πει τι ετοιμάζε...»

«Θα μπορούσε να μας το πει» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ μουτρωμένη. «Θα τον καταλαβαίναμε. Εμείς ξέρουμε από ζώα...»

«Δεν μπορούσε να το ξέρει» είπε ο Τζούλιους. «Δεν μπορούσε να πάρει το ρίσκο. Πώς μπορούσε να ξέρει ότι εμείς θα μέναμε αφοσιωμένοι σ' αυτόν κι όχι στον ταγματάρχη Τιμπ;»

«Ω, ξέρω, αλλά θα έπρεπε να μας εμπιστευτεί» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ. Ξαφνικά σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τους γονείς. «Αλλά ας τ' αφήσουμε αυτά. Γιατί ήρθατε εδώ; Τον ψάχνετε; Δεν είναι εδώ, το ξέρετε...»

«Πρέπει να μάθουμε πού είναι» είπε ο Ανίβας. «Σκεφτήκαμε ότι ο ταγματάρχης Τιμπ ίσως...»

«Δεν πρέπει να μιλήσετε μαζί του» είπε ο Τζούλιους. «Ακόμα και στο άκουσμα του ονόματος του Τσάρλι μπλαβίζει και πετάει παντού μπουκάλια. Είναι πυρ και μανία, ειδικά από τότε που εξαφανίστηκε και ο Μακκόμο – απ' ό,τι αποδείχθηκε, έριχνε ναρκωτικό στα λιοντάρια κι ο ταγματάρχης Τιμπ είναι θυμωμένος μαζί του γι' αυτό, επειδή είναι αντίθετο στους κανονισμούς και μπορεί να

έβαζε τον ταγματάρχη Τιμπ σε φασαρίες. Πολύ άσχημο, αλήθεια... Άρα λοιπόν, δεν ξέρετε πού είναι ο Τσάρλι;»

«Όχι» είπε η Μάγκνταλεν και ο Ανίβας. «Μήπως ξέρετε εσείς;»

«Όχι» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ.

«Όχι» είπε ο Τζούλιους.

Κοιτάχτηκαν στενοχωρημένοι.

«Καμιά ιδέα;» είπε ο Ανίβας.

Έκαναν κύκλο.

«Λοιπόν» είπε ο Τζούλιους.

Όλοι σήκωσαν τα κεφάλια με προσμονή.

«Είμαι σίγουρος» είπε «ότι τα λιοντάρια θα θέλανε να γυρίσουν στην πατρίδα τους».

«Μα φυσικά!» φώναξε η Μάγκνταλεν. «Από πού είναι;»

«Δεν ξέρω» είπε ο Τζούλιους με στενοχώρια. «Ο Μακκόμο θα ήξερε, αλλά...»

Δεν έβγαινε τίποτα. Ο Μακκόμο δεν ήταν εκεί.

«Η Μείμπελ μπορεί να ξέρει» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ.

«Η Μείμπελ;» είπε ο Ανίβας. «Ποια είναι αυτή;»

Τη μέρα της παρέλασης, τα λιοντάρια, ο Τσάρλι, ο Κλαούντιο και ο δόγης μπήκαν στη γόνδολα του δόγη και έπλευσαν προς το Αρσενάλε, το ναυπηγείο όπου ήταν αραγμένο το *Bucintoro*. Ο Τσάρλι είχε ακούσει ότι το *Bucintoro* ήταν ένα θρυλικό πλοίο, αλλά, όταν το είδε δεμένο στο μεγάλο ήσυχο όρμο του λιμανιού του Αρσενάλε, δεν μπόρεσε να συκρατήσει μια πνιχτή κραυγή θαυμασμού.

Ήταν μια μεγάλη φορτηγίδα, χτισμένη σαν κτίριο και καλυμμένη με χρυσάφι. Κι όχι απλά χρυσάφι – αυτό ήταν

κάτι περισσότερο από τη μεγαλοπρεπή σαντιγί στις βενετσιάνικες στέγες· υπήρχαν γλυπτές και ένθετες φτερωτές γυναικείες μορφές σε σειρές κατά μήκος των πλευρών, ανάμεσα σε κλαδιά από αμπέλια και σφίγγες. Στο επίστεγο, στην πρύμνη, ήταν δύο χρυσά λιοντάρια και στην πλώρη ένα γλυπτό που αναπαριστούσε τη θεά της Δικαιοσύνης, σε μέγεθος μεγαλύτερο από το πραγματικό, με τη ζυγαριά της και με χρυσή ομπρέλα. Φυσικά, υπήρχε και ένας μεγαλοπρεπής χρυσός θρόνος για το δόγη – και στον πρόβολο, που έβγαινε πέρα από την πλώρη, έστεκε άλλο ένα πανέμορφο, αστραφτερό, χρυσό λιοντάρι!

Τα πατώματα ήταν παρκέ. Τα καθίσματα από κόκκινο βελούδο κι οι τοίχοι επίσης. Ήταν σαράντα τρία μέτρα μακρύ και οκτώμισι μέτρα ψηλό, ήθελε σαράντα τέσσερις άντρες στα κουπιά, τέσσερις ανά κουπί, και οι λαμπερές χούφτες των κουπιών είχαν κόκκινες ρίγες στις άκρες τους. Η διακόσμηση περιλάμβανε και χρυσά βάζα γεμάτα κρίνους, που σκόρπιζαν παντού το άρωμά τους. Ένα τεράστιο πέπλο από πορφυρό ύφασμα μπροκάρ απλωνόταν προς τα πίσω, κρεμασμένο από τον ψηλό, λαξευτό, χρυσοποίκιλτο θόλο του κουβούκλιου της πρύμνης, με μεγάλους φελλούς ραμμένους στις άκρες του, για να επιπλέει.

Πάνω σ' αυτό το πλοίο ο δόγης έβγαινε κάθε χρόνο για να παντρευτεί τη θάλασσα. Σ' αυτό το πλοίο τώρα θα παρυσίαζε τον Πρίμο το Σμιλόδοντα ως το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου.

Οι άλλες βάρκες, οι γόνδολες και τα ψαράδικα, τα θαλάσσια ταξί κι όλοι όσοι θα έπαιρναν μέρος στην παρέλαση περίμεναν εν πλώ για να τους συνοδεύσουν ή συγκεντρώνονταν ήδη στο Μπατσίνο –το μικρό λιμάνι– του Αγίου

Μάρκου (σημαίνει μικρό λιμάνι αλλά και μικρό φιλί). Το Μπατσίνο, απέναντι από το τέρμα του Γκραν Κανάλ όπου είναι το παλάτι του δόγη, ήταν για τις διαδρομές των βαρκάρηδων της Βενετίας κάτι ανάλογο με την πλατεία του Πικκαντιλλυ στο Λονδίνο ή των Τάιμς στη Νέα Υόρκη ή την πλατεία Ναβόνα στη Ρώμη. Το κέντρο της πόλης.

Το *Bucintoro* ξεκίνησε αργά στην αρχή, με τα κουπιά του να σηκώνονται και να πέφτουν, κι έφτασε στην αποβάθρα όπου ο δόγης και τα λιοντάρια περίμεναν για να επιβιβαστούν. Ένα μεγάλο τύμπανο συγχρόνιζε τους κωπηλάτες. Ο αργός του ρυθμός –μπουμ, μπουμ, μπουμ– σε ηρεμούσε και το νερό έσταζε απ’ τις χούφτες των κουπιών καθώς σταματούσαν στην κορυφή κάθε κίνησης πριν βυθιστούν γι’ ακόμα μια φορά στο νερό. Όταν το πλοίο πλεύρισε, τα λιοντάρια πήδηξαν μέσα χαρούμενα. Ο δόγης προχώρησε κουτσαίνοντας, βοηθούμενος από αρκετούς άντρες ντυμένους με μεσαιωνικές λιβρέες, των οποίων οι πρόγονοι είχαν πάντα το καθήκον να βοηθούν το δόγη να επιβιβαστεί στο *Bucintoro*. Με αργές κινήσεις, κατάφερε ν’ ανεβεί στην πλώρη και κάθισε στο χρυσό του θρόνο ανασαίνοντας βαριά.

Ο Τσάρλι, καλοντυμένος, με βελούδινο καλσόν, στο ένα πόδι κόκκινο και στο άλλο πόδι χρυσό, με δετό γιλέκο σαν το παιδί στον πίνακα, έπρεπε να καθίσει στα πόδια του δόγη. Αυτό ήταν, προφανώς, μεγάλη τιμή, αλλά δεν άρεσε καθόλου στον Τσάρλι, που ήθελε να τρέξει πάνω κάτω σ’ αυτό το φανταστικό πλοίο για να το δει απ’ άκρη σ’ άκρη και μετά να σκαρφαλώσει πάνω στα χρυσά λιοντάρια και μετά να κρεμαστεί από την κουπαστή και να φωνάζει στους περαστικούς και να πετάει πράγματα στο νε-

ρό. Αλλά τίποτα απ' όλα αυτά δεν προβλεπόταν: θα έμενε καθισμένος στα πόδια του δόγη σαν ένας άγγελος από κείνους τους πίνακες που παρίσταναν το πόσο δυνατή ήταν η Βενετία και τα λιοντάρια θα κάθονταν ξαπλωμένα γύρω τους, πάλι σαν πίνακας, με τα κατακόκκινα κολάρια τους και τις ασημένιες τους αλυσίδες.

Μόνο ο Πρίμο θα έστεκε όρθιος, σε μια μικρή πλατφόρμα πάνω απ' την ομπρέλα της Δικαιοσύνης, όπου θα μπορούσαν να τον δουν όλοι, και θα κρατούσε στα πόδια του ένα μεγαλοπρεπές βιβλίο που είχε φτιάξει ο δόγης.

«Και αναρωτιέμαι σε ποια σελίδα θα είναι ανοιχτό» είπε ο Κλαούντιο ήρεμα. «Στο “Έλευθερία και Δικαιοσύνη για όλους”; Ή στο “Δώστε μου όλα τα λεφτά σας και σταματήστε τα παράπονα”;»

Ο Τσάρλι θυμήθηκε πως ο Ναπολέον είχε αλλάξει τις λέξεις στο βιβλίο για ν' αλλάξει τη γνώμη των κατοίκων της Βενετίας. Τι θα έγραφε προκειμένου να αλλάξει τον τρόπο που σκέφτονται οι άνθρωποι;

Ο Πρίμο ήταν ακόμα δεμένος με επιδέσμους.

«Βγάλε τους τώρα» είχε πει ο δόγης.

«Αργότερα» είπε ο Τσάρλι.

Ο δόγης έδειξε να θυμώνει, αλλά το μόνο που είπε τελικά ήταν: «Πριν φτάσουμε στο Γκραν Κανάλ».

Ο Τσάρλι είχε χαμογελάσει ευγενικά.

Οι κωπηλάτες ήταν όλοι στις θέσεις τους στο κάτω μισό του μεγάλου σκάφους. Ήταν όλοι εργάτες στο ναυπηγείο του Αρσενάλε. Ο Κλαούντιο γνώριζε τους περισσότερους, κι έτσι είχε κατέβει κάτω να τους δει. Χαμογελούσαν μεταξύ τους με νόημα και ανταλλάζαν χειραψίες. Ο Τσάρλι, καθώς στριφογύριζε στα πόδια του δόγη, μπορούσε να βλέπει

κάτω στο διαμέρισμα των κωπηλατών. Ζήλευε. Μετά ο Κλαούντιο ανέβηκε πάλι απάνω σφυρίζοντας το σκοπό του και έκατσε μαζί του. Ο δόγης θα προτιμούσε να μην έχει στα πόδια του αυτόν τον απλό γονδολιέρη, αλλά ο Τσάρλι επέμενε και ο δόγης κατάλαβε γρήγορα πως, αν ήθελε να κάθονται τα λιοντάρια ήσυχα (πράγμα που μάλλον ήθελε), τότε έπρεπε να είναι καλός με τον Τσάρλι. Επίσης, ο δόγης είχε παρατηρήσει πόσο ψευτοκαμωμένα ήταν τα λουριά κι οι αλυσίδες και δεν τον πείραζε να έχει ένα γερό άντρα εκεί γύρω, για κάθε ενδεχόμενο. Υπήρχε, βέβαια, μια σειρά από κομψά ντυμένους και βαριά οπλισμένους φρουρούς ακριβώς πίσω του, αλλά, ειλικρινά, κανείς τους δε φαινόταν να έχει ιδέα τι να κάνει με ένα θυμωμένο λιοντάρι απέναντί του... Είχε σκεφτεί να βάλει τα λιοντάρια σε κλουβί... αλλά η εικόνα του λιονταριού του Αγίου Μάρκου σε κλουβί δεν ταίριαζε με την εικόνα ενός λιονταριού του Αγίου Μάρκου, δυνατού, όμορφου, που να στέκεται ελεύθερα με τη δική του θέληση στο πιο ψηλό μέρος του *Bucintoro* και να μην τρώει το δόγη. Όχι, έπρεπε να είναι καλός μ' αυτό το μελαψό αγόρι και τον ξανθό του φίλο.

Το *Bucintoro* έκανε βόλτα γύρω από το κεντρικό νησί της Βενετίας. Η λιμνοθάλασσα, με τα μακρινά νησιά του Μουράνο και του Μπουράνο, απλωνόταν δεξιά. Ο Τσάρλι ήταν ευχαριστημένος που, μετά από τόσον καιρό κλειδωμένος μέσα, μπορούσε να κοιτάζει τόσο μακριά. Το νερό χτυπούσε τα πλευρά του πλοίου, τα κουπιά σηκώνονταν κι έπεφταν με ρυθμό και το *Bucintoro* γλιστρούσε όλο χάρη, χρυσαφένιο πάνω στα γκριζοπράσινα νερά. Ο Τσάρλι έπιασε τον εαυτό του να σιγοτραγουδάει τον όμορφο σκοπό του γονδολιέρη: σήμερα αυτός ο σκοπός

τού φαινόταν ζωηρός και παιχνιδιάρικος και η θλίψη είχε φύγει από μέσα του.

Όταν ο Ράφι έφτασε στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, ήταν ακόμα νωρίς, αλλά είχε αρχίσει να μαζεύεται κόσμος για την παρέλαση. Προχώρησε με προσοχή ανάμεσα στο πλήθος, πηγαίνοντας προς το παλάτι του δόγη. Ακόμα κι αν είχε το χρόνο να προσπαθήσει να μπει στο παλάτι, μια ματιά μόνο ήταν αρκετή για να καταλάβει ότι δε θα μπορούσε ποτέ να το πετύχει: τεράστιες πόρτες, ψηλές πύλες, παραταγμένοι φρουροί.

Προχώρησε μπροστά στην προβλήτα του Μπατσίνο και διάβηκε ανάμεσα από τις δύο κολόνες, κάνοντας αυτό που ο Κλαούντιο είχε πει στον Τσάρλι να μην κάνει ποτέ. Κοίταξε πέρα μακριά τα ερείπια του Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε. Ανέβηκε στην κορυφή της γέφυρας και γύρισε πίσω να δει τη Γέφυρα των Στεναγμών, που οδηγούσε από το παλάτι στις φυλακές, στην απέναντι πλευρά του μικρού καναλιού.

Κοιτάζοντας κάτω, είδε αγκυροβολημένο στο κανάλι ένα κομψό και όμορφο ταχύπλοο που χρησιμοποιούσε ηλιακή ενέργεια για να κινηθεί και πάνω του δύο νεαρούς να στοιβάζουν πράγματα. Μιλούσαν σιγά και σοβαρά.

Ο Ράφι ήταν αδιάκριτος. Κατέβηκε λίγο τα σκαλοπάτια και έγειρε το κεφάλι. «*Leoni*» άκουσε, κι επίσης, «*Τσάρλι*». Σταμάτησε. Οι περισσότεροι Βενετσιάνοι μιλούσαν για το «Μελαψό Άγγελο». Ποιοι λοιπόν ήταν αυτοί οι άνθρωποι που ήξεραν τον Τσάρλι με τ' όνομά του;

Στάθηκε με την πλάτη στο παραπέτο και έγειρε πίσω, για να νομίζει ο κόσμος ότι θαύμαζε τη θεά. Τα λόγια τους

έφταναν στ' αυτιά του: πολλά ιταλικά. Ο Ράφι δεν καταλάβαινε. Έστριψε και έσκυψε μπροστά, σαν να θαύμαζε τη Γέφυρα των Στεναγμών. Κάτω απ' τα γυαλιά του κοίταξε χαμηλά.

Ο ένας από τους νεαρούς έβαζε σ' ένα ντουλάπι μια δερμάτινη τσάντα: «*Sta più sicuro qui*»¹⁴ έλεγε.

Το Ράφι δεν τον ένοιαζε πια τι έλεγαν. Αναγνώρισε την τσάντα. Ήταν η τσάντα που ο Τσάρλι είχε πάρει απ' το σπίτι των δικών του και την είχε μαζί του όλες αυτές τις βδομάδες.

Το μυαλό του δούλεψε γρήγορα.

Ήθελε την τσάντα. Οτιδήποτε και να είχε μέσα θα ήταν πολύτιμο για τον Τσάρλι. Ο Ράφι ήθελε την τσάντα.

Πώς να...

Δεν είχε χρόνο να σκεφτεί και να σχεδιάσει.

Δεν του πήρε όμως πολύ χρόνο να παραπατήσει, σαν να τον είχαν σπρώξει, να βγάλει μια κραυγή και την ίδια στιγμή να σπρώξει το μικρό κορίτσι που στεκόταν δίπλα του και να πέσουν μαζί στο κανάλι μπροστά στην όμορφη βάρκα. Δεν του πήρε καθόλου χρόνο να δημιουργήσει ένα μικρό χάος, όπου το κορίτσι φώναζε και χτυπούσε τα χέρια του στο νερό, οι άνθρωποι που ήταν μαζί του φώναζαν τρομαγμένοι κι έτρεχαν για βοήθεια, ένας από τους δύο άντρες της βάρκας έτρεχε στην πλώρη κι έριχνε ένα σωσίβιο κι ο άλλος πηδούσε στο νερό κάνοντας θόρυβο και απόνερα, για να το σώσει. Ήταν εύκολο στο Ράφι να δώσει την εντύπωση ότι προσπαθούσε, σκουντουφλώντας, να βοηθήσει, όταν, στην πραγματικότητα, έβρισκε την ευκαι-

14. Είναι πιο ασφαλές εδώ. (Σ.τ.Μ.)

ρία να πέσει πάνω στην τσάντα του Τσάρλι. Προσπαθούσε να πιάσει τη λαβή, έτσι ώστε να τη χώσει ολόκληρη κάτω από το δερμάτινο παλτό του και μετά να το σκάσει, αλλά αυτό που νόμιζε για λαβή ήταν το πάνω μέρος της τσάντας και τώρα το χέρι του ήταν στο εσωτερικό της.

Έκλεισε τα δάχτυλά του γύρω από – τι; Τι ήταν αυτό; Ένα δροσερό, λείο, σκληρό πράγμα και κάτι άλλο σαν χαρτί. Και μετά, συνεχίζοντας να προσποιείται ενδιαφέρον για το κορίτσι, έριξε τα πράγματα στη μεγάλη του τσέπη φωνάζοντας: «Είναι καλά το κορίτσι; Για το Θεό, ποιος μ' έσπρωξε;».

Και μετά, γρήγορα γρήγορα, πριν να ηρεμήσουν τα πράγματα κι όλοι ν' αρχίσουν να τον ρωτάνε τι στην ευχή έκανε, το 'σκασε.

Καθώς ξεκούραζε τα μάτια του ρίχνοντας το βλέμμα πάνω από τη λιμνοθάλασσα, ο Τσάρλι είδε κάπου στη μέση να υψώνεται ελαφρά πάνω από την επιφάνεια του νερού ένας χαμηλός σωρός από ερείπια, με τα νερά να στροβιλίζονται γύρω του. Δίπλα ήταν ένας πλωτήρας με έναν τεράστιο εσταυρωμένο πάνω του, μόνος μέσα στην απεραντοσύνη της ήρεμης λιμνοθάλασσας, που πηγαινοερχόταν αργά πέρα δώθε με την παλίρροια.

Ο Τσάρλι είδε τον Κλαούντιο να κοιτάζει και να κάνει το σταυρό του.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Το Σαν Μικέλε» είπε ο Κλαούντιο.

«Και;» είπε ο Τσάρλι.

«Όμορφη εκκλησία, ωραίο *convento*...»

Α! σκέφτηκε ο Τσάρλι.

«Και...» ο Κλαούντιο φαινόταν λίγο θλιμμένος. «Ήταν το νησί του νεκροταφείου μας».

Ο Τσάρλι κοιτούσε τα ανακατεμένα νερά που στροβιλίζονταν πάνω από τα υποθαλάσσια ερείπια. Το νερό ήταν πιο σκοτεινό εκεί. Το λαμπερό φως του πρωινού φαινόταν να μην το αγγίζει.

«Ωω» είπε σιγανά ο Τσάρλι. Στο μυαλό του σχηματίστηκε η εικόνα πνιγμένων σκελετών και θυμήθηκε ένα ποίημα που του είχε πει η μαμά του, για έναν πνιγμένο ναυτικό – «Σε δέκα μέτρα βάθος ο πατέρας σου είναι πνιγμένος, κι αυτά τα μαργαριτάρια ήταν τα μάτια του...» κάτι τέτοιο. Αλλά να πνιγείς αφού πεθάνεις και σε θάψουνε...

Καθμένη Βενετία. Ο σκοπός του τραγουδιού στο μυαλό του άρχισε πάλι να γίνεται μελαγχολικός.

Εκείνη τη στιγμή ένα μικρό σπουργίτι ήρθε και κούρνιασε πάνω σ' ένα κομμάτι της χρυσής διακόσμησης, δίπλα απ' το κεφάλι του Τσάρλι. Τα λεπτά του ποδαράκια γραπώθηκαν στο χρυσό αυτί μιας νύμφης κι ανεβοκατέβασε το καφετί του κεφάλι.

Τα πνεύματα ζουν, σκέφτηκε ο Τσάρλι και δεν ήξερε πώς του ήρθε αυτή η σκέψη. Τα σώματα πεθαίνουν και τα κτίρια καταρρέουν, αυτοκρατορίες πέφτουν, αλλά τα πνεύματα ζουν για πάντα.

Το *Bucintoro* τώρα συναντήθηκε με τέσσερις μικρότερες φορηγίδες, που πήραν θέση πίσω του σαν κορδωμένα παπάκια. Δύο από αυτές κουβαλούσαν μουσικούς, που έπαιζαν όσο πιο δυνατά μπορούσαν, στον ίδιο ρυθμό με το τύμπανο των κωπηλατών του *Bucintoro*. Οι άλλες δύο είχαν πάνω τους τεχνίτες που κατασκεύαζαν χαριτωμένα μικρά λιοντάρια από φυσητό γυαλί και μετά τα πέταγαν

στα παιδιά που βρίσκονταν στις δυο όχθες του καναλιού. Και, γύρω τους, μικρότερες βάρκες πλησίαζαν. Ήταν αφρόντιστα φτωχά πλεούμενα στο σύνολό τους, αλλά ήταν διακοσμημένα – γεμάτα με κόκκινο και χρυσό και είχαν στον ιστό τους τη βενετσιάνικη σημαία με το λιοντάρι, χρυσό και κόκκινο. Μερικά είχαν κόκκινα πέπλα να πλέουν πίσω τους προσπαθώντας να μιμηθούν το *Bucintoro*. Άλλα είχαν κρεμάσει κορδέλες και γιρλάντες στις πλευρές και στα ξάρτια τους.

Καθώς έστριβαν στο κανάλι του Κανναρέτζιο, τα σκάφη που έφταναν για να τους συνοδεύσουν φαίνονταν μάλλον ωραιότερα και, όταν έστριψαν στο Γκραν Κανάλ, η καλαισθησία των σκαφών ήταν ακόμα πιο μεγάλη. Γλιστρώντας μπροστά από τα παλάτια που είχε δει την πρώτη μέρα που ήρθε στη Βενετία, ο Τσάρλι πρόσεξε ότι όλοι ήταν ενθουσιασμένοι και χαρούμενοι. Καθώς περνούσαν κάτω από τη γέφυρα του Ριάλτο, κόκκινα ροδοπέταλα στροβιλίζονταν γύρω τους. Σ' όλη τη διαδρομή, άφηναν απ' τα μπαλκόνια μπαλόνια στον αέρα. Άνθρωποι μαζεύονταν στις προβλήτες και γέρονταν απ' τα παράθυρα ζητωκραυγάζοντας και τραγουδώντας και, πάνω απ' όλα, ξεφωνίζοντας από θαυμασμό και κατάπληξη στη θέα του Πρίμο. Από θαυμασμό και δέος, καθώς αντιλαμβάνονταν ότι ήταν... αληθινός. Ήταν Αληθινός.

Το λιοντάρι είχε επιστρέψει στη Βενετία! Η Βενετία ήταν πάλι ευλογημένη!

Σε όλο το μήκος του Γκραν Κανάλ, ο Τσάρλι ξεχώριζε όλο και περισσότερους ανθρώπους να φορούν κόκκινες και χρυσές λιβρέες. Κρατούσαν δίσκους με φαγητά και ποτά και κερνούσαν τον κόσμο. Παιδιά ροκανίζανε κάτι

Το εμβατήριο του Bucintoro

R. Lockhart

που έμοιαζε με... Το πλοίο έκοψε ταχύτητα και ο Τσάρλι μπόρεσε να δει προσεκτικά. Ναι! Ήταν μικρά ζαχαρένια λιοντάρια, σε χρώματα ροζ, πράσινο, κίτρινο και μπλε. Ο Τσάρλι γέλασε δυνατά. Θα 'θελε κι αυτός ένα.

Όταν πλησίαζαν το παλάτι του δόγη, ακούστηκε ο τιμητικός χαιρετισμός με είκοσι έναν κανονιοβολισμούς. Αρκετά κομμάτια μωσαϊκού έπεσαν από την πρόσοψη του καθεδρικού ναού. Τα άκουγαν να πέφτουν στη σιγή μεταξύ των κανονιοβολισμών. («Δεν πειράζει» μουρμούρισε ο δόγης. «Αξίζει τον κόπο».)

Το πλήθος στην πλατεία και γύρω από το παλάτι του δόγη ήταν τεράστιο: καλόγεροι, παπάδες, καλόγριες, αριστοκράτες και απλοί πολίτες της Βενετίας, τουρίστες και παιδιά, πιανίστες και ψαράδες, ποδοσφαιριστές και δάσκαλοι, ζητιάνοι και μεθύστακες, δημοσιογράφοι κι εθελοντές, συγγραφείς και υπάλληλοι, σκύλοι και γάτοι, εργάτες

και αργόσχολοι, γκαρσόνες και χορεύτριες κι ένα αγόρι απ' την Αγγλία με δερμάτινο παλτό... Στη Βενετία όποιος δεν ήταν μέσα σε πλοίο βρισκόταν εκεί, ανάμεσα στο πλήθος. (Εκτός από κάποιες μικρές ήσυχες ομάδες γονδολιέρηδων, που βρίσκονταν στο τηλεφωνείο, στο σταθμό, στο ναυπηγείο, στο σταθμό της τηλεόρασης και στην κεντρική τράπεζα της πόλης. Όλα αυτά τα μέρη είχαν κλείσει για την παρέλαση. Σβέλτα και με προσοχή, σφυριζοντας ανάμεσα απ' τα δόντια τους και χαμογελώντας ο ένας στον άλλον, οι γονδολιέρηδες τα παραβίαζαν, άλλαζαν τις κλειδαριές και έμπαιναν λαθραία στους υπολογιστές.)

Ένας γάτος, ειδικά, παρακολουθούσε προσεκτικά και περίμενε να έρθει η ώρα του.

Μόλις εμφανίστηκε στον ορίζοντα το *Bucintoro*, η Μαραγκόνα άρχισε να χτυπάει κι οι άνθρωποι άρχισαν να φωνάζουν. Σημαίες ανέμιζαν περήφανα στο λαμπερό γαλάζιο ουρανό –κόκκινες και χρυσές, μπλε και χρυσές– και τους μουσικούς που ήταν στις φορηγίδες ήρθε να συνοδεύσει κι άλλη μία ορχήστρα από το μπαλκόνι του δόγη. Δεν ήταν συγχρονισμένοι καλά, αλλά και πάλι ο ήχος ήταν υπέροχος, ειδικά όταν μπήκαν στο χορό κι όλες οι καμπάνες από τις εκκλησίες της Βενετίας, από τη Ρεντεντόρε και τη Σαλούτε, τη Σάντα Μαρία των Μοναχών και των Κρίνων, από την εκκλησία των Ιησουιτών και την Πιετά. Μια ηλικιωμένη κυρία από το πλήθος είπε ότι ακόμα και οι βυθισμένες καμπάνες των πλημμυρισμένων εκκλησιών του Σαν Μικέλε και του Σαν Τζόρτζιο Ματζόρε χτυπούσαν κάτω απ' το νερό.

«Θα υψωθούν ξανά!» φώναξαν οι Βενετσιάνοι.

«Θα υψωθούν ξανά!» φώναξαν οι βαρκάρηδες.

«Θα υψωθούν ξανά!» φώναξαν τα παιδιά, οι τουρίστες, οι παπάδες και οι μεθύστακες.

Ο δόγης χαμογέλασε.

Οι βάρκες και τα κάθε λογής πλοιάρια στριμώχνονταν ένα γύρω.

Κάποιοι έπεσαν στα νερά του Μπατσίνου, τόσο γεμάτα ήταν τα κρηπιδώματα και οι προβλήτες. Κάποιοι άλλοι τους τράβηξαν μούσκεμα από το νερό κι αυτό επέτεινε το χάος.

Ο Πρίμο κοίταξε τον Τσάρλι. «Τώρα» του είπε μ' ένα νεύμα.

Ο Τσάρλι πήδηξε πάνω στη χρυσοποίκιλτη πλατφόρμα που στεκόταν ο φίλος του, ορατός σ' ολόκληρη την πόλη της Βενετίας, και ξετύλιξε σβέλτα το τεράστιο και τρομερό του κεφάλι.

Ο Πρίμο σήκωσε το κεφάλι και τίναξε την υπέροχη χαίτη του.

Ο Τσάρλι πίεσε το κουμπί του τηλεχειριστήριου και τα πλατιά αφράτα φτερά του Πρίμο σηκώθηκαν. Εκείνος τένωσε τους μυς του και τα φτερά τρεμόπαιξαν σαν να ήταν ζωντανά. Ζάρωσε το χείλος του σε μια περήφανη γκριμάτσα και τα μακριά, δυνατά, κοφτερά του δόντια που ξεπρόβαλαν από τα ροζ του ούλα πάνω απ' το τριχωτό χρυσό του σαγόνι άστραψαν στον ήλιο.

Οι άνθρωποι κοίταζαν.

Όλοι είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό.

Η Βενετία, όπου επί αιώνες μαζευόταν ό,τι πιο πλούσιο και παράξενο υπήρχε, δεν είχε δει ποτέ τίποτα σαν τον Πρίμο.

Και τότε ο Πρίμο βρυχήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

«ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΪΜΠΕΛ;» είπε ο Ανίβας.

«Η Μέιμπελ Σταρκ» είπε ο Τζούλιους. «Είναι η κοπέλα του Μακκόμο. Πολύ καλό κορίτσι».

«Γιατί λες απλά “Είναι η κοπέλα του Μακκόμο;”» ρώτησε η μαντάμ Μπαρμπύ. «Είναι επίσης και η καλύτερη εκπαιδεύτρια τίγρεων. Αυτό είναι πιο σημαντικό από το ποιος είναι ο φίλος της...»

«Συγγνώμη» είπε ο Τζούλιους.

Η Μάγκνταλεν δεν είχε μιλήσει.

«Είναι εδώ;» ρώτησε.

«Ναι» είπε ο Τζούλιους. «Οι τίγρεις της αντικατέστησαν τα λιοντάρια στην παράσταση».

«Οι τίγρεις της δε θέλουν να πάνε πίσω στην πατρίδα τους;» ρώτησε ο Ανίβας.

«Όχι – γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στο τσίρκο. Δε θα ήξεραν τι να κάνουν στη ζούγκλα. Τα λιοντάρια του Μακκόμο τα πιάσανε». Ο Τζούλιους φαινόταν κάπως αγανακτισμένος.

«Πού είναι λοιπόν;» είπε η Μάγκνταλεν. Η φωνή της είχε έναν τόνο βιασύνης.

«Η Μείμπελ; Θα είναι... Πάω να τη φέρω» είπε ο Τζούλιους. «Εσείς μείνετε εδώ, να μη σας δουν».

«Θα τους πάρω εγώ στην καμπίνα μου» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ. Ο ταγματάρχης Τιμπ κάνει προπόνηση στη σκηνή. Δε θα τους δει. Θα είναι ασφαλείς.

Έτσι, ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν βρέθηκαν στη μικρή όμορφη καμπίνα της μαντάμ Μπαρμπύ, όπου συνάντησαν την Πιρουέτ, την ιπτάμενη αιωρήτρια, και ήπιαν τσάι με λεμόνι περιμένοντας να έρθει η εκπαιδεύτρια των τίγρεων.

Κι όταν ήρθε, ζωηρή και όμορφη, ντυμένη με το βαθυκόκκινο δερμάτινό της, σημαδεμένο με νυχιές και δαγκωματιές από τίγρεις, με τα μαλλιά της σαν το κόκκινο της φωτιάς δεμένα πίσω σε σφιχτή κοτσίδα, με το μαστίγιο και τα γάντια στο ανοιχτόχρωμο μυώδες χέρι της, σχεδόν το ίδιο σημαδεμένο όπως η φορεσιά της, η φημισμένη θηριοδαμάστρια έριξε μια ματιά στη Μάγκνταλεν και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει και πάλι. «Εσύ!» φώναξε. «Εσύ! Αυτό το παιδί – αυτός ο κλέφτης – είναι γιος σου!»

«Ναι, καλή μου» είπε η Μάγκνταλεν. Οι άλλοι, όπως φαντάζεστε, κοιτάζαν ακίνητοι.

«Δε θα σας βοηθήσω» είπε η Μείμπελ. «Ούτε εκείνον. Κατέστρεψε το Μακκόμο. Είναι... Δε θα βοηθήσω, ακόμα κι αν μπορούσα. Δε με νοιάζει».

«Μείμπελ;» είπε ο Ανίβας.

Η Μείμπελ τον κοίταξε.

«Είσαι η Μείμπελ;» είπε.

«Ναι!» απάντησε εκείνη, σχεδόν φωνάζοντας.

Ο Τζούλιους, η μαντάμ Μπαρμπύ και η Πιρουέτ κοιτούσαν ξαναμμένοι από περιέργεια.

Ο Ανίβας γύρισε προς το μέρος τους, αλλά η Μάγκντα-
λεν μπήκε στη μέση.

«Είναι η αδερφή μου» είπε. «Το 'σκάσε απ' το σπίτι για
να δουλέψει στο τσίρκο. Δεν... δεν έχουμε ιδωθεί για κά-
μποσο καιρό».

Την τελευταία φορά που βρυχήθηκε ο Πρίμο, ολόκληρο το
Παρίσι ανατρίχιασε από το φόβο του. Ο βρυχηθμός του
τώρα έκοψε την ανάσα όλων στη Βενετία.

Ο ήχος που έβγαλε ήταν λυπητερός και όμορφος. Σί-
γουρα κανείς δε θα τον ξεχνούσε εύκολα, καθώς έφτασε
από άκρα σ' άκρα στη λιμνοθάλασσα και γέμισε τ' αυτιά
και τις καρδιές όσων τον άκουσαν – και τον άκουσαν όλοι.

Ο δόγης, που ήταν κοντά και μπορούσε να δει καθαρά
τα δόντια, έπεσε κάτω στο κατάστρωμα εντελώς αναίσθη-
τος. Οι φρουροί δεξιά κι αριστερά του προσπάθησαν να
τον πιάσουν, αλλά είχαν τόσο ξαφνιαστεί από το βρυχηθ-
μό, που δεν αντέδρασαν αρκετά γρήγορα.

Τα άλλα λιοντάρια πήδηξαν στα πόδια τους και έκαναν
κύκλο γύρω από τον πατέρα τους, τον αδερφό τους, τον
ξάδερφό τους, γύρω από το παρελθόν.

Οι άνθρωποι στις βάρκες κοίταζαν άφωνοι. Κάποιοι γα-
ντζώθηκαν στα ρέλια κι άλλοι έπεσαν στη θάλασσα.

Όσοι ήταν πίσω φώναζαν: «Τι είναι! Τι είναι!..».

Αυτοί που ήταν μπροστά έλεγαν με σιγανή φωνή: «Το
λιοντάρι! Είναι το λιοντάρι...!».

Στα πρόσωπα των βαρκάρηδων διαγράφονταν φωτει-
νά χαμόγελα.

Ο Έντουαρτ, πάνω στην ειδική γόνδολα που ήταν, ως
τιμώμενο πρόσωπο, άσπρισε κι έπιασε το τηλέφωνό του.

Ο Ράφι μουρμούρισε προβληματισμένος «Δεν το θυμάμαι αυτό το λιοντάρι...».

Ο Κλαούντιο έφτασε μ' ένα σάλτο δίπλα στον Πρίμο, έβγαλε ένα μεγάφωνο, κι ενώ ο τελευταίος βρυχηθμός χανόταν πέρα απ' τα νερά της λιμνοθάλασσας, φώναξε: «Πολίτες της Βενετίας! Το λιοντάρι γύρισε πίσω! Το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου, ο όμορφος, ευγενικός και ιερός μας προστάτης, επέστρεψε σ' εμάς τώρα που το χρειαζόμαστε, για να διώξει την κατάρρα και να δώσει τη Βενετία πίσω στο λαό της! Κοιτάξτε τον αισχροδόγη πώς τρέμει πεσμένος πάνω στο Κατάστρωμα της Ιστορίας!». (Ο δόγης έτρεμε πράγματι.) «Κοιτάξτε πώς οι ύπουλοι στρατιώτες του τρέμουν σύγκορμοι μπροστά στην Αλήθεια!» (Οι φρουροί του δόγη κοίταξαν γύρω τους. Αυτούς εννοούσε;) «Κοιτάξτε πώς το ευγενικό λιοντάρι δείχνει τα δόντια για να προστατεύσει την Ελευθερία και σηκώνει την εκπληκτική του φωνή για τη Δημοκρατία και τη Δικαιοσύνη! Προσκύνησε μπροστά στη Θέληση του Λαού!»

Ο δόγης στεκόταν όρθιος τώρα, άσπρος σαν το πανί. Γύρω του φρουροί, με τα όπλα στα χέρια, και μια ομάδα από βαρκάρηδες –οι κωπηλάτες– απέναντί τους.

«Ποτέ!» φώναξε ο δόγης με τρεμάμενη φωνή. «Ποτέ! Ο δόγης δεν προσκυνάει μπροστά σε σκυλιά!»

«Πολίτες της Βενετίας, ο δήθεν ηγέτης σας σας αποκαλεί σκυλιά!» φώναξε ο Κλαούντιο.

Ένας δυο από τους φρουρούς φαίνονταν νευρικοί, ακουμπώντας με το δάχτυλό τους τη σκανδάλη, και τότε το νεαρό λιοντάρι έκανε ένα βήμα μπρος. Στάθηκε ακριβώς μπροστά στην ομάδα των φρουρών κοιτώντας τους απειλητικά. Αμέσως, τα άλλα λιοντάρια τον ακολούθησαν.

Άρχισαν να γρυλίζουν σιγανά. Το νεαρό λιοντάρι έβγαλε τα νύχια του κι έξυσε μαλακά το κατάστρωμα. Οι μουσικοί του δόγη είχαν σταματήσει. Η μουσική τους έσβησε και το ξύσιμο των νυχιών ακούστηκε απ' όλους.

Ένας από τους φρουρούς σήκωσε το όπλο του και σημάδεψε το νεαρό λιοντάρι. Μια τρομερή σιγή επικράτησε, και μετά, μόλις ετοιμαζόταν το νεαρό λιοντάρι να ορμήξει, μια παιδική φωνή αντήχησε: «ΜΗΝ ΤΟΛΜΗΣΕΙΣ!».

Ήταν η Λαβίνια, που στεκόταν μπροστά από το πλήθος. «Μην τολμήσεις να πειράξεις αυτό το λιοντάρι!» τσίριξε, και πίσω της ακολούθησαν χιλιάδες φωνές: της σινιόρα Μπαττιστούτα, της μητέρας του Αλεσσάντρο, της Ντονατέλλα, των γιαγιάδων, του συνεργείου της τηλεόρασης, εκείνου του ζαρωμένου τύπου που συνεργαζόταν με τον Έντουαρτ – ολόκληρου του λαού της Βενετίας.

Ο φρουρός χαμήλωσε το όπλο του. Ήταν μόλις δεκαοκτώ χρόνων. Καθόλου δεν ήθελε να σκοτώσει το λιοντάρι και πίστευε ότι, όπως και να 'χει, ο δόγης ήταν ένας άξεστος γέρος. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα οι βαρκάρηδες είχαν περικυκλώσει την ομάδα του δόγη και οι φρουροί είχαν εξαφανιστεί.

Το πλήθος άρχισε τις ζητωκραυγές.

Και τότε ο Πρίμο, ακόμα όρθιος στο πιο ψηλό σημείο, χαμήλωσε το κεφάλι και φώναξε στον Τσάρλι: «Τσάρλι! Θα μείνω εδώ!».

«Μα, Πρίμο...» είπε ο Τσάρλι. Ο Πρίμο τον κοίταξε από ψηλά και είπε «Μικρό αγόρι, θα μείνω εδώ».

Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε. Ποιος ήταν αυτός που έλεγε «μα» σε ένα προϊστορικό λιοντάρι με δόντια κοφτερά και γυριστά σαν σπαθιά;

«Μα, Πρίμο...» είπε το νεαρό λιοντάρι. Αλλά, με το που είδε το πρόσωπο του Πρίμο, δεν ξαναμίλησε.

Η ασημιά λιονταρίνα άρχισε να κλαίει.

«Είσαι τόσο άρρωστος;» ρώτησε.

Ο Πρίμο την κοίταξε από ψηλά και μουρμούρισε «Ναι, είμαι τόσο άρρωστος. Και τους αρέσω. Αυτή η πόλη, όπως κι εγώ, είμαστε σε λάθος εποχή. Θα μείνω μαζί τους και θα βουλιάξουμε μαζί. Θα τους δώσει χαρά».

Ο Τσάρλι πρόσεξε ότι στα μάτια του υπήρχαν δυο μεγάλα δάκρυα. Το νεαρό λιοντάρι είχε τυλίξει με την ουρά του το πόδι του Τσάρλι.

«Τσάρλι» σφύριξε ο Κλαούντιο. «Τι λένε;»

«Ο Πρίμο θέλει να μείνει εδώ!»

«*Favoloso!*» φώναξε ο Κλαούντιο – Εκπληκτικό.

Το πλήθος γινόταν όλο και πιο θορυβώδες, σπρώχνοντας και φωνάζοντας.

Ο Τσάρλι κοίταζε τον Κλαούντιο με απλανές βλέμμα.

«Το σκάφος σου σε περιμένει» είπε ο Κλαούντιο. «Ή θα μείνεις και συ;»

«Εντάξει» είπε ο Τσάρλι. «Φευ—»

Ήταν έτοιμος να πει «Φεύγουμε», όταν το συνειδητοποίησε. Δεν ήθελε να φύγει. Ήθελε να μείνει εκεί, να βρει τους γονείς του, να πάει σπίτι, να είναι ασφαλής.

Αλλά πώς να το πει αυτό στα λιοντάρια;

Ο Κλαούντιο θα τα φρόντιζε στο ταξίδι, βέβαια..., αλλά είχαν περάσει τόσα πολλά μαζί. Δεν ήθελε να τα εγκαταλείψει.

Η Ελσίνα φιλούσε τον Πρίμο. Το γηραιότερο λιοντάρι τού μιλούσε χαμηλόφωνα. Το πλήθος φώναζε θριαμβευτικά «*LEONE! MARCIANO! LEONE! VENEZIA!* –

ΛΙΟΝΤΑΡΙ! ΤΟΥ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ! ΛΙΟΝΤΑΡΙ! ΒΕΝΕΤΙΑ!» σαν να ζητωκραύγαζαν χιλιάδες φίλαθλοι για την ομάδα τους.

Ο Κλαούντιο πήδηξε δίπλα στον Πρίμο πάλι, με το μεγάφωνό του. Χρειάστηκε άλλος ένας βρυχηθμός από τον Πρίμο για να σωπάσει το πλήθος.

Ο Πρίμο είπε: «Τσάρλι, πες στο μεταφραστή σου να μεταφράζει».

Έτσι, ενώ μιλούσε ο Πρίμο, ο Τσάρλι τα μετέφραζε στα αγγλικά και ο Κλαούντιο τα μετέφραζε με τη σειρά του στα βενετσιάνικα, μιλώντας στους πολίτες της Βενετίας:

«Εγώ, ο Πρίμο, το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου, επέστρεψα στη Βενετία. Θα μείνω εδώ μαζί σας. Εσείς, ο λαός της Βενετίας, είστε οι προστάτες μου. Οι αδερφοί και οι αδερφές μου θα φύγουν. Ο φίλος μου ο άνθρωπος θα φύγει. Τα δόντια μου είναι στην υπηρεσία σας» – εδώ ο Πρίμο άφησε ένα πλατύ χαμόγελο και πολλοί άνθρωποι λιποθύμησαν.

Η βοή του πλήθους που ακολούθησε τα λόγια αυτά ξεπέρασε ακόμα και το βρυχηθμό του Πρίμο κι ήταν γεμάτη αγάπη. Ακόμα κι ο δόγης το κατάλαβε, καθώς οι βαρκάρηδες τον τύλιξαν με ευγένεια στην κόκκινη βελούδινη ρόμπα του και τον κατέβασαν κάτω στο κατάστρωμα των κωπηλατών. «Ελάτε, κύριε» ψιθύρισαν. «Νομίζουμε ότι δε σας θέλουν πια...»

Ο Τσάρλι σκεφτόταν ακόμα τα λιοντάρια. Θα είμαι μαζί τους για λίγο ακόμα, σκέφτηκε. Μετά μπορώ να τους εξηγήσω γιατί πρέπει να γυρίσω πίσω και θα καταλάβουν – δεν μπορώ ν' αλλάξω το σχέδιο τώρα, δεν...

«Πρίμο» είπε ο Τσάρλι.

Το μεγάλο λιοντάρι γύρισε προς το μέρος του.

«Αντίο» είπε ο Τσάρλι χαμηλόφωνα.

Ο Πρίμο τον κοίταξε για λίγο.

«Σ' ευχαριστώ, λιονταρόπαιδο» είπε.

Κι έτσι, ο Τσάρλι και τα άλλα λιοντάρια, αφού αποχαιρέτισαν σύντομα αλλά απ' την καρδιά τους το φίλο τους, γλίστρησαν ήσυχα από την πρύμνη του *Bucintoro* στο κατάστρωμα του μεγάλου ταχύπλοου που κινούνταν με ηλιακή ενέργεια και που είχε φέρει ο Κλαούντιο και οι φίλοι του, φορτωμένο με τρόφιμα, εφόδια και χρήματα για τη διαφυγή τους. Αν είχαν πάει όλα σύμφωνα με το σχέδιο, θα ήταν εκεί και η τσάντα του Τσάρλι.

«Κλαούντιο, έλα!» σφύριξε ο Τσάρλι. Ένα μικρό συνονθύλευμα από γόνδολες, βάρκες και θαλάσσια ταξί, επιβατικά, μηχανοκίνητα, ένα πλοiάριο μεταφοράς γαλακτοκομικών που συνήθως μετέφερε γάλα από την ηπειρωτική χώρα και μια ολοστολίστη φορτηγίδα που μετέφερε παγωτά και ανήκε στο γαμπρό του Κλαούντιο τους έκρυσαν από τα μάτια του κόσμου που βρισκόταν από την άλλη πλευρά, καθώς σκαμπανέβαζαν πάνω στα ταραγμένα νερά από τις τόσες βάρκες και τα κάθε λογής πλεούμενα που ήταν γύρω τους κάνοντας βόλτες και χαζεύοντας. Αλλά, ακόμα κι αν δεν τους έβλεπαν, έπρεπε να βιαστούν.

«Τσάρλι, δεν έρχομαι» του απάντησε ο Κλαούντιο από το κατάστρωμα του *Bucintoro*. «Τώρα δεν μπορώ. Κοίτα! Πρέπει να μείνω. Θα τον προσέχω! Είναι τόσο υπέροχος!»

Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια κοιτάχτηκαν.

«Τι να γίνει» είπε το γηραιότερο λιοντάρι.

«Είναι δίκαιο» είπε η κίτρινη λιονταρίνα.

«Μα...» φώναξε ο Τσάρλι. Η απογοήτευση που ένιωθε ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του. Αν έμενε ο Κλαούντιο,

πώς αυτός, ο Τσάρλι, θα μπορούσε να φύγει όπως είχε σχεδιάσει; Τα λιοντάρια δεν ήταν ασφαλή μόνα τους – δεν μπορούσαν να κουμαντάρουν το σκάφος! Πώς μπορούσε να εγκαταλείψει τα λιοντάρια για να βρει τους δικούς του; Μέχρι να οδηγήσει τα λιοντάρια στο Μαρόκο, οι γονείς του μπορούσαν να βρισκονται οπουδήποτε!

Τα μάτια του βούρκωσαν και έστριψε αλλού το κεφάλι για να μην τα δουν. Δεν ήθελε να αναστατώσει τα λιοντάρια. Τώρα έπρεπε να φανεί γενναίος. Τρεμόπαιξε τα βλέφαρα, γύρισε μπροστά και σβέλτα έδωσε το τηλεχειριστήριο του Πρίμο στον Κλαούντιο. «Καλή τύχη!» είπε με φωνή που έτρεμε.

Το πλήθος ζητωκραύγαζε τον Πρίμο κι ο Κλαούντιο μιλούσε στο λαό για τη Δόξα της Βενετίας. Όμορφα μεγάλα λόγια για ελευθερία και λύτρωση.

«Τσάρλι;» είπε μια σιγανή φωνή. Ήταν το νεαρό λιοντάρι.

«Θες να μείνεις;» ρώτησε ευγενικά. «Αν θες να μείνεις, απλά πες το. Έχεις κάνει πολλά για μας». Τα άλλα ήταν πίσω του, δυνατά και μεγαλόπρεπα, με τα λιονταρίσια μάτια τους γεμάτα κατανόηση.

Ο Τσάρλι ξέσπασε σε κλάματα. Πώς μπορούσε να εγκαταλείψει τόσο καλά και γενναϊόδωρα ζώα;

«Όχι, εγώ...» είπε.

«Θα είμαστε μια χαρά, το ξέρεις» είπε το γηραιότερο λιοντάρι.

Μία από τις λιονταρίνες τού έδωσε την ουρά της για να σκουπίσει τα δάκρυά του.

«Αλλά αποφάσισε γρήγορα» είπε μια άλλη, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά πίσω της, στο πλήθος των πλοιαρίων

που πήγαιναν πάνω κάτω γεμάτα με επιβάτες που γλένταγαν και τραγουδούσαν.

«Εγώ...» είπε ο Τσάρλι.

«Φεύγα» ακούστηκε μια σιγανή, τραχιά, σαν γρανιζούνισμα φωνή. «Οι γονείς σου θα τη βρουν την αφεντιά σου. Πήγανε στο τσίρκο και κάποιος θα τους πει πως έβαλες πλώρη για Μαρρόκο. Τους το λέω και γω άμα χρειαστεί. Άντε, πήδα. Τροβά με τους κολλητούς σου. Δε σε παίρνει να μείνεις άλλο εδώ, σε ψάχνουνε, θυμάσαι;»

«Σεργκέι!» φώναξε ο Τσάρλι. «Σεργκέι! Ω, με συγχωρείς...»

«Κόφ' το» είπε ο Σεργκέι. «Έχω κατέβει απ' το καλάμι μου πια. Ξέχασέ το και κουνήσου!»

«Θα 'ρθεις και συ;» φώναξε ο Τσάρλι.

«Ναι, θα έρθω» είπε ο Σεργκέι. «Τουλάχιστον μέχρι να σου τη δώσει πάλι και να με στείλεις πίσω στο διαολεμένο το Παρριζί με κανένα μαντάτο για τους αγαπητούς σου γονείς».

Ο Τσάρλι χαμογέλασε πλατιά.

«Πες μου ένα σοβαρό λόγο για να σου πω πού πάνε» είπε η Μέιμπελ.

«Επειδή είναι ο γιος μου και δικός σου ανιψιός» είπε η Μάγκνταλεν.

«Είναι κλέφτης και ανακατωσούρας» είπε η Μέιμπελ. «Πες μου ένα σοβαρό λόγο για να μην πάω μόνη μου να πάρω πίσω τα λιοντάρια».

«Επειδή θέλουν να είναι ελεύθερα» είπε ο Ανίβας.

Η Μέιμπελ κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του.

«Πόσο συναισθηματικό» είπε μ' ένα αστραφτερό χαμόγελο. «Εντάξει, ακούστε τι θα κάνουμε. Θα τους κυνηγήσουμε. Νομίζω ότι δικαιούμαι να ξεκινήσω πρώτη, έτσι; Θα σας πω –αργότερα– προς τα πού πάμε».

Κι έφυγε.

«Γιατί... γιατί σε μισεί τόσο πολύ;» ρώτησε σιγανά ο Τζούλιους.

«Είναι μεγάλη ιστορία» είπε η Μάγκνταλεν.

Ο Τσάρλι δεν ήξερε πώς να οδηγεί ταχύπλοο, αλλά δεν είχε και μεγάλη σημασία.

Μέχρι να διασχίσουν την πρασινογκρίζα λιμνοθάλασσα και να περάσουν το Λίντο, το τελευταίο νησί της Βενετίας, και να μπουν στην Αδριατική θάλασσα, είχε μάθει τέλεια να το οδηγεί. Αμέσως μετά ανακάλυψε τον υπολογιστή του σκάφους με το σύστημα πλοήγησης και τη φορητή οθόνη, που μπορούσε να παίρνει είτε στην καμπίνα του είτε στο πιλοτήριο. «Εσσαουίρα, χωρίς στάση» πληκτρολόγησε και χαμογέλασε καθώς στην οθόνη είδε την απάντηση: «Πορεία νότια Αδριατική προς Εσσαουίρα, χωρίς στάση, σύμφωνα με τις οδηγίες».

«Ωραία» είπε. Και τώρα που ήταν ελεύθερα τα χέρια του άρχισε να βγάζει αυτό το γελοίο καλσόν. Αλλά το δετό γιλέκο τού άρεσε. Ανοιχτό, με το παλιό του παντελόνι από καραβόπανο, φαινόταν πολύ άνετος. Το παντελόνι του όμως, όπως διαπίστωσε, ήταν κάπως κοντύτερο επάνω του απ' όσο ήταν παλιά. «Δε βαριέσαι» είπε και ανέβασε κι άλλο τα μπατζάκια. Αισθανόταν σαν πειρατής.

Ο Σεργκέι ήταν ξαπλωμένος στα πόδια του και γκρίνιαζε.

Πίσω τους, καθώς το σκάφος είχε πάρει πορεία νότια προς την Αφρική, ο Τσάρλι και τα λιοντάρια άκουγαν ακόμα τις καμπάνες να χτυπούν, κι αν είχαν κοιτάξει πίσω αργότερα το ίδιο βράδυ, θα είχαν δει τον ουρανό πάνω από τη Βενετία φωτισμένο με πυροτεχνήματα. Αλλά δεν κοίταξαν πίσω. Είχαν φύγει πια μακριά. Ήταν ελεύθεροι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΣΤΟ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ μπροστά από το παλάτι του δόγη, ο Ράφι έσπρωχνε για ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο ενθουσιώδες πλήθος κατά μήκος του καναλιού, πηγαινόντας δυτικά προς την ανοιχτή λιμνοθάλασσα. Είχε καταφέρει να φτάσει μπροστά και να δει αυτό το περίεργο, γιγαντιαίο λιοντάρι με τα δόντια. Είχε δει εκεί πάνω τον Τσάρλι μαζί με το περίεργο λιοντάρι και εκείνον το γονδολιέρη να βγάζει λόγο. Είχε δει και τ' άλλα λιοντάρια. Και ξαφνικά, είδε ότι δεν ήταν πια εκεί.

Οι Βενετσιάνοι ήταν πολύ απασχολημένοι τώρα με την εκθρόνιση του δόγη για να νοιαστούν για οτιδήποτε άλλο, αλλά ο Ράφι ενδιαφερόταν μόνο για κάτι συγκεκριμένο εδώ, κι αυτό το κάτι φαίνεται ότι εξαφανίστηκε από προσώπου γης. Τώρα, βέβαια, ο Ράφι ήξερε ότι αυτό δεν μπορεί να συμβεί στην πραγματικότητα. Κι ήξερε επίσης ότι είναι ευκολότερο να εξαφανιστείς μέσα στο πλήθος παρά σ' έναν έρημο χώρο.

Στην αρχή τα θύματά σου βρίσκονται σ' ένα πλοίο μπροστά στα μάτια σου, μετά εξαφανίζονται. Το πλοίο τους όμως είναι τριγυρισμένο από άλλα πλοία.

Αρα ξεγλίστρησαν πηγαίνοντας σ' ένα άλλο πλοίο. Λογικό.

Αχά! Ο Ράφι θυμήθηκε εκείνο το ταχύπλοο με την τσάντα του Τσάρλι επάνω. Είχαν λοιπόν σχέδιο. Θα ξεγλίστρουσαν σ' άλλο σκάφος και θα 'φευγαν στα γρήγορα.

Για πού όμως;

Θα πήγαιναν προς την ανοιχτή θάλασσα ή προς κάποιο μέρος στην ακτή ή, ίσως, πίσω στην ηπειρωτική χώρα ή σε ένα από τα νησιά της λιμνοθάλασσας ή στη Γιουγκοσλαβία. Το ότι βρισκονταν σε σκάφος δε σήμαινε τίποτε – δε θα μπορούσες εύκολα να φύγεις από τη Βενετία χωρίς να είσαι σε σκάφος, εκτός αν έπαιρνες το μοναδικό δρόμο ή το μοναδικό τρένο. Με σκάφος θα μπορούσες να πας σε πάρα πολλά μέρη. Παντού γύρω του οι άνθρωποι έτρεχαν πάνω κάτω ενθουσιασμένοι, αγκαλιάζοντας ο ένας τον άλλον, φωνάζοντας και τραγουδώντας, ερωτευμένοι με τα λιοντάρια και έξαλλοι από χαρά που είχαν διώξει το δόγη. Κι αυτή την περιλαμπρη ηλιόλουστη μέρα, ο Ράφι ήταν το μόνο θυμωμένο άτομο στη Βενετία: σαν ένα καζάνι γεμάτο σκοτεινό, καυτό θυμό, έτοιμο να σκάσει.

Στην πραγματικότητα, αυτό δεν ήταν εντελώς αλήθεια. Κι ο Έντουαρτ ήταν θυμωμένος. Αλλά όχι για το λόγο που ίσως φαντάζεστε. Ήταν θυμωμένος με τον εαυτό του.

Ο Έντουαρτ, μπροστά σ' όλον εκείνον το σάλο, είχε γρήγορα και με κάποια επιτυχία παρουσιάσει τον εαυτό του σαν να ήταν με την πλευρά των λιονταριών. «Ζήτω το λιοντάρι του Αγίου Μάρκου!» φώναζε. Ο Κλαούντιο τον είχε κοιτάξει με περιέργεια.

«Υπέροχα δεν είναι;» φώναξε ο Έντουαρτ, αρκετά πειστικά.

«Τι;» απάντησε ο Κλαούντιο.

«Τα λιοντάρια της Αυτού Μεγαλειότητας!» φώναξε ο Έντουαρτ. «Φέρνουν τέτοια χαρά στο λαό της Βενετίας! Η Αυτού Μεγαλειότητα θα ευχαριστηθεί τόσο πολύ! Αγαπάει το λαό της Βενετίας! Υπέροχο! Υπέροχο! *Meraviglioso!*» φώναξε στα ιταλικά, για να καταλάβουν κι οι Βενετσιάνοι ότι είναι μαζί τους κι όχι με το φοβερό γερο-δόγη.

Ο Κλαούντιο τον κοίταξε αηδιασμένος και, λίγο πριν το ενθουσιασμένο πλήθος πάρει σηκωτούς τον ίδιο και τον Πρίμο στον καθεδρικό ναό, σφύριξε στον Έντουαρτ: «Αν ήξερε η Αυτού Μεγαλειότητα τι έκανες με τους φίλους του τα λιοντάρια και το νεαρό φίλο του τον Τσάρλι, θα θύμωνε ΠΑΡΑ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ!».

Ήταν η λέξη «φίλος» που έκανε τον Έντουαρτ να κάτσει και να σκεφτεί.

Έτρεξε πίσω στο παλάτι, μακριά από αυτό το έξαλλο πλήθος, φωνάζοντας «*Viva il Leone!*» (ζήτω το λιοντάρι!) όποτε νόμιζε ότι κάποιος τον κοιτούσε.

Ο βασιλιάς θα θύμωνε!

Ή μήπως όχι;

Μα ο Έντουαρτ τα είχε κάνει όλ' αυτά για χάρη του βασιλιά! Για να συμφιλιώσει ξανά το βασιλιά και το δόγη! Παραδεχόταν, βέβαια, ότι η χρονική στιγμή που διάλεξε δεν ήταν η καλύτερη, μια και ο δόγης έχανε τη δύναμή του, αλλά ακόμα και ο Έντουαρτ δεν μπορούσε να ξέρει τι θα συνέβαινε... Το μόνο που ήθελε ο Έντουαρτ ήταν να είναι ευχαριστημένος ο βασιλιάς. Ήταν αφοσιωμένος στο βασιλιά. Δε θα μπορούσε ποτέ να κάνει κάτι που θα τον ανα-

στάτωνε. Και δεν του είχε πει τίποτα μόνο και μόνο για να του κάνει έκπληξη που ο δόγης θα γινόταν πάλι φίλος του.

Αραγε θα θύμωνε μαζί του ο βασιλιάς;

Που κλείδωσε τους φίλους του, τους εξαπάτησε και προσπάθησε να τους χαρίσει σαν να ήταν πράγματα κι όχι ζωντανά πλάσματα, χώρια που ήταν και φίλοι του βασιλιά Μπόρις...

Χμμ, αν το πάρεις έτσι το ζήτημα... Φίλοι, φιλία...

Οχι, Θεέ μου.

Ο βασιλιάς Μπόρις θα γινόταν μπαρούτι.

Ο Έντουαρτ ήταν λογικός άνθρωπος. Δεν προσπάθησε να ρίξει σε κανέναν άλλον την ευθύνη. Μόλις μπήκε στο σπίτι, τηλεφώνησε στο βασιλιά Μπόρις.

«Χαίρομαι που τηλεφώνησες» είπε ο βασιλιάς, που είχε, μισή ώρα πριν, πάρει το γράμμα του Τσάρλι και είχε πέσει σε περίσκεψη για το τι να κάνει με όλη αυτή την κατάσταση. «Ήμουν έτοιμος να σου τηλεφωνήσω. Τι στο καλό συμβαίνει;»

«Ανέτρεψαν το δόγη!» είπε ο Έντουαρτ.

«Α, ωραία» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Τρομερός άνθρωπος. Ποτέ δε μου άρεσε. Θα έχουν τώρα δημοκρατία; Το ελπίζω. Σκεφτόμουν να γίνει δημοκρατία κι εδώ. Μόνο που θα ήθελα να ήμουν εγώ πρόεδρος... Αλλά άλλο ήθελα να πω. Τι γίνεται με τον Τσάρλι και κείνα τα θαυμάσια ζώα; Δεν έχουν φύγει ακόμα; Τους βρήκες πλοίο; Και για φαγητό τι έκανες; Ανησυχούσα πολύ για το πώς θα αποθηκευτεί το κρέας για τα λιοντάρια, επειδή δε θα 'θελαν να βγαίνουν στη στεριά όλη την ώρα για προμήθειες... Τι πορεία πήραν; Δε θα 'θελα με τίποτα να υπάρξει καθυστέρηση...»

Ο Έντουαρτ ξεροκατάπιε, κοκκίνισε και ευχαρίστησε

την καλή του τύχη που μπορούσε να απαντήσει, χωρίς διαταγμό, ότι τα λιοντάρια και ο Τσάρλι είχαν πάρει το δρόμο τους.

«Πολύ ωραία» είπε ο βασιλιάς. «Μπράβο».

«Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότατε» είπε ο Έντουαρτ ξεψυχισμένα.

«Θα ανταμειφθείς όταν έρθει η ώρα, έτσι;» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. Υπήρξε μια μικρή παύση πριν ο Έντουαρτ ξεροβήξει και πει: «Εεεε... μάλιστα, Μεγαλειότατε». Ακόμα κι αυτός δεν μπορούσε να φερθεί με θρασύτητα και να διεκδικήσει ανταμοιβή για κάτι που προσπάθησε τόσο πολύ να σαμποτάρει.

«Και βέβαια, να μην περιμένεις ανταμοιβή για κάτι που δεν έκανες» είπε ο βασιλιάς με κάπως αυστηρή φωνή.

«Εεεε... όχι, Μεγαλειότατε» είπε ο Έντουαρτ.

Ο βασιλιάς παρέμεινε σιωπηλός αρκετά, ώστε να καταλάβει ο Έντουαρτ ότι αυτός έπρεπε να μιλήσει.

«Σας ζητώ συγγνώμη, Μεγαλειότατε» είπε. «Σκέφτηκα... νόμιζα ότι είχα βρει ένα καλύτερο σχέδιο... νόμιζα ότι ήξερα καλύτερα...»

«Ναι, αλλά καλό είναι να μη σκέφτεσαι έτσι, Έντουαρτ. Τουλάχιστον όσο δουλεύεις για μένα».

«Μάλιστα, κύριε» είπε ο Έντουαρτ.

Κι απ' αυτό καταλαβαίνετε ότι ο βασιλιάς προτιμούσε να λύσει το πρόβλημα χωρίς να υποχρεωθεί να κατηγορήσει τον Έντουαρτ ή να του θυμώσει. Αυτό λέγεται διπλωματία και είναι ένας πολύ καλός τρόπος για να παίρνεις ακριβώς αυτό που θέλεις.

«Εντάξει» είπε ο βασιλιάς Μπόρις.

*

Τα λιοντάρια ήταν ευτυχισμένα: πανευτυχή που βρίσκονταν στον ανοιχτό αέρα, που γύριζαν στην πατρίδα, που ήταν ελεύθερα. Το γηραιότερο λιοντάρι στεκόταν στην πλώρη, μοιάζοντας πολύ με το χρυσό λιοντάρι στην πλώρη του *Bucintoro*, ατενίζοντας νότια προς την Αφρική, με μια ποιητική έκφραση στο πρόσωπό του και με το θαλασσινό νερό ν' αφρίζει από κάτω. Οι λιονταρίνες, προς μεγάλη έκπληξη του Τσάρλι, έκαναν κύκλο παίρνοντας την ουρά η μία της άλλης στο στόμα κι άρχισαν ένα μεγαλοπρεπή χορό στο μπροστινό κατάστρωμα. Το νεαρό λιοντάρι τεντωνόταν και κυλιόταν κι έκανε τούμπες και μετά έτρεχε πάνω κάτω στο κατάστρωμα και ξανά πάνω κάτω και ξανά και ξανά. Η Ελσίνα έκανε το σώμα της κουβάρι και κυλιόταν παντού, ρίχνοντας κάτω τους άλλους.

Ο Σεργκέι βολεύτηκε σ' ένα ασφαλές μέρος στην τιμονιέρα και κουνούσε το κεφάλι. Τους θεωρούσε τελείως τρελούς όλους.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Ο ήλιος έλαμπε κι αυτοί πήγαιναν νότια, οι γονείς του ήταν ελεύθεροι, αυτός ήταν ελεύθερος κι αυτό το σκάφος ήταν φανταστικό – μπορούσε να το στρίβει, να το κάνει να πηγαίνει πιο γρήγορα ή πιο αργά, και το εξελιγμένο σύστημα πλοήγησης του υπολογιστή σήμαινε ότι δε θα 'πεφταν πάνω σε στιδήποτε. Είχαν πληκτρολογήσει «Εσσαιούρα» και θα τους πήγαινε εκεί μόνο του, αποφεύγοντας τις κακοτοπιές και προτείνοντάς τους καλά εστιατόρια καθ' οδόν. Δυστυχώς όμως, δεν μπορούσαν να του πληκτρολογήσουν «να αποφύγεις κάθε πιθανότητα συνάντησης με άλλους ανθρώπους».

Συνέχιζαν λοιπόν με ζωντάνια, φορτωμένοι με φαγητό και νερό, πρόσχαροι κι ευτυχισμένοι.

«Έχω να κάνω μια πρόποση!» φώναξε το γηραιότερο λιοντάρι, γυρνώντας από τη σκοπιά του στην πλώρη. Φαινόταν να έχει μια ασυνήθιστη διάθεση για παιχνίδια και η χαίτη του ανέμιζε στον αέρα. «Σε μας! Στο πόσο υπέροχα καταφέραμε αυτό που θέλαμε! Στη γενναιότητα και στην υπομονή μας, στ' αδέρφια μας, μακάρι να μείνουμε μαζί για πάντα, και στον αληθινό μας φίλο, τον Τσάρλι, που χωρίς αυτόν δε θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα απ' όλα αυτά».

Ο Τσάρλι κοκκίνισε.

Ο Σεργκέι ρουθούνισε.

«Και στον καινούριο μας φίλο, το Σεργκέι» είπε το γηραιότερο λιοντάρι «στον οποίο νομίζω πως οφείλουμε ευχαριστίες για τη βοήθεια που πρόσφερε στους γονείς του Τσάρλι».

«Ευχαρριστώ γι' αυτή την τιμή» είπε ο Σεργκέι.

Το νεαρό λιοντάρι σήκωσε το φρύδι.

Ο Τσάρλι έδωσε μια μικρή κλοτσιά στο Σεργκέι.

Ο Σεργκέι σηκώθηκε. «Η ευχαρριστήση είναι όλη δική μου» είπε. «Εμμ – ναι. Ευχαρριστώ για την τιμή». Κι έκατσε πάλι κάτω.

«Πεθύμησα τον Κλαούντιο» είπε η Ελσίνα. «Ήταν τόσο ευγενικός. Δεν έχω όμως πεθυμήσει τον Πρίμο. Ήταν καλός, αλλά ήταν τόσο... λυπημένος. Χαίρομαι που είμαστε μόνο εμείς πάλι. Η παρέα μας».

Η κίτρινη λιονταρίνα έδωσε μια μικρή καρπαζιά στην Ελσίνα με το πόδι της.

«Είμαι πολύ χαρούμενος στ' αλήθεια που ξεκινήσαμε πάλι» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Πολύ πολύ χαρούμενος».

Ο Τσάρλι τού χαμογέλασε πλατιά, γιατί αισθανόταν ακριβώς το ίδιο.

χμμ, η Εταιρρρεία θα θέλει πίσω τους γονείς σου, Τσάρρ-
ρλι, και μια κι ο Ρρράφι ήθελε να στείλει και σένα εκεί,
μπορρρεί να αποφασίσουν –να αποφασίσει– ότι είναι πιο
εύκολο να πιάσει εσένα. Ένα καλό δόλωμα, αν κατάλα-
βες τι θέλω να πω. Για να κάνει τους γονείς σου να γυρρρί-
σουν πίσω σ’ αυτούς».

«Ο Ράφι λοιπόν με πήγαινε στο ίδιο μέρος;» είπε ο
Τσάρλι. «Τόσον καιρό έψαχνα τους γονείς μου, κι αν είχα
μείνει με το Ράφι, θα βρισκόμουνα τελικά μαζί τους».

«Εεε... ναι» είπε ο Σεργκέι.

«Και...» είπε ο Τσάρλι.

«Ναι, αλλά» είπε ο Σεργκέι «θα σε τραβολογούσαν και
θα σου κάνανε πλύση εγκεφάλου και θα ήσουνα ένα βάρρ-
ρος γι’ αυτούς αν ήσουνα εκεί μαζί τους. Ενώ με το να είσαι
έξω και να τρρριγυρρρίζεις παντού, να είσαι, ξέρρρεις,
ένας μικρός ήρρρρας, ήσουνα μια πρρρόκληση και έμπνευ-
ση συγχερρόνως. Θα ήταν δυσκολότερρρο γι’ αυτούς να
αποδρρράσουν με σένα μαζί τους. Και, με σένα μακρρριά
τους, ήταν υποχρρρεωμένοι να αποδρρράσουν».

Ο Τσάρλι έβλεπε ότι όλα αυτά ήταν πολύ λογικά.

«Άκου» είπε ο Σεργκέι. «Οι γάτοι στο Παρρρίσι ξέ-
ρουν ότι πηγαίνεις στο Μαρρρόκο. Θα βρρρουν τρρρόπο
να το πούνε στη μαμά και στον μπαμπά σου. Κι εκείνοι θα
σε βρρρούνε – θα σ’ εντοπίσουν. Έλα τώρρρα, είναι κο-
τζάμ επιστήμονες! Θα σε βρρρούνε!»

«Ναι, κι ο Ράφι επίσης» είπε ο Τσάρλι.

«Μη σε νοιάζει γι’ αυτόν» είπε ο Σεργκέι. «Κοίτα τι φί-
λους έχεις».

«Ναι, μη σε νοιάζει» είπε η ασημιά λιονταρίνα. Κι έκα-
νε σαν να έγλειφε τα χείλια της.

Το γηραιότερο λιοντάρι γουργούρισε με επιφύλαξη. Ο Τσάρλι ήξερε τι σήμαινε αυτό. Τα λιοντάρια δεν έπρεπε να τρώνε ανθρώπους. Τουλάχιστον όχι στο χώρο των ανθρώπων.

Ο Ανίβας ακολουθούσε τη Μάγκνταλεν, που ακολουθούσε τη Μείμπελ στο σταθμό του τρένου, προς τα εκδοτήρια εισιτηρίων.

«Φύγε από δω» είπε η Μείμπελ πάνω απ' τον ώμο της.

«Ανάγκασέ με να φύγω αν μπορείς» είπε η Μάγκνταλεν.

«Αγάπη μου» είπε ο Ανίβας. «Είσαι σίγουρη ότι αυτός είναι ο καλύτερος τρό—»

«Ναι» είπε απότομα η Μάγκνταλεν. «Εκτός αν μπορείς να σκεφτείς τίποτα καλύτερο».

«Και η, εεμμ, αδερφή σου...»

«Θα σ' τα πω όλα αυτά αργότερα» είπε η Μάγκνταλεν. «Προς το παρόν πρέπει να βρούμε πού είναι ο γιος μας ή πού πρόκειται να βρίσκεται σύντομα, κι αυτή η σιχαμένη η κοκκινομάλλα θα μας πάει εκεί είτε το θέλει είτε όχι».

«Φύγε από δω» είπε η Μείμπελ.

«Όχι» έκανε η Μάγκνταλεν.

Η Μείμπελ, φτάνοντας στα εκδοτήρια, έδωσε ολόκληρη παράσταση για να μην αντιληφθεί η αδερφή της τι έλεγε και τι σχεδίαζε να κάνει. Η Μάγκνταλεν παραφύλαγε πάνω από τον ώμο της χωρίς ίχνος ντροπής, και μετά, όταν η Μείμπελ τελείωσε και πήρε το εισιτήριό της, αμέσως η Μάγκνταλεν προχώρησε μπροστά και είπε μ' ένα υπέροχο χαμόγελο στον υπάλληλο: «Δύο ακόμα ίδια με το προηγούμενο, παρακαλώ. Με θέσεις δίπλα της». Η Μείμπελ

προσπάθησε να της ξεφύγει τρέχοντας προς την πλατφόρμα, αλλά η Μάγκνταλεν ήταν ακριβώς από πίσω της κι ο Ανίβας ακριβώς πίσω από τη Μάγκνταλεν.

«ΦΥΓΕ από δω!» φώναξε η Μείμπελ.

«Δεν είμαι πια παιδάκι, Μείμπελ» είπε η Μάγκνταλεν.

«Δεν μπορείς πια να μου λες “φύγε από δω”».

Η Μείμπελ γύρισε και την κοίταξε.

«Φύγε από δω» σφύριξε.

«Τελικά αυτό, φαίνεται, είναι το μόνο που ξέρεις να κάνεις, έτσι;» είπε η Μάγκνταλεν. «Να φεύγεις από παντού. Απλά να την κοπανάς και να μη λες σε κανέναν πού βρίσκεσαι, για δεκαεννιά χρόνια!»

Για μια στιγμή ο Ανίβας νόμιζε ότι η Μείμπελ θα χτυπούσε τη Μάγκνταλεν. Αλλά δεν το 'κανε. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χαμήλωσε τη μύτη της.

«Δε θα σου κάνω την τιμή να σου απαντήσω» είπε.

«Όχου, αμάν πια, μεγάλωσε επιτέλους!» είπε περιφρονητικά η Μάγκνταλεν.

«Κορίτσια, κορίτσια» διαμαρτυρήθηκε ο Ανίβας. Παρά λίγο να του ξέφευγε και να τις έλεγε να παίζουν ήσυχα και ωραία, γιατί αλλιώς θα τις έστελνε και τις δύο τιμωρία στα δωμάτιά τους. «Άντε λοιπόν. Μαζί ταξιδεύουμε».

«Εσείς κάντε ό,τι θέλετε» είπε η Μείμπελ. «Εγώ ταξιδεύω μόνη μου».

Η Μείμπελ αισθανόταν πολύ μπερδεμένη για διάφορους λόγους, εξίσου μπερδεμένους. Τη μια στιγμή ήταν όλα ωραία και καλά, είχε την ησυχία της, μια παγκόσμια φήμη θηριοδαμάστριας τίγρεων, ζούσε στο Παρίσι, ταξίδευε εδώ κι εκεί και ήταν αρκετά ευτυχισμένη. Και ξαφνικά,

εμφανίζεται ο παλιός της φίλος και την καλεί να βγουν μαζί για φαγητό, αλλά της φέρεται αρκετά παράξενα – με τρυφερότητα, αλλά λες και την πρόσκληση την είχε κάνει εκείνη. Και τότε της είχε παρουσιάσει αυτόν τον περίεργο φίλο του – αγόρια σ' αυτή την ηλικία την έκαναν να αισθάνεται κάποια νευρικότητα, κι αυτός δεν αποτελούσε εξαίρεση – και μίλαγε για δουλειές μαζί του στη διάρκεια του ραντεβού τους. Και μετά, εκείνη την ίδια νύχτα τα λιοντάρια του εξαφανίζονται – έξι λιοντάρια γίνανε καπνός παρά το ότι ο Μακκόμο ήταν πάρα πολύ προσεκτικός με τα λιοντάρια του, τουλάχιστον όσο προσεκτική ήταν κι εκείνη με τις αγαπημένες της τίγρεις. Κι έπειτα εξαφανίζεται και ο ίδιος – χωρίς να της πει μια λέξη, παρά τα όσα της έλεγε όλο το βράδυ για το πόσο ευτυχισμένος ήταν που είχαν ξαναβρεθεί. Και μετά... μετά εμφανίζεται η Μάγκνταλεν. Η μικρούλα αδερφή της η Μάγκνταλεν. Μεγάλη πια, παντρεμένη, καθηγήτρια, μητέρα. Όταν έφυγε η Μέιμπελ, η Μάγκνταλεν ήταν δεκατριών χρόνων, ένα μικρό στρουμπουλό παιδάκι με τα μαλλιά του να πετούν εδώ κι εκεί. Κοίτα τη τώρα! Και το παιδί της ήταν εκείνο το λιονταρόπαιδο του Μακκόμο!

Η Μέιμπελ είχε να πάει σπίτι της από τότε που ήταν δεκαεπτά χρονών. Δεν είχε δει τη μαμά της, καμία από τις φίλες της, κανέναν. Είχε κόψει στη μέση την παιδική της ηλικία όπως κόβεις ένα κλαδί από ένα δέντρο.

Και τώρα, η αδερφή της, το παιδί της αδερφής της... Η Μέιμπελ ένωσε μια σουβλιά στο στομάχι.

Ο Μακκόμο είχε πει ότι το παιδί είχε ένα ξεχωριστό δέσιμο με τα ζώα, αλλά πώς μπορεί ένα παιδί να το σκάσει με έξι λιοντάρια;

Κι εν τω μεταξύ, ο ταγματάρχης Τιμπ τής είχε αποκαλύψει ότι ο Μακκόμο τούς έδινε υπνωτικό. Είχαν βρεθεί ίχνη. Ακούς εκεί, να τους δίνει υπνωτικό!

Αν ο Μακκόμο ήταν εκεί κοντά, η Μείμπελ θα έπαιρνε το μαστίγιό της από δέρμα ρινόκερου και θα τον βάραιγε. Δε ναρκώνεις τα μεγάλα αιλουροειδή. Ακόμα και τα λιοντάρια, που, φυσικά, δεν είναι τόσο φίνα και υπέροχα όπως οι τίγρεις. Απλά δεν το κάνεις, δε γίνονται αυτά. Κι ο Μακκόμο τούς έδινε υπνωτικό κάθε μέρα, ποιος ξέρει για πόσον καιρό.

Το παιδί δε θα το ήξερε αυτό. Τώρα λοιπόν βρισκόταν έξω με μια αγέλη λιονταριών που σιγά σιγά ξεπερνούσε την επίδραση του ναρκωτικού: τα λιοντάρια γίνονταν δυνατότερα, πιο άγρια και πιο ανεξάρτητα μέρα με τη μέρα και την ίδια ώρα μπερδεμένα από την αλλαγή που τους συνέβαινε, μπορεί και πανικόβλητα κι έχοντας ανάγκη το ναρκωτικό στο οποίο είχαν εθιστεί.

Τα καημένα τα λιοντάρια.

Και το καημένο το παιδί.

Τι σχεδίαζε λοιπόν ο Μακκόμο;

Η Μείμπελ δεν κοιμόταν καλά. Αναρωτιόταν συνέχεια πού μπορεί να έχει πάει ο Μακκόμο. Ξαγρυπνώντας με την ίδια σκέψη τόσες νύχτες, είχε βγάλει το συμπέρασμα ότι δεν ήταν υπεύθυνος για την εξαφάνιση των λιονταριών. Άρα λοιπόν, θα ήθελε να τα πάρει πίσω. Άρα είχε κάτσει και είχε σκεφτεί πού μπορεί να είχαν πάει και θα πήγε κι αυτός εκεί.

Και πού θα πήγαιναν;

Στην πατρίδα τους, φυσικά.

Και πού ήταν η πατρίδα τους;

Είχε γελάσει στη σκέψη αυτή και, όπως ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, έπιασε το τηλέφωνο. Η κυρία Τσαν στο Χογκ Κονγκ θα ήξερε. Η κυρία Τσαν ήξερε από πού είχαν έρθει όλα τα αιχμάλωτα αιλουροειδή. Καταρχήν τα περισσότερα τα είχε πουλήσει αυτή. Ήταν η μεγαλύτερη έμπορος αιλουροειδών στον κόσμο. Η Μέιμπελ αγόρασε όλες τις τίγρεις της από αυτήν.

Η κυρία Τσαν όμως δεν ήξερε.

Αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Υπήρχαν πολύ λίγοι ανεξάρτητοι έμποροι αιλουροειδών. Ο Μακκόμο θα είχε πάρει τα λιοντάρια είτε από το Δον Ουιρόγκα στην Κοτσαμπάμπα, στη Βολιβία, είτε από το Σίντι Χαλίλ στην Καζαμπλάνκα. Κι αυτά δεν ήταν λιοντάρια από τη Λατινική Αμερική. Ήταν αφρικάνικα. Έτσι, τηλεφώνησε στο Σίντι Χαλίλ κι επιβεβαίωσε ότι ο Μακκόμο είχε αγοράσει τα λιοντάρια του από το Ματζίντ το λιονταροκνηγό, από τα δάση του Αργκάν στην Εσσαουίρα.

Δεν άρεσε στη Μέιμπελ να αφήνει μόνες τις τίγρεις της. Καθόλου δεν της άρεσε. Αν δεν είχε τον ταγματάρχη Τιμπ για να του τις αφήσει και τη δική της κοπέλα, τη Σόφι, που ήταν εξαιρετικά αξιόπιστη, είναι πιθανόν να μην είχε φύγει. Αλλά ήταν πολύ θυμωμένη με το Μακκόμο. Ήταν ακόμα μισοερωτευμένη μαζί του και δε θα άφηνε έναν άντρα με τον οποίο είναι μισοερωτευμένη είτε να φύγει χωρίς να πει αντίο είτε, και το πιο σημαντικό, να δίνει ναρκωτικό στα λιοντάρια του. Ήθελε μια εξήγηση και θα την είχε, κι αν έπρεπε να πάει στο Μαρόκο για να την πάρει, θα πήγαινε.

Η Μάγκνταλεν, που καθόταν απέναντι από τη Μέιμπελ στο τρένο που πήγαινε νότια, δεν ήξερε τίποτε από αυτά.

Έβλεπε μόνο την αδερφή της, που τη θαύμαζε – μεγάλη τώρα πια, θηριοδαμάστρια τίγρεων, όμορφη, υπέροχη, μ' αυτόν τον εκρηκτικό χαρακτήρα και τον τρομερό, όπως ακουγόταν τουλάχιστον, φίλο και χωρίς να δίνει πεντάρα για την παλιά της οικογένεια ή τον καινούριο ανιψιό της. Η Μάγκνταλεν αισθανόταν σαν κοριτσάκι μέσα της. Ήταν πολύ θυμωμένη με την αδερφή της, αλλά λαχταρούσε απελπισμένα να φτιάξει η κατάσταση μεταξύ τους.

Η Μάγκνταλεν δάγκωσε τα χείλια της και αισθάνθηκε σαν να ήταν έξι χρονών.

Η Μείμπελ πήρε μια υπεροπτική έκφραση κι έκλεισε τα μάτια της.

Ο Ράφι άνοιγε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος προσπαθώντας να ξεφύγει απ' την πολυκοσμία. Έχωσε τα χέρια του βαθιά μέσα στις τσέπες του με δύναμη και ο δερμάτινος γιακάς του τραβήχτηκε τόσο πολύ προς τα κάτω, που σχεδόν πόνεσε. Έσπρωχνε τους ανθρώπους δίνοντάς τους αγκωνιές στα πλευρά και πατώντας επίτηδες τα πόδια τους. Ήθελε να τους κλοτσήσει. Είχε μπελάδες και χρειαζόταν λίγη τύχη. Ή κάποιο σχέδιο. Ή ένα σύμμαχο.

Έκοψε δρόμο από ένα στενό και βρέθηκε σε μια ήσυχη πλατεία μ' ένα παγκάκι. Κάθισε έχοντας το πρόσωπο στον ήλιο.

Λοιπόν. Τι ήταν αυτό που είχε κλέψει από τον Τσάρλι; Έβγαλε την περγαμηνή από την τσέπη του.

«Ωραία...» μουρμούρισε. «Τι είναι αυτό λοιπόν;»

Την ξετύλιξε πάνω στο πέτρινο παγκάκι δίπλα του. Ήταν τυλιγμένη σε σφιχτό ρολό και είχε την τάση να επανέρχεται συνέχεια στο αρχικό της σχήμα, γι' αυτό πάτησε

τη μια της άκρη με το γόνατο. Ήταν ανάποδα. Τη γύρισε απ' την άλλη, αλλά πάλι του φαινόταν ανάποδα.

Ήταν γραμμένη μ' ένα περίεργο καφετί μελάνι.

Ο Ράφι σκυθρώπιασε.

Από οποιαδήποτε πλευρά κι αν την κοίταζε, φαινόταν σαν επιστημονικό σημείωμα.

Άρχισε να σκέφτεται.

Δεν ήξερε τι ήταν. Ούτε και χρειαζόταν να ξέρει. Ο Τσάρλι την κουβαλούσε παντού, σε μια πολύ μικρή τσάντα, με πολύ λίγα πράγματα μέσα: άρα ήταν πολύτιμη γι' αυτόν.

Ο Ράφι αναρωτήθηκε πόσο πολύτιμη ήταν. Ήταν αρκετά πολύτιμη ώστε να τον κάνει να προσπαθήσει να την πάρει πίσω; Αρκετά πολύτιμη ώστε να τον εκβιάσει και να του πάρει χρήματα;

Επιστημονικό ε;

Ίσως ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν να το θεωρούσαν επίσης πολύτιμο. Ή μπορεί να ενδιέφερε την Εταιρεία.

Χαμογέλασε.

«Να η τύχη που χρειαζόμουν, το σχέδιό μου, ο σύμμαχός μου» μουρμούρισε.

Ένας μεγάλος γκριζος γάτος με αραχνιασμένα μουστάκια τον κοίταξε με αντιπάθεια.

Ο Ράφι έβγαλε το τηλέφωνό του χαμογελώντας. Δε θα τηλεφωνούσε ακόμα στον Τσάρλι για να τον τυραννήσει λέγοντάς του ότι έχει την περγαμηνή. Όχι ακόμα.

Μετά ο Ράφι έβγαλε το άλλο πράγμα που είχε κλέψει. Ήταν μια μικρή, μπλε, πέτρινη μπάλα.

«Τώρα τι είν' αυτό;» αναρωτήθηκε. «Γιατί είναι τόσο σημαντικό ώστε ο Τσάρλι να το παίρνει μαζί του παντού;»

Το περιεργάστηκε. Το άγγιξε. Το χτύπησε. Το κοίταξε προσεκτικά. Το μύρισε και το 'γλειψε, ακόμα.

Μια μπλε, πέτρινη μπάλα με σημάδια πάνω της.

«Δεν ξέρω» μονολόγησε. «Δεν ξέρω τι είναι».

Ο Τσάρλι θα μπορούσε να πει στο Ράφι ότι απλά ήταν μια μπάλα από λάπις λάζουλι που είχε φέρει η μαμά του από ένα ταξίδι που είχε πάει, ότι της άρεσε κι ότι αυτός την κουβαλούσε μαζί του χωρίς κανέναν άλλο λόγο. Απλά επειδή άρεσε στη μαμά του. Του θύμιζε εκείνη.

Ο Ράφι δε θα είχε καταλάβει ούτε αυτό.

Το τηλέφωνο του Έντουαρτ χτύπησε στο γραφείο του στο παλάτι της Βουλγαρίας.

«Όχι» είπε. «Ποιος; Α, εσείς, κύριε Σάντλερ. Όχι. Τι; Τα λιοντάρια; Φαίνεται ότι σας έχουν γίνει έμμονη ιδέα. Ποιος; Ο Τσάρλι Ασάντι; Δεν έχω ξανακούσει αυτό το όνομα. Μα, πώς να ξέρω πού βρίσκονται αφού δεν τους ξέρω;»

Κοίταζε τα νύχια του κι φαινόταν να ακούει με μεγάλη προσοχή αυτά που του έλεγε ο Ράφι.

«Νομίζω ότι με παρεξηγήσατε, κύριε Σάντλερ» συνέχισε ο Έντουαρτ.

Η φωνή του Ράφι στο τηλέφωνο ακουγόταν ήρεμη, αλλά έδινε μία αόριστη αίσθηση βιασύνης.

«Η Μεγαλειότητά του;» είπε ο Έντουαρτ. «Φυσικά όχι. Δεν ενδιαφερόμαστε γι' αυτή την ανοησία. Περγαμηνή; Ευχαριστώ, αλλά έχουμε τα δικά μας εφόδια σε χαρτικά εδώ στη Βενετία. Κύριε Σάντλερ..., όχι, ακούστε με μια στιγμή..., κύριε Σάντλερ, αυτή είναι η μόνη πληροφορία που θα σας δώσω. Ακούστε προσεκτικά. Η πληροφορία αυτή είναι η εξής».

Ο Ράφι, καθισμένος στο παγκάκι του, ήταν ανυπόμονος, έτοιμος ν' ακούσει.

«Δε δίνω πληροφορίες. Παίρνω. Αντίο σας».

Το τηλέφωνο του Μακκόμο χτύπησε πάνω στο χαμηλό τραπεζάκι του καφενείου μπροστά του. Το αριστερό μάτι του Νίνου έστριψε προς τα εκεί. Το δεξί του μάτι έμεινε να κοιτάζει το Μακκόμο. Και, μόλις ο Μακκόμο σήκωσε το τηλέφωνο, τον κοίταξε και με τα δυο μάτια μαζί.

«Α» είπε κοιτάζοντας την οθόνη. «Ο μικρός μου φίλος». Και μετά: «Γεια σου, Ράφι. Τι μπορώ να κάνω για σένα;».

«Είμαι ακόμα στην αγορά» είπε ο Ράφι. «Απλώς για να ξέρεις. Για το εμπόρευμα που συζητούσαμε στο Παρίσι. Δεν έχει αλλάξει τίποτα για μένα».

«Τι λες» είπε ο Μακκόμο. «Πολύ ενδιαφέρον. Για μένα, ξέρεις, υπάρχουν αλλαγές. Για παράδειγμα, η τιμή ανέβηκε».

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα» είπε ο Ράφι. Δε θα πλήρωνε τίποτα ούτως ή άλλως. Τώρα που είχε την περιγαμινή, θα πίεζε, θα δωροδοκούσε ή θα εκβίαζε τον Τσάρλι να έρθει σ' αυτόν με τη θέλησή του. Προσπαθούσε μόνο να μάθει αν ο Μακκόμο ήξερε πού ήταν ο Τσάρλι ή προς τα πού πήγαινε.

«Αλλά καταλαβαίνεις» είπε ο Μακκόμο. «Το συγκεκριμένο εμπόρευμα είναι δύσκολο να το κρατήσεις για πολύ».

«Ναι, βέβαια» είπε ο Ράφι ευγενικά. «Λοιπόν... χμμ..., έχεις το εμπόρευμα μαζί σου προς το παρόν;»

«Η παράδοση αναμένεται» είπε ο Μακκόμο.

Υπέροχα! σκέφτηκε ο Ράφι. Ο Μακκόμο τον περιμένει!

«Πού και πότε λοιπόν μπορούμε να κάνουμε την ανταλλαγή;» ρώτησε ήσυχα.

Ο Μακκόμο χαμογέλασε. Από μέσα του σιγόβραζε. Δεν είχε ακόμα αποφασίσει τι θα έκανε με τον Τσάρλι όταν θα τον έπιανε. Η γνώση της γλώσσας των λιονταριών τον γέμιζε με ζήλια και λαχτάρα – θα έπιανε λοιπόν τον Τσάρλι, θα 'βαζε χέρι στη γνώση του, θα τον έστυβε μέχρι να του αποσπάσει τη γλώσσα των λιονταριών; Ή θα τον τιμωρούσε πουλώντας τον στο Ράφι, για να του χρησιμεύσει σε οποιονδήποτε άνομο σκοπό είχε;

Δεν είχε ιδιαίτερη σημασία για το Μακκόμο αν ο Ράφι ερχόταν για τον Τσάρλι ή όχι. Όμως ο Μακκόμο χρειαζόταν λεφτά. Δε ζούσε πια στο τσίρκο, δεν έπαιρνε τους μισθούς του τσίρκου και γρήγορα θα ξέμενε από λεφτά. Ο Ράφι θα του έφερνε τα λεφτά που τόσο χρειαζόταν.

Ακόμα κι αν ο Μακκόμο αποφάσιζε να μην πουλήσει τον Τσάρλι, θα μπορούσε απλά να κλέψει τα λεφτά που θα έφερνε ο Ράφι.

Γέλασε χαιρέκακα. Υπέροχη ιδέα!

«Έλα» είπε. «Στην Εσσαουίρα, στην Ακτή των Πειρατών. Έλα να με βρεις εδώ». Κι έκλεισε το τηλέφωνο.

«Ναι!» φώναξε ο Ράφι. Ήταν τόσο εύκολο! Και τώρα, πού είναι η Ακτή των Πειρατών;

Χμμμμ, συλλογίστηκε ο Μακκόμο. Θα είναι τόσο εύκολο. Ίσως να μετακόμιζε σε πιο άνετο ξενοδοχείο.

Τα μάτια του Νίνου τρεμόπαιξαν. Και το δεξί και τ' αριστερό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

ΟΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ πάνω στο ταχύπλοο που κινούνταν με ηλιακή ενέργεια κράτησαν αρκετά ώστε ο Τσάρλι να αρχίσει να βαριέται. Όπως όταν είσαι πολλές μέρες διακοπές το καλοκαίρι και περνάς όλη σου την ώρα στην παραλία παίζοντας και διασκεδάζοντας και παρ' όλα αυτά πιάνεις σε μια στιγμή τον εαυτό σου ν' αναρωτιέται πώς θα είναι η καινούρια χρονιά στο σχολείο. Ο Τσάρλι ένιωθε τόση άνεση πια με το ταχύπλοο, που το σταματούσε και το νεαρό λιοντάρι κι αυτός πηδούσαν από την πλώρη, τσαλαβουτούσαν σαν τρελοί στη θάλασσα και ξέπνοοι ανέβαιναν πάλι στο κατάστρωμα γελώντας και τινάζοντας το νερό από πάνω τους, πράγμα που ενοχλούσε πολύ τις λιονταρίνες, οι οποίες πίστευαν ότι τα αιλουροειδή έπρεπε να μένουν πάντα στεγνά. Στο ταχύπλοο υπήρχαν και κάποια σύνεργα ψαρικής κι ο Τσάρλι, που ήξερε καλά από αυτά, ψάρευε τόνους και ξιφίες και με χαρά τα λιοντάρια τούς έκαναν κομμάτια – εκτός από την Ελσίνα, που σούφρωνε τη μύτη της και περίμενε με λαχτάρα κανονικό φρέσκο κρέας. Το νεαρό λιοντάρι πίστευε ότι τα νύχια ήταν καλύτερα για ψάρεμα απ' ό,τι το αγκίστρι και από

την κουपाστή κουνούσε πέρα δώθε στο νερό τις μεγάλες του πατούσες προσπαθώντας να καμακώσει ψάρια. Μαζί με τον Τσάρλι έκαναν διαγωνισμό για το ποιος θα πιάσει πιο πολλά. (Ο Τσάρλι κέρδισε. Ακόμα και όταν το νεαρό λιοντάρι προσπάθησε να ψαρέψει δένοντας ένα αγκίστρι στην ουρά του.)

Για να τους διασκεδάσει, ο Τσάρλι προσπάθησε να τους μάθει να τραγουδάνε θαλασσινά τραγούδια. Το αγαπημένο τους ήταν:

«Μια μέρα μια νυφίτσα ήρθε κολυμπώντας
απ' της Γαλλίας τα νερά
κι έμαθε σ' όλες της Αγγλίας τις νυφίτσες
πώς να χορεύουνε καλά».

Η Γαλλίδα νυφίτσα

Louisa Young
Transcribed: R. Lockhart

MODERATO

ONE MORN-ING A WEAS-EL CAME SWIM-MING —

OV-ER THE WAT-ER FROM FRANCE AND

TAUGHT ALL THE WEAS-ELS OF ENG-LAND TO

PLAY ON THE FID-DLE AND-DANCE TO

PLAY ON THE FID-DLE AND DANCE —

Η Ελσίνα είχε μια γλυκιά τσιριχτή φωνή και το νεαρό λιοντάρι ήταν πολύ ενθουσιώδες. Έτσι, έκαναν ένα φοβερό σαματά κι ο Σεργκέι, που ήταν μάλλον μουσικόφιλος, έπρεπε να πάει στην άλλη άκρη του σκάφους και να κλείσει με τις πατούσες του τ' αυτιά του μουρμουρίζοντας βρισιές για παράφωνους, κουφούς κι ακαλλιέργητους. Κανείς δε νοιαζόταν. Μετά από μέρες και νύχτες στο τρένο, στα χιόνια και μέσα σε κείνο το υγρό βενετσιάνικο παλάτι, ήταν ευτυχισμένοι που μπορούσαν να είναι στον ήλιο και να αποκοιμιούνται κάτω από τη ζεστασιά του. Το δέγμα και η γούνα τους έλαμπε στον ήλιο κι οι μπούκλες του Τσάρλι είχαν κοκαλώσει με όλο εκείνο το αλάτι από τον αέρα της θάλασσας και το μπάνιο.

Μια μέρα, γεμάτος ακόμα με κρυστάλλους αλατιού μετά από μια βουτιά με την Ελσίνα, ο Τσάρλι πήγε στο βαρέλι που μάζευαν το νερό να ξεπλύνει το στόμα του και πρόσεξε ότι η στάθμη είχε χαμηλώσει αρκετά. Όχι επικίνδυνα, αλλά αρκετά. Περνάγανε κάτω από το τακούνι της Ιταλίας, έτοιμοι να στρίψουν δυτικά, για το δεύτερο σκέλος του ταξιδιού τους. Ήταν καλό που το νερό είχε κρατήσει τόσο πολύ, αλλά τώρα χρειαζόνταν κι άλλο.

Εκείνο το βράδυ, αφού ο Τσάρλι τελείωσε το δείπνο του, που περιλάμβανε ζυμαρικά, ελαιόλαδο και καυτερές πιπεριές (τα λιοντάρια δεν έτρωγαν εκείνη τη μέρα), πήγε στον υπολογιστή του σκάφους και ζήτησε να δει τις πιο κοντινές ακτές. Η πληροφορία φάνηκε αμέσως στην οθόνη: μπορούσαν να βγουν στη μεγάλη πόλη του Μπρίντζι ή σ' οποιοδήποτε άλλο κοντινό ψαροχώρι ή λιμάνι κατά μήκος της ακτής.

Ο Τσάρλι κατσούφιασε. Η αλήθεια ήταν ότι είχαν απομακρυνθεί πολύ από τη Βενετία, αλλά δίσταζε να βγει στη

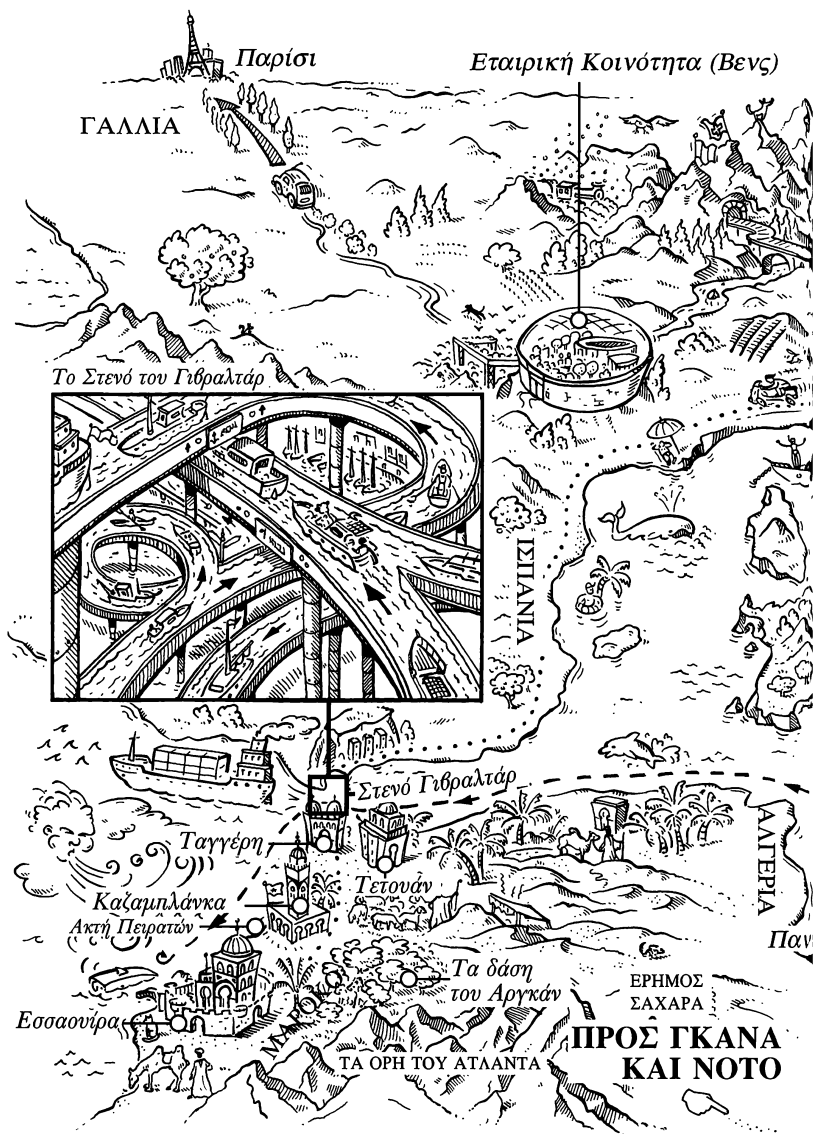
στεριά. Γιατί ήξερε ότι ίσως υπήρχαν οι φωτογραφίες του παντού, ως καταζητούμενου, αστυνομικοί να του την έχουν στημένη, γενναίες αμοιβές να περιμένουν αζήτητες κι αδίστακτοι τυχοδιώκτες να ελπίζουν απεγνωσμένα να πιάσουν δραπέτες. Κι ακόμα, ήξερε ότι σχεδόν ολόκληρη η περιοχή εδώ κάτω ήταν εκτός νόμου, ότι έκαναν κουμάντο διεφθαρμένες οικογένειες, που πολεμούσαν συνέχεια μεταξύ τους. Άνθρωποι που ήταν κάποτε γεωργοί, αλλά που τα χωράφια τους είχαν καταστραφεί από τα χημικά και τις γενετικές μεταλλάξεις. Άνθρωποι που δεν είχαν σχεδόν τίποτα κι έκλεβαν ο ένας από τον άλλον. Δεν ήθελε να πάει εκεί ολομόναχος για να ζητήσει νερό. Θα του 'κλεβαν το ταχύπλοο.

Όχι ότι θα τους κατηγορούσε. Κι εκείνος πιθανόν να το έκλεβε αν ήταν στη θέση τους.

Η μόνη εναλλακτική λύση ήταν τα νησιά. Ακόμα κι αυτό ήταν παρακινδυνευμένο, αλλά ούτως ή άλλως θα έπρεπε να πάρουν κάποιο ρίσκο κι ο Τσάρλι αισθανόταν ότι τα νησιά ήταν ασφαλέστερα, γιατί, τουλάχιστον, οι κάτοικοί τους δεν ήταν πεινασμένοι.

Τα νησιά γύρω από το τακούνι της Ιταλίας είναι εξαιρετικά όμορφα, τόσο όμορφα που οι εργολάβοι της Εταιρείας τα είχαν αρπάξει πολύ νωρίτερα. Ένα σωρό πλούσιοι ήθελαν να μείνουν εκεί – ήταν ζεστά, ήσυχα και καθαρά και ούτε είχε στοιχίσει και πολύ να πληρώσουν τους βοσκούς και τους ψαράδες που ζούσαν εκεί για να μετακομίσουν στη Νάπολη ή στο Μπρίντζι και να κάνουν τόπο στους πλούσιους ξένους.

Ο Τσάρλι πληκτρολόγησε τα ονόματα των νησιών στον υπολογιστή. Το ένα μετά το άλλο εμφανίζονταν και, ναι, όλα ήταν Εταιρικές Κοινότητες. Ειδικά μία τού τράβηξε

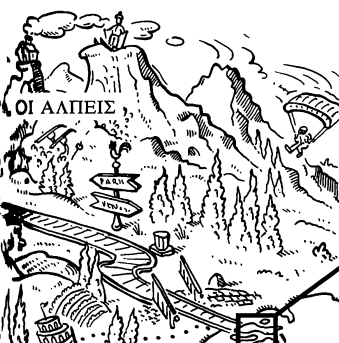
Ο σταθμός της Βενετίας

Βενετία και Λιγνοθάλασσα

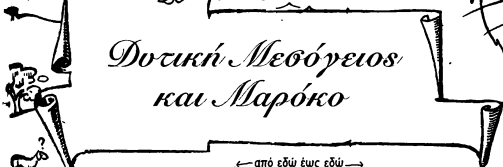
**ΠΡΟΣ
ΚΩΝ/ΠΟΛΗ
ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΙΤΑΛΙΑ

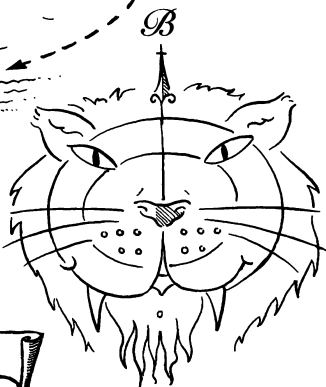
ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΚΛΙΜΑΚΑ:

από εδώ	εως εδώ

 = ΜΕΓΑΛΗ

την προσοχή: η Παντελλερία, στα μισά της απόστασης μεταξύ Σικελίας και Αλγερίας, ανάμεσα στην Ευρώπη και στην Αφρική, ένα απομονωμένο, πολύ μικρό νησί.

Ήταν στην πορεία τους, αρκετά μεγάλο για να έχει πολλές προμήθειες και σε αρκετή απόσταση από οπουδήποτε αλλού, ώστε να μην υπάρχει επιπλέον αστυνομία εκεί κοντά ή καθημερινές εφημερίδες. Οι πληροφορίες έλεγαν ότι ήταν το αγαπημένο νησί των ποπ σταρς και ανέφεραν μερικούς. Ο Τσάρλι τούς είχε ακουστά. Ήταν από κείνους που κάνουν γιόγκα και δεν τρώνε κρέας. Ήταν σίγουρος ότι τέτοιοι άνθρωποι δε θα αρνιούνταν να δώσουν ένα βαρέλι νερό σ' ένα παιδί.

«Αυτό είναι» αποφάσισε.

Αργότερα το ίδιο βράδυ, τα κύματα γύρω απ' την πλώρη τους άρχισαν ν' αστράφτουν στο σκοτάδι με μικρές πράσινες αναλαμπές, που φωσφορίζαν σαν μικροσκοπικά διαμάντια πάνω στην αχνή δαντέλα που έκανε το αφρισμένο κύμα και μετά διαλύονταν και χάνονταν στη νύχτα.

Οι λιονταρίνες κοίταζαν με δέος. Η Ελσίνα προσπαθούσε σκύβοντας από την κουπαστή να τις πιάσει με την πατούσα της, μέχρι που το γηραιότερο λιοντάρι την τράβηξε απ' την ουρά πίσω. Ακόμα κι ο Σεργκέι είχε μείνει άφωνος απ' την παράξενη, απόκοσμη ομορφιά.

«Τι είναι αυτό;» είπε σιγά ο Τσάρλι με κομμένη την ανάσα.

Κανείς δεν ήξερε. Απλά ήταν εκεί. Όλοι ένιωσαν βαθιά μέσα τους την εξαιρετική, μάταιη ομορφιά του κόσμου.

Και τότε, ξαφνικά, ξεπροβάλλοντας σιωπηλά μέσα απ' τη μαγεία της νύχτας και διακόπτοντας την έκστασή τους, εμφανίστηκε ένα πλοίο. Ήταν μεγάλο, αλλά όχι τεράστιο.

Δεν είχε αναμμένα φώτα. Εμφανίστηκε ξαφνικά, τελείως αόρατο – δεν ήταν δυνατόν να το δουν να έρχεται. Και σχεδόν κόντευε να πέσει πάνω τους.

Ο Τσάρλι έβγαλε μια κραυγή και πάτησε τη σειρήνα. Το νεαρό λιοντάρι ήταν έτοιμο να βρυχηθεί, αλλά οι λιονταρίνες του 'κλείσαν το στόμα και η σειρήνα άρχισε να σφυρίζει. Το μεγάλο πλοίο άλλαξε τελείως πορεία και, στα απόνερα που έκανε, το ταχύπλοό τους σκαμπανέβαζε αβοήθητο.

«Τι κάνετε!» φώναξε ο Τσάρλι στο σκοτάδι. «Λίγο ακόμα και θα μας πνίγατε, ηλίθια γουρούνια!»

Από το πλοίο, που ήταν ακόμα πολύ κοντά, ήρθε ένας ήχος βογκητού. Ανθρώπινου βογκητού.

Λικνιζόταν εκεί προστά τους, σκοτεινό, με φόντο το φεγγαρόφωτο και τους αστραφτερούς φωσφορισμούς.

«Πού είναι τα φώτα σας!» φώναξε ο Τσάρλι.

Φυσικά, κανείς δεν μπορούσε να τον ακούσει.

«Τσάρρρλι» είπε ο Σεργκέι επιφυλακτικά.

«Τι είναι!» είπε ο Τσάρλι, πραγματικά θυμωμένος. Πώς αυτό το ηλίθιο πλοίο βρέθηκε μπρος τους στη μέση της θάλασσας, αθόρυβο, χωρίς φώτα – εκείνος τα είχε αναμμένα τα φώτα του, έτσι; Αριστερά και δεξιά, πλώρη και πρύμνη, ακριβώς όπως του είχε μάθει ο Τζούλιους στην *Κίρκε*...

«Σώπα, Τσάρρρλι» είπε ο Σεργκέι.

Κάτι στη φωνή του έκανε τον Τσάρλι να υπακούσει.

Για μια στιγμή δεν ακουγόταν τίποτα εκτός από τον παφλασμό των κυμάτων που έσκαγαν πάνω στις πλευρές των δύο πλεούμενων. Και το βογκητό.

Και μετά μια σιλουέτα εμφανίστηκε στο κατάστρωμα του παράξενου πλοίου.

Τους κάλεσε σε μια γλώσσα που δεν είχε ακούσει ποτέ

ο Τσάρλι – κι είχε ακούσει τις περισσότερες. Κι ακουγόταν απίστευτα λυπημένη.

«Τι είναι αυτό;» ψιθύρισε ο Τσάρλι.

Ο Σεργκέι κοιτούσε παγωμένος, με τα μουστάκια του τεντωμένα προς τα έξω και το στρογγυλό κεφάλι του με τα μισοφαγωμένα αυτιά ακίνητο.

«Άνοιξε ταχύτητα, Τσάρρρλι» είπε. «Πάμε να φύγουμε από δω».

«Γιατί;» είπε ο Τσάρλι, πάντα έτοιμος για διαφωνίες και συζήτηση, αλλά ο Σεργκέι γύρισε προς το μέρος του και του σφύριξε κοφτά: «Κουνήσου! Τώρρρα!».

Ο Τσάρλι ξαφνιασθηκε από τον ξαφνικό θυμό και το πάθος που είχε η φωνή του Σεργκέι. Έτρεξε γρήγορα να κάνει ό,τι του ζήτησε.

Καθώς το ταχύπλοό τους απομακρυνόταν από το σκοτεινό καράβι, τα βογκητά έδιναν την εντύπωση ότι δυνάμωναν αντί να γίνονται πιο σιγανά, μια χορωδία λύπης και διαμαρτυρίας, λαχτάρας και μοναξιάς. Κοιτώντας πίσω, ο Τσάρλι μπόρεσε να δει κι άλλες σιλουέτες στο κατάστρωμα, που πλησίαζαν την πρώτη. Τα χέρια τους ήταν τεντωμένα μπροστά και οι φωνές τους σπαρακτικές.

«Ποιοι είναι αυτοί, Σεργκέι;» ψιθύρισε. «Τι τους συμβαίνει; Δε θα 'πρεπε να τους βοηθήσουμε;»

Ο Σεργκέι έμεινε για λίγο σιωπηλός.

«Είναι πλοίο Απατημένων, Τσάρρρλι» είπε τελικά. «Κι αυτοί είναι οι κακόμοιρρροι απατημένοι».

Ο Τσάρλι δεν κατάλαβε.

«Μα ποιοι είναι; Από πού έρχονται;» ρώτησε.

Κι ο Σεργκέι είπε: «Είναι άνθρωρρροι κι έρρρχονται από το πουθενά».

«Κανένας δεν μπορεί να έρθει από το πουθενά» άρχισε να λέει ο Τσάρλι μπερδεμένος. Ο Σεργκέι τον διέκοψε.

«Δεν έχουν πουθενά να μείνουν, επειδή έφυγαν από κει που ήταν ψάχνοντας να βρουν κάπου καλύτερρα» είπε.

Ο Τσάρλι το ήξερε αυτό. Ήταν λοιπόν πρόσφυγες. Πλήθος ανθρώπων είχαν γίνει πρόσφυγες για τον έναν ή τον άλλο λόγο: ξεριζωμένοι, ξεσπιτωμένοι, υποχρεωμένοι ν' αρχίσουν απ' την αρχή σε κάποιο καινούριο μέρος όπου όλοι τους μισούσαν..., ήξερε για τους πρόσφυγες. Και πάντα ευχαριστούσε την τύχη του που το Λονδίνο ήταν ένας τόπος όπου έρχονταν πρόσφυγες κι όχι κάποιο μέρος που οι κάτοικοί του έπρεπε να γίνουν πρόσφυγες.

«Τότε, γιατί δε βρίσκονται στο μέρος που θα πήγαιναν;» ρώτησε. «Ή σ' έναν καταυλισμό ή κάτι τέτοιο;»

«Δεν τους δέχεται κανένα μέρρα» είπε ο Σεργκέι.

Ο Τσάρλι μπορούσε να το καταλάβει κι αυτό. Όλα αυτά τα μέρη γέμιζαν γρήγορα.

«Γιατί δεν πάνε πίσω στον παλιό τους τόπο; Είναι πολύ επικίνδυνο γι' αυτούς;»

Ο Σεργκέι χαμογέλασε μ' ένα αχνό πικρό χαμόγελο. «Για τους πιο πολλούς, ναι, επειδή θα τους σκοτώσουν ή θα τους φυλακίσουν. Αλλά γι' αυτούς τους απατημένους είναι αλλιώς».

«Πώς;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Ο παλιός τους τόπος δεν υπάρρρχει πια» είπε.

«Τι;» είπε ο Τσάρλι. «Δεν καταλαβαίνω».

«Δεν υπάρρρχει» είπε ο Σεργκέι. «Έχει καταρρρηθεί με νόμο ή έχει καταστρρραφεί από τον πόλεμο ή μολύνθηκε, ερρρημώθηκε και βούλιαξε στη θάλασσα. Αυτοί

μο γκριζο σκυλί σήκωσε ψηλά τη μουσούδα του και ούρλιαξε. Για μια φορά ακόμα το ένστικτό του τον απογοήτευσε. Για άλλη μια φορά αυτή η μυρουδιά που γνώριζε και του άρεσε του ξέφυγε. Μετά από μέρες που πήγαινε πάνω κάτω σ' αυτή τη βρομερή υγρή πόλη, ακολουθώντας κάθε ανεπαίσθητη οσμή που υπήρχε, είχε βρει τη μυρουδιά του Ράφι και πάλι. Και τώρα είχε χαθεί – είχε εξαφανιστεί μέσα στην καθαρά μεταλλική μυρουδιά των ηλεκτρικών φορτιστών των μοτοσικλετών. Μία ελάχιστη υποψία της είχε μείνει στον αέρα... Ο Τρόν μύρισε. Η όσφρησή του ήταν πιο δυνατή από το μυαλό του, από τα πόδια του, από όποια αίσθηση είχε. Χαμήλωσε το κεφάλι και ακολούθησε τη μυρουδιά του ηλεκτρικού φορτιστή της μοτοσικλέτας.

Ο Ράφι δε σχεδίαζε να ξεκουραστεί, ούτε να φάει. Είχε αναλάβει μια αποστολή. Δυνατός καφές και σκέτος θυμός τού αρκούσαν.

Όμως, ακόμα κι ένας άντρας σε αποστολή, με μόνο εφόδιο το δυνατό καφέ και το σκέτο θυμό, πρέπει να πηγαίνει για κατούρημα πότε πότε. Όταν ο Ράφι σταμάτησε γι' αυτόν το σκοπό σ' ένα πάρκιγκ έξω από το Μιλάνο, με το σώμα του να τρέμει και τα πόδια του σχεδόν κοκαλωμένα στη θέση του αναβάτη, μετά από τόσες ώρες στη μοτοσικλέτα, με τόσο μεγάλη ταχύτητα, πρόσεξε ότι χτυπούσε το κινητό του στην τσέπη του. Είχε ένα μήνυμα.

Ήταν από το διευθυντή της Εταιρείας. Ο Ράφι ούτε που το άκουσε. Ήξερε τι έλεγε.

Μετά αποφάσισε να το ακούσει, μια και ίσως να έλεγε κάτι άλλο.

Ήταν αυτό που περίμενε. Πράγματα που δεν ήθελε να ακούσει, όπως: «πού είσαι;» και «πού είναι το αγόρι;» και

«τι συμβαίνει;» και «κάνε γρήγορα». Α, και «θα θέλαμε να μπορούσαμε να συνεχίσουμε να στηριζόμαστε στις υπηρεσίες σου, Ράφι» με έναν πολύ προσβλητικό και συγκαταβατικό τόνο στη φωνή του.

Ο Ράφι έδωσε μια κλοτσιά σ' ένα δέντρο. *Σιχαινόταν* τη συγκατάβαση. Εκείνα τα απαίσια μεγάλα παιδιά στο σχολείο όταν ήταν μικρός... Ναι, αλλά δεν ήταν μικρός πια.

Και το χέρι του πονούσε.

Οργισμένος, πήρε τον αριθμό του Τσάρλι.

Ο Τσάρλι, καθισμένος στο κατάρωμα του ταχύπλοου με την Ελσίνα να γαργαλάει τα πόδια του με τα μουστάκια της, έπιασε το τηλέφωνό του.

«Ει, Τσάρλι» είπε ο Ράφι. «Γεια σου. Τι κάνεις; Έχεις κέφια; Σίγουρα. Είμαι βέβαιος ότι είσαι μια χαρά, έτσι που το 'σκασες με τους τριχωτούς σου φίλους...»

Αναγνωρίζοντας τη φωνή, ο Τσάρλι πάγωσε. Μετά απέκτησε γρήγορα την αυτοκυριαρχία του.

«Ω, σκάσε πια, Ράφι» είπε. «Είσαι βαρετός. Βαρέθηκα κι εσένα και τα ηλίθια τηλεφωνήματά σου – τι συμβαίνει, έκανες πάλι καμιά βλακεία και σε κατσάδιασε κανέννας; Μήπως πρέπει να τα βάλεις με κανένα πιο μικρό παιδί; Πόσο μικρό δηλαδή, ανόητε; Αυτό δείχνει πόσο μικρός είσαι εσύ, έτσι δεν είναι—»

Ο Ράφι τον διέκοψε. «Πιο μεγάλος από σένα, Τσάρλι! Και πιο έξυπνος».

«Ναι, ναι, καλά» είπε ο Τσάρλι. «Οπωσδήποτε είσαι πιο έξυπνος, Ράφι, πράγμα που εξηγεί γιατί σου ξέφυγα και σου βγήκα μπροστά και ξέρω τι σχεδιάζεις. Έλα, Ράφι. Απόδειξέ το. Είσαι τόσο μεγάλος, απόδειξέ το. Πρώτα βρες πού είμαι και μετά βλέπουμε ποιος—»

«Ε, εξυπνάκια!» έκανε ο Ράφι με εκνευριστική, τραγουδιστή φωνή. «Εξυπνάκια, θα διαπιστώσεις ότι είμαι αρκετά έξυπνος ώστε να κουβαλάω πάνω μου κάτι δικό σου, εξυπνάκια... Ρίξε μια ματιά στην τσάντα σου και κοίτα τι σου λείπει, κάν' το. Εμπρός! Δε θα σε κρατήσω άλλο στο τηλέφωνο – θα σε ξανακαλέσω αργότερα, για να μιλήσουμε γι' αυτό».

Ο Ράφι έκλεισε. Αισθανόταν πολύ καλύτερα τώρα που είχε ταπεινώσει τον Τσάρλι.

Ο Τσάρλι τινάχτηκε απάνω σπρώχνοντας μακριά του την Ελσίνια κι έτρεξε προς την τσάντα του.

Η περγαμηνή –η φόρμουλα που του έδωσαν οι γονείς του, γραμμένη με το αίμα της μητέρας του– δεν ήταν εκεί.

Για δεύτερη φορά στη ζωή του έβρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Η ΜΑΓΚΝΤΑΛΕΝ ΔΙΑΒΑΖΕ εφημερίδα στο τρένο. Στις ειδήσεις από το εξωτερικό υπήρχε μια ιστορία για τα πρόσφατα υπερφυσικά γεγονότα στη Βενετία, όπου ο δόγης είχε ανατραπεί από την εμφάνιση του λιονταριού του Αγίου Μάρκου, που είχε οδηγήσει τους γονδολιέρηδες σε μια ειρηνική επανάσταση, υποστηριζόμενη από μια στρατιά λιονταριών κι ένα μικρό μελαψό άγγελο, που είχε δώσει θεϊκά φάρμακα στα ασθματικά παιδιά της πόλης...

Η Μάγκνταλεν αναρωτήθηκε.

Ο Ανίβας έπαιρνε έναν υπνάκο γερμένος στον ώμο της. Τον χάιδεψε στο γόνατο. Όταν ξυπνούσε, θα του έδειχνε την ιστορία αυτή.

Κι η Μείμπελ κοιμόταν. Η Μάγκνταλεν κοίταξε απέναντι την αδερφή της κι αισθάνθηκε ότι ήθελε, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, να ξαναγίνουν φίλες. Ήταν όμως τόσο θυμωμένη μαζί της...

«Να η Παντελλερία!» φώναξε ο Τσάρλι. Είχε προγραμματίσει το όνομα του νησιού στο σύστημα πλοήγησης του ταχύπλουου, κι έτσι προσέγγιζαν τώρα το βασικό λιμάνι του

νησιού. Ήταν χαμηλό και βραχώδες, ζεστό και γραφικό. Ο Τσάρλι ανυπομονούσε να βγει από το σκάφος και να περπατήσει για λίγο εκεί γύρω. Ήθελε να κάνει κι ένα ντους. Το στρώμα του αλατιού στο δέρμα του είχε αρχίσει να γίνε-ται ανυπόφορο.

Καθώς πλησίαζαν το όμορφο νησί, έγινε κάτι φοβερό.

Ένα φράχτης εμφανίστηκε μπροστά τους μέσα από τη θάλασσα. Σαν τον τοίχο του φράγματος στο Σηκουάνα, στο Παρίσι, σηκώθηκε από το πουθενά. Αλλά δε φαινόταν να χρησιμεύει σε τίποτα. Ήταν ένας ψηλός μεταλλικός φράχτης με μυτερές ακίδες στις μπάρες του. Έμοιαζε να είχε φτιαχτεί από λόγχες, δεμένες μεταξύ τους με αγκα-θωτό συρματόπλεγμα. Ήταν εξαιρετικά αφιλόξενο.

Το νερό έβγαινε αφρίζοντας από το φράχτη. Γυάλιζε και άστραφτε. Τους έκλεινε το δρόμο.

«Ω» έκανε ο Τσάρλι.

Τα λιοντάρια γουργούρισαν. Ο Σεργκέι είχε ένα ύφος που έδειχνε ότι δεν είχε εκπλαγεί καθόλου.

Μια φωνή έφτασε στ' αυτιά τους από το πουθενά, πάνω απ' το νερό. Μια απαλή γυναικεία φωνή.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε στα αγγλικά, γαλλικά, αραβικά, ελληνικά και ισπανικά.

Ο Τσάρλι σκέφτηκε γρήγορα – τουλάχιστον προσπά-θησε. Να έλεγε ψέματα;

Δεν άντεχε να λέει ψέματα όλη την ώρα. Το σιχαινόταν.

«Τσάρλι Ασάντι!» φώναξε, χωρίς να είναι σίγουρος αν τον άκουγε η φωνή.

«Σας ξέρουμε;» απάντησε η φωνή μετά από λίγο.

«Όχι» είπε «αλλά...».

«Τότε, φύγετε» είπε η απαλή φωνή.

«Όχι, αλλά...»

«Φύγετε» επανέλαβε η φωνή.

«Το μόνο που θέλουμε είναι λίγο νερό...»

«Φύγετε».

Ο φράχτης σηκώθηκε λίγο ακόμα. Οι λόγχες μαζεύτηκαν πιο κοντά. Ίσως να το φαντάστηκε, αλλά του Τσάρλι τού φάνηκαν σαν να έγερναν προς το μέρος του.

«Δε χρειάζεται να γίνει αυτό» είπε, αλλά σιγότερα. «Το μόνο που θέλουμε είναι νερό...»

Κι απ' τις δύο άκρες του, ο φράχτης φαινόταν να περιβάλλει το νησί μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι.

«Είναι τόσο...»

Τα λιοντάρια είχαν συσπειρωθεί και ήταν σε εγρήγορση, γουργουρίζοντας σιγανά.

«Παρακαλώ, μόνο νερό θέλουμε!» φώναξε ο Τσάρλι.

Ο φράχτης κουνήθηκε γέρονοντας προς το μέρος τους, ένας στρατός από λόγχες, έτοιμες να βαδίσουν εναντίον τους.

Ο Τσάρλι τίναξε στο πλάι τη λαγουδέρα κι έστριψε το σκάφος με όλη του την ταχύτητα μακριά από το νησί. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

«Και τώρα τι γίνεται;» είπε στο Σεργκέι.

«Κοίτα πίσω» είπε ο γάτος.

Ο φράχτης είχε βυθιστεί και πάλι κάτω απ' τα κύματα.

Για μια στιγμή οι ελπίδες του Τσάρλι αναπτερώθηκαν.

«Ούτε να το σκέφτεσαι» είπε ο Σεργκέι.

«Έχει δίκιο» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Μη γυρνάς πίσω».

«Μα τι να κάνουμε;» είπε ο Τσάρλι. «Δε μας μένει σχεδόν καθόλου νερό και...»

«Συνεχίζουμε» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Γρήγορα και με δίψα».

Ο Τσάρλι πίεσε τη γλώσσα του στο στεγνό του ουρανίσκο για να βγάλει σάλιο. Ήξερε ότι τα αιλουροειδή είχαν δίκιο.

«Μόνο άλλα διακόσια μίλια μέχρι την Ταγγέρη» είπε χαρούμενα. Θα βρούμε νερό κάπου εκεί. Αλλιώς, θα πάμε απ' τη στεριά». Τα χείλια του ήταν ξερά καθώς ανέβαζε την ταχύτητα του ταχύπλου: ολοταχώς για το Στενό του Γιβραλτάρ. Το μυαλό του είχε κι αυτό στεγνώσει – γιατί οι άνθρωποι είναι τόσο απαίσιτοι;

Ο Τσάρλι σηκώθηκε νωρίς καθώς πλησίαζαν στο Στενό του Γιβραλτάρ. Το νερό που υπήρχε μόλις που έφτανε για το πρωινό τους, αλλά ο Τσάρλι ήταν ευτυχισμένος. Είχαν ταξι-δέψει γρήγορα κι έφτασαν πριν την αυγή. Δεν ήθελαν να πλησιάσουν τη στεριά με το φως της ημέρας, από φόβο μήπως έβλεπε κανείς τα λιοντάρια. Είχαν μια ώρα περίπου μέχρι το ξημέρωμα και μέσα στο χρόνο αυτό έπρεπε να βγουν στη στεριά, σ' ένα ερημικό μέρος και να βρουν νερό.

«Σωστά» είπε ο Τσάρλι, σηκώνοντας τα μάτια του από την οθόνη του υπολογιστή όπου μελετούσε την πορεία τους και κοίταξε έξω τον πολύπλοκο συγκοινωνιακό κόμβο και το ευρωπαϊκό σύστημα ασφαλείας του Στενού του Γιβραλτάρ. Ακόμα κι αυτή την ώρα, πολλά πλοία όλων των μεγεθών πήγαιναν κι έρχονταν σ' αυτή τη στενή υδάτινη λωρίδα, προσπαθώντας να μπουν στο σωστό δίαυλο, στο σωστό επίπεδο καναλιού, για να πάνε από την Ισπανία ή την Πορτογαλία στο Μαρόκο ή να βγουν στον Ατλαντικό, για να πάνε βόρεια στον κόλπο Κάδιξ, στη νότια ή στη δυ-

τική πλευρά του, ή πίσω στη Μεσόγειο πηγαίνοντας βόρεια ή ανατολικά. Τα εναέρια κανάλια από πάνω τους είχαν μεγάλο συνωστισμό και η χειρόνησος του Γιβραλτάρ φαινόταν σαν να ήταν πιασμένη σε ιστό αράχνης. Αυτός ο κόμβος ήταν εφιάλτης να τον διασχίσεις, ακόμα και τη λιγότερο πολυσύχναστη ώρα.

Ο Τσάρλι χτύπησε τα πλήκτρα του υπολογιστή, δαγκώνοντας τη γλώσσα του καθώς συγκεντρωνόταν. Ήταν σίγουρος ότι όλα ήταν εντάξει. Ο υπολογιστής είχε μελετήσει τους χάρτες του και είχε βρει ένα μέρος να προσεγγίσουν, στη βόρεια ακτή του Μαρόκου, κοντά στο Τετουάν, και θα τους πήγαινε κατευθείαν εκεί μόλις του το ζητούσε ο Τσάρλι.

Χασμουρήθηκε. Δεν είχε κοιμηθεί αρκετά. Μετά πίεσε τα πλήκτρα δίνοντας τις οδηγίες στο σύστημα πλοήγησης. Τα λιοντάρια ήταν ξαπλωμένα γύρω του και κοιμόνταν ακόμα.

Το ταχύπλοο άλλαξε λίγο πορεία και επιτάχυνε καθώς οι οδηγίες πέρασαν στις μηχανές και στο πηδάλιο.

Πέρασαν δέκα λεπτά για να καταλάβει ο Τσάρλι ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν κατευθύνονταν σ' εκείνο το ασφαλές και ήσυχο μέρος. Ούτε καν προς την ακτή δεν πήγαιναν. Είχαν βάλει πλώρη με αμείωτη ταχύτητα καταπάνω σε ένα από τα εναέρια κανάλια και πήγαιναν γρήγορα – πολύ γρήγορα.

Ο Τσάρλι λίγο έλειψε να πανικοβληθεί. Αλλά συγκρατήθηκε. Ξέφρενα, γύρισε στην οθόνη του υπολογιστή. Τι πήγε στραβά; Προσπάθησε να είναι ήρεμος (με μεγάλη δυσκολία, μια και το ταχύπλοο πέταγε σχεδόν μέσα στο πηχτό σκοτάδι).

Κλικ, κλικ, κλικ στο πληκτρολόγιο.

Η απάντηση ήρθε στην οθόνη σχεδόν αμέσως. «Πορεία προς νότιο Ατλαντικό, Ακτή Πειρατών, Εσσαουίρα απευθείας, σύμφωνα με τις οδηγίες» έγραφε. Είχε ξαναγυρίσει πίσω στην πρώτη πρώτη εντολή που του είχε δώσει ο Τσάρλι όταν ξεκινούσαν από τον κόλπο της Βενετίας.

Ο Τσάρλι προσπάθησε να συγκεντρώσει τη σκέψη του. Έριξε μια ματιά γύρω του. Ήταν ψηλά, σ' ένα κανάλι μίας κατεύθυνσης, παρασυρόμενος από τη ροή του νερού και με άλλα πλοία γύρω του.

Αξιζε να δώσει καινούρια εντολή, να τους γυρίσει πίσω στο Τετουάν ή στην Ταγγέρη; Κοίταξε έξω, πάνω απ' αυτό το κουβάρι των καναλιών και των διαύλων γύρω τους, με όλο τούτο το καραβομάνι που πήγαινε πέρα δώθε. Τα πιο πολλά πλοία πήγαιναν με τους αυτομάτους πιλότους τους. Βρίσκονταν στην καρδιά ενός ιστού που ήταν σε συνεχή κίνηση.

Είχαν πια περάσει το Τετουάν. Η Ταγγέρη ήταν πέρα, στ' αριστερά τους. Το ρεύμα των πλοίων που πήγαιναν προς τα εκεί φαινόταν καθαρά, αρκετά επίπεδα πιο κάτω απ' το δικό τους. Ένας Θεός ήξερε πώς θα γύριζαν πίσω για να βρεθούν μαζί τους. Ή πόσο θα ταξίδευαν ακόμα πριν βρουν ευκαιρία να γυρίσουν πίσω.

Ο Τσάρλι πήρε την απόφασή του. Θα συνέχιζαν. Μετά χαμογέλασε, γιατί ήταν ανόητο να νομίζει ότι αυτός το αποφάσισε. Δεν είχαν άλλη επιλογή. Είχαν πάρει πορεία προς το μεγάλο Ατλαντικό ωκεανό, πάνω σ' ένα σκάφος που είχε σχεδιαστεί για τη λιμνοθάλασσα της Βενετίας και την ήσυχη Αδριατική, και τώρα οδηγούνταν κατευθείαν στην Εσσαουίρα.

«Τι τρρρέχει;» ακούστηκε η φωνή του Σεργκέι από τη μισοφωτισμένη καμπίνα. Τινάχτηκε στο κατάστρωμα και τεντώθηκε. «Έχουμε τίποτα;»

«Τίποτα» του είπε ο Τσάρλι. Δεν είχε όρεξη για εξηγήσεις και, στ' αλήθεια, δεν ήξερε αν είχε κάνει κάποιο φοβερό λάθος ή ο υπολογιστής είχε πάθει βλάβη. Και δεν επρόκειτο να το ψάξει, επειδή το σκάφος πήγαινε τόσο γρήγορα, που με δυσκολία κρατούσε την ισορροπία του.

Ο Σεργκέι τού έριξε μια γρήγορη ματιά. Καταλάβαινε την κατάσταση πολύ καλά. Κουλουριάστηκε σε μια γωνία κι άρχισε να γλείφει το πόδι του. Δεν ήταν δική του δουλειά.

Το κανάλι χωριζόταν. Η πιο πολλή κίνηση φαίνεται πως πήγαινε βόρεια, προς τον κόλπο Κάδιξ και την Πορτογαλική ακτή. Το μικρό ταχύπλοο τινάχτηκε παίρνοντας την αριστερή λωρίδα που πήγαινε νότια. Με μια απότομη στροφή, μόλις που κατάφερε να πάρει τη σωστή θέση καθώς οι λωρίδες χωριζόνταν. Ο Τσάρλι κοιτούσε ακίνητος την οθόνη. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ελπίζει ότι το σκάφος ήξερε τι έκανε.

Πήγαιναν νότια τώρα. Το εναέριο κανάλι άρχισε να χαμηλώνει προς το επίπεδο της θάλασσας και μετά ενώθηκε με τη θάλασσα. Ο Τσάρλι κοίταξε πλάι του: ο ωκεανός ήταν εκεί, απλωμένος στα δεξιά του, να αστράφτει στις πρώτες ακτίνες του ήλιου, τεράστιος, βαθύς, να φτάνει μέχρι την πατρίδα της Αυτοκρατορίας. Ο Ατλαντικός. Δε φαινόταν στα κέφια του.

Ίσως ήταν πρωινός άνεμος, που σηκωνόταν με την ανατολή του ήλιου. Ίσως ήταν παλίρροια του ωκεανού. Ή κάποιο ρεύμα που τους έσπρωχνε μπροστά. Μπορεί να ήταν συνδυασμός και των τριών. Σε κάθε περίπτωση, τα κύματα

ήταν μεγάλα. Κι ως εδώ καλά. Ο άνεμος ερχόταν από διάφορες κατευθύνσεις – πρώτα από δω, μετά από κει. Και το μικρό σκάφος να πηγαίνει με πείσμα προς το νοτιά –Εσσαουίρα χωρίς στάση!– και να τραντάζεται. Έτρεχε πιο γρήγορα από ποτέ, τουλάχιστον προς τη σωστή κατεύθυνση, αλλά πάρα πολύ γρήγορα. Τα κύματα το χτυπούσαν από παντού. Η θάλασσα αγρίευε όλο και περισσότερο.

Ο Τσάρλι τσέκαρε το σωσίβιό του. Ένας Θεός ξέρει πώς τα λιοντάρια μπορούσαν να κοιμούνται μέσα σ' αυτή την αντάρα. Χαιρόταν όμως. Δε χρειαζόταν να τους πει «ναι, έχουμε πρόβλημα». Ήξερε όμως ότι είχαν. Το διαίσθανόταν.

Ήθελε να ρωτήσει τον υπολογιστή για τον καιρό. Να τον ρωτήσει τι γινόταν, να του ζητήσει να τους κατευθύνει κάπου αλλού, στο επόμενο ασφαλές μέρος. Ήθελε να του δώσει μια κλοτσιά. Πήρε την οθόνη πίσω στην καμπίνα του, έσκυψε από πάνω της και χτύπησε τα πλήκτρα.

Τίποτα. Είχε μπλοκάρει.

Πάνω στο κατάστρωμα ένα τεράστιο κύμα έσκασε στην πλώρη. Στ' αριστερά, ο ήλιος άρχισε ν' ανατέλλει πάνω από την Αφρική.

Μια τεράστια υδάτινη κοιλάδα είχε σχηματιστεί μπροστά τους.

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

Ο Σεργκέι ακολούθησε τον Τσάρλι, που πήγε να κατέβει, όταν άλλο ένα μεγάλο κύμα σήκωσε ψηλά το σκάφος κι ο Τσάρλι τρέκλισε κατεβαίνοντας τις σκάλες. Έκλεισε κι ασφάλισε την πόρτα εξόδου στο κατάστρωμα – δε θα ξανάβγαινε εκεί πάνω για λίγο. Πήγε να καθίσει στην άκρη μιας κουκέτας, ανεπιτυχώς στην αρχή, αλλά μετά κατάφε-

ρε να καθίσει σ' έναν κενό χώρο ανάμεσα σε δύο από τις λιονταρίνες. Το νερό έγλειφε τα φινιστρίνια και το σκάφος αναπηδούσε και χτυπιόταν στην προσπάθειά του να κρατήσει τη νότια πορεία μέσα σ' αυτή την αγριεμένη θάλασσα. Ξεχύνονταν μπροστά, μετά σκαρφάλωναν σε κάθε τεράστιο κύμα και πάλι απ' την αρχή. Ψηλά, ψηλά, ψηλά –ακίνητοι για λίγο– και ξανά. Ο Τσάρλι είχε συνειδητοποιήσει με τρόπο ότι μόλις μερικά εκατοστά κάτω από το πλαστικό πάτωμα που πατούσε ήταν το νερό, βαθύ, κρύο και σκοτεινό, και προσευχόταν να μείνουν τα πράγματα έτσι.

Ο Σεργκέι έγλειψε την πατούσα του και σκούπισε μ' αυτή τη μύτη του.

«Είναι καλύτερρα ν' αφήσουμε το σκάφος να κάνει τη δουλειά του» είπε ήρεμα. «Ή θα καταφέρουμε να πάμε εκεί όλοι ή δε θα πάμε καθόλου».

Όσο και να μην του άρεσε, ο Τσάρλι έπρεπε να συμφωνήσει. Σ' ένα ιστιοφόρο ίσως μπορούσαν να κάνουν κάτι, αλλά εδώ ήταν ανίσχυροι.

Το τρομερό σκαμπανέβασμα κράτησε ώρες. Το σκάφος έκανε σαν τρελό κι η θάλασσα επίσης. Ο Τσάρλι καθόταν πάνω στο σωσίβιό του με την τσάντα του δεμένη πάνω του και σκεφτόταν πώς να φορέσει σωσίβια στα λιοντάρια... Κάποια στιγμή ξεκλείδωσε την πόρτα προς το κατάστρωμα. Μετά την κλείδωσε. Μετά την ξεκλείδωσε. Πώς ήταν καλύτερα; Την άφησε κλειστή, αλλά ξεκλείδωτη. Κατόρθωσε ακόμα και να κοιμηθεί λιγάκι – έναν αγχώδη, κουραστικό, ταραγμένο ύπνο. Δεν πρόσεξε πότε ξύπνησαν τα λιοντάρια – ίσως ήταν ξύπνια από ώρες. Μία από τις λιονταρίνες υπέφερε από ναυτία και η Ελσίνα κάθε λίγο και λιγάκι άφηνε σιγανές κραυγούλες.

«Τσάρλι» ακούστηκε η φωνή του νεαρού λιονταριού μέσα στην αντάρα. «Δε φταις εσύ».

Εκτός από αυτό, κανένας άλλος δεν είπε τίποτα. Μείνανε εκεί στην καμπίνα για ώρες, κάνοντας την προσευχή τους, κρατώντας τόσο σφιχτά ο ένας τον άλλον, που πονούσαν τα χέρια τους στην προσπάθειά τους να μην πετάγονται εδώ κι εκεί και τσακιστούν απ' το κούνημα.

Οι σιγανές διαμαρτυρίες της Ελσίνας γίνανε νιαουρίσματα. Ο Τσάρλι τα άκουγε πάνω απ' τον ορυμαγδό της θάλασσας και το σπάσιμο των κυμάτων πάνω στο σκάφος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΠΩΣ ΣΥΝΕΒΗ Ο,ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ αργότερα ή, ακόμα, και τι έγινε στην πραγματικότητα ο Τσάρλι ποτέ δεν μπόρεσε να περιγράψει.

Το σύμπαν τρελάθηκε. Τα φώτα σβήσανε, το ταχύπλοο τουμπάρισε, νερά γέμισαν την καμπίνα. Η παρουσία των λιονταριών στο νερό τού έδινε κουράγιο, όλοι αγωνίζονταν να αναπνεύσουν, φυσαλίδες παντού, τα σώματά τους βάραιναν και τα μέλη τους κινούνταν αργά κι αδύναμα. Έσπρωξε κι άνοιξε την πόρτα, αυτό το θυμόταν. Απ' την άλλη πλευρά της πόρτας υπήρχε περισσότερο νερό. Θυμόταν ότι έβηγε και ότι το φως που φαινόταν μέσα στο νερό τού θύμιζε εκείνο το παγωμένο φως μέσα από τα παράθυρα του Οριάν Εξπρές και μετά βρέθηκε στον ωκεανό, με μεγάλα κύματα να σκάνε από πάνω του, να τον χτυπούν, να προσπαθούν να τον πνίξουν. Θυμόταν ότι, όταν κάποια στιγμή είδε τον ήλιο να στέκεται πάνω από τον ορίζοντα κίτρινος και καυτός, σκέφτηκε πως δεν μπορεί ο ήλιος να ανατέλλει ακόμα και κατάλαβε ότι έδυε κι επομένως η στεριά ήταν πίσω του. Θυμόταν ότι έψαξε για τα λιοντάρια κι ότι δεν είδε γύρω του τίποτε άλλο εκτός από νερό.

Θυμόταν ότι χτυπούσε, χτυπούσε τα πόδια του προσπαθώντας να πάει προς τα εκεί που ήλπιζε πως βρίσκεται η στεριά, για ώρες – ώρες ήταν; Δεν ήξερε. Θυμόταν γουλιές από αλμυρό νερό και τελικά, ως εκ θαύματος, ένα αίσθημα σκληρής άμμου στο πρόσωπό του, ζεστής, σε αντίθεση με την κρύα θάλασσα που ακόμα κρατούσε τα πόδια του. Θυμόταν ότι σκέφτηκε: Ήρθαμε ως εδώ, και τώρα που σχεδόν φτάσανε στην πατρίδα τους τους έπνιξα όλους. Θυμόταν ότι τα δάκρυά του είχαν πιο γλυκιά γεύση από τη θάλασσα.

Ο Σεργκέι ανέκτησε πρώτος τις αισθήσεις του, κοίταξε γύρω κι αυτό που είδε δεν του άρεσε. Μια μεγάλη ημικυκλική ακτή, πλατιά και χωρίς βράχια, με κομμάτια από ξύλο και παλιά πλαστικά πάνω της, τον ήλιο να δύει και το κύμα να σκάει: όλα αυτά ήταν εντάξει. Αυτό που δεν ήταν εντάξει ήταν οι τέσσερις σωροί από γούνα κι η σιλουέτα ενός νεαρού προσώπου στην άλλη άκρη της ακτής που κάτι κουβαλούσε και τους πλησίαζε.

Ο Σεργκέι φτερνίστηκε, έκανε ένα μορφασμό κι ανατρίχιασε. Ο ήλιος, που ήταν ακόμα ζεστός, τον φώτιζε. Τεντώθηκε, στάθηκε μ' έναν πήδο στα πόδια του κι έτρεξε προς τον καθένα από τους τέσσερις μουσκεμένους σωρούς. Όλοι ανάσαιναν. Πού ήταν ο Τσάρλι; Πού ήταν η ασημιά λιονταρίνα; Και πού ήταν η Ελσίνια;

Ο Σεργκέι ξεστάθηκε αρκετά γρήγορα από τις τελευταίες ακτίνες του ήλιου. Έπρεπε να βοηθήσει.

Έτρεξε προς τη σιλουέτα που πλησίαζε.

Υπήρχε ένας μικρότερος σωρός ανάμεσα σ' αυτόν και στη σιλουέτα.

Έφτασε γρήγορα κοντά του. Ναι!

Έλεγε την αναπνοή του Τσάρλι. Ναι! Του έγλειψε το πρόσωπο.

Εύπνα!

Μ' ένα μικρό ρουθούνισμα, ο Σεργκέι έκανε ένα γρήγορο γραντζούνισμα στον Τσάρλι. Το σοκ δούλεψε.

«Εύπνα» σφύριξε ο Σεργκέι. «Δεν υπάρρρχει κρρρόνος για ύπνο τώρρρα. Πρρρέπει να κρρρυνφτείς! Τέσσερρρα λιοντάρρρια είναι από κει μερρριά. Κρρρύφ' τα! Κάποιος έρρρχεται!»

Ο Τσάρλι ήταν τόσο ζαλισμένος, που δεν μπορούσε καν να σηκωθεί. Κρύωνε. Άρπαξε την τσάντα του και ούτε που άκουσε καλά καλά αυτά που του έλεγε ο Σεργκέι.

«Ω, να πάρρρ' η ευχή...» είπε ο Σεργκέι. Σφύριξε άγρια στον Τσάρλι και γύρισε επιτόπου από την άλλη. Χρειαζόταν τους ντόπιους γάτους και ήταν ανάγκη να πέσει τώρρα αυτός ο καταραμένος ήλιος, για να κρυφτούν στο σκοτάδι.

Έτρεξε στην άλλη άκρη της ακτής. Υπήρχε μια πόλη εκεί κάτω. Έβλεπε τις κορφές από κάτι που ήταν εκεί – μερικοί παλιομοδίτικοι πύργοι. Η σιλουέτα πλησίαζε περπατώντας αργά. Ήταν άντρας. Φαινόταν να κουβαλάει έναν κουβά. Μπορεί να μαζεύει όστρακα ή κάτι τέτοιο, σκέφτηκε ο Σεργκέι.

Τέλος πάντων.

Ο Σεργκέι έτρεξε καταπάνω του, τον γραντζούνισε στο γυμνό του πόδι και το 'βαλε στα πόδια. Ο τύπος έβγαλε μια κραυγή έκπληξης και πόνου και κάθισε κάτω μ' ένα γδούπο.

«Συγγνώμη» μουρμούρισε ο Σεργκέι καθώς συνέχισε να τρέχει. «Δεν έχω τίποτα προρροσωπικό μαζί σου». Τουλάχιστον όμως, ο άντρας είχε σταματήσει.

Εκείνη τη στιγμή ο Σεργκέι μύρισε κάτι. Ψάρι!

Χαμογέλασε κάτω απ' τα μουστάκια του. Όπου υπάρχει μυρουδιά ψαριού υπάρχουν και γάτοι.

Βρίσκονταν στην παραλία, μόνο μερικές εκατοντάδες μέτρα από τη θάλασσα, στη βάση ενός τεράστιου τοίχου που χώριζε την πόλη απ' τη θάλασσα, σκαλίζοντας ένα σωρό από σπλάχνα ψαριών που είχαν πεταχτεί, απ' ό,τι φαινόταν, το προηγούμενο βράδυ μετά το κλείσιμο της αγοράς.

Ο Σεργκέι πλησίασε νωχελικά την ομάδα των γάτων.

Όλοι γύρισαν και τον κοίταξαν. Υπήρχε πολύ φαί, αλλά υπήρχαν και πολλοί γάτοι. Αυτός ο κοκαλιάρης γάτος ήθελε το φαί τους; (Δεν ήξεραν ότι ήταν Αλλεργίνος – εδώ ήταν ο Φτωχός Κόσμος και ήταν τόσο λίγοι οι άνθρωποι που είχαν λεφτά για να πάρουν φάρμακο, που κανείς δεν ενδιαφερόταν να στείλει εδώ Αλλεργίνους.)

«Στην παραλία είναι ξεβρρρασμένα τέσσερρα μισοπνιγμένα λιοντάρρρα κι ένας άνθρωπος που μιλάει τη γλώσσα των γάτων» τους είπε ο Σεργκέι. «Ψάχνουμε ακόμα δύο λιοντάρρρα. Κρρρυνώνουν, πεινάνε και διψάνε και το 'χουν σκάσει από το τσίρρρκο. Κινδυνεύουν».

Οι γάτοι τον κοίταξαν. Κοιτάχτηκαν και μεταξύ τους. Κοίταξαν ειδικά ένα μεγάλο κεχριμπαρένιο γάτο με ανοιχτόχρωμα πράσινα μάτια.

«Πού;» ρώτησε ο κεχριμπαρένιος γάτος.

«Ακολουθήστε με» είπε ο Σεργκέι.

Δεκαπέντε γάτοι κατηφόρισαν γρήγορα την παραλία ψάχνοντας να βρουν την Ελσίνα και την ασημιά λιονταρίνα. Σαράντα πέντε ακολούθησαν το Σεργκέι, πέρασαν το νεαρό που φρόντιζε το γραντζουνισμένο πόδι του (έριξε μια ματιά στη συμμορία των γάτων και το έβαλε στα πόδια

αναστατωμένος, τρέχοντας προς την πόλη) και κατευθύνθηκαν προς τον Τσάρλι και τα λιοντάρια. Τους χουχούλιασαν με την ανάσα τους, τους χάιδεψαν, τους χτύπησαν ελαφρά στην πλάτη, τους ζέσταναν. Τους ξύπνησαν, τους μίλησαν και τους είπαν ότι ήταν όλα εντάξει, αλλά ότι έπρεπε να κινηθούν γρήγορα. Καθώς οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου φιλτράρονταν από το βαθυγάλαζο ουρανό, τα λιοντάρια κι ο Τσάρλι κατόρθωσαν να σταθούν στα πόδια τους και να συρθούν κατά μήκος της ακτής και μετά πίσω προς την πόλη, σ' ένα μέρος που έμοιαζε με σωρό από βράχους, στο τέρμα του μεγάλου χοντρού τοίχου.

Υπήρχε μια είσοδος στον τοίχο, μια μεγάλη δίοδος με μπάζα σ' όλο το μήκος της. Στο εσωτερικό υπήρχε ένα είδος δωματίου με υγρασία και ξεφλουδισμένους ασβέστες στους τοίχους. Ακόμα πιο πέρα υπήρχε άλλο ένα δωμάτιο, που έμοιαζε να είναι σκαλισμένο στο βράχο, με ψηλό αψιδωτό ταβάνι και πέτρινους πάγκους περιμετρικά και κάτι σαν χαλασμένο σιντριβάνι στη μέση.

«Είναι ένα παλιό χαμάμ» είπε ο κεχριμπαρένιος γάτος, που τον έλεγαν Ομάρ. «Δωμάτιο-λουτρό. Στο εσωτερικό του προμαχώνα της πόλης, απέναντι στη θάλασσα. Πολύ γερό, πολύ ήσυχο. Δεν έρχονται άνθρωποι πια».

Ο Τσάρλι μπορούσε ν' ακούσει τη θάλασσα να χτυπάει στον εξωτερικό τοίχο. Δεν ήθελε ούτε να πλησιάσει τη θάλασσα. Αυτό που ήθελε ήταν να βρίσκεται κοντά σε μια φωτιά, πίνοντας γλυκό φρέσκο νερό και τρώγοντας ένα τεράστιο κεμπάπ. Αλλά του άρεσε που ήταν εδώ, σ' αυτό το υγρό, ασφαλές και ήσυχο μέρος. Κάθισε πάνω σ' έναν πέτρινο πάγκο και, νιώθοντας το κρύο να διαπερνάει το σώμα του, ανατρίχιασε. Τα λιοντάρια μαζεύτηκαν κοντά

του, με τα μάτια τους ορθάνοιχτα από το σοκ. Αγκάλιασε το νεαρό λιοντάρι και βύθισε το κεφάλι στη γούνα του. Ήταν αλλιώςτικη. Αλμυρή, κρύα, υγρή. Πώς έμπλεξε τους φίλους του σ' αυτή την κατάσταση;

Υπήρχε αίμα στο κεφάλι του νεαρού λιονταριού – πρέπει να είχε χτυπήσει κάπου.

Οι άλλοι γάτοι είχαν φύγει πάλι – για να ψάξουν.

«Λυπάμαι, δεν έχουμε φωτιά» είπε ο Ομάρ. «Αλλά έχουμε νερό». Έδειξε το σιντριβάνι. «Μετακινήστε την πέτρα και θα βγει νερό».

Ο Τσάρλι μετακίνησε την πέτρα που έφραζε την άκρη του σωλήνα και πετάχτηκε καθαρό, κρύο νερό. Όλοι έσκυψαν για να πιουν, τρέμοντας από την προσμονή που γεννούσε η δίψα.

«Μπλιαχ!» φώναξε ο Τσάρλι φτύνοντας. Τα λιοντάρια χτυπούσαν το στόμα τους με τις μεγάλες τους πατούσες, μαζεύοντας τα χείλια τους προς τα μέσα και σουφρώνοντας τις μούρες τους από αηδία.

Το νερό ήταν αλμυρό.

Ο Ομάρ ήταν έξαλλος. «Δεν ξέρω πώς βγήκε θαλασσινό νερό!» φώναξε. «Συγγνώμη, συγγνώμη, φίλοι μου. Δεν ξέρω... Πρέπει να σας βρούμε γλυκό νερό».

Ο Τσάρλι, φτύνοντας ακόμα, άνοιξε την τσάντα του και έδωσε στους φίλους του μια σταγόνα από τη Λοσιόν της μαμάς που Όλα τα Βελτιώνει. Πήρε τη γεύση του αλατιού από το στόμα τους, αλλά το χρειάζονταν έτσι κι αλλιώς. Μετά με το αλμυρό νερό ξέπλυνε το τραύμα του νεαρού λιονταριού. «Είναι ωραία να είσαι μέσα και κρυμμένος» είπε. «*Shukran*. Ευχαριστώ».

Ο Ομάρ χαμογέλασε. «Ένα αγόρι με σάρκα και οστά,

που μιλάει τη γλώσσα των γάτων. Τιμή μου. Καλώς ήρθατε στην Εσσαουίρα».

Εσσαουίρα! Η καρδιά του Τσάρλι αναπήδησε και για μια στιγμή ξέχασε τη δίψα του.

«Παιδιά, είμαστε στην Εσσαουίρα!» ξεφώνισε.

Το γηραιότερο λιοντάρι κοίταξε γύρω του κι αναστέναξε. «Όχι όπως ακριβώς θα θέλαμε να φτάσουμε εδώ» μουρμούρισε. «Αλλά είμαστε εδώ. Τουλάχιστον οι περισσότεροι...»

Ο Τσάρλι ήταν απίστευτα ευτυχισμένος που το άκουσε να μιλάει. Όρμηξε και, πριν το λιοντάρι αντιδράσει, ο Τσάρλι είχε τυλίξει με τα χέρια του το λαιμό του, χαϊδεύοντας την υγρή του χαίτη, αγκαλιάζοντάς τον και λέγοντας «Λυπάμαι, κύριε, λυπάμαι τόσο πολύ, σας πάγωσα σχεδόν στο τρένο και κόντεψα να σας πνίξω τώρα».

Το γηραιότερο λιοντάρι τον κοίταξε με έκπληξη. «Ίσα ίσα» είπε. «Θα ξεπαγιάζαμε στο τρένο και συ μας έσωσες και μας έφερες στην πατρίδα μας χωρίς να πνιγούμε. Για το Θεό, γιατί λυπάσαι; Και δεν υπάρχει χρόνος για να λυπάσαι – πρέπει να βρούμε τους φίλους μας και πρέπει να βρούμε νερό...»

«Δεν μπορείτε, κύριε» είπε ο Ομάρ. «Λυπάμαι. Δεν είναι ασφαλές. Θα τους βρούνε οι γάτοι και οι γάτοι θα τους φέρουν εδώ, στην οικογένειά τους».

Για μια στιγμή το γηραιότερο λιοντάρι φάνηκε πως δε συμφωνούσε και θέλησε να φέρει αντίρρηση, με μεγαλοπρέπεια, σαν πληγωμένος βασιλιάς.

Ο Σεργκέι τούς διέκοψε. «Δεν έχει άδικο, ξέροτε» μουρμούρισε. «Είναι καλύτερα να μείνετε όλοι σας εδώ. Όσο χρειαστεί».

«Οι γάτοι της Εσσαουίρα ξέρουν πού ξεβράζουν τα πράγματα οι καταιγίδες και οι άνεμοι» είπε ο Ομάρ. «Οι γάτοι θα τους βρουν».

«Κι εγώ θα βρω νερό» είπε ο Τσάρλι. «Σ' ένα λεπτό ξεκινάω».

Το γηραιότερο λιοντάρι ήξερε ότι είχαν δίκιο.

Ο Ομάρ χαμογέλασε πάλι.

Ο Τσάρλι ακόμα έτρεμε.

Ο Ομάρ τον παρατηρούσε καθώς προσπαθούσε να βγάλει κάποια από τα βρεγμένα του ρούχα και να ξαναφορέσει τα πιο ζεστά από αυτά.

«Ακολουθώ με» είπε κι ο Τσάρλι υπάκουσε. «Κι εσείς» είπε ο γάτος στους άλλους. Όλοι τον ακολούθησαν κι ανέβηκαν αργά μια στριφογυριστή σκάλα στο πλάι, παγωμένοι ως το κόκαλο.

Μία αψιδωτή δίοδος τους οδήγησε σε μια ταράτσα. Ο ήχος των κυμάτων ήταν εντονότερος από ποτέ. Η θάλασσα ήταν πολύ κοντά. Ένας χαμηλός τοίχος είχε χτιστεί γύρω απ' την ταράτσα κι ο Τσάρλι κοίταξε από εκεί πάνω και είδε την περιτοιχισμένη πόλη να απλώνεται μπροστά του, την παραλία πίσω του, τους μιναρέδες και τους θόλους των τζαμιών.

«Οι πέτρες είναι ακόμα ζεστές απ' τον ήλιο» είπε ο κερμπαρανένιος γάτος με αβρότητα. «Μένουν ζεστές όλη τη νύχτα. Ξαπλώστε, είναι σαν θερμαινόμενο πάτωμα. Χαλαρώστε».

Μουδιασμένα, τα λιοντάρια ξάπλωσαν. Κι ο Τσάρλι το ίδιο. Ο Σεργκί κουλουριάστηκε δίπλα του μ' έναν αναπάντεχα φιλόστοργο τρόπο. Ο καυτός ήλιος έκαιγε όλη τη μέρα αυτές τις πέτρες και τώρα, το βράδυ, η θερμότητά του εί-

χε κλειστεί μέσα τους, έτοιμη να τους ζεστάνει. Ξάπλωσαν όλοι την αρίδα τους, στριφογυρνώντας από δω κι από κει για να ζεστάνουν και το παραμικρό μέρος των υγρών, ταλαιπωρημένων, παγωμένων κορμιών τους. Ο ουρανός φάνταζε απέραντος από πάνω τους και το φεγγάρι φαινόταν να ανατέλλει στον ορίζοντα, ξαπλωμένο, σαν κούπα. Ο Τσάρλι ήθελε να σκαρφαλώσει πάνω του και να κοιμηθεί εκεί μέσα για μια βδομάδα. Αντί γι' αυτό, σκέφτηκε την Ελσίνα, την ασημάλιονταρίνα και τη δίψα του. Σηκώθηκε όρθιος πάλι.

«Προς τα πού ψάχνουν λοιπόν οι γάτοι;» ρώτησε τον Ομάρ, τεντώνοντας το μουδιασμένο του λαιμό μ' ευγνωμοσύνη, τουλάχιστον γι' αυτή τη σύντομη στιγμή της σχετικής άνεσης. «Μπορείς να με πας εκεί; Πρέπει να είμαι εκεί, για να δώσω το φάρμακο. Και θα 'πρεπε να πάρω μαζί μου λίγο φαΐ και νερό».

«Και βέβαια» είπε ο κεχριμπαρένιος γάτος.

«Θα 'ρρθω μαζί σου» είπε ο Σεργκέι.

Το νεαρό λιοντάρι σήκωσε το κεφάλι. Ο Τσάρλι έβλεπε ότι λαχταρούσε να πάει μαζί τους και να βοηθήσει.

«Μείνε εδώ» είπε ο Τσάρλι. «Θα σε δουν. Κι είσαι πληγωμένος».

«Ξέρω» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Αλλά εσύ κάνεις τα πάντα για μας, Τσάρλι. Εμείς τι κάνουμε για σένα;»

«Εσύ αντιμετώπισες τη φρουρά του δόγη, δε θυμάσαι;» είπε ο Τσάρλι. «Και το Ράφι, τη στιγμή που πραγματικά χρειαζόταν».

Το νεαρό λιοντάρι δεν ησύχασε. Δεν είναι ότι ζήλευε το Σεργκέι, αλλά... Όμως το κεφάλι του στ' αλήθεια πονούσε.

Ο Τσάρλι και ο Σεργκέι, πριν φύγουν, κοίταξαν για λίγο πάνω από την πόλη. Ο κεχριμπαρένιος γάτος τούς έδει-

ξε την αγορά (κλειστή τώρα), τη Μεδίνα (την παλιά πόλη) με την κεντρική της οδό όπου βρίσκονταν τα καφενεία, τα βράχια κάτω στην παραλία όπου είχαν πάει οι γάτοι για να βρουν την Ελσίνα και την ασημιά λιονταρίνα.

«Πρρρος τα εμπρρρός και πρρρος τα επάνω» φώναξε ο Σεργκέι. «*Per ardua ad astra. Illegitimi nil carborundum. Rien ne va plus.*¹⁵ Πάμε αγόρρι».

Κατέβηκαν τις στριφογυριστές σκάλες και βγήκαν από τη σαραβαλιασμένη πόρτα στη ζεστή νύχτα και στους δρόμους της Εσσαουίρα.

Έξω από ένα από τα καφενεία που είχε δει ο Τσάρλι από τη στέγη του χαμάμ καθόταν ο Μακκόμο. Μόλις είχε πάρει τ' αυτί του τον τσαγκάρη να λέει στο γκαρσόνι ότι αυτός ο πιτσιρικάς ο Χαλέντ είχε πια αποτρελαθεί: έλεγε σε όλους ότι στην παραλία τού είχε επιτεθεί μια στρατιά από τρελούς γάτους κι ότι εκεί είχαν ναυαγήσει λιοντάρια που οι γάτοι προσπαθούσαν να κρύψουν... Ο φουκαράς ο Χαλέντ. Τα 'χε χάσει τελείως.

Ο Μακκόμο χαμογέλασε, κάλεσε το γκαρσόνι και παράγγειλε δύο μεγάλα μπουκάλια νερό. Όταν ήρθαν, τα άνοιξε. Μετά, με προσοχή, δίχως να τον προσέξουν, πήρε ένα μικρό φλασκί από την τσέπη του κι έχυσε αρκετό από το περιεχόμενό του σε κάθε μπουκάλι.

Ένα μικρό αγόρι βοηθούσε το θείο του απέναντι στο μπαρ. Ο Μακκόμο τού έγνεψε να έρθει κοντά του.

«Θα 'ρθει σύντομα εδώ ένα αγόρι» είπε. «Θα είναι βρόμικο και θα φαίνεται κουρασμένο, όχι Μαροκινός. Θα σ'

15. Με αγώνες προς τα άστρα. Μην αφήνεις τους παράνομους να σε καταβάλουν. Τέρμα τα στοιχήματα. (Σ.τ.Μ.)

τον δείξω. Πούλα του αυτό το νερό και θα σου δώσω πέντε ντιράμ». Το παιδί σήκωσε αδιάφορα τους ώμους, πήρε τα μπουκάλια και έκατσε πιο πέρα περιμένοντας το σήμα του Μακκόμο.

Οι γάτοι έφερναν την ασημιά λιονταρίνα και την Ελσίνα από την ακτή όταν τους συνάντησε ο Τσάρλι και ο Σεργκέι.

Τα δύο λιοντάρια φαίνονταν να είναι σε άσχημη κατάσταση: ήταν κρύα, αδύναμα κι έτρεμαν. Αλλά ήταν ζωντανά. Ο Τσάρλι έπιασε τον εαυτό του να χαμογελάει. Μόνο τώρα το κατάλαβε, αλλά, στ' αλήθεια, είχε φοβηθεί τρομερά για την τύχη τους. Είναι περίεργο πώς γίνεται καμιά φορά – όταν ο φόβος είναι μπροστά σου, αρνείσαι να τον δεις. Όταν περνάει η κρίση, λες: «Ήταν μια δύσκολη κατάσταση. Δόξα τω Θεώ, είμαστε καλά».

Ο Τσάρλι έδωσε στο καθένα τους λίγη από τη Λοσιόν που Όλα τα Βελτιώνει και πήρε την Ελσίνα στα χέρια του, για να τη μεταφέρει. Ήταν βαριά και ξεψυχησμένη, με τα μεγάλα πόδια της να πηγαίνουν πέρα δώθε. Ο Τσάρλι τη φίλησε και της μίλησε. «Έλα, κορίτσι μου» της ψιθύρισε καθώς την κουβαλούσε. «Θα τα καταφέρεις. Έλα. Είσαι εντάξει τώρα. Όλα θα πάνε καλά». Του φάνηκε πως ήθελε να του απαντήσει. Η ασημιά λιονταρίνα ήταν λίγο πιο δυνατή, αλλά είχε κι αυτή το θολό βλέμμα και το χαμένο ύφος της απόλυτης εξάντλησης.

Γύρισαν πίσω στο χαμάμ. Ήταν δύσκολο ν' ανεβάσει επάνω την Ελσίνα, αλλά το κατάφερε. Τη βόλεψε πάνω στις ζεστές πέτρες. Τα άλλα λιοντάρια, που είχαν πια κάπως ξεσταθεί, μαζεύτηκαν γύρω από τις δύο λιονταρίνες και τις αγκάλιαζαν για να τις μεταδώσουν λίγη από τη ζε-

στασιά τους. Το νεαρό λιοντάρι ξάπλωσε δίπλα στην Ελσί-
να και της ψιθύριζε. Ο Ομάρ ήταν εκεί και τους πρόσεχε.

Ήταν καλά. Ήταν θαύμα. Ήταν όλοι τους καλά.

«Νερό» σκέφτηκε ο Τσάρλι.

Καθώς πλησίαζε το πρώτο πρώτο καφεενείο της κεντρικής οδού, ένα μικρό αγόρι τον πλησίασε προσπαθώντας να του πουλήσει μπουκάλια με νερό. Ο Τσάρλι με ανείπωτη χαρά πήρε τα δύο μεγάλα που του έδινε το αγόρι. Έβγαλε το καπάκι από το ένα κι ήπιε με λαχτάρα. Ανατρίχιασε, το σώμα του αναδεύτηκε με ευγνωμοσύνη. Μέρες τώρα είχε να πιει όσο νερό ήθελε. Κοίταξε γύρω του να δει το Σεργκί, για να του δώσει λίγο νερό, αλλά αυτός ο κοκαλιάρης γάτος είχε κιόλας πάει πίσω από το καφεενείο, ψάχνοντας τους σκουπιδοτενεκέδες, τρώγοντας και πίνοντας πράγματα που ο Τσάρλι δεν ήθελε ούτε να ξέρει.

Στο καφεενείο, το ράδιο έπαιζε έναν υπέροχο σκοπό που αμέσως έφτιαξε το κέφι του Τσάρλι. Χαμογέλασε, παράγγειλε είκοσι πέντε μεγάλα κεμπάπ, είκοσι τέσσερα από αυτά ωμά, κι ενώ ετοιμαζόταν η παραγγελία του, εκείνος έκατσε μπροστά σ' ένα μπολ με σούπα, ζεστό ψωμί κι ένα μεγάλο ποτήρι χυμό πορτοκαλιού. Ας είναι καλά τα ντιράμ της μητέρας του, που είχαν σωθεί από το ναυάγιο, μουσκεμένα στην τσέπη του. Ας είναι καλά το φαγητό και το ποτό. Τον πλημμύρισε ανακούφιση.

Τρεις πόρτες παρακάτω, ο Μακκόμο καθόταν στη σκιά και περιέμενε. Όταν ο Τσάρλι πήρε το κρέας που είχε παραγγείλει και κατευθύνθηκε προς τον προμαχώνα, ο Μακκόμο έφυγε από τη θέση του και τον ακολούθησε. Αόρατος, γλίστρησε στο δρόμο. Με υπομονή βολεύτηκε σε μια σκο-

τεινή γωνιά μπροστά στο χαμάμ, περιμένοντας να ενεργήσει το φάρμακο.

Πιο βαθιά μέσα στην παλιά πόλη, μια γυναίκα βγήκε από ένα ταξί. Πίσω της ένας άντρας και μία γυναίκα βγήκαν από ένα άλλο.

«Μόλις χαράμισες 50 ντιράμ με το πείσμα σου» της φώναξε η Μάγκνταλεν. «Είσαι στ' αλήθεια ξεροκέφαλη. Μπορούσαμε τουλάχιστον να είχαμε μοιραστεί το ταξί».

Η Μείμπελ την αγνόησε και άνοιξε το βήμα της προχωρώντας μπροστά μέσα από έναν αψιδωτό διάδρομο, τραβώντας πίσω της θυμωμένα την τσάντα της.

Μπαίνοντας, ακόμα κι η Μείμπελ άφησε μια πνιχτή κραυγή έκπληξης. Ο διάδρομος οδηγούσε σε μια όμορφη αυλή. Ήταν ένα ανοιχτό, ψηλό δωμάτιο; Δεν ήταν δυνατό να πει κανείς αν ήταν μέσα ή έξω, μια αίθουσα ή ένας κήπος. Το πάτωμα ήταν από πέτρα, παλιά και φαγωμένη, αλλά πάνω του είχαν στρώσει όμορφα χαλιά. Οι τοίχοι ήταν ψηλοί, με φαρδιά μπαλκόνια, που το καθένα τους υποστηριζόταν από σειρές αψίδων. Οι λεπτές κολόνες τους ζευγάρωναν με αναρριχώμενες τριανταφυλλίες και γιασεμιά και στη μέση της αίθουσας ανάβλυζε ένα σιντριβάνι με τη γούρνα του γεμάτη πέταλα από τριαντάφυλλα κόκκινα και άσπρα. Χαμηλοί σοφάδες και άνετες καρέκλες είχαν τοποθετηθεί σε ομάδες γύρω από μικρά τραπέζια. Ψηλά, τα άστρα τρεμόφεγγαν στο νυχτερινό ουρανό.

Η Μείμπελ, ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν ανέβηκαν στο γραφείο υποδοχής. Η Μείμπελ είχε ήδη κλείσει δωμάτιο και χαμογέλασε καθώς ένας θυρωρός πήρε την τσάντα της και την οδήγησε επάνω. Ο Ανίβας έκλεινε δωμάτιο για

κείνον και τη Μάγκνταλεν (δίπλα στη Μείμπελ αν ήταν δυνατόν), ενώ η Μάγκνταλεν ήταν κολλημένη στην αδερφή της. Δεν την άφηγε από τα μάτια της.

Αυτό ήταν αρκετό.

Ο Μακκόμο ήταν ακόμα στο σκοτάδι έξω από το χαμάμ όταν τον βρήκε το αγόρι από το ξενοδοχείο. (Τα αγόρια στις μικρές πόλεις του Μαρόκου ξέρουν πάντα πού βρίσκεται ο καθένας, ακόμα –και ειδικά– αυτοί που προσπαθούν να κρυφτούν.)

«Η μαντάμ στο Ριάντ ελ Αμίρα παρακαλεί να πάτε» είπε το αγόρι ευγενικά.

Ο Μακκόμο σήκωσε τα μάτια του μέσα στο σκοτάδι. Δεν ήθελε να ρωτήσει πώς τον εντόπισε το αγόρι – αυτό θα έδειχνε ότι δεν το ήξερε ήδη, κι εκείνος ήθελε να νομίζουν όλοι ότι ήξερε τα πάντα.

«Δεν ξέρω καμία μαντάμ» είπε ψυχρά.

«Η ξένη μαντάμ» είπε το παιδί. «Πολύ όμορφη. Μαλλιά σαν φωτιά».

Τα μάτια του Μακκόμο άστραψαν. Μπα, αλήθεια; Και γιατί βρισκόταν εκεί; Πώς ήξερε πού θα ήταν εκείνος;

Χαμογέλασε.

Η έξυπνη Μείμπελ, η αγαπημένη του Μείμπελ, είχε γυρίσει κοντά του. Αυτό μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα. Του παραδινόταν. Αυτή τη φορά θα την παντρευόταν κι εκείνη θα τον βοηθούσε, θα ήταν μαζί για πάντα.

Πρέπει να πάει κοντά της τώρα – αμέσως!

Αλλά είχε χρόνο;

Το φάρμακο σύντομα θα έριχνε κάτω τον Τσάρλι και τα λιοντάρια και θα τους κοίμιζε για λίγο... και, πριν ξυ-

Το διαμέρισμα του Μακκόμο

ΚΛΙΜΑΚΑ:

←	από	εδώ	έως	εδώ	→

 = ΑΡΚΕΤΑ ΚΟΝΤΙΝΗ

Ριάντ ελ Αμίρα

Πύλη προς τους αμμόλοφους

**ΠΡΟΣ ΤΟ
ΔΑΣΟΣ**

Το καφενείο
του Νίνου

**ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΚΤΗ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΟΤΟΠΟ**

πνήσουν, αυτός θα ήταν πίσω – μαζί με τη Μείμπελ! Και τότε, μαζί της, θα έπαιρνε την εκδίκησή του.

Ο Μακκόμο πήγε πρώτα στο μέρος που έμενε, να πλυθεί και ν' αλλάξει. Έπρεπε να είναι εμφανίσιμος για να της ζητήσει να γίνει γυναίκα του. Πηγαίνοντας από το δωμάτιό του στο Ριάντ, δεν πρόσεξε τον ψωριάρη γάτο με τα φαγωμένα αυτιά που τον είχε ακολουθήσει από το χαμάμ και είδε πού έμενε και που τον ακολουθούσε και τώρα, καθώς έμπαινε στο Ριάντ ελ Αμίρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

ΑΦΟΥ ΕΚΑΝΕ ΜΠΑΝΙΟ και άλλαξε ρούχα μετά απ' το μακρύ ταξίδι της, η Μείμπελ ξάπλωσε σ' ένα χαμηλό ντιβάνι σε μια αίθουσα μακριά από την αυλή. Η αίθουσα αυτή ήταν χωρισμένη με παραβάν από αριστοτεχνικά σκαλισμένο, σκούρο αρωματικό ξύλο, έτσι ώστε κάθε σύνολο από ντιβάνια, στολισμένα με περίτεχνα υφάσματα, φαινόταν να σχηματίζει το δικό του μικρό χώρο. Έπεφτε παγωνιά και στο μεγάλο πέτρινο τζάκι στον απέναντι τοίχο η φωτιά από τα κούτσουρα έλαμπε και τριζοβολούσε. Η μυρουδιά ήταν υπέροχη. Το γλυκό τσάι μέντας –πράσινα σμαραγδένια φύλλα που άστραφταν μέσα στα βαθυκόκκινα και χρυσά ποτήρια πάνω στο χαμηλό λουστραρισμένο τραπέζι μπροστά της– ήταν υπέροχο επίσης. Ψηλά λευκά λουλούδια σε μια μισοφωτισμένη γωνία ανάδιναν ένα ανεπαίσθητο, απολαυστικό άρωμα.

Η Μείμπελ τεντώθηκε. Τι πολυτέλεια. Αν δεν είχε αυτό το σφιξίμο ανησυχίας στο στήθος της, το θυμό της για το Μακκόμο, που σιγόβραζε, τα μπερδεμένα συναισθήματα για την αδερφή της, τον ανιψιό της και την τύχη των λιονταριών, α, κι αυτόν το μικρό και συνεχή πόνο στην κοιλιά

της, όπου μια τίγρη με το όνομα Ράγια την είχε σκίσει και την είχε δαγκώσει πολλά χρόνια πριν... Αν δεν υπήρχαν όλα αυτά, θα αισθανόταν υπέροχα.

Σήκωσε το κεφάλι της. Ο Μακκόμο στεκόταν ανάμεσα στα παραβάν.

«Μέιμπελ» είπε ο Μακκόμο. «Αγάπη μου, είσαι εδώ, ήρθες κοντά μου». Πριν προλάβει να πει τίποτε, ο Μακκόμο ήταν δίπλα της και της κρατούσε το χέρι. «Αγάπη μου» είπε. «Ξέρω ότι θα 'πρεπε αυτό να το πω στον πατέρα σου, αλλά, αφού δεν έχεις πατέρα, ούτε αδερφό ούτε θείο, η καρδιά μου θα μιλήσει κατευθείαν σε σένα. Θέλω να σε παντρευτώ, θέλω να με τιμήσεις με την αγάπη σου. Είμαι αυτός που ξέρεις – ένας ταξιδευτής, που δεν έχει να σου προσφέρει άλλο από την τέχνη του και την καρδιά του. Αλλά, πριν μου αρνηθείς επειδή είμαι φτωχός, άκου: Έχω μια ευκαιρία. Ένα κομμάτι απ' αυτή την ιστορία το ξέρεις, αλλά άσε με να σου εξηγήσω».

Η Μέιμπελ ξαφνιάστηκε. Να τον παντρευτεί! Είχε παντρευτεί τέσσερις φορές ήδη... Δε σχεδίαζε να το ξανακάνει. Αλλά μια εξήγηση – ναι, αυτό το ήθελε.

«Μου έχουν κλέψει τα λιοντάρια μου» άρχισε να λέει. «Αυτό πρέπει να το έχεις ακούσει. Αλλά δε με νοιάζει τόσο πολύ γι' αυτό. Θα τα ξαναπιάσω, θα πω ότι είναι προβληματικά και θα τα πουλήσω σε ένα φτηνό ζωολογικό κήπο, όπου θα τα τιμωρούν καθημερινά για την τρέλα που έκαναν να το σκάσουν από μένα – θα ζούνε σε μικρά κλουβιά, θα τρώνε μπαγιατίτικο κρέας, το νερό τους θα είναι λιγοστό και βρόμικο και τα μικρά παιδιά θα τα ενοχλούν και θα τα πειράζουν κάθε μέρα. Αλλά όχι – θυμάσαι το βοηθό που είχα για τα λιοντάρια. Τον Τσάρλι».

Η Μέιμπελ τον θυμόταν, ναι.

«Αγάπη μου...» Τα μάτια του Μακκόμο καρφώθηκαν στα δικά της κι έπιασε το μπράτσο της. «Αγάπη μου. Έχεις ποτέ ακούσει να λένε για εκείνους που μιλούν τη γλώσσα των γάτων;»

Φυσικά είχε ακούσει. Ήταν ένας παλιός μύθος ανάμεσα στους ανθρώπους των τσίρκων και των ζωολογικών κήπων. Παλιές ανοησίες.

«Ο Τσάρλι μιλάει τη γλώσσα των γάτων».

Η Μέιμπελ τον κοίταξε ακίνητη κι εκείνη τη στιγμή κατάλαβε ότι αυτά δεν ήταν παλιές ανοησίες.

Ο Μακκόμο κρατούσε το μπράτσο της τόσο δυνατά, που πονούσε.

«Ακριβώς αυτό!» είπε ο Μακκόμο. «Κι είναι ο μόνος, σίγουρα – ίσως ο πρώτος εδώ και πολλά χρόνια. Σκέψου τι αξίζει!»

Η Μέιμπελ ανοιγόκλεισε τα μάτια.

Σκεφτόταν – θα μπορούσε να μιλήσει στις τίγρεις μου. Να μου πει τι σκέφτονται. Θα μπορούσε – μα πού είναι; Οδήγησέ με σ' αυτόν ΤΩΡΑ!!! Η Μέιμπελ δεν είχε ακούσει τίποτα τόσο υπέροχο. Ο ίδιος της ο ανιψιός! Όλα τ' άλλα ξεχάστηκαν.

«Κι ο φίλος μου – ο Ράφι Σάντλερ. Τον έχεις συναντήσει» συνέχιζε ο Μακκόμο. «Ασχολείται με... τέλος πάντων, πολλά πράγματα. Και σ' αυτά περιλαμβάνονται και δεξιότητες. Άνθρωποι με δεξιότητες. Όσοι τους χρειάζονται τον πληρώνουν κι εκείνος τους πηγαίνει... όπου η αξία της δεξιότητάς τους αναγνωρίζεται πιο πολύ. Έχει λοιπόν προσφερθεί να βρει αυτό το λιονταρόπαιδο που μιλάει τη γλώσσα των γάτων. Έχει κάποιους πολύ καλούς

πελάτες που ενδιαφέρονται – πολύ δυνατούς και πλούσιους. Θέλουν να μάθουν πώς αποκτάται η δεξιοτεχνία τού να μιλάει κάποιος τη γλώσσα των γάτων, γιατί αυτός μπορεί και τη μιλάει και άλλα τέτοια. Θα πληρώσουν πολλά γι' αυτό το παιδί – ίσως τους ξέρεις. Πρόκειται για την Εταιρεία. Πολύ δυνατοί άνθρωποι...»

Πίσω από ένα από τα σκούρα ξύλινα παραβάν, στο παρακάτω σύνολο ντιβανιών, ο Ανίβας αναπήδησε, με την οργή ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του και τη γροθιά του σηκωμένη. Η Μάγκνταλεν αναπήδησε κι αυτή και κράτησε το πρόσωπό του και με τα δυο της χέρια. «Σσσσσσσσστ» ψιθύρισε, με το πρόσωπό της συσπασμένο από πόνο και από την προσπάθεια να μη μιλήσει. «Σσσσσσσσσσστ».

Ο Ανίβας πήρε μια βαθιά, μακρόσυρτη ανάσα και σιωπηλά φύσηξε τον αέρα. Άνοιξε τη γροθιά του και χαμήλωσε τα χέρια του, απαλά, με μια ήρεμη κίνηση. «Είμαι θυμωμένος, αλλά ελέγχω το θυμό μου» είπε σιγά στον εαυτό του. Και ξανά. Και ξανά.

Το φωτάκι της πυροπροστασίας τρεμόπαιζε στον ψηλό πέτρινο τοίχο.

Η Μείμπελ κοίταζε το Μακκόμο και πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει, αλλά πίσω απ' το χαμόγελο το μυαλό της ήταν ταραγμένο. «Ασχολείται;» «Άνθρωποι;» «Πληρώνουν γι' αυτό το παιδί;»

Ο Μακκόμο είχε την πρόθεση να πουλήσει τον ανιψιό της; Να πουλήσει ένα παιδί;

Αυτό είναι δουλεμπόριο!

Και στην *Εταιρεία*;

Η Μείμπελ ήξερε καλά για την Εταιρεία. Μισούσε την Εταιρεία και όλες αυτές τις αηδίες περί του «προσαρμο-

στείτε για να επιβιώσετε». Τις νέες Κοινότητες με τους κανόνες και τους περιορισμούς τους. Αυτή ήταν η κυριότερη αιτία που το 'σκασε για να δουλέψει στο τσίρκο. Για να είναι ανεξάρτητη κι ελεύθερη.

Καθώς κοιτούσε ακίνητη το Μακκόμο, φορώντας το χαμόγελό της, η Μείμπελ σκέφτηκε σβέλτα. Σκέφτηκε: Στ' αλήθεια, δεν τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο. Σκέφτηκε: Δε θα μπορούσα ποτέ να ερωτευτώ κάποιον που είναι τόσο κακός. Σκέφτηκε: Πρέπει να προσποιηθώ ότι είμαι ερωτευμένη και να χρησιμοποιήσω την εμπιστοσύνη του σ' εμένα.

Κι έτσι, το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ και φώναξε: «Αγάπη μου, είναι τόσο υπέροχο!» και κούρνιασε δίπλα στο Μακκόμο, που η καρδιά του πλημμύρισε από χαρά.

Η δική της καρδιά, στο μεταξύ, ετοίμαζε την απάτη. Θα μιλούσε στη Μάγκνταλεν. Θα τα ξανάφτιαχναν! Και θα έσωζαν μαζί τον Τσάρλι!

Αλλά η Μάγκνταλεν, πίσω από το παραβάν, άκουσε μόνο τα λόγια της αδερφής της, όχι το σχέδιο που είχε στην καρδιά της. Και είχε τρομοκρατηθεί, και αυτή τη φορά ήταν η σειρά του Ανίβα να συγκρατήσει εκείνη.

Ο Τσάρλι αισθανόταν απαίσια. Το κεφάλι του ήταν βαρύ. Σαν να έγερνε μονίμως από τη μία πλευρά. Τα βλέφαρά του είχαν προηστεί. Ήταν πια πολύ μεγάλα για τα μάτια του. Το στόμα του ήταν στεγνό και το δέρμα του τέντωμένο. Αισθανόταν πολύ άσχημα. Καλύτερα να ξάπλωνε. Ω, κοίτα. Όλα τα λιοντάρια είναι ξαπλωμένα. Θα ξαπλώσω πάνω τους.

Σκόνταψε πάνω στην τεράστια πατούσα του γηραιότερου λιονταριού κι έπεσε πάνω στην κίτρινη λιονταρίνα.

Εκείνη δεν κουνήθηκε διόλου. Ούτε το γηραιότερο λιοντάρι κουνήθηκε. Ανάσαιναν βαριά και περιεργα, αλλά ο Τσάρλι δεν το πρόσεξε. Τ' αυτιά του κουδούνιζαν. Τα χέρια του κρέμονταν από τους ώμους σαν κερί που λιώνει. Κι ήταν βαριά. Πρέπει να γυρίσω απ' την άλλη, σκέφτηκε. Αισθανόταν απάισια.

Ο Τσάρλι ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει όταν ο Σεργκέι εμφανίστηκε μ' ένα τίναγμα στο περβάζι του παραθύρου, αλαφιασμένος. Ήρθε πίσω τρέχοντας, για να τους πει ότι είχε ακολουθήσει το Μακκόμο στο Ριάντ ελ Κάπως και στα δευτερόλεπτα που μεσολάβησαν από την είσοδό του στα κλεφτά μέχρι την έξοδό του απ' το μέρος εκείνο είχε πάρει το μάτι του τους γονείς του Τσάρλι – αλλά, ρίχνοντας μια ματιά στο λιονταροσωρό, πεσμένο σε κώμα, και στο αποχαυνωμένο αγόρι μπροστά του, τσίριξε.

Ο Σεργκέι κατάλαβε τι συμβαίνει. Είχε δει αρκετούς μεθυσμένους στους δρόμους του Λονδίνου και του Λίβερπουλ, αρκετούς ανθρώπους αναίσθητους, με δηλητηριώδεις χημικές ουσίες στο αίμα τους. Αλλά πώς τα λιοντάρια είχαν φτάσει σ' αυτή την κατάσταση; Ξαναθυμήθηκε τι είχαν φάει. Θα πρέπει να ήταν είτε το φαγητό από το καφενείο είτε το νερό.

Θυμήθηκε το παιδί με το νερό. Μόνο αυτός, ο Σεργκέι, που ήπιε μόνος του νερό από μια μικρή λιμνούλα πίσω από το καφενείο, δεν είχε αγγίξει το νερό των μπουκαλιών. Μόνο αυτός, ο Σεργκέι, ήταν σε πλήρη εγρήγορση.

Είχε δει πόσο μικρή ήταν η απόσταση του διαμερίσματος του Μακκόμο από εκεί που τους πλησίασε το αγόρι με το νερό.

Είχε ακούσει για το φάρμακο που έπαιρναν τα λιοντά-

ρια στο τσίρκο και πως το είχε δώσει ο Τσάρλι στο Μακκόμο για να τον αποχαυνώσει.

Ο Τσάρλι κύλησε στο πλάι και βόγκηξε. Σε κλάσμα δευτερολέπτου ο Σεργκέι βρισκόταν δίπλα του, φωνάζοντας του, μαλώνοντάς τον και καλοπιάνοντάς τον. «Εύπνα. Εύπνα, ΞΥΠΝΑ! Μην κοιμηθείς! Έλα, μεγάλε αγωνιστή, μπορρρείς! ΞΥΠΝΑ!!!!»

Ο Μακκόμο είχε βάλει πολύ ναρκωτικό μέσα στο νερό. Ο Τσάρλι είχε πιει λιγότερο από τα λιοντάρια κι επίσης είχε πιει το χυμό πορτοκαλιού και τη σούπα, με αποτέλεσμα να διαλυθεί το ναρκωτικό, αλλά και πάλι το ναρκωτικό ήταν πολύ.

Ο Σεργκέι σταμάτησε να χοροπηδάει και να φωνάζει. Δε γινόταν τίποτα.

Τότε, τι άλλο;

Σκέφτηκε. Γιατί ο Τσάρλι ήταν σε καλύτερη κατάσταση από τα λιοντάρια, αν και ήταν μικρότερος κι επομένως πιο ευάλωτος;

Η σούπα. Ο χυμός πορτοκαλιού.

Φτύνοντας και βρίζοντας, ο Σεργκέι πήδηξε πάλι έξω από το παράθυρο κι έτρεξε γρήγορα προς την αγορά.

Κι όπως ήταν αναμενόμενο, στη γωνία όπου έκαναν σωρό τα περισσεύματα από το παζάρι της ημέρας περιμένοντας να τα πάνε στα σκουπίδια, ήταν πεταμένα και πορτοκάλια που δεν ήταν παρά ελάχιστα σαπισμένα. Μερικά πιτσιρίκια έψαχναν μήπως βρουνε τίποτα να φάνε ή να πουλήσουν και δεν τους ενοχλούσε ο κοκαλιάρης γάτος που προσπαθούσε να πάρει λίγα πορτοκάλια τσουλώντας τα μακριά. Τους άρεσε τελικά αυτός ο γάτος. Γελούσαν κι ένα μικρό κοριτσάκι ντυμένο μ' ένα μεταξωτό ροζ φόρεμα

αποφάσισε να τον βοηθήσει. Ο Σεργκέι έπαιζε μαζί τους σπρώχνοντας τα πορτοκάλια και προσποιούμενος ότι μιλάει στα παιδιά.

Πριν περάσει πολλή ώρα, μια ομάδα από έξι λιπόσαρκα παιδιά με τα χέρια τους γεμάτα πορτοκάλια κατηφόριζαν προς το παλιό χαμάμ και τα πετούσαν μέσα απ' το παράθυρο, επειδή αυτό φαινόταν να διασκεδάζει τον κοκαλιάρη γάτο. Στενοχωρήθηκαν όταν ο γάτος πήδηξε μέσα, πίσω από τα πορτοκάλια και δεν ξαναβγήκε, αλλά μετά ήρθε ο πατέρας ενός από αυτά φωνάζοντας και ζητώντας να μάθει τι κάνανε έξω τόσο αργά, κι έτσι γύρισαν τρέχοντας πίσω στην αγορά.

Μέσα στο χαμάμ, ο Σεργκέι έσκιζε τα πορτοκάλια με τα νύχια του και τα έβαζε στο στόμα των λιονταριών προσπαθώντας να πιέσει τα σαγόνια τους για να κλείσουν και να μπει μέσα λίγος χυμός. Δεν του πολυάρεσε να βάζει τα μπροστινά του πόδια μέσα στο τεράστιο στόμα τους. Δεν του άρεσε, ειδικά, η ιδέα να ξυπνήσει ένα απ' τα λιοντάρια και να δαγκώσει κατά λάθος το πόδι του, αλλά περισσότερο απ' όλα δεν του άρεσε η ιδέα να μείνουν εκεί ξαπλωμένα και να κοιμούνται μέχρι να 'ρθει ο Μακκόμο να τα μαζέψει.

Έσκιζε, έκοβε, έστυβε, μιλούσε, καλόπιανε. «Ελάτε, ελάτε» μουρμούριζε. Και πήγαινε στον Τσάρλι ξανά και ξανά, ρίχνοντας νερό στο πρόσωπό του, στύβοντας πορτοκάλια στη μούρη του. «Έλα λοιπόν!»

Δυο φορές την ίδια μέρα! σκέφτηκε. Δεν μπορούσαν τέλος πάντων αυτά τα πλάσματα να μείνουν ξύπνια ούτε για μισή ώρα;

Ανησυχούσε.

Τι να κάνει; Να συνεχίσει την προσπάθεια να ξυπνήσει τον Τσάρλι ή μήπως έπρεπε να... να πάει ίσως πίσω στο Ριάντ ελ-πώς-το-λένε και να προσπαθήσει να τραβήξει την προσοχή των γονιών του Τσάρλι;

Ήταν όμως κι ο Μακκόμο εκεί.

Ο Σεργκέι κοίταξε για λίγο τον Τσάρλι. Τα μισοφαγωμένα του αυτιά κουνήθηκαν μπρος πίσω και τα μουστάκια του χαμήλωσαν.

Ξαφνικά, πήδηξε πάνω στην κοιλιά του Τσάρλι τραβώντας και γρονθοκοπώντας την, με τα νύχια του γαντζωμένα στην μπλούζα του Τσάρλι και τις πατούσες του να τραβάνε και να σπρώχνουν.

«Ξύπνα, ξύπνα, ξύπνα, ξύπνα!» έσκουξε.

Κι ο Τσάρλι ξύπνησε.

Κι αν ξαφνιάστηκε που βρήκε το στόμα του γεμάτο με σκισμένα μακρόστενα κομμάτια από πορτοκάλια, δεν είπε τίποτα. Τινάχτηκε μόνο, έκανε εμετό και μετά έβαλε το κεφάλι του κάτω από τη βρύση.

«Αισθάνομαι απαίσια» είπε.

Και μετά είδε τα λιοντάρια και θυμήθηκε κάτι από αυτά που είχαν συμβεί.

«Ήταν το νερρό» είπε ο Σεργκέι. Ο Τσάρλι έπιασε ένα από τα ποτήρια και το μύρισε. Έκανε ένα μορφασμό.

«Πρέπει να ήμασταν πολύ διψασμένοι για να μην το προσέξουμε» είπε. «Είναι το φάρμακο για τα λιοντάρια».

«Το είχα καταλάβει» είπε ο Σεργκέι.

«Πράγμα που σημαίνει...» είπε ο Τσάρλι πρασινίζοντας λίγο ξανά.

«Ναι» είπε ο Σεργκέι. «Αυτός ο απατεώνας. Τον είδα. Περριζιμένε απ' έξω μέχρι να αποκοιμηθείτε όλοι και με-

τά έφυγε μ' ένα παιδί από την πόλη και τους ακολούθησα.
Θα γυρρρρίσει να σας πάρρρει. Όλους σας».

«Είμαι τώρα εκεί;» φώναξε ο Τσάρλι. «Σεργκέι, κοίταξε απ' το παράθυρο!»

Ο Σεργκέι κοίταξε έξω με προσοχή.

«Τίποτα» είπε.

«Πρέπει να ξυπνήσουμε αυτά τα παλικάρια και να την κοπανήσουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε» είπε ο Τσάρλι.

«Πριν γυρίσει πίσω – μα πού πήγε; Γιατί να ρισκάρει να μας χάσει μετά απ' όλο τον κόπο που έκανε να μας βρει;»

«Δεν είναι τόσο απλό» είπε ο Σεργκέι. «Τσάρρρλι...»

«Τι είναι;»

«Είδα...»

«Τι;» είπε ο Τσάρλι.

«Τους αγαπημένους σου γονείς» είπε ο Σεργκέι.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε ακίνητος.

«Εδώ;» ρώτησε διστακτικά.

«Εδώ» είπε ο Σεργκέι. «Εδώ και ελεύθερρρους».

«Η μαμά και ο μπαμπάς...» Το πρόσωπο του Τσάρλι κοκκίνισε και δεν άφησε τον εαυτό του να το πιστέψει. Εδώ; Τώρα; Ελεύθεροι;

«Ναι, Τσάρρρλι, η μαμά κι ο μπαμπάς, η καθηγήτρρρια και κυρρρία, ο γιατρρρός και κύρρριος, ο Ανίβας και η Μάγκνταλεν – αυτοί. Οι ίδιοι σου οι γονείς. Γνωρρριστήκαμε, ξέρρρεις. Μοιρρραστήκαμε πολύτιμες στιγμές σε κάποιο σκουπιδότοπο, θυμάσαι;»

Ο Τσάρλι κοντανάσαινε.

«Πήγαιné με» είπε.

Ο Σεργκέι τον κοίταξε με μεγάλη συμπόνια στα θολά του μάτια. Αλλά δεν κουνήθηκε.

Και μια στιγμή μετά «Ω» είπε ο Τσάρλι.

«Φυσικά» είπε αφού σκέφτηκε λίγο ακόμα.

Ο Τσάρλι ήξερε ότι έπρεπε να τακτοποιήσει τα λιοντάρια πριν πάει στους γονείς του. Τα λιοντάρια ήταν σε μεγάλο και άμεσο κίνδυνο.

Μα οι γονείς του!

Για μια στιγμή αφέθηκε να φανταστεί ότι τους έβλεπε, ότι έτρεχε κοντά τους...

Και πόσο όμορφα θα αισθανόταν αν ήξερε ότι εγκατέλειψε τα λιοντάρια; Σύντομα θα άρχιζε να ξημερώνει. Αν δεν πήγαιναν στο σπίτι τους απόψε, θα υπήρχε άλλη μία ολόκληρη μέρα για το Μακκόμο να κινηθεί.

Ο Σεργκέι τον παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή. «Τα έφερρες στην πατρική σου» είπε. «Έκανες αυτό που έλεγες. Μπορείς να τα αφήσεις τώρα αν θέλεις. Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις».

«Ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι μ' ένα σφιχτό χαμόγελο. «Ευχαριστώ, αλλά ξέρεις ότι δεν μπορώ».

Ο Σεργκέι σήκωσε τους ώμους. «Έλα λοιπόν» είπε.

Ο Τσάρλι κοίταξε γύρω του τα αναίσθητα λιοντάρια.

«Πρέπει να τα ξυπνήσω πρώτα» είπε.

Και μετά είχε μια ιδέα. «Σεργκέι» είπε. «Πόσο μακριά είναι το μέρος που μένει ο Μακκόμο;»

Ευτυχώς γι' αυτούς, ο Μακκόμο έκανε ακόμα γλύκες με τη Μέιμπελ όταν σκαρφάλωναν στο μπαλκόνι του διαμερίσματος του. Κι ενώ αγωνίζονταν να πηδήξουν μέσα από το παράθυρο, αυτός αποσυρόταν στο ιδιαίτερο καθιστικό της, με τον Ανίβα και τη Μάγκνταλεν να τους ακολουθούν σε απόσταση ασφαλείας, με τα νεύρα τους τεντωμένα απ'

την προσπάθεια να μην τους δει. Κι ενώ ο Τσάρλι έβαζε στην τσέπη το τελευταίο μπουκάλι του λιονταρογιατρικού, ο Μακκόμο ψιθύριζε στη Μείμπελ ότι το παιδί και τα λιοντάρια ήταν κοντά κι ότι γρήγορα θα ήταν αναίσθητα από το φάρμακο που τους είχε δώσει κι η Μάγκνταλεν με τον Ανίβα άκουγαν απελπισμένοι πίσω από την πόρτα, προσπαθώντας να βγάλουν άκρη από τα μουρμουρητά μέσα. Καθώς ο Τσάρλι κι ο Σεργκέι κατέβαιναν απ' το παράθυρο στο έδαφος ξανά, ο Μακκόμο ακόμα δήλωνε την αγάπη του κι οι γονείς του Τσάρλι κάθονταν απελπισμένοι στο διάδρομο, με την πλάτη στον τοίχο.

Η Μάγκνταλεν έκλαιγε σχεδόν. «Η αδερφή μου!» έλεγε, πολύ σιγά, ξανά και ξανά.

Ο Ανίβας ήταν έτοιμος να ορμήσει μέσα τώρα και να αναγκάσει το Μακκόμο να τους πάει στον Τσάρλι.

«Και τι θα κάνει η Μείμπελ;» του σφύριξε η Μάγκνταλεν. «Κι εγώ θα κοιτάζω τον άντρα μου να σκοτώνει την αδερφή μου για χάρη του γιου μου; Ή την αδερφή μου και το φίλο της να σκοτώνουν τον άντρα μου; Πρέπει να περιμένουμε και να τον ακολουθήσουμε!»

Ο Ανίβας χαμήλωσε το κεφάλι και σκέφτηκε γρήγορα.

«Πρέπει να μεταμφιεστούμε» είπε κοφτά. «Θα πάω να βρω κάτι. Μείνε εδώ».

«Δεν πάω πουθενά» μουρμούρισε, με τη δυστυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, ο Ανίβας είχε γυρίσει με δύο μπουρνούζια που είχε βρει κάτω, στο πλυντήριο του ξενοδοχείου, και προσπάθησαν να ηρεμήσουν περιμένοντας.

Δέκα λεπτά μετά από αυτό, ο Μακκόμο έφυγε από το δωμάτιο της Μείμπελ από την άλλη πόρτα, που οδηγούσε

στην άλλη πλευρά του ξενοδοχείου, απ' όπου βγήκε σ' ένα διαφορετικό δρόμο.

«Το καλό που τους θέλω, να έχουν ξυπνήσει» είπε λαχανιαστά ο Τσάρλι καθώς γυρνούσαν τρέχοντας πίσω στα λιοντάρια και στο χαμάμ.

Δεν είχαν ξυπνήσει. Αλλά αντιδρούσαν πολύ καλύτερα στα πορτοκάλια, στα σκουντήματα και στο κρύο νερό απ' ό,τι προηγουμένως. Με το που ξαναεμφανίστηκε ο Μακκόμο έξω από το χαμάμ, είχαν σηκωθεί, δυνατά και θυμωμένα, και τον περίμεναν προετοιμασμένα.

«Μην τον σκοτώσετε» είπε ο Τσάρλι.

Τα λιοντάρια τον κοίταξαν σαν να έλεγαν «Μα γιατί όχι;».

«Είναι στη φύση μας, Τσάρλι» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Έτσι είμαστε». Φαινόταν πως όσο πιο κοντά βρισκονταν στο σπίτι τους τόσο πιο άγρια γίνονταν.

Μόνο το νεαρό λιοντάρι έδειχνε να καταλαβαίνει. «Δεν είναι όμως στη φύση του Τσάρλι» είπε. «Ο Τσάρλι δεν μπορεί να μας αφήσει να το κάνουμε, γιατί είναι άνθρωπος – ένας καλός άνθρωπος. Στους καλούς ανθρώπους δεν αρέσει να σκοτώνουν – ούτε τους εχθρούς τους».

Οι λιονταρίνες κοιτούσαν το γηραιότερο λιοντάρι, που σκεφτόταν κουνώντας ανυπόμονα τα μουστάκια του.

«Είσαι φίλος μας» είπε τελικά. «Θα μπορούσες να μας είχες αφήσει στη Βενετία, θα μπορούσες να μας αφήσεις τώρα και να πας στους γονείς σου, αλλά μένεις μαζί μας μέχρι το τέλος. Γι' αυτό, θα σεβαστούμε τη φύση σου, ακόμα κι αν θα πρέπει να αρνηθούμε τη δική μας για να το κάνουμε αυτό, που ίσως είναι λάθος. Θα δούμε. Αυτά τα

πράγματα πρέπει να αντιμετωπίζονται κάθε φορά που διαφορετικά άτομα δουλεύουν μαζί. Θα σεβαστούμε τη θέλησή σου».

Οι λιονταρίνες μετέτρεψαν την απογοήτευσή τους σε θυμό, κι όταν ο Μακκόμο μπήκε προσεκτικά από την είσοδο, με σχοινιά στην πλάτη κι ένα μαχαίρι στα δόντια, ήταν έτοιμες. Δεν υπήρξε μάχη – ένας άντρας που νόμιζε ότι το θύμα του κοιμόταν και απλά χρειαζόταν δέσιμο βρέθηκε αντιμέτωπος με έξι αγριεμένα λιοντάρια, ένα αγόρι τρελό από θυμό κι έναν είρωνα εκνευρισμένο κεραμιδόγατο.

Τα λιοντάρια πήδησαν πάνω του, κι αν δεν είχαν δώσει υπόσχεση στον Τσάρλι, θα είχαν φάει το Μακκόμο έτσι απλά. Τον χτυπούσαν παντού, σπρώχνοντάς τον όπως η γάτα παίζει με το ποντίκι, κάνοντάς του μελανιές και τρομοκρατώντας τον, ενώ το γηραιότερο λιοντάρι τον ακινητοποίησε πατώντας τον κάτω με το μεγαλοπρεπές πόδι του κι ο Τσάρλι τον έδεσε. Ο Μακκόμο είχε ζαλιστεί. Δεν μπορούσε να πιστέψει τι συνέβαινε. Ο Τσάρλι είχε εκπλαγεί από τη δύναμη της αντίδρασης, αλλά ένιωθε και περήφανος. Τα λιοντάρια δεν έδειχναν να νιώθουν τίποτα. Έκαναν απλά ό,τι κάνουν συνήθως.

«Περρρίμενε» είπε ο Σεργκέι. «Δώσ' του λίγο απ' αυτό, για να τον κρρρατήσεις ήσυχο».

Ο Τσάρλι πήρε το μπουκάλι με το φάρμακο και είπε στο Μακκόμο: «Άνοιξε το στόμα σου».

Ο Μακκόμο δεν ήθελε. Είχε σταματήσει να το παίρνει – δεν ήταν κανένα υπερβολικά εθιστικό ναρκωτικό, αλλά, παρ' όλα αυτά, του ήταν δύσκολο να καταπολεμήσει την παρόρμηση να βυθιστεί στο λήθαργο που του προκαλούσε. Τώρα που του προσφερόταν πάλι, φαινόταν σαν να

ήθελε να το φτύσει. Αλλά τότε το νεαρό λιοντάρι άνοιξε επιδεικτικά τα νύχια του, γαμψά και φοβερά στο μισοσκόταδο. Ο εκπαιδευτής ήξερε ότι δεν είχε επιλογή. Κατάπιε το ναρκωτικό με μεγάλες γουλίες.

Ο Τσάρλι τον έδεσε στην πλάτη της ασημιάς λιονταρίνας μπρούμυτα, ενώ εκείνος έτρεμε από το σοκ, το φόβο και το λιονταρογιατρικό. Μετά το αγόρι σκαρφάλωσε γρήγορα στην πλάτη του νεαρού λιονταριού κι αισθάνθηκε πάλι τη ζεστή μυρουδιά της γούνας του και το σάλεμα των δυνατών του μυών.

«Θα 'ρθεις;» φώναξε στο Σεργκέι.

«Α πα πα πα, όχι. Πώς λέμε “όχι, ευχαρρριστώ, δε θα πάρρρω;” Ε, έτσι. Άλλο να έχεις να κάνεις με λιοντάρρρια που γνωρρρίζεις κι άλλο με λιοντάρρρια άγνωστά σου. Αυτά είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο. Άσε λοιπόν καλύτερρρα. Τα ξαναλέμε αρρργότερρρα» απάντησε ο γάτος.

«Σεργκέι» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Σ' ευχαριστώ για όλα».

Ο Σεργκέι φτερνίστηκε. «Ναι, εντάξει» είπε κι άρχισε να ξύνει τον πισινό του.

Έτσι, μες στο σκοτάδι, λίγο πριν το ξημέρωμα, ο Τσάρλι και τα λιοντάρια έφυγαν μακριά από το χαμάμ και την πόλη, τρέχοντας προς την αυγή, ανάμεσα στους κυματιστούς αμμόλοφους, κάτω από το μισοφέγγαρο και τον Αυγερινό. Κλαδιά από θάμνοι τούς γραντζουνούσαν κι άφηναν το γλυκό άρωμά τους στον αέρα. Μπροστά τους, μέσα στο σύθαμπο, απλωνόταν χαμηλό το δάσος του Αργκάν, το σπίτι τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

«ΔΕ ΜΙΛΑΝΕ ΠΙΑ» ψιθύρισε ο Ανίβας.

«Το ξέρω» απάντησε η Μάγκνταλεν κουνώντας το κεφάλι.

Μετά τον κοιτάξε.

«Έχεις δίκιο» είπε. «Έλα. Ας το κάνουμε».

Μ' ένα σπρώξιμο σπάσανε την πόρτα και όρμησαν μέσα. Η Μέιμπελ στεκόταν στη μέση του δωματίου – μόνη.

Ο Ανίβας είδε την άλλη πόρτα, την άνοιξε διάπλατα και του ξέφυγε μια βρисиά.

Η Μάγκνταλεν έβαλε τις φωνές στη Μέιμπελ.

Η Μέιμπελ το δέχτηκε χωρίς ν' αντιδράσει. Μετά, όταν η Μάγκνταλεν σταμάτησε για να πάρει μια ανάσα, η Μέιμπελ εξήγησε: «Του λέω ψέματα. Ξέρει πού βρίσκεται ο Τσάρλι. Θα με πάει σ' αυτόν αύριο. Μπορεί να ήμουν κακιά αδερφή και ανόητη γυναίκα, αλλά εσύ νομίζεις ότι θα κάθομαι να τον κοιτάζω και θα τον αφήσω να πουλήσει ένα παιδί! Που μιλάει και τη γλώσσα των γάτων! Και που είναι κι ανιψιός μου!».

Η Μάγκνταλεν ήταν έτοιμη να ξαναβάλει τις φωνές, λέγοντας ότι η Μέιμπελ ποτέ δεν είχε νοιαστεί για τον ανι-

ψιό της και, βέβαια, δε θα νοιαζόταν ούτε τώρα αν δεν ήξερε να μιλάει γατίσια, αλλά σώπασε. Κοίταξε για λίγο την αδερφή της και μετά ξέσπασε σε κλάματα κι έπεσε στην αγκαλιά της λέγοντας «Αλήθεια; Αλήθεια; Πραγματικά θα βοηθήσεις;».

Κι η Μείμπελ είπε «Και βέβαια θα βοηθήσω, Μαγκς», αποκαλώντας τη με το όνομα που συνήθιζε όταν ήταν παιδιά, πράγμα που έκανε τη Μάγκνταλεν να κλάψει ακόμα πιο πολύ. Ο Ανίβας τις παρακολουθούσε χαμογελαστός. Ήξερε, όπως ήξεραν κι οι δύο αδερφές, ότι τα προβλήματα μεταξύ τους κάθε άλλο παρά ξεκαθάρισαν, αλλά τουλάχιστον για την ώρα θα μπορούσαν να συνεχίσουν μαζί για να σώσουν τον Τσάρλι.

«Πού πήγε λοιπόν;» φώναξε η Μάγκνταλεν, σκουπίζοντας το πρόσωπό της.

«Ξέρω πού μένει» είπε η Μείμπελ. «Θα γυρίσει πίσω γρήγορα. Δεν πρέπει όμως να κάνουμε τίποτα που θα αναστατώσει το Μακκόμο ή θα τον κάνει να νομίζει ότι δεν είμαι με το μέρος του. Θα γυρίσει αύριο το πρωί».

«Δε γίνεται» είπε ο Ανίβας. «Ήδη περιμέναμε πολύ».

«Ο Μακκόμο δεν έχει ιδέα ότι είσαστε εδώ» είπε η Μείμπελ. «Αν σας δει, θα πανικοβληθεί. Δεν ξέρει ότι είμαι συγγενής με τον Τσάρλι..., νομίζει ότι είναι ασφαλής».

«Ειλικρινά, δε μ' ενδιαφέρει καθόλου» είπε ο Ανίβας. «Πού κρατάει το γιο μας;»

«Δεν ξέρω» επέμεινε η Μείμπελ. «Θα μου πει αύριο. Το πρωί θα είναι πίσω».

Ο Ανίβας κούνησε το κεφάλι του με δυσπιστία. «Ναι, καλά, καληνύχτα» είπε και, πετώντας στη Μάγκνταλεν ένα από τα μπουρνούζια, βγήκαν μαζί έξω και χάθηκαν

στη νύχτα. Δε θα σταματούσαν να ψάχνουν μέχρι να βρουν το παιδί τους.

Ούτε ο Ράφι κοιμόταν. Είχε διασχίσει την Ισπανία και είχε πρόβλημα με την άμμο που έφερνε από παντού ο αέρας στους μαροκινούς δρόμους και με τις καμήλες, που σουφρώνανε τα χείλια τους και τον φτύνανε καθώς τις προσπερνούσε, και με τα κοπάδια των προβάτων, που πανικοβάλλονταν όποτε προσπαθούσε να περάσει με ταχύτητα ανάμεσά τους. Πέντε φορές είχε πέσει από τη μηχανή και είχε προσγειωθεί πάνω σε ένα μαλλιαρό σωρό από πρόβατα. Δεν είχε χτυπήσει. Βιαζόταν όμως. Οι άνθρωποι της Εταιρείας τον καλούσαν συνεχώς κι εκείνος δεν τους απαντούσε πια, γιατί δεν είχε τι να τους πει. Έπρεπε να φτάσει στο Μαγκκόμι κι έπρεπε να πιάσει αυτό το πονηρό παιδί.

Αλλά είχε ταξιδέψει αρκετά γρήγορα και είχε σχεδόν φτάσει στην Εσσαουίρα – θα ήταν εκεί ως το ξημέρωμα. Έκανε τρομερό κρύο πάνω στη μηχανή τη νύχτα, αλλά τουλάχιστον δεν υπήρχαν πρόβατα και καμήλες· αν και το φεγγάρι έκανε περίεργες σκιές γύρω του κι ήταν δύσκολο να δει το δρόμο μπροστά του. Εκεί κάτω, για παράδειγμα – τι ήταν αυτό; Μια ομάδα από έξι ή επτά σκιές ή ζώα ή κάτι άλλο, που διασχίζανε τρέχοντας το δρόμο από τη μία συστάδα θάμνων στην άλλη κι εξαφανίζονταν ανάμεσα σε δέντρα με περίεργα σχήματα.

Ένα ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά του και προσπέρασε με ταχύτητα.

Όταν έφτασαν στην πατρίδα των λιονταριών, είχε ξημερώσει κι ο ήλιος είχε αρχίσει να διώχνει το κρύο της νύ-

χτας. Το φως του ήλιου λόγχιζε το ολόχρυσο τοπίο, ζωγραφίζοντας τις μυτερές σκιές των δέντρων πάνω στο στεγνό γρασίδι και στα σκονισμένα μονοπάτια. Το πρωινό προμηνύονταν λαμπρό και όμορφο. Τα πουλιά κελαηδούσαν και μικρά αόρατα έντομα έκαναν ανεπαίσθητα τριξίματα.

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να δει την οικογένεια των λιονταριών. Δεν μπορούσε να δει το σπίτι τους.

Αλλά εκείνα μπορούσαν· κι όσο πλησίαζαν, έτρεχαν πιο γρήγορα, με το νεαρό λιοντάρι να πηδάει κάτω από τον Τσάρλι σαν – σαν λιοντάρι που μύρισε τους δικούς του.

Αλλά και οι δικοί τους τους μυρίστηκαν. Ξαφνικά, απ' το χρυσό χορτάρι ανάμεσα στα δέντρα άρχισαν ν' αναδύονται χρυσά κεφάλια και χρυσά μάτια που κοίταζαν ακίνητα. Μετά, χρυσά σώματα και χρυσά μέλη που κατέληγαν σε χρυσά πόδια, μαύρα μουστάκια που τραβιόνταν απότομα κι αυτιά που πήγαιναν πέρα δώθε.

Ένα τεράστιο, μεγαλοπρεπές αρσενικό με πυκνό τρίχωμα βγήκε μπροστά και τους κοίταξε.

Τα λιοντάρια του Τσάρλι σταμάτησαν.

Το γηραιότερο λιοντάρι έκανε ένα βήμα μπροστά κι έπαιξε το αυτί του.

Το άλλο λιοντάρι κούνησε το κεφάλι του πάνω κάτω.

Το γηραιότερο λιοντάρι ανοιγόκλεισε αργά τα βλέφαρά του.

Το άλλο λιοντάρι τρεμούλιασε τα μουστάκια του.

«Αυτό είναι;» ψιθύρισε ο Τσάρλι.

«Δεν ξέρω» είπε το νεαρό λιοντάρι.

«Πώς δεν ξέρεις;» είπε ο Τσάρλι. «Εννοώ ότι αυτό είναι το δικό σας μέρος, αυτοί είναι οι δικοί σας».

«Ναι» είπε το νεαρό λιοντάρι «αλλά...».

«Αλλά τι;»

«Δεν έχω ξαναέρθει εδώ ποτέ» είπε το λιοντάρι σιγά.
«Γεννήθηκα στην αιχμαλωσία».

Ο Τσάρλι έμεινε άφωνος – δεν το είχε σκεφτεί. Μα βέβαια – ούτε το νεαρό λιοντάρι ούτε η Ελσίνα είχαν ζήσει ποτέ ελεύθερα.

«Ω Θεέ μου» είπε.

«Ναι» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Δεν ξέρω πώς θα είναι. Είμαι τόσο, μα τόσο, αναστατωμένος».

Ο Τσάρλι χάιδεψε τ' αυτιά του λιονταριού με τρυφερότητα. Ήξερε ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Θα ήταν μια ενδιαφέρουσα πρόκληση, ίσως να ήταν δύσκολο, αλλά θα είχε καλό τέλος. Κι επίσης ήξερε ότι δεν μπορούσε να γνωρίζει τίποτα γι' αυτό – ήταν πράγματα που γίνονταν στη ζούγκλα, που είχαν να κάνουν με το να είσαι κομμάτι της άγριας φύσης. Ένας άνθρωπος δε θα τα καταλάβαινε ποτέ.

Η γνώση αυτή τον έκανε να νιώσει μια σουβλιά.

Και τότε κατάλαβε ότι όλα τα άλλα λιοντάρια τον κοιτούσαν.

Ο Τσάρλι έριξε μια γρήγορη ματιά στο γηραιότερο λιοντάρι – ποιανού δουλειά ήταν να δώσει εξηγήσεις; Τώρα ήταν στη χώρα των λιονταριών κι έπρεπε να προσαρμοστεί με τις συνήθειες και τους τρόπους των λιονταριών.

Το γηραιότερο λιοντάρι τεντώθηκε και τίναξε περήφανα τη χαίτη του.

«Αδερφοί και αδερφές» ανήγγειλε, με ένα μικρό γουργούρισμα ευτυχίας. «Γυρίσαμε. Πολλοί από σας δε θα μας θυμούνται. Ίσως να έχουμε κιόλας ξεχαστεί τελείως. Είμαστε συγγενείς σας. Μας είχαν κλέψει. Τώρα ξαναγυρίσαμε...»

Καθώς μιλούσε, άρχισε ν' ακούγεται ένα θρόισμα κι ένας ψίθυρος από τις άλλες λιονταρίνες. Δεν ακουγόταν εντελώς φιλικός. Αλλά τότε ένα πλάσμα σηκώθηκε από το βάθος. Ήταν μια πολύ πολύ ηλικιωμένη λιονταρίνα, με λεπτό τρίχωμα και κοκαλιάρικα, αδύναμα πόδια. Βγήκε μπροστά φωνάζοντας ένα όνομα που δεν είναι δυνατόν να γραφτεί.

«Εσύ είσαι;» είπε. «Ο γιος μου; Ο γιος μου;»

Το γηραιότερο λιοντάρι δε φαινόταν τελικά τόσο ηλικιωμένο όπως έσκυψε κι ακούμπησε το κεφάλι του στο χώμα μπροστά της. Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε αρκετές φορές.

«Γιαγιά!» φώναξε η Ελσίνα. «Είσαι η γιαγιά μου;» και βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά στην ηλικιωμένη λιονταρίνα, ακουμπώντας και φιλώντας την ντροπαλά, με την ουρά της να τινάζεται και μ' ένα πλατύ χαμόγελο μικρού λιονταριού στο πρόσωπό της.

Η ηλικιωμένη λιονταρίνα στάθηκε στα αδύνατα πόδια της και χαμογέλασε.

Μετά απ' αυτό, όλα τακτοποιήθηκαν. Οι λιονταρίνες έκαναν έναν αργό κύκλο γύρω από τα λιοντάρια που κοιτάζαν ακίνητα, πότε ακουμπώντας τα με τις μύτες τους και πότε αγγίζοντάς τα με τις πατούσες. Η Ελσίνα έκανε κύκλους γύρω τους και γρήγορα βρήκε κι άλλα μικρά λιοντάρια. Σε δευτερόλεπτα αρχίσανε τα αστεία και τα χοροπηδητά. Το γηραιότερο λιοντάρι και το νεαρό λιοντάρι μαζί και διαδοχικά άρχισαν να εξιστορούν στην αγέλη όλα αυτά που είχαν γίνει.

Κι ο Μακκόμο;

Ο Τσάρλι τον πήρε, αναίσθητο ακόμα, από την πλάτη της λιονταρίνας και τον ακούμπησε στο χώμα, για να ρίξει

λίγο ακόμα φάρμακο στο στόμα του. Τα άλλα λιοντάρια τον κοίταζαν με περιέργεια. Ήταν πεθαμένος; Έτσι φαινόταν, αλλά δε μύριζε σαν πεθαμένος. Μήπως έπρεπε να τον σκοτώσουν;

Το γηραιότερο λιοντάρι είπε: «Αυτός είναι εκείνος που έκλεψε εμένα και τις μητέρες. Είναι αιχμάλωτός μας».

«Τα λιοντάρια δεν κρατάνε αιχμαλώτους» είπε ένα νεαρό λιοντάρι. «Έμεινες πολύ καιρό με τους ανθρώπους».

Το γηραιότερο λιοντάρι απάντησε απότομα. «Είναι αιχμάλωτός μας!» βρυχήθηκε. «Δεν τον σκοτώνουμε, δεν τον τρώμε. Του δίνουμε αυτό» κι έδειξε το μπουνάλι με το φάρμακο που κρατούσε ο Τσάρλι «και τον κρατάμε αιχμάλωτο. Τίποτε άλλο».

Ο Τσάρλι κοίταξε το Μακκόμο, ξαπλωμένο στο χώμα και δεμένο, μισοαναίσθητο, με τα μάτια του γυρισμένα πάνω και μια ηλίθια έκφραση στο πρόσωπό του.

Γεια σου, Μακκόμο, σκέφτηκε. Στον αγύριστο.

Μετά γύρισε και κοίταξε το νεαρό λιοντάρι. Αν και θα 'θελε πολύ να μείνει στο σπίτι των λιονταριών, είχε οικογένεια και πράγματα να κάνει, γι' αυτό δεν μπορούσε να περιμένει άλλο.

Δεν ήταν εύκολο να πει αντίο στις λιονταρίνες. Κι ήταν ακόμα πιο δύσκολο να πει αντίο στο γηραιότερο λιοντάρι. Ήταν όμως σχεδόν αδύνατο να πει αντίο στην Ελσίνα.

Το νεαρό λιοντάρι ακούμπησε το χέρι του. «Έλα» είπε. «Φεύγουμε».

Η επιστροφή στην πόλη φάνηκε συντομότερη – επειδή είχε φως κι επειδή ο Τσάρλι ήξερε πού πήγαιναν. Αλλά, ήταν περίεργο, δεν ήθελε να τελειώσει. Ήξερε ότι έτρεχε

προς τους γονείς του, αλλά ήξερε επίσης ότι πιθανόν να ήταν η τελευταία φορά που γαντζωνόταν στη χρυσή πλάτη του νεαρού λιονταριού, που μύριζε το ζεστό του τρίχωμα, που μοιραζόταν περιπέτειες μαζί του. Στη σκέψη αυτή ανοιγόκλεισε τα μάτια. Θα 'θελε να είναι απ' τον αέρα που φύσαγε στα μάτια του, αλλά ήξερε ότι δεν ήταν.

Όταν φτάσανε στην άκρη του ξερού, καχεκτικού δάσους, το νεαρό λιοντάρι σταμάτησε.

«Από δω και πέρα μόνος σου» είπε. «Δεν μπορώ να έρθω εκεί έξω, θα με δούνε». Πλάι πλάι το αγόρι και το λιοντάρι κοιτάζαν πέρα απ' τους μεγάλους κυματιστούς αμμόλοφους, άλλους να απλώνονται στην έρημο και άλλους να φτάνουν ως την παραλία, όπου η πόλη της Εσσαουίρα απλωνόταν στα πόδια τους σαν να ήταν μετέωρη ανάμεσα στη στεριά και στη θάλασσα.

«Μάλιστα» είπε ο Τσάρλι.

«Μμμμ» είπε το λιοντάρι.

Ο Τσάρλι σκέφτηκε μήπως ήταν καλύτερα να πει απλά «Αντίο λοιπόν» και να φύγει τρέχοντας ανάμεσα στους αμμόλοφους.

Το νεαρό λιοντάρι σκεφτόταν να γυρίσει απλά και να φύγει περπατώντας μέσα στα δέντρα.

Γύρισαν κι αντίκρισαν ο ένας τον άλλον και την ίδια στιγμή φώναξαν κι οι δυο. Ο Τσάρλι είπε: «Δε θα σε ξεχάσω ποτέ, θα γυρίσω να σε ξαναδώ, ήσουν τόσο καλός, είσαι ο καλύτερος και δε θα σε ξεχάσω ποτέ, μα ποτέ». Και το νεαρό λιοντάρι: «Δε θα σε ξεχάσω ποτέ, λιονταρόπαιδο, όποτε με χρειαστείς, φώναξέ με, ήσουν ο καλύτερος ανθρώπινος φίλος που θα μπορούσε ποτέ να έχει ένα λιοντάρι – όχι, ήσουν ο καλύτερος φίλος...».

Κοιτάχτηκαν ακίνητοι για μια στιγμή, τρομοκρατημένοι στη σκέψη τού τι θα ακολουθούσε, με την υπόσχεση της παντοτινής φιλίας ζωγραφισμένη στα μάτια τους.

«Θα μπορούσες να περιμένεις, και μετά, όταν η μαμά κι ο μπαμπάς...» είπε ο Τσάρλι.

Το νεαρό λιοντάρι τού χαμογέλασε. «Τι ωφελεί;» είπε. «Απλά το αναβάλλουμε».

Ο Τσάρλι ήξερε ότι είχε δίκιο.

«Φίλησέ μου την Ελσίνα» είπε.

«Εντάξει» είπε το λιοντάρι.

Και μετά ο Τσάρλι γύρισε κι έφυγε τρέχοντας ανάμεσα στους αμμόλοφους και το λιοντάρι γύρισε κι έφυγε περπατώντας αργά μέσα στο δάσος, με σκυμμένο το κεφάλι. Κανείς τους δεν κοίταξε πίσω. Δεν μπορούσαν να το αντέξουν.

Όταν ο Τσάρλι έφτασε στις πύλες της πόλης, είχε λαχανιάσει, ήταν ιδρωμένος και διψασμένος. Ο Σεργκέι τον περίμενε. Μόλις είχε μαλώσει με κάποιον άνθρωπο που είχε έναν πάγκο και πουλούσε δερμάτινες παντόφλες κι ο άνθρωπος του είχε πετάξει έναν κουβά νερό, κι έτσι ήταν θυμωμένος κι έφτυνε. Δεν μπορούσε να καταλάβει αυτός ο τύπος ότι είχε να κάνει μ' ένα γάτο που είχε διορθώσει το χαρακτήρα του, ένα γάτο με ακεραιότητα και σκοπό κι όχι ένα γάτο που του πετάνε νερά;

Ο Τσάρλι ήθελε να καθίσει για ένα λεπτό, ν' ανασάνει και να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Ο Σεργκέι έλεγε ότι πρέπει να προχωρήσουν αμέσως.

«Άσε με τουλάχιστον να ξελαχανιάσω!» είπε στ' αγγλικά ο Τσάρλι με κομμένη την ανάσα, μιλώντας πιο πολύ στον εαυτό του παρά στο Σεργκέι.

«Δε σε εμποδίζω» είπε ο παντοφλάς, έκπληκτος.

«Δεν εννοώ εσένα» είπε ο Τσάρλι με ένα μορφασμό.
«Συγγνώμη. Έχεις καθόλου νερό;»

«Μόλις έριξα όλο μου το νερό σ' ένα βρομόγατο που προσπαθούσε να φάει τις παντόφλες μου» είπε ο άνθρωπος. «Θέλεις παντόφλες;»

«Όχι, ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι – αν και φαίνονταν πολύ όμορφες, όλες σε διαφορετικά χρώματα, σαν ποικιλία από γρανίτες: κεράσι, μανταρίνι, λεμόνι, φιστίκι, μπλε βατόμουρο, μαύρη σταφίδα και πεπόνι.

Ο Σεργκέι τού έριξε ένα βλέμμα όλο σημασία και διαμαρτυρήθηκε: «Άντε, παλικάρρρι μου! Πρέπει να τους βρρρούμε πρρριν εκείνο το άλλο πουλί καταλάβει ότι ο Μακκόμο πέταξε κι αρρρχίσει ν' ανακατεύει τα πρρράγματα! Έλα! Σήκω όρρρθιος! Ο χρρρόνος περρρνάει!».

Μόνο όταν ο παντοφλάς άρχισε να κοιτάζει γύρω του ψάχνοντας να ρίξει κι άλλα πράγματα στο Σεργκέι σηκώθηκε ο Τσάρλι στα πόδια του και ξεκίνησε περνώντας μέσα από τις σκοτεινές αψίδες της πύλης προς την πόλη.

Η μαμά κι ο μπαμπάς, σκέφτηκε, και στη σκέψη τους πήρε δύναμη. Δεν τον πείραζε που ήταν πεινασμένος ή διψασμένος και είχε να κοιμηθεί ούτε ήξερε από πότε. Πήγαινε να τους βρει.

Αναρωτήθηκε, αν ήταν εδώ, πού μπορεί να πήγαιναν. Σκέφτηκε ότι θα μάθαιναν πού είναι και θα πήγαιναν να τον βρουν. Μα πώς στην ευχή θα μάθαιναν πού είναι; Μόνο ο Μακκόμο ήξερε, και το Μακκόμο τον είχαν τακτοποιήσει κατάλληλα.

«Πού τους είδες λοιπόν, Σεργκέι;» ρώτησε.

«Στο Ρρριάντ ελ κάτι» απάντησε ο Σεργκέι.

«Ελ τι;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Ελ, δεν μπορρρώ να θυμηθώ, γαμώτο!» είπε ο Σεργκέι. «Τέλος πάντων, δεν είναι μακρρριά».

«Πού;» είπε ο Τσάρλι.

«Εεεμμ...» έκανε ο Σεργκέι.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε.

«Ξέρεις τι σημαίνει Ριάντ, Σεργκέι;»

«Ύοοοχι...» είπε ο γάτος.

«Κάτι σαν... ξενοδοχείο».

«Α» είπε ο Σεργκέι. «Χμμ... Λυπάμαι».

Άρα λοιπόν θα 'πρεπε να το βρουν... Ο Τσάρλι, με το Σεργκέι να ακολουθεί τάχα αδιάφορα, περπατούσε όσο μπορούσε πιο ήρεμα προς το παλάτι του Μουλά Χασάν, όπου βρίσκονταν όλα τα καφενεία κι όπου θα μπορούσε να αγοράσει μία πορτοκαλάδα και, χωρίς να τραβήξει την προσοχή κανενός, ν' ακούσει κουτσομπολιά.

Πρώτα πήγε στο ζαχαροπλαστείο και πήρε μία μηλόπιτα, ένα κρουασάν κι ένα μικρό κέικ ρυζιού τυλιγμένα σ' ένα χαρτί. Η κοπέλα που δούλευε εκεί δεν ήξερε τίποτα για κάποια γυναίκα με κόκκινα μαλλιά ή για κάποιον ψηλό Αγγλο-Αφρικανό άντρα.

«Μήπως στο Ελ Ομάλι;» είπε ο Σεργκέι.

«Ομάλι είναι κάτι σαν ποντίγκα» είπε ο Τσάρλι. «Δε νομίζω ότι μένουν στο ξενοδοχείο Ποντίγκα, έτσι;»

«Εεε, όχι» είπε ο Σεργκέι αμήχανα.

Ο Τσάρλι προχώρησε στο καροτσάκι με τις πορτοκαλάδες και πήρε ένα ποτήρι. Ο τύπος που πουλούσε πορτοκαλάδες είχε δει μια κοκκινομάλλα κι έναν ψηλό Αφρικανό που έμοιαζε με Ευρωπαίο, αλλά δεν ήξερε πού έμεναν.

«Στο Ελ Άρρρμπα;» είπε ο Σεργκέι. «Εδώ γύρρρω είναι».

Ο Τσάρλι τού έριξε μια ματιά.

«Ξενοδοχείο το Τέσσερα;» είπε.

Προχώρησαν προς το καφενείο που είχαν πάει την προηγούμενη νύχτα.

«*Salaam alecum*, πεινασμένο παιδί!» φώναξε το γκαρσόνι. «Πώς σου φάνηκαν τα κεμπάπ σου;»

«*Alecum el salaam* σε σένα» είπε αυτόματα ο Τσάρλι. «Ένα φλιτζάνι καφέ με γάλα, παρακαλώ, και νερό».

Έκατσε έξω, κάτω από μια πέργκολα με βυσσινιά λουλούδια κι άρχισε να τρώει και να πίνει μπουκλώνοντας το στόμα του και κάνοντας σκέψεις. Είναι εδώ. Δεν είναι μακριά από εδώ που είμαι τώρα. Μπορεί απλά να περάσουν από μπροστά μου. Πρέπει να μείνω ήρεμος.

Το ραδιόφωνο έπαιζε τον ίδιο όμορφο σκοπό.

Το γκαρσόνι έφερε τον καφέ του.

«Αναρωτιέμαι» είπε ο Τσάρλι, αρκετά δυνατά για να τ' ακούσουν και οι άλλοι άνθρωποι που βρισκόνταν στο καφενείο «αν έχει δει κανείς μια γυναίκα με κόκκινα μαλλιά κι έναν τεράστιο μαύρο άντρα;».

Η φάτσα του γκαρσονιού φαινόταν να λέει «όχι» και διάφοροι από τους άντρες του καφενείου κοίταζαν γύρω τους, αν και δεν είχαν τίποτα να πουν, για να δουν ποιος ρωτούσε. Αλλά ο Τσάρλι άκουσε μια φωνή πίσω από την πλάτη του να λέει: «Α, ναι. Εκείνες οι χλωμές κοκκινομάλλες γυναίκες με τον άντρα το μαύρο, σαν βουνό; Μένουν στο Ριάντ ελ Αμίρα».

«Αμίρρα, αυτό είναι!» είπε ο Σεργκέι. «Στην άκρρη της γλώσσας μου το είχα».

Ο Τσάρλι γύρισε απότομα. Ένας χαμαιλέων με περιστρεφόμενα μάτια τον κοίταζε κατάματα από ένα κλαδί

της πέργκολας. Είχε πράσινο ζωηρό χρώμα σαν τα φύλλα που ήταν γύρω του. Κανείς άλλος δεν είχε ακούσει – ποιος θα άκουγε ένα μικρό ερπετό όταν όλοι γύρω κουτσομπολεύαν; Και, εν πάση περιπτώσει, οι άνθρωποι στο καφενείο δεν τον καταλάβαιναν και δεν πίστευαν ότι μιλάνε και οι χαμαιλέοντες.

Κι ο Τσάρλι ήταν τόσο χαρούμενος, που δε συνειδητοποίησε ότι ένα ερπετό τού απάντησε στη γατίσια γλώσσα. Ή ότι το ερπετό είπε «γυναίκες».

«Ριάντ ελ Αμίρα;» είπε. Ο χαμαιλέον γύρισε ένα από τα μάτια του προς τα δεξιά. «Από κει» είπε.

«Ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι.

Άρχισε πάλι να λαχανιάζει. Ήταν πολύ συγκινημένος. Πολύ χαρούμενος. Πολύ φοβισμένος μήπως κάτι πήγαινε στραβά πάλι, ακόμα και τώρα.

Έπιασε την τσάντα του και έκανε δύο εισπνοές από το γιατρικό του. Και μερικές ασκήσεις αναπνοής.

Μετά στάθηκε μ' ένα πήδημα όρθιος, έριξε λίγα χρήματα στο τραπέζι και, κάνοντας ένα νόημα με το μάτι στο χαμαιλέοντα, βγήκε με φόρα στο δρόμο.

Το γκαρσόνι τον κοίταζε που έφευγε. «Περίεργο παιδί» είπε.

Ο χαμαιλέον ανοιγόκλεισε τα μάτια του και πέρασε σ' ένα άλλο κλαδί, όπου το αριστερό του πόδι και η μισή του ουρά γίνονταν αργά βυσσινιά, επειδή ήταν πάνω σ' ένα από τα λουλούδια.

Ο Τσάρλι χρειάστηκε να ρωτήσει μόνο τρεις φορές πού ήταν το Ριάντ ελ Αμίρα. Οι δύο πρώτοι άνθρωποι που ρώτησε ήταν πολύ εξυπηρετικοί. Ο τρίτος, που στεκόταν στο

μισοσκοτάδο μιας εισόδου, ήταν επίσης αρκετά εξυπηρε-
τικός. Είπε: «Είναι ακριβώς εδώ, βρίσκεσαι στα σκαλοπά-
τια». Μετά είπε: «Ήξερα ότι θα εμφανιστείς, τρέχοντας
πίσω απ' τη μαμά και τον μπαμπά σου σαν μωρό – τι, νόμι-
ζες πως θα σε ξεχάσω; Εσύ με ξεχάσες; Νόμιζες πως απλά
θα φύγω; Και βέβαια δεν έφυγα, Τσάρλι· βρομοκοπανα-
τζή λιονταροκλέφτη Ασάντι...».

Ο Τσάρλι ήταν τόσο ξαφνιασμένος όσο κι εσείς. Είχε
προετοιμαστεί για χαρά και ξανασμίξιμο, όχι γι' αυτόν
τον εχθρό. Πώς τολμούσε ο Ράφι να εμφανιστεί τώρα, με-
τά από τόσον καιρό, και να ποδοπατήσει την ευτυχή κατά-
ληξη της περιπέτειάς του;

«Ω, σκάσε επιτέλους!» φώναξε και μετά έκανε κάτι
που πάντα τον ξάφνιαζε όταν το σκεφτόταν αργότερα.
Κυριευμένος από οργή και μην έχοντας συναίσθηση της
δύναμής του, του 'δωσε μια γροθιά στη μούρη.

Ούτε ο Ράφι το περίμενε αυτό. Ανταπέδωσε το χτύπη-
μα στον Τσάρλι και μετά προσπάθησε να τον αρπάξει και
να τυλίξει το σώμα του με τα χέρια. Αλλά ο Τσάρλι δεν
έκατσε με τα χέρια σταυρωμένα. Είχε μεγαλώσει από τότε
που είδε το Ράφι για τελευταία φορά – είχε μεγαλώσει κι
είχε αλλάξει. Δεν ήταν το ίδιο μικρό αγόρι που του είχαν
κλέψει τους γονείς. Ήταν φίλος των λιονταριών, είχε επι-
ζήσει από το ναυάγιο, το είχε σκάσει από ένα βενετσιάνι-
κο παλάτι και είχε βοηθήσει μια επανάσταση, είχε σώσει
τα λιοντάρια από μια χιονοθύελλα. Είχε ταξιδέψει στη θά-
λασσα κι είχε πάρει δύσκολες αποφάσεις κι ο Ράφι δε θα
του χάλαγε τη στιγμή αυτή της δόξας του. Δεν είχε σημα-
σία που ο Ράφι ήταν μεγαλύτερος και πιο σωματώδης, ο
Τσάρλι ήταν πιο έξυπνος κι είχε το δίκιο με το μέρος του.

Έδωσε μια γερή αγκωνιά στην κοιλιά του Ράφι, απομακρύνθηκε και του έδωσε μια γυριστή κλοτσιά στον ώμο. Τον πονεμένο ώμο. Το πρόσωπο του Ράφι συσπάστηκε και βόγκηξε από τον πόνο. Έχασε την αυτοκυριαρχία του και όρμησε στον Τσάρλι.

(Ένα μικρό πλήθος από γάτους παρακολουθούσε και νιαουρίζε δυνατά από φόβο. Μόνο ένας με κεχριμπαρένια μάτια ήταν σιωπηλός.)

Ο Τσάρλι τον άφησε να πλησιάσει και μετά, την τελευταία στιγμή, έσκυψε και του έβαλε τρικλοποδιά.

Πήδηξε πάνω του, ενώ ο Ράφι πάλευε και βογκούσε. «Δεν μπορείς να τη γλιτώνεις πάντα, Ράφι» του σφύριξε ο Τσάρλι, τραβώντας το δερμάτινο παλτό του και ψάχνοντας τις τσέπες. «Δεν μπορείς να δουλεύεις μόνος σου σαν να είναι ο κόσμος το παιχνίδι σου. Κάποια πράγματα, Ράφι, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΣΟΥ!»

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, βρήκε αυτό που έψαχνε. Τσαλακωμένο και σε κακή κατάσταση, αλλά το ίδιο – το σημείωμα της μητέρας του με τη φόρμουλα.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε και το έχωσε στην τσέπη του.

Ο Ράφι βρήκε την ευκαιρία να σηκωθεί στα πόδια του και για μια στιγμή ο Τσάρλι ήταν αναποφάσιτος. Και τότε κατάλαβε ότι δε χρειαζόταν να κάνει τίποτα. Ο Ράφι κρατούσε τον πληγωμένο ώμο του, πράσινος από τον πόνο.

«Παλιο...» άρχισε να λέει, αλλά μετά γύρισε κι έτρεξε μακριά κουντσαίνοντας.

Να τον ακολουθήσω; σκέφτηκε ο Τσάρλι. Θα 'πρεπε να τελειώνω μ' αυτόν. Η σκέψη του δεν έφτασε μέχρι το τι σήμαινε να τελειώσει μ' αυτόν, επειδή ο Σεργκέι στεκόταν εκεί νιαουρίζοντας.

«Τι;» ρώτησε ο Τσάρλι, αγριεμένος ακόμα και ξέπνοος. Είχε παλέψει με το Ράφι! Και τον είχε νικήσει!

«Καλή δουλειά, πιτσιρρόικο» είπε ο Σεργκέι. «Αλλά... Εεεμμ...» Έδειξε την αψιδωτή είσοδο.

Μέσα η όμορφη αυλή ήταν γεμάτη με ανθρώπους που έπαιρναν το πρωινό τους.

Ανάμεσά τους ήταν και μια κοκκινομάλλα γυναίκα, με ρούχα που έδειχναν ότι δεν κοιμήθηκε την προηγούμενη νύχτα, κλαίγοντας πάνω από ένα άθικτο φλιτζάνι καφέ. Απέναντί της στο τραπέζι, κρατώντας το χέρι της, καθόταν ένας άντρας με χαμηλωμένους τους τεράστιους ώμους του, κουνώντας το κεφάλι. Καταλάβαινες ότι της μίλαγε γλυκά και της έδινε κουράγιο με λόγια που και ο ίδιος έκανε προσπάθεια να πιστέψει κι ότι εκείνη ήταν απαρηγόρητη.

Ο Τσάρλι έβγαλε όλο τον αέρα απ' το στήθος του. Τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν.

«Εμπρός λοιπόν» είπε μια φωνή.

Μπήκε στην αυλή σέρνοντας τα πόδια του.

Κατευθύνθηκε προς το τραπέζι.

Πήρε βαθιά ανάσα.

«Γεια σου, μαμά» είπε. «Γεια σου, μπαμπά».

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΕΜΕΙΝΕ ΞΥΠΝΙΟΣ όσο χρειαζόταν για να φάει άλλο ένα πρωινό –το πιο ωραίο της ζωής του– και για να συστήσει το Σεργκέι στους γονείς του. Μετά κοιμήθηκε για δυο μέρες στο κρεβάτι της μαμάς και του μπαμπά του, μ’ εκείνους να κάθονται δίπλα του, από πάνω του, χαϊδεύοντάς τον, ψιθυρίζοντάς του στ’ αντί αν ήθελε τίποτε άλλο να φάει κι αγκαλιάζοντας τρελά ο ένας τον άλλον.

Όταν ο Τσάρλι σηκώθηκε, ένιωσε ότι ήταν πέντε πόντους ψηλότερος. Αμέσως μετά συνάντησε την καινούρια θεία του και ήταν τέτοιο το σοκ, που σχεδόν λιποθύμησε.

Είπε στον Ανίβα και στη Μάγκνταλεν όλα όσα έγιναν.

Κι εκείνοι του είπαν τι συνέβη σ’ αυτούς.

Το επόμενο πλοίο για το Λονδίνο ήταν σε δύο βδομάδες. Δεν μπορούσαν ν’ αποφασίσουν τι να κάνουν. Η Μέιμπελ σκέφτηκε να μείνουν εκεί και να κάνουν λίγες διακοπές. Η Μάγκνταλεν το μόνο που ήθελε ήταν να πάει σπίτι – δεν μπορούσαν να πάνε από τη στεριά στην Καζαμπλάνκα και μετά στην Ισπανία; Μετά, πίσω στην Αγγλία, θα ανέφεραν όλα τα γεγονότα, θα μάθαιναν τι κάνει η αστυνομία κι ο Ράφι θα συλλαμβανόταν. Αλλά ο Ανίβας, τώρα

που ήταν εδώ, αισθανόταν την έλξη της Αφρικής. Πολύ πιθανόν να μην ήταν ασφαλείς στο σπίτι τους στο Λονδίνο κι εξάλλου η Γκάνα, τόνισε, ήταν μόλις στην άλλη πλευρά της Σαχάρας. Θα μπορούσαν να πάρουν ένα φορτηγό ή καμήλες και...

Ο Τσάρλι χαμογέλασε.

Κι αυτό επειδή δεν ήξερε τι θα συμβεί. Δεν ήξερε ότι αυτό που θα συνέβαινε θα ήταν χειρότερο από οτιδήποτε είχε συμβεί ως τώρα.

Τέλος...
προς το παρόν

ΖΙΖΟΥ ΚΟΡΝΤΕΡ

Πίσω από το
ψευδώνυμο Ζιζού
Κόρντερ βρίσκονται
η Λουίζα Γιαγκ
και η δεκάχρονη
κόρη της, Ίζαμπελ
Αντομάκο-Γιαγκ.

Η Λουίζα είναι ενήλικη και έχει γράψει πέντε
βιβλία για ενήλικες. Η Ίζαμπελ είναι παιδί
και έχει γράψει κυρίως σχολικές εργασίες.
Η αληθινή Ζιζού είναι η σαύρα της Ίζαμπελ,
μόνο που τη φωνάζουν Ζιζού.

Ζουν και οι τρεις στο Λονδίνο, αλλά μονάχα
η μία πηγαίνει σχολείο.

Αυτό είναι το δεύτερο μέρος της τριλογίας
που τις έκανε διάσημες σε όλο τον κόσμο.

Μπορεί και μιλάει τη γλώσσα των γάτων,
μπορεί όμως να μυριστεί τον κίνδυνο;

Ο Τσάρλι Ασάντι το 'χει σκάσει από ένα εκπληκτικό
πλωτό τσίρκο, μαζί με έξι πανέμορφα λιοντάρια
που νοσταλγούν την πατρίδα τους.

Ο Τσάρλι έχει υποσχεθεί να βοηθήσει τα λιοντάρια
να γυρίσουν στην πατρίδα τους, έχει όμως
κι αυτός τα δικά του προβλήματα.

Οι γονείς του έχουν πέσει θύματα μιας μυστηριώδους απαγωγής
και η συμμορία των απαγωγέων καταδιώκει και τον ίδιο.
Τώρα καινούριοι φίλοι είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν
την ξεχωριστή αυτή παρέα. Μπορούν όμως ο Τσάρλι
και τα λιοντάρια να τους εμπιστευτούν;

Ένα πράγμα είναι σίγουρο, η καταδίωξη έχει αρχίσει...